virtual-project.eu

URA CU CARE LOVEȘTI

ANGIE THOMAS

ANGIE THOMAS

URA CU CARE LOVEȘTI

Original: *The Hate U Give* (2017)

Traducere din engleză și note de:
ALECSANDRA BEIȘADEA

virtual-project.eu

2018

PARTEA I

Atunci când e să se întâmple

Capitolul 1

N-ar fi trebuit să vin la această petrecere.

Nici măcar nu știu dacă *am ce căuta* la o astfel de petrecere. Nu o zic din snobism. Pur și simplu, există niște locuri unde nu e suficient să fiu eu așa cum sunt de obicei. Nicio versiune de-a mea nu e suficientă. Petrecerea de la începutul vacanței de primăvară a Marelui D e un bun exemplu.

Îmi fac loc printre corpurile transpirate și mă țin după Kenya, ale cărei bucle îi saltă jucăușe în jurul umerilor. O ceață mirosind a marijuana umple camera, iar muzica face podeaua să trepideze. Un rapper strigă la toată lumea să danseze Nae-Nae[1], iar oamenii țipă cu toții „Hei” în timp ce încep să danseze propriile lor versiuni ale acestui dans. Kenya își ridică paharul în aer și-și croiește drum prin mulțime, dansând. Cu durerea de cap dată de muzica asurzitoare și greața provocată de mirosul marijuanei, m-aș mira să reușesc să traversez camera fără să-mi vărs băutura.

Evadăm din mulțime. Casa Marelui D este plină ochi. Auzisem că toată lumea vine la petrecerile lui din vacanța de primăvară – mă rog, toată lumea cu excepția mea –, dar să fiu a naibii dacă știam că vor fi atât de mulți oameni. Fetele își poartă părul vopsit, ondulat, îndreptat cu placa sau cu extensii. Mă fac să mă simt atât de ștearsă, cu părul meu prins în coadă. Băieți purtând adidași ultimul răcnet și pantaloni lălâi se freacă atât de tare de fetele pe lângă care trec, încât mai au puțin și scot prezervativele din buzunare. Bunicii mele îi place să spună că primăvara aduce cu ea dragostea. În Garden Heights primăvara nu aduce întotdeauna dragoste, însă promite bebeluși pentru iarnă. Nu m-ar surprinde ca mulți dintre ei să fie concepuți în noaptea petrecerii Marelui D. El dă întotdeauna petrecerea în vinerea dinaintea vacanței de primăvară, pentru ca sâmbăta să te poți reface și duminica să te căiești.

— Nu te mai ține după mine și du-te să dansezi, Starr, spuse Kenya. Oamenii deja comentează că te crezi perfectă.

— Nu știam că în Garden Heights trăiesc atâția telepați. Sau că oamenii mai știu și altceva despre mine în afară de faptul că sunt „fiica Marelui Mav, care lucrează la magazin".

Sorb din pahar, apoi scuip. Știam că nu va fi doar punch Hawaiian, însă băutura asta e mult prea tare pentru mine. Nici măcar n-ar trebui să-l numească punch. E alcool pur. Pun paharul pe măsuța de cafea și spun:

— Mă omoară oamenii ăștia care cred că mă cunosc.

— Hei, ziceam și eu așa. Te porți de parcă n-ai cunoaște pe nimeni, pentru că mergi la „școala aia".

Mi se spunea acest lucru de șase ani, de când părinții mei mă dăduseră la Williamson Prep.

— Mă rog, mormăi eu.

— Și n-ai muri dacă nu te-ai mai îmbrăca… Strâmbă din nas în timp ce-și muta privirea de la tenișii la hanoracul meu supradimensionat, cu glugă. *Așa cum te îmbraci.* Ăsta nu e cumva hanoracul fratelui meu?

Hanoracul fratelui *nostru.* Eu și Kenya avem un frate mai mare, Seven. Dar noi două nu ne înrudim. Mama ei este mama lui Seven, iar tatăl meu este tatăl lui Seven. Nebunie curată, știu.

— Da, e al lui.

— Se vede. Știi ce altceva mai spun oamenii. I-ai făcut să creadă că ești iubita mea.

— Ți se pare că-mi pasă de ce cred oamenii?

— Nu! Și tocmai asta e problema!

— Mă rog.

Dacă știam că a merge cu ea la petrecere însemna s-o văd jucând într-o porcărie gen *Transformare Extremă: Ediția Starr,* aș fi rămas acasă și m-aș fi uitat la *Prințul din Bel Air,* în reluare. Adidașii mei Jordan sunt comozi și, la naiba, sunt noi. Nu mulți oameni se pot lăuda cu asta. Hanoracul e mult prea mare, dar mie-mi place. În plus, dacă mi-l trag peste nas, nu mai simt mirosul de marijuana.

— Ei bine, n-o s-o fac pe dădaca toată noaptea, așa că mai

bine găsește-ți ceva de lucru, spune Kenya în timp ce inspectează camera.

Ca să fiu sinceră, Kenya ar putea fi model. Pielea ei măslinie e impecabilă – nu cred că i-au ieșit vreodată coșuri –, are ochi căprui oblici și gene lungi naturale. Are înălțimea perfectă pentru a fi model, însă e un pic mai plinuță decât scobitorile care defilează pe podium. Nu se îmbracă niciodată cu aceleași haine de două ori. Tatăl ei, King, are grijă de acest lucru.

Kenya este aproape singura persoană cu care îmi petrec timpul în Garden Heights – e greu să-ți faci prieteni când mergi la o școală până la care faci patruzeci și cinci de minute sau când ești un copil care stă mai tot timpul singur acasă și care e văzut doar la magazinul familiei. E ușor să fiu prietenă cu Kenya, datorită legăturii noastre cu Seven. Însă uneori e dificilă ca naiba. Întotdeauna se ceartă cu cineva și se laudă că tăticul ei o să le dea o lecție. Mda, e adevărat, dar aș vrea să nu se mai ia la harță doar pentru a se folosi de acest atu. La naiba, și eu aș putea să-l folosesc pe al meu. Toată lumea știe că nu te pui cu tata, Marele Mav, și cu siguranță nu te legi de copiii lui. Cu toate astea, nu mă vezi fâțâindu-mă peste tot și căutând-o cu lumânarea.

La fel se întâmplă și la petrecerea Marelui D, când Kenya îi aruncă niște priviri înveninate Denasiei Allen. Nu-mi amintesc multe lucruri despre Denasia, însă îmi aduc aminte că ea și Kenya nu se mai plăceau din clasa a patra. În seara asta, Denasia dansează cu un tip în partea cealaltă a camerei, fără a o băga în seamă pe Kenya. Însă indiferent în ce parte a camerei ne deplasăm, Kenya o reperează pe Denasia și o fixează din priviri. Iar chestia cu privirile înveninate ca niște săgeți e că la un moment dat le simți, fiind o invitație de a da sau primi șuturi în fund.

— Of! N-o suport! spuse Kenya clocotind. Alaltăieri, stăteam la rând la bufet, înțelegi? Iar ea era în spatele meu, vorbind cu capul întors într-o parte. Nu mi-a folosit numele, dar știu că vorbea despre mine. Zicea c-am încercat să-l sărut pe DeVante.

— Pe bune? zic eu, dându-i replica pe care o așteaptă din partea mea.

— Îhî. Nu vreau să fiu cu el.

— Știu.

Sincer? Habar n-am cine este DeVante.

— Și ce-ai făcut?

— Tu ce crezi că am făcut? M-am întors cu fața la ea și am întrebat-o dacă are ceva de împărțit cu mine. Vechiul șiretlic, voia să spună, „Nici măcar nu vorbeam cu tine”, știind prea bine că de fapt despre mine era vorba! Ești atât de norocoasă că mergi la școala aia de albi și nu trebuie să ai de-a face cu astfel de curviștine.

Ironic, nu? În urmă cu nici cinci minute, eram considerată cu nasul pe sus pentru că merg la Williamson. Acum sunt norocoasă?

— Crede-mă, și la școala mea sunt curviștine. Curvișteniа e universală.

— Fii atentă, îi venim de hac diseară. Ochii veninoși ai Kenyei ating nivelul maxim de concentrare. Denasia simte înțepăturile și se uită direct la Kenya.

— Îhî, confirmă aceasta din urmă, de parcă Denasia o poate auzi. Stai numai să vezi.

— Așteaptă puțin. Cum adică *noi*? De asta m-ai implorat să vin la petrecere? Ca să ai un partener în lupta pe perechi?

Are tupeul să pară ofensată.

— Nu e ca și cum aveai altceva de făcut! Sau pe altcineva cu care să ieși în oraș. Îi fac fundului tău o favoare.

— Pe bune, Kenya? Știi bine că am și alți prieteni.

Își dă ochii peste cap. Bine de tot. Pentru câteva secunde îi mai văd doar albul ochilor.

— Snoabele alea de la școala ta nu intră în calcul.

— Nu sunt snoabe și chiar intră în calcul.

Cel puțin așa cred. Mă înțeleg bine cu Maya. Nu sunt sigură în ce relații sunt cu Hailey în ultima vreme.

— Și vrei să fiu sinceră? Dacă tu crezi că-mi îmbunătățești viața socială punându-mă să mă bat, atunci mai bine rămân la ce am. La naiba, tare îți mai plac dramele.

— Te rog, Starr? zice ea punând accentul pe „te rog”. Prea mult accent. Uite la ce mă gândesc. Așteptăm până pleacă de lângă DeVante, în regulă? Și apoi ne…

Telefonul îmi vibrează pe coapsă și arunc o privire la ecran. De când îi ignor telefoanele, Chris a început să-mi trimită mesaje.

Putem vorbi?
Nu voiam să iasă așa.

Bineînțeles că nu voise să iasă așa. Avea de gând să facă cu totul altceva, și exact asta a fost problema. Pun telefonul la loc în buzunar. Nu sunt sigură ce aș vrea să-i spun, dar aș prefera să mă ocup de el mai târziu.

— Kenya! strigă cineva.

O fată înaltă, cu pielea deschisă la culoare și cu părul perfect întins vine prin mulțime către noi. Un băiat înalt, cu o tunsoare tip creastă, vopsită negru și blond, merge în spatele ei. Amândoi o îmbrățișează pe Kenya și îi spun cât de bine arată. Pe mine nici nu mă bagă în seamă.

— De ce nu mi-ai spus că vii? întreabă fata, în timp ce-și bagă degetul mare în gură. Are dinții puțin ieșiți în afară din cauza acestui tic. Te aduceam noi cu mașina.

— Nu, fată. A trebuit s-o iau pe Starr, spune Kenya. Am venit împreună pe jos.

În acel moment mă observă și pe mine, care sunt la doar câțiva centimetri distanță de Kenya. Băiatul îmi aruncă o ocheadă, cercetându-mă din cap până-n picioare. Se încruntă doar o secundă, însă îl văd.

— Nu ești fata Marelui Mav, care lucrează la magazin?

Vezi? Oamenii se poartă de parcă ăsta ar fi numele de pe certificatul meu de naștere.

— Da, eu sunt.

— Aha! spune fata. Mi s-a părut că te știu de undeva. Am fost împreună în clasa a treia. Clasa domnișoarei Bridges. Stăteam în spatele tău.

— Oo. Știu că acesta e momentul în care ar trebui să-mi

aduc aminte, însă nu se întâmplă așa. Probabil Kenya are dreptate – chiar nu cunosc pe altcineva în afară de ea. Fețele lor îmi par cunoscute, însă nu prea reușești să afli numele oamenilor sau poveștile lor în timp ce le pui cumpărăturile în pungi.

Dar pot să mint.

— Da, îmi aduc aminte de tine.

— Fată, nu mai minți, spune băiatul. Știi că habar n-ai cine e.

— De ce minți mereu? cântă Kenya împreună cu cealaltă fată. Băiatul li se alătură și toți trei izbucnesc în râs.

— Bianca și Chance, purtați-vă frumos! spune Kenya. E prima petrecere a lui Starr. Părinții nu-i dau voie să meargă nicăieri.

Îi arunc o privire critică.

— Dar merg la petreceri, Kenya.

— A văzut-o vreunul dintre voi la vreo petrecere? îi întreabă Kenya.

— Nu!

— Exact ce ziceam. Și înainte s-o spui, petrecerile din suburbii date de puștii albi plictisitori nu se iau în calcul.

Chance și Bianca chicotesc. La naiba, ce aș vrea să fiu cumva înghițită de hanorac!

— Pun pariu că iau ecstasy și alte porcării, nu-i așa? mă întreabă Chance. Puștii albi adoră să se îndoape cu pastile.

— Și să asculte Taylor Swift, adaugă Bianca, vorbind cu degetul în gură.

Ei bine, e ceva adevăr în ceea ce spun, dar nu o recunosc în fața lor.

— Nu, de fapt petrecerile lor sunt chiar mișto, răspund eu. Odată, un băiat l-a chemat pe J. Cole să-i cânte de ziua lui.

— Să fiu a naibii! Pe bune? întreabă Chance. La dracu'! Data viitoare să mă inviți și pe mine, gagico. Să mă distrez și eu cu puștii albi.

— În fine, spune tare Kenya. Vorbeam despre cum s-o batem pe Denasia. Curva e acolo, dansează cu DeVante.

— Vechea poveste, zice Bianca. Știi că a tot trăncănit

despre tine, nu-i așa? Eram la ora domnului Donald, săptămâna trecută, când Aaliyah mi-a spus…

Chance își dă ochii peste cap.

— Uf! Domnul Donald.

— L-ai făcut să te dea afară de la oră, spune Kenya.

— Normal că așa am făcut!

— Mă rog, Aaliyah mi-a spus… începe Bianca.

Pierd din nou firul poveștii, în timp ce se discută despre colegi și profesori pe care nu-i cunosc. Nu pot spune nimic. Oricum nu contează. Sunt invizibilă.

Mă simt așa de când am ajuns la petrecere.

Stând în mijlocul lor, plângându-se de Denasia și de profesori, Kenya pomenește ceva despre a lua încă o băutură și toți trei pleacă fără mine.

Deodată sunt Eva în Grădină, chiar după ce a mâncat mărul – e ca și cum îmi dau seama brusc că sunt în pielea goală. Sunt singură la o petrecere la care nu ar trebui să fiu și unde nu cunosc aproape pe nimeni. Iar singura persoană pe care o cunosc tocmai m-a lăsat singură.

Kenya m-a implorat săptămâni întregi să vin la petrecerea asta. Știam că nu voi fi deloc în elementul meu, dar de fiecare dată când o refuzam, Kenya spunea că mă comport de parcă „aș fi prea bună pentru o petrecere în Garden”. Mă săturasem să aud aceeași placă, așa că m-am hotărât să-i demonstrez că se înșală. Problema era că doar Iisus cel Negru i-ar fi putut convinge pe părinții mei să mă lase să merg la petrecere. Acum tot Iisus cel Negru va trebui să mă salveze dacă părinții mei află că sunt aici.

Oamenii îmi aruncă priviri de genul „cine-i gagica penibilă care stă singură, rezemată de perete?” Îmi bag mâinile în buzunare. Atâta timp cât o fac pe indiferenta și-mi văd de treabă, n-ar trebui să se întâmple nimic. Cu toate astea, e ironic faptul că la Williamson nu trebuie să „o fac pe indiferenta” – acolo sunt din oficiu mișto, fiind unul dintre puținii copii negri care frecventează școala. În Garden Heights însă trebuie să-mi câștig statutul de tipă mișto, iar acest lucru e mai dificil decât cumpărarea unei perechi de adidași Jordan

retro chiar în ziua lansării lor.

Oricum e ciudat cum stau lucrurile cu copiii albi. E marfă să fii negru, până când devine dificil să fii negru.

— Starr! spune o voce familiară.

Marea de oameni se desparte în două pentru el, de parcă ar fi un Moise cu pielea închisă la culoare. Băieții dau mâna cu el, iar fetele își întind gâturile ca să-l privească, îmi zâmbește, iar gropițele din obraji îi înmoaie imaginea de gangster.

Khalil e un tip în regulă, nu știu cum altfel să-l descriu. Pe vremuri, aveam obiceiul să facem baie împreună. Nu băi din *acelea,* pur și simplu ne îmbăiam împreună cu mulți ani în urmă, când ne hlizeam că el avea cocoșel, iar eu ceea ce bunica lui numea păsărică. Jur că nu era nimic pervers în ceea ce făceam.

Mă ia în brațe și-i simt mirosul de săpun și pudră de talc.

— Ce faci, fato? Nu te-am mai văzut de-un car de ani.

Îmi dă drumul din îmbrățișare.

— Nu dai niciun mesaj, nimic. Pe unde ai umblat?

— Școala și echipa de baschet mă țin ocupată, îi răspund. Dar sunt mereu la magazin. Tu ești cel pe care nu-l mai vede nimeni.

Gropițele îi dispar. Își șterge nasul, așa cum o face mereu când se pregătește să spună o minciună.

— Am fost ocupat.

Evident. Adidașii Jordan nou-nouți, tricoul alb, diamantele din urechi. Când îți petreci copilăria în Garden Heights, cunoști adevăratul sens al cuvântului „ocupat”.

La dracu’. Aș vrea totuși ca *el* să nu fie ocupat în sensul ăla. Nu știu dacă îmi vine să plâng sau să-l pocnesc.

Dar felul în care Khalil mă privește cu ochii lui căprui mă împiedică să fiu supărată pe el. Mă simt din nou ca la zece ani, când l-am sărutat prima dată în subsolul bisericii Christ Temple, unde eram înscriși la școala de vară. Brusc îmi amintesc că sunt îmbrăcată cu un hanorac și arăt ca naiba… și că de fapt *am* un iubit acum. Poate că nu-i răspund lui Chris atunci când mă sună sau îmi dă mesaje, însă e iubitul meu și așa vreau să rămână.

— Ce mai face bunica ta? îl întreb. Și Cameron?

— Sunt bine. Însă bunica e bolnavă. Khalil ia o gură din băutură. Doctorii spun că are cancer sau ceva de genul.

— La naiba. Îmi pare rău, K.

— Mda, face chimioterapie. Dar singura ei problemă e că trebuie să-și cumpere o perucă. Râde scurt, fără ca gropițele să-i apară în obraji. O să fie bine.

Sună mai degrabă ca o rugăciune decât ca o profeție.

— Mama ta o ajută cu Cameron?

— Drăguța de Starr. Întotdeauna vrea să vadă doar ce-i mai bun în oameni. Știi prea bine că n-o ajută.

— Hei, era doar o întrebare. A trecut pe la magazin alaltăieri. Arată mai bine.

— Deocamdată, comentează Khalil. Zice că încearcă să se lase de droguri, dar face la fel cum a făcut mereu. Renunță pentru câteva săptămâni, apoi zice că mai vrea să prizeze o singură dată, după care e din nou pe droguri. Dar așa cum am spus, eu sunt bine, Cameron e bine, bunica e bine.

Ridică din umeri.

— Asta e tot ce contează.

— Da, îi răspund, în timp ce îmi amintesc nopțile pe care le-am petrecut cu Khalil pe verandă, așteptând ca mama lui să se întoarcă acasă. Chiar dacă îi place sau nu, lui Khalil îi pasă de ea.

Se schimbă muzica, și Drake cântă rap în difuzoare. Dau din cap în ritmul basului și cânt în surdină. Toată lumea de pe ringul de dans strigă partea cu „am început de jos, acum suntem aici”. În unele zile, chiar *suntem* jos de tot în Garden Heights, însă cumva tot trăim cu sentimentul că, la naiba, ar putea fi și mai rău.

Khalil mă privește. Un zâmbet pare să se strecoare pe buzele lui, însă îl oprește, dând din cap.

— Nu-mi vine să cred că încă îți place plângăciosul de Drake.

Casc gura la el.

— Lasă-mi soțul în pace.

— Soțul tău *siropos*. „Iubito, tu ești totul pentru mine, tot ce

mi-am dorit vreodată”, cântă Khalil cu voce plângăcioasă.

Îi dau un brânci cu umărul și el râde, băutura vărsându-i-se din pahar.

— Știi prea bine că așa cântă!

Îi arăt degetul mijlociu, iar el își țuguie buzele și scoate sunetul unui pupic. Nu ne-am văzut de atâtea luni și, cu toate astea, discuția dintre noi curge de la sine.

Khalil ia un șervețel de pe măsuța de cafea și șterge băutura vărsată pe adidașii Jordan – modelul Retro 3. Au apărut în urmă cu câțiva ani, dar sunt încă în vogă. Costă în jur de trei sute de dolari, dar asta doar dacă găsești pe cineva pe ebay care să lase la preț. Chris a găsit pe cineva. Eu i-am luat pe ai mei la un preț de nimic, o sută cincizeci, dar port mărimi de copii. Mulțumită picioarelor mele mici, Chris și cu mine putem să facem schimb de tenișii. Da, suntem genul *ăla* de cuplu. La naiba, suntem super marfă. Dacă n-o să mai facă prostii, o să ne fie foarte bine.

— Îmi plac adidașii, îi spun lui Khalil.

— Mulțumesc.

Își freacă pantofii cu șervețelul, iar eu mă înfior. La fiecare frecare dură, pantofii țipă după ajutorul meu. Nu mint când spun că, de fiecare dată când un adidas este curățat într-un mod neadecvat, moare un pisoi.

— Khalil, spun eu, pe punctul de a-i smulge șervețelul din mână. Ori îi ștergi finuț înainte și înapoi, ori îi tamponezi. Nu freca. Pe bune.

Își ridică ochii la mine, rânjind.

— Bine, domnișoara „mănânc pantofi sport pe pâine”. Și, slavă lui Iisus cel Negru, începe să-i tamponeze.

— De vreme ce m-ai făcut să-mi vărs băutura pe ei, ar trebui să te pun să-i cureți.

— Te va costa șaizeci de dolari.

— Șaizeci? urlă el, îndreptându-și spatele.

— Normal că da, la naiba. Și te-ar costa optzeci, dacă ar avea talpă transparentă. Tălpile transparente sunt o pacoste, când vine vorba de curățat. Iar trusele de curățare nu sunt deloc ieftine. În plus, e clar că faci o grămadă de bani, dacă-ți

permiți încălțări ca astea.

Khalil soarbe din băutură de parcă n-aș fi zis nimic, murmură „La naiba, porcăria asta e tare” și pune paharul pe măsuța de cafea.

— Hei, spune-i lui taică-tu că trec pe la el zilele astea. Se întâmplă niște lucruri despre care trebuie să-i vorbesc.

— Ce lucruri?

— Treburi de oameni mari.

— Mda, că tu și ești om mare.

— Cu cinci luni, două săptămâni și trei zile mai mare ca tine. Îmi face cu ochiul. N-am uitat.

E forfotă mare în mijlocul ringului de dans. Vocile celor care se ceartă sunt mai puternice decât muzica. Se aruncă înjurături în stânga și în dreapta.

Primul meu gând? Kenya o înfruntă pe Denasia, așa cum a promis. Doar că vocile care se aud sunt mult mai groase decât ale lor.

Poc! Un foc de armă bubuie. Mă feresc.

Poc! Un al doilea foc de armă. Mulțimea se învălmășește către ușă, ceea ce dă naștere la alte înjurături și îmbrânceli, întrucât este imposibil ca toată lumea să iasă pe ușă în același timp.

Khalil mă prinde de mână.

— Vino.

Sunt mult prea mulți oameni și mult prea mult păr cârlionțat, ca să pot s-o reperez pe Kenya.

— Dar Kenya…

— N-avem timp de ea, să mergem!

Mă trage prin mulțime, îmbrâncind oamenii din calea noastră și călcându-i pe pantofi. Chiar și numai din acest motiv am putea încasa câteva gloanțe. Mă uit după Kenya printre fețele panicate, dar tot nu o văd. Nu încerc să-mi dau seama cine a fost împușcat sau cine a tras cu arma. Nu poți fi turnător dacă nu știi nimic.

Afară, mașinile pleacă în trombă, iar oamenii aleargă în noapte, în orice direcție în care nu zboară gloanțele. Khalil mă conduce spre un Chevrolet Impala parcat sub un stâlp stradal

cu lumină difuză. Mă împinge în mașină prin partea șoferului și mă așez pe scaunul pasagerului. Mașina pornește cu scârțâit de roți și haosul rămâne în oglinda retrovizoare.

— Întotdeauna trebuie să se întâmple vreo porcărie, mormăie el. Nu mai poți să mergi la o petrecere fără să fie împușcat cineva.

Vorbește exact ca părinții mei. Tocmai din acest motiv nu mă lasă „să merg nicăieri”, așa cum zice Kenya. Cel puțin nu în Garden Heights.

Îi trimit Kenyei un mesaj, sperând că este în regulă. Mă îndoiesc că gloanțele îi erau destinate, însă gloanțele merg unde vor ele să meargă.

Kenya îmi răspunde destul de repede.

Sunt bine.
O văd pe curva aia. Mă duc să mă ocup de fundul ei.
Tu unde ești?

Fata asta e nebună de legat? Tocmai am fugit ca să ne salvăm viețile, și ea e gata să sară la bătaie? Nici măcar nu-i răspund la asemenea tâmpenii.

Impala lui Khalil e drăguță. Nu țipătoare, precum mașinile unor băieți. N-am văzut să aibă jante tunate când m-am urcat, iar locul din față are crăpături în husa de piele. Însă interiorul este de un verde-lămâie de prost gust, ceea ce înseamnă că mașina a fost personalizată la un moment dat.

Scobesc cu degetul o crăpătură din scaun.

— Cine crezi că a fost împușcat?

Khalil își scoate peria de păr din buzunarul portierei.

— Probabil vreun Rege, spune el, periindu-și părul dinspre tâmple spre ceafă. Niște Discipoli din Garden tocmai veneau când am ajuns eu acolo. Era clar că urma să se întâmple ceva.

Dau din cap. Garden Heights se transformase într-un câmp de bătălie în ultimele două luni, din cauza unor lupte teritoriale. Eu m-am născut „regină”, pentru că tati a fost pe vremuri Rege. Dar când a părăsit jocul, am rămas fără titlu. Chiar dacă aș fi continuat să-l port, tot n-aș fi înțeles lupta pentru supremație pe niște străzi care de fapt nu aparțin

nimănui.

Khalil aruncă peria în buzunarul portierei și pornește sistemul audio, din care urlă o melodie veche, pe care am auzit-o cântată de tati de milioane de ori. Mă încrunt.

— De ce asculți vechitura asta?

— Du-te de aici, omule! Tupac a fost cel mai tare.

— Da, acum douăzeci de ani.

— Nu, încă e. Să-ți spun ceva. Îndreaptă arătătorul spre mine, ceea ce înseamnă că urmează un discurs filosofic de-al lui Khalil. Pac a spus că Thug Life{2} înseamnă „Ura cu care lovești în Copii ne vine de Hac Tuturor”.

Ridic din sprâncene.

— Poftim?

— Ascultă! Ura cu care Lovești în Copii ne vine de Hac Tuturor. T-H-U-G-L-I-F-E. Înseamnă că ce ne dă societatea când suntem tineri o mușcă de fund când ne răzvrătim. Pricepi?

— Da. La naiba.

— Vezi? Ți-am spus că tipul era pertinent. Khalil dă din cap în ritmul muzicii și cântă. Dar acum mă întreb ce are de gând să facă pentru „a veni de hac tuturor”. Deși cred că știu la ce se referă, sper să mă înșel. Trebuie s-o aud din gura lui.

— Și care e adevăratul motiv pentru care ai fost ocupat? îl întreb. Acum câteva luni, tati a spus că ai renunțat la slujba de la magazin. Iar de atunci nu te-am mai văzut.

Se trage mai aproape de volan.

— Unde vrei să te duc, acasă sau la magazin?

— Khalil…

— Acasă sau la magazin?

— Dacă vinzi chestia aia…

— Vezi-ți de treaba ta, Starr! Nu-ți face griji în privința mea. Fac ce trebuie să fac.

— Pe dracu’. Știi că tatăl meu te-ar ajuta.

Se șterge la nas înainte să spună minciuna.

— N-am nevoie de ajutor de la nimeni, ai înțeles? Și slujba aia cu salariu minim pe care mi-a dat-o taică-tu n-a rezolvat nimic. M-am săturat să aleg între a plăti lumina și a cumpăra

mâncare.

— Credeam că bunica ta muncește.

— A muncit. Când s-a îmbolnăvit, clovnii ăia de la spital se lăudau c-o vor ajuta. După două luni, nu a mai putut să-și facă toată treaba, pentru că atunci când faci chimioterapie, nu mai poți să muți pubelele de gunoi, ale naibii de mari, la fel ca înainte. Au dat-o afară. Clatină din cap. Amuzant, nu? *Spitalul* a dat-o afară pentru că s-a îmbolnăvit.

E liniște în Impala, se aude doar vocea lui Tupac întrebând *tu în cine crezi*? Eu nu știu în cine cred.

Telefonul îmi vibrează din nou, probabil Chris, care îmi cere să-l iert, sau Kenya, care îmi cere s-o ajut s-o bată pe Denasia. Însă pe ecran apar mesajele scrise în întregime cu litere mari ale fratelui meu. Probabil crede că mă intimidează dacă îmi scrie astfel. De fapt, mă scoate din sărite.

UNDE EȘTI?
TU ȘI KENYA AȚI FACE BINE SĂ NU FIȚI LA PETRECEREA AIA.
AM AUZIT CĂ CINEVA A FOST ÎMPUȘCAT.

Mai rău decât a avea niște părinți protectori este să ai niște frați mai mari protectori. Nici măcar Iisus cel Negru nu mă poate salva de Seven.

Khalil îmi aruncă o privire.

— Seven, nu?

— De unde știi?

— Pentru că mereu arăți de parcă ai vrea să pocnești pe cineva atunci când vorbești cu el. Mai ții minte petrecerea de ziua ta, când îți repeta încontinuu ce dorință să-ți pui?

— Dar am avut grijă să-i închid gura.

— Apoi Natasha s-a enervat pe tine, pentru că i-ai spus „iubitului” ei să tacă, spune Khalil râzând.

Îmi dau ochii peste cap.

— Mă călca pe nervi când vedeam cum i se scurgeau ochii după Seven. De multe ori aveam impresia că venea în vizită doar ca să-l vadă pe el.

— Nu, venea pentru că aveai *Harry Potter*. Cum ne numeam? Trioul Hood. Mai uniți decât…

— Decât nările lui Voldemort{3}. Eram atât de penibili când spuneam asta.

— Nu-i așa? întreabă el.

Râdem, dar ceva lipsește. De fapt *cineva* lipsește. Natasha.

Khalil se uită țintă la drum.

— Ce ciudat cum au trecut șase ani, nu crezi?

Un sunet de sirenă ne sperie și lumini albastre pâlpâie în oglinda retrovizoare.

Capitolul 2

Când am împlinit doisprezece ani, părinții mei mi-au ținut două discursuri.

Unul a fost cel obișnuit, despre păsările și albinuțe. Mă rog, nu prea am înțeles versiunea standard. Mama mea, Lisa, este asistentă și mi-a explicat ce intră și unde intră și ce nu trebuie să intre aici, acolo și în orice alt blestemat de loc până nu mă fac mare. Pe vremea aceea, nu-mi stătea mie mintea la astfel de probleme. În timp ce tuturor celorlalte fete le înmugureau sânii între clasa a șasea și a șaptea, pieptul meu era la fel de plat ca spatele.

Celălalt discurs a fost despre ce să fac dacă mă oprește poliția.

Mami a făcut scandal și i-a spus lui tati că eram prea mică pentru discursul ăla. El a contrazis-o, spunând că nu eram prea mică ca să fiu arestată sau împușcată.

— Starr-Starr, faci tot ce îți spun ei să faci, mi-a zis el. Ține-ți mâinile la vedere. Nu face mișcări bruște. Vorbește doar când ești întrebată.

Știam că trebuie să fi fost o discuție serioasă. Dintre toți cei pe care îi cunoșteam, tati avea gura cea mai bogată, și dacă el mi-a spus să tac, înseamnă că asta trebuia să fac.

Sper că cineva i-a ținut și lui Khalil acest discurs.

Trage o înjurătură în șoaptă, dă melodia lui Tupac mai încet și parchează Impala pe marginea străzii. Suntem pe strada Carnation, unde majoritatea caselor sunt abandonate și jumătate din luminile stradale nu funcționează. Nu-i nimeni primprejur în afară de noi și polițist.

Khalil oprește motorul.

— Mă întreb ce vrea nebunul ăsta.

Ofițerul de poliție parchează și aprinde farurile. Clipesc ca să nu mă orbească lumina.

Îmi mai amintesc un lucru pe care mi l-a spus tati. *Dacă ești*

cu cineva, speră că nu are nimic asupra lui, pentru că altfel veți fi arestați amândoi.

— K, nu ai nimic în mașină, nu-i așa? îl întreb eu.

Îl urmărește pe polițist în oglinda laterală.

— Nu.

Ofițerul se apropie de ușa șoferului și bate în fereastră. Khalil răsucește manivela ca să coboare geamul. Ca și cum nu eram suficient de orbiți, ofițerul ne bagă lanterna în ochi.

— Permisul de conducere, talonul și asigurarea mașinii.

Khalil încalcă o regulă – nu face ce zice polițistul.

— De ce ne-ai tras pe dreapta?

— Permisul de conducere, talonul și asigurarea mașinii.

— Am întrebat de ce ne-ai tras pe dreapta?

— Khalil, insist eu. Fă ce îți spune.

Khalil mârâie și își scoate portofelul. Ofițerul îi urmărește mișcările cu lanterna.

Inima îmi bate cu putere, însă instrucțiunile tatei îmi răsună în minte. *Uită-te bine la fața polițistului. Dacă îi poți memora numărul de identificare de pe insignă, cu atât mai bine.*

Cu ajutorul luminii lanternei care urmărește mâinile lui Khalil, reușesc să deslușesc cifrele de pe insignă – unu-cincisprezece. Polițistul este alb, între treizeci și cinci și patruzeci de ani, cu părul șaten-închis, tuns foarte scurt și o cicatrice mică deasupra buzei superioare.

Khalil îi dă ofițerului actele mașinii și permisul de conducere.

Unu-Cincisprezece se uită la ele.

— De unde veniți voi doi?

— Nu-i treaba ta, spune Khalil. De ce m-ai tras pe dreapta?

— Nu-ți funcționează stopul.

— Deci o să-mi dai o amendă sau ce? întreabă Khalil.

— Știi ceva? Ia dă-te jos din mașină, deșteptule.

— Haide omule, dă-mi amenda…

— Coboară din mașină! Mâinile sus, la vedere!

Khalil coboară din mașină, cu mâinile deasupra capului. Unu-Cincisprezece îl apucă rapid de braț și-l împinge în ușa din spate a mașinii.

Mă lupt să-mi recapăt vocea.

— N-a vrut să…

— Mâinile pe bord! latră polițistul la mine. Nu te mișca! Fac ce îmi spune, însă mâinile îmi tremură prea tare și nu le pot ține nemișcate.

Îl percheziționează pe Khalil.

— În regulă, gură bogată, să vedem ce găsim asupra ta azi.

— Nu o să găsești nimic, spune Khalil. Unu-Cincisprezece îl mai caută de două ori. Nu găsește nimic.

— Stai aici, îi spune lui Khalil. Și tu, zice uitându-se prin geam la mine. Nu te mișca.

Nici măcar nu pot să dau din cap.

Ofițerul se întoarce la mașina lui.

Părinții mei nu mi-au insuflat teamă de polițiști, doar m-au învățat cum să fiu deșteaptă în prezența lor.

Însă Khalil se teme de ei. Ofițerul vine lângă ușa lui.

Nu e înțelept să facă mișcări bruște.

Khalil însă face o astfel de mișcare. Deschide portiera șoferului.

— Ești bine, Starr…

Poc!

Un glonț. Corpul lui Khalil tresare. Sângele îi țâșnește din spate. Se ține de portieră să nu cadă.

Poc!

Două gloanțe. Khalil gâfâie.

Poc!

Trei gloanțe. Khalil mă privește, buimăcit.

Cade la pământ.

Am din nou zece ani și o privesc pe Natasha prăbușindu-se.

Un urlet asurzitor îmi iese din pântec, îmi explodează în gât și se folosește de fiecare milimetru din corpul meu ca să se facă auzit.

Instinctul îmi spune să nu mă mișc, dar toate celelalte îmi spun să verific starea lui Khalil. Sar din Impala și alerg pe partea cealaltă a mașinii. Khalil privește lung la cer, de parcă speră să-l vadă pe Dumnezeu. Gura lui e deschisă, ca și cum ar vrea să țipe. Țip eu în locul lui, atât de tare, de parcă aș țipa

pentru amândoi.

— Nu, nu, nu, e tot ce pot spune, de parcă am un an și e singurul cuvânt pe care-l știu. Nu știu sigur cum ajung întinsă pe pământ, lângă el. Mama mi-a spus odată că dacă cineva e împușcat, să încerc să opresc sângerarea, însă e atât de mult sânge. Prea mult sânge.

— Nu, nu, nu.

Khalil nu se mișcă. Nu spune nimic. Nici măcar nu se uită la mine. Corpul lui devine țeapăn. A murit. Sper că-l vede pe Dumnezeu.

Aud pe cineva țipând.

Clipesc printre lacrimi. Ofițerul Unu-Cincisprezece urlă și îndreaptă către mine pistolul cu care l-a omorât pe prietenul meu.

Ridic mâinile sus.

Capitolul 3

Corpul lui Khalil e lăsat întins pe stradă, de parcă ar fi o piesă într-o expoziție. Mașini de poliție și ambulanțe luminează toată strada Carnation. Oamenii stau pe margine, încercând să vadă ce s-a întâmplat.

— La naiba, frate, spune un tip. L-au omorât!

Poliția le spune celor din mulțime să plece. Nimeni nu-i ascultă.

Paramedicii nu fac nici pe dracu' pentru Khalil, dar mă urcă pe mine într-o ambulanță, de parcă eu sunt cea care are nevoie de ajutor. Luminile strălucitoare mă scot în evidență și oamenii își lungesc gâturile să mă vadă.

Nu mă simt specială. Îmi e doar greață.

Polițiștii scotocesc prin mașina lui Khalil. Încerc să le spun să se oprească. *Vă rog, acoperiți-i corpul. Vă rog, închideți-i ochii. Vă rog, închideți-i gura. Plecați de lângă mașina lui. Nu-i atingeți peria de păr.* Dar cuvintele rămân nerostite.

Unu-Cincisprezece stă pe trotuar, cu fața îngropată în mâini. Alți polițiști îl bat pe umăr și-i spun că totul va fi bine.

În cele din urmă, acoperă corpul lui Khalil cu o folie. Nu poate să respire sub folie. Nici eu nu pot să respir.

Nu pot.

Respiră.

Gâfâi.

Și gâfâi.

Și gâfâi.

— Starr?

Niște ochi căprui, cu gene lungi apar în fața mea. Sunt la fel că ai mei.

Nu putusem să le spun prea multe polițiștilor, însă reușisem să le dau numele și numerele de telefon ale părinților mei.

— Hei, spune tati. Haide, să mergem.

Deschid gura să-i răspund. Însă nu iese decât un suspin.

Tati este dat la o parte și mami mă ia în brațe. Mă freacă pe spate și vorbește cu o voce șoptită, care spune minciuni.

— E în regulă, puiul meu. Totul e în regulă.

Rămânem îmbrățișate mult timp. Într-un final, tati ne ajută să coborâm din ambulanță. Își pune brațele în jurul meu, ca un scut împotriva ochilor curioși, și mă conduce către mașina lui, un Tahoe parcat în josul străzii.

Demarează. Un felinar îi luminează fața, dezvăluind cât de încleștată îi este falca. I se văd venele umflate pe capul chel.

Mama e îmbrăcată cu halatul de asistentă, cel cu rățuște de cauciuc imprimate pe el. Tocmai a terminat a doua tură la camera de gardă. Își șterge ochii de câteva ori, gândindu-se probabil la Khalil sau la faptul că puteam fi eu în locul lui.

Stomacul mi se strânge. Tot sângele ăla, care a ieșit din el. O parte e pe mâinile mele, pe hanoracul lui Seven, pe adidașii mei. În urmă cu o oră, râdeam și povesteam despre ce-am mai făcut fiecare dintre noi. Acum, sângele lui…

Salivă fierbinte îmi inundă gura. Stomacul mi se strânge și mai mult. Mă înec.

Mami îmi aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Maverick, trage pe dreapta!

Mă ridic de pe bancheta din spate și deschid ușa, înainte ca mașina să se oprească de tot. Simt că tot ce e înăuntrul meu vrea să iasă afară și că nu pot face nimic ca să opresc asta.

Mami sare din mașină și vine în fugă la mine. Îmi prinde părul și mă mângâie pe spate.

— Îmi pare atât de rău, puiule, spune ea.

Când ajungem acasă, mă ajută să mă dezbrac. Hanoracul lui Seven și adidașii mei Jordan dispar într-un sac negru de gunoi și e ultima dată când îi mai văd.

Stau într-o cadă cu apă fierbinte și-mi frec mâinile cu putere, să spăl sângele lui Khalil. Tati mă duce în brațe la pat și mami își plimbă degetele prin părul meu până adorm.

*

Coșmarurile mă trezesc din somn iar și iar. Mami îmi spune să respir, la fel cum îmi spunea mereu până să scap de astm. Cred că rămâne cu mine în cameră toată noaptea, pentru că

de fiecare dată când mă trezesc, o văd stând pe patul meu.

Dar, de data asta, nu mai e lângă mine. Strâng din ochi din cauza pereților albastru-neon strălucitori din camera mea. Ceasul arată că e ora cinci dimineața. Corpul meu e atât de obișnuit să se trezească la ora cinci, încât nu-i pasă dacă e sâmbătă dimineață sau nu.

Mă holbez la stelele fosforescente de pe tavan, încercând să-mi amintesc de noaptea trecută. Îmi vin în minte petrecerea, cearta, Unu-Cincisprezece care ne trage pe dreapta pe mine și pe Khalil. Primul foc de armă îmi răsună în urechi. Al doilea. Al treilea.

Eu stau întinsă în pat. Khalil stă întins la morga orașului.

Acolo a sfârșit și Natasha. Deși s-a întâmplat acum șase ani, îmi aduc aminte tot ce s-a petrecut în ziua aceea. Măturam podeaua în magazinul nostru alimentar, strângând bani pentru prima mea pereche de adidași Jordan, când Natasha a intrat în fugă în magazin. Era durdulie (mama ei îi spunea că avea grăsime de bebeluș), cu pielea închisă la culoare și își purta părul în codițe împletite, care păreau mereu proaspăt făcute. Îmi doream atât de mult codițe ca ale ei!

— Starr, hidrantul de pe strada Elm s-a spart! mi-a zis.

Era ca și cum ar fi spus că avem un parc acvatic cu intrare gratuită. Îmi aduc aminte că m-am uitat la tati, implorându-l din priviri. Mi-a zis că pot să mă duc, cu condiția să fiu înapoi într-o oră.

Nu-mi amintesc să mai fi văzut vreodată un jet de apă țâșnind atât de sus. Aproape toată lumea din cartier era deja acolo. Toți se distrau. Am fost singura care a observat mașina la început.

La geamul din spate se vedea un braț tatuat întins, ținând un pistol Glock. Oamenii au început să fugă. Nu și eu. Picioarele mele au devenit una cu trotuarul. Natasha se bălăcea în apă, toată numai veselie. Apoi…

Poc! Poc! Poc!

M-am aruncat într-o tufă de trandafiri. Până să mă ridic, cineva țipa: „Sunați la urgențe!” La început, am crezut că gloanțele mă nimeriseră pe mine, pentru că aveam sânge pe

tricou. Ghimpii trandafirului mă zgâriaseră, nimic mai mult. Era vorba de Natasha. Sângele ei se amestecase cu apa și tot ce se vedea era un râu roșu, care curgea în josul străzii.

Părea speriată. Aveam amândouă zece ani, nu știam ce se întâmplă după ce mori. La naiba, nici acum nu știu, însă ea a fost obligată să afle acest lucru, chiar dacă nu și-a dorit-o.

Știu că nu și-a dorit să moară. Cum nici Khalil nu și-a dorit.

Ușa dormitorului se deschide scârțâind, și mami aruncă o privire înăuntru. Încearcă să zâmbească.

— Uite cine s-a trezit.

Se așază pe pat și pune o mână pe fruntea mea, deși nu am temperatură. Are grijă de atât de mulți copii, încât face acest lucru aproape instinctiv.

— Cum te simți, Molfăilă?

Minunata poreclă. Părinții mei susțin că după ce am renunțat la biberon, molfăiam mereu câte ceva. Între timp, mi-am pierdut apetitul uriaș, dar de poreclă tot n-am scăpat.

— Obosită, spun eu. Vocea mea e arțăgoasă. Vreau să stau în pat.

— Știu, puiule, dar nu vreau să stai singură aici.

Exact asta îmi doresc, să fiu singură. Mă privește lung, dar mi se pare că de fapt nu se uită la mine, ci la cine am fost odată, fetița ei mică, știrbă și cu codițe, care se credea o fetiță Powerpuff[4]. Mă simt ciudat, dar în același timp mă simt bine, înfășurată în pătură.

— Te iubesc, spune ea.

— Și eu te iubesc.

Se ridică și îmi întinde mâna.

— Haide. Să-ți fac ceva de mâncare.

Mergem încet către bucătărie. Iisus cel Negru stă răstignit pe cruce, într-un tablou atârnat pe peretele holului, iar lângă el, o poză cu Malcolm X[5] ținând în mână un pistol. Bunica se plânge mereu de faptul că cele două imagini au fost puse una lângă cealaltă.

Locuim în vechea ei casă. Bunica le-a lăsat-o părinților mei, după ce unchiul Carlos a luat-o să stea cu el, în casa lui imensă din suburbii. Unchiul Carlos era mereu neliniștit din

cauză că bunica locuia singură în Garden Heights, mai ales de când casele oamenilor în vârstă păreau să fi devenit ținta predilectă a spargerilor și jafurilor din cartier. Bunica nu se consideră bătrână. A refuzat să plece, chiar și atunci când cineva i-a spart locuința și i-a furat televizorul, spunând că era casa ei și că niciun hoț nu poate s-o sperie. La o lună după această întâmplare, unchiul Carlos a susținut că el și mătușa Pam aveau nevoie de ea, ca să-i ajute cu copiii. De vreme ce, potrivit spuselor bunicii, mătușa Pam „nu poate găti niciun rahat pentru copiii ăia amărâți”, a acceptat într-un final să se mute. Însă continuă să fie prezentă în casa noastră, prin mirosul constant de flori uscate, tapetul înflorat și nuanțele de roz din aproape fiecare cameră.

Tati și Seven discută ceva până să ajungem noi în bucătărie. Se opresc imediat cum ne văd intrând.

— ’neața, fetița mea. Tati se ridică de la masă și mă pupă pe frunte. Ai dormit bine?

— Da, mint în timp ce mă conduce la scaunul meu.

Seven nu zice nimic, doar se holbează.

Mami deschide frigiderul, a cărui ușă e acoperită de meniuri de restaurante cu livrare la domiciliu și magneți în formă de fructe.

— Ia zi, Molfăilă, spune ea, vrei șuncă de curcan sau de porc?

— De porc.

Sunt surprinsă că am opțiuni. Niciodată nu avem carne de porc. Nu suntem musulmani. Mai degrabă „creștimani”. Mami a devenit membră a bisericii lui Christos încă de când era în burta bunicii. Tati crede în Iisus cel Negru, însă respectă platforma politică în 10 puncte a Partidului Panterelor Negre{6} mai ceva ca pe cele 10 Porunci. Este de acord cu Națiunea Islamului în anumite aspecte, însă nu poate trece peste faptul că e posibil ca tocmai ea să-l fi omorât pe Malcolm X.

— Carne de porc în casa mea, mormăie tati și se așază lângă mine. Seven rânjește de partea cealaltă a mesei.

Seven și tati arată ca în portretele acelea robot ce redau

îmbătrânirea facială în cazul persoanelor dispărute cu mult timp în urmă. Adaugă-l în poză și pe fratele meu mai mic, Sekani, și vei avea astfel aceeași persoană la opt, șaptesprezece și treizeci și șase de ani. Au pielea maroniu-închis, sunt zvelți și au sprâncene groase și gene lungi, aproape feminine. Codițele lui Seven sunt suficient de lungi cât să acopere cu păr tot capul chel al lui tati și pe cel tuns scurt al lui Sekani.

Cât despre mine, e ca și cum Dumnezeu a amestecat culorile pielii părinților mei într-o găleată de vopsea, ca să ies eu cu tenul cafeniu. Însă am moștenit genele tatei – și am fost blestemată și cu sprâncenele lui. În rest, semăn cel mai mult cu mama, cu ochi mari căprui și fruntea un pic proeminentă.

Mami trece prin spatele lui Seven, ținând șunca în mână, și-l strânge de umăr.

— Îți mulțumesc că ai stat aseară cu fratele tău, pentru ca noi să putem…

Vocea ei se pierde, însă aluzia la ce s-a întâmplat plutește în aer. Își drege vocea.

— Îți suntem recunoscători.

— Nicio problemă. Trebuia oricum să ies din casă.

— King a rămas peste noapte? întreabă tati.

— Mai degrabă s-a mutat cu totul. Iesha vorbește chiar despre întemeierea unei familii…

— Ah, spune tati. Vorbești de mama ta, băiete. Nu-i folosi prenumele când vorbești despre ea, de parcă ai fi deja adult.

— Cineva din casa aia trebuie să fie adult, spune mami.

Scoate o tigaie și strigă către hol:

— Sekani, nu-ți mai spun încă o dată. Dacă vrei să mergi la Carlos în weekend, ai face bine să te scoli! Nu o să întârzii la muncă din cauza ta.

Cred că trebuie să facă o gardă întreagă ca să recupereze noaptea trecută.

— Tată, știi ce o să se întâmple, spune Seven. El o s-o bată, ea o să-l dea afară. Apoi el o să se întoarcă, spunând că s-a schimbat. Singurul lucru diferit de data asta va fi că nu-l mai las să mă bată.

— Poți oricând să te muți cu noi, spune tati.

— Știu, dar nu-i pot lăsa singuri pe Kenya și Lyric. Tâmpitul ăla e suficient de nebun să-i bată pe amândoi. Nu-i pasă că sunt copiii lui.

— În regulă, spune tati. Nu-i zice nimic. Dacă ridică mâna la tine, lasă-mă pe mine să mă ocup de el.

Seven dă din cap, apoi se uită la mine. Dă să vorbească și rămâne cu gura deschisă câteva secunde până să spună:

— Îmi pare rău pentru seara trecută, Starr.

În sfârșit, cineva care admite prezența norului de deasupra bucătăriei, ceea ce într-un fel e ca și cum ar admite prezența mea acolo.

— Mulțumesc, zic, deși e ciudat să spun acest lucru. Nu merit eu compătimirea, ci familia lui Khalil.

Nu se aude decât sunetul bucății de șuncă pârâind și sfârâind în tigaie. E ca și cum aș avea un abțibild pe care scrie „fragil” lipit pe frunte și, în loc să riște să spună ceva care ar putea să mă fărâme, ei preferă să nu spună nimic.

Dar tăcerea e cea mai groaznică.

— Ți-am împrumutat hanoracul, Seven, mormăi eu. Spun ceva la nimereală, dar tot e mai bine decât nimic. Pe cel albastru. Mami a trebuit să-l arunce. Sângele lui Khalil… înghit în sec. Sângele lui l-a pătat.

— Oh…

Asta e tot ce ne spunem preț de un minut.

Mami se întoarce la tigaie.

— Nu are nicio logică. Copilul ăla – spune ea pe un ton apăsat. Era doar un copil.

Tati dă din cap.

— Băiatul nu făcuse rău nimănui. Nu merita să i se întâmple porcăria asta.

— De ce l-au împușcat? întreabă Seven. Era o amenințare pentru cineva, sau ce?

— Nu, spun eu încet.

Mă uit lung la masă. Simt cum mă privesc iar cu toții.

— Nu a făcut nimic, spun eu. *Noi* nu am făcut nimic. Khalil nici măcar nu era înarmat.

Tati scoate un oftat.

— Oamenii din cartier o să-și iasă din minți când o să afle.

— Vorbesc deja despre asta pe Twitter, spune Seven. Am văzut aseară.

— Au zis ceva de sora ta? întreabă mami.

— Nu. Doar mesaje de genul „Odihnească-se în pace”, poliția să se ducă la dracu’, lucruri de felul ăsta. Nu cred că știu prea multe detalii.

— Ce se va întâmpla cu mine când ies la iveală detaliile? întreb eu.

— La ce te referi, puiule? întreabă mami.

— Cu excepția polițistului, sunt singura persoană care a fost de față. Și ați văzut situații de genul acesta. Povestea ajunge pe posturile naționale. Oamenii primesc amenințări cu moartea, polițiștii îi iau în vizor, se întâmplă tot felul de lucruri.

— Nu voi lăsa niciodată să ți se întâmple ceva rău, spune tati. Niciunul dintre noi nu va lăsa să ți se întâmple ceva rău. Se uită la mami și la Seven. Nu spunem nimănui că Starr a fost acolo aseară.

— Să-i spunem lui Sekani? întreabă Seven.

— Nu, răspunde mami. E mai bine să nu știe. O să tăcem din gură pentru moment.

Am văzut de nenumărate ori cum se întâmplă astfel de lucruri: un afro-american e împușcat doar pentru că e de culoare și iadul se dezlănțuie. Am postat pe Twitter mesaje etichetate „Odihnească-se în pace”, am repostat poze pe Tumblr și am semnat orice petiție care a fost înaintată. Am afirmat mereu că dacă văd așa ceva întâmplându-se cuiva, voi avea cea mai răsunătoare voce și mă voi asigura că toată lumea va afla cum s-au petrecut lucrurile.

Acum eu sunt persoana căreia i s-a întâmplat asta și mi-e prea teamă să vorbesc.

*

Vreau să stau acasă și să mă uit la *Prințul din Bel Air,* de departe cel mai tare serial al tuturor timpurilor. Cred că știu pe de rost fiecare episod. Da, e amuzant, dar în același timp e

ca și cum aș vedea secvențe din viața mea pe ecran. Mă regăsesc până și în melodia de generic. Câțiva membri puși pe rele ai unei bande au făcut scandal în cartier și au omorât-o pe Natasha. Părinții mei s-au speriat și, chiar dacă nu m-au trimis la unchiul și mătușa mea, într-un cartier de bogătași, tot m-au dat la o școală privată de snobi.

Eu doar îmi doresc să pot fi eu însămi la Williamson, așa cum Will o făcea în Bel Air.

Vreau să stau acasă și să-l sun înapoi pe Chris. După noaptea trecută, mi se pare o prostie să rămân supărată pe el. Sau aș putea să le sun pe Hailey și Maya, fetele despre care Kenya susține că nu se pun la socoteală atunci când vine vorba de prieteni. Cred că pot să înțeleg de ce spune asta. Nu le invit niciodată la mine acasă. De ce aș face-o? Ele trăiesc în mini-palate. Casa mea e doar mini.

Am făcut greșeala de a le invita la o petrecere în pijamale în clasa a șaptea. Mama promisese că ne va lăsa să ne facem unghiile, să stăm treze toată noaptea și să mâncăm câtă pizza voiam. Trebuia să fie o noapte la fel de grozavă ca weekendurile pe care le petreceam la Hailey. Weekenduri pe care încă le mai organizăm uneori. Am chemat-o și pe Kenya, ca să-mi pot petrece timpul cu toate trei.

Hailey nu a venit. Tatăl ei n-a lăsat-o să-și petreacă noaptea în „ghetou". I-am auzit pe părinții mei spunând asta. Maya a venit, dar seara și-a sunat părinții să vină s-o ia. S-au tras focuri de armă dintr-o mașină și împușcăturile au speriat-o.

Atunci am înțeles că Williamson se află într-o lume, Garden Heights în altă lume, iar eu trebuie să pun distanță între cele două lumi.

Oricum nu contează ce am chef să fac azi – părinții mei au deja planuri pentru mine. Mama îmi spune că voi merge la magazin cu tati. Înainte să plece la muncă, Seven intră în camera mea, îmbrăcat cu cel mai bun tricou polo și pantaloni de camuflaj, și mă îmbrățișează.

— Te iubesc, spune el.

Vezi, de asta urăsc când cineva moare. Oamenii fac lucruri pe care nu le-ar face în mod obișnuit. Până și mami mă

îmbrățișează mai mult și mai strâns, cu mai multă înțelegere decât o face de obicei, atunci când mă ia în brațe „fără vreun motiv anume”. Sekani, pe de altă parte, îmi fură din farfurie, se uită la telefonul meu și mă calcă dinadins pe picior când se ridică de la masă. Îl iubesc pentru asta.

Duc un bol cu mâncare de câine și ce a mai rămas din șuncă afară la pitbullul nostru, Brickz. Tati i-a dat numele ăsta pentru că de la început a fost greu ca o cărămidă. De îndată ce mă vede, sare și se luptă să scape din lanț. Când sunt suficient de aproape de el, îmi lovește picioarele cu fundul lui imens, gata-gata să mă dărâme.

— Jos! spun eu. Se ghemuiește pe iarbă și scâncește, uitându-se lung la mine cu ochii lui mari de cățeluș. Acesta e felul lui Brickz de a-și cere scuze.

Știu că pitbullii pot fi agresivi, dar Brickz se poartă ca un cățeluș de cele mai multe ori. Un cățeluș *mare*. Pe de altă parte, dacă cineva încearcă să ne spargă casa sau ceva de genul ăsta, nu va face cunoștință cu cățelușul Brickz.

În timp ce-l hrănesc și îi umplu castronul cu apă, tati culege broccoli chinezesc din grădină. Tunde trandafirii, pentru ca florile lor să fie mari cât palma mea atunci când înfloresc. Tati petrece aici ore în șir, în fiecare seară, plantând, prășind și vorbind cu plantele. Susține că o grădină bună are nevoie de o conversație pe măsură.

Treizeci de minute mai târziu, suntem în mașina lui, cu geamurile lăsate. La radio, Marvin Gaye își întreabă ascultătorii ce fac. E încă întuneric afară, deși soarele începe să se arate printre nori, iar pe străzi aproape că nu e picior de om. Fiind atât de devreme, putem auzi cu ușurință huruitul tirurilor pe autostradă.

Tati fredonează muzica lui Marvin, însă nu are deloc ureche muzicală. Poartă un tricou Lakers, fără cămașă pe dedesubt, cu toate tatuajele de pe brațe la vedere. Una dintre pozele cu mine bebeluș, gravată pentru totdeauna pe brațul lui, având scris sub ea: *Ceva pentru care merită să trăiești, ceva pentru care merită să mori,* zâmbește la mine. Seven și Sekani sunt pe celălalt braț, cu același text scris sub chipurile lor.

Cuvinte de dragoste în cea mai pură formă.

— Vrei să mai vorbim despre noaptea trecută? întreabă el.

— Nu.

— Bine. Oricând vrei tu.

O altă dovadă de dragoste în formă pură.

Intrăm pe bulevardul Marigold, unde Garden Heights prinde viață. Câteva doamne cu baticuri înflorate ies de la Spălătorie, cărând în brațe coșuri mari cu haine. Domnul Reuben descuie lacătul de la ușa restaurantului său. Nepotul lui, Tim bucătarul, se sprijină de zid și se freacă la ochi ca să alunge somnul. Domnișoara Yvette cască, în timp ce intră în buticul ei de cosmetice. Luminile sunt aprinse la Top Shelf, magazinul de băuturi alcoolice și vinuri, dar aici ele rămân mereu aprinse.

Tati parchează în fața magazinului familiei noastre, Magazinul Alimentar Carter. Tati a cumpărat magazinul când aveam eu nouă ani, după ce fostul proprietar, domnul Wyatt, a plecat din Garden Heights într-un loc unde să stea la plajă și să se uite la femei frumoase toată ziua. (Astea sunt cuvintele domnului Wyatt, nu ale mele.) Domnul Wyatt a fost singurul care l-a angajat pe tati după ce a ieșit din închisoare, iar mai târziu a spus că tati era singura persoană în care avea destulă încredere, încât să-i lase magazinul pe mână.

În comparație cu Walmart-ul din estul cartierului Garden Heights, magazinul nostru e micuț. Gratii metalice vopsite în alb protejează geamurile și ușa. Ele fac magazinul să semene cu o închisoare.

Domnul Lewis, de la frizeria de lângă noi, stă cu brațele încrucișate peste burta imensă. Ochii îi sunt pironiți asupra tatei.

Tati oftează.

— O luăm de la capăt.

Ne dăm jos din mașină. Domnul Lewis face unele dintre cele mai frumoase tunsori din Garden Heights – tunsoarea stil high-top fade a lui Sekani este o dovadă a priceperii lui –, însă domnul Lewis își poartă părul într-un stil afro neîngrijit. Din cauza abdomenului proeminent nici nu-și poate vedea

picioarele și, de când i-a murit soția, nimeni nu-i spune că pantalonii lui sunt prea scurți, iar șosetele nu sunt întotdeauna din aceeași pereche. Azi poartă o șosetă cu dungi și una cu romburi.

— Pe vremuri, magazinul se deschidea la cinci-cincizeci și cinci fix, spune el. Cinci-cincizeci și cinci!

Este 6: 05.

Tati descuie ușa din față.

— Știu, domnule Lewis, dar v-am spus, nu conduc magazinul așa cum o făcea Wyatt.

— Cu siguranță că n-o faci. Mai întâi îi dai jos pozele – cine dracu' înlocuiește vreodată poza lui Luther King cu cea a unui necunoscut…?

— Huey Newton nu e un necunoscut.

— Clar nu e Luther King! Apoi angajezi golani să lucreze în magazin. Am auzit că băiatul ăla, Khalil, a fost omorât aseară. Probabil că vindea porcăria aia. Domnul Lewis își mută privirea de la tricoul lui tati la tatuajele lui. Mă întreb de la cine i-a venit ideea *asta.*

Falca lui tati se încleștează.

— Starr, dă drumul la aparatul de cafea pentru domnul Lewis.

Ca să se care dracului mai repede de aici, termin eu propoziția în locul lui tati.

Apăs pe butonul de pornire al aparatului de cafea așezat pe masa de autoservire, spre care privește Huey Newton dintr-o poză, cu pumnul ridicat în aer în semn de susținere a puterii oamenilor de culoare.

Ar trebui să înlocuiesc filtrul și să pun cafea și apă proaspătă, dar pentru că a vorbit urât despre Khalil, domnul Lewis primește cafea făcută din zațul vechi de o zi.

Acesta șchioapătă printre raioanele magazinului și își ia o brioșă cu miere, un măr și o bucată de tobă. Îmi întinde brioșa cu miere.

— Încălzește-o, fetițo. Și ai face bine să n-o arzi.

O las în cuptorul cu microunde până când învelișul de plastic se umflă și pocnește. Domnul Lewis o mănâncă de

îndată ce o scot din cuptor.

— E fierbinte! Mestecă și suflă în același timp. Ai încălzit-o prea tare, fetițo! Mi-am fript gura!

Când domnul Lewis pleacă, tati îmi face semn cu ochiul.

Clienții fideli încep să intre, precum doamna Jackson, care vrea cu orice preț să-și cumpere zarzavaturile doar de la tati și de la nimeni altcineva. Patru indivizi cu ochii roșii și pantaloni lălâi cumpără aproape toate pungile cu chipsuri din magazin. Tati le spune că e mult prea devreme ca să fie atât de drogați, iar ei râd mult prea tare. Unul dintre ei își rulează o altă țigară cu marijuana, în timp ce iese din magazin. În jurul orei unsprezece, doamna Rooks cumpără câțiva trandafiri și gustări pentru întâlnirea de la clubul de bridge. Are ochi triști și dinții din față placați cu aur. Peruca, la fel ca dinții, e tot aurie.

— Trebuie să aduceți și biletele de loterie la magazin, puiule, spune ea în timp ce tati calculează ce a cumpărat, iar eu îi pun produsele în pungi. Premiul cel mare din seara asta e de trei sute de milioane!

Tati zâmbește.

— Pe bune? Ce ați face cu atâția bani, doamnă Rooks?

— La draaacu'. Puiule, întrebarea e ce *nu aș face* cu atâția bani. Dumnezeu știe, aș pleca cu primul avion de aici.

Tati râde.

— Chiar așa? Atunci cine o să ne mai facă torturi Catifea Roșie?

— Altcineva, că eu o să fiu de mult plecată. Arată cu degetul spre standul cu țigări din spatele nostru. Puiule, dă-mi un pachet de Newports.

Astea sunt și preferatele bunicii. Au fost și preferatele lui tati, până l-am implorat să se lase de fumat. Iau un pachet și i-l dau doamnei Rooks.

Mă fixează îndelung cu privirea, în timp ce scutură pachetul de țigări cu palma, și eu aștept să *și-o* exprime. Compătimirea.

— Puiule, am auzit ce s-a întâmplat cu nepotul lui Rosalie, spune ea. Îmi pare atât de rău! Voi doi erați prieteni, nu-i așa?

Partea cu „erați” mă împunge ca un obiect ascuțit, dar nu spun nimic în afară de:

— Da, doamnă.

— Hmm! spune dând din cap. Doamne, ai milă de noi! Mi s-a rupt inima când am auzit. Am încercat să merg aseară s-o văd pe Rosalie, dar erau deja prea mulți oameni la ea acasă. Sărmana Rosalie! Câte are pe cap, și acum asta! Barbara a spus că Rosalie nu știe cum o să facă rost de banii de înmormântare. Noi am vorbit să strângem niște bani. Crezi că ne poți ajuta și tu, Maverick?

— Sigur că da. Spuneți-mi de cât e nevoie și se rezolvă.

Dinții ei auriți ies la iveală când zâmbește.

— Băiete, mă bucur să văd unde te-a adus Dumnezeu. Mama ta ar fi mândră de tine.

Tati încuviințează cu o mișcare hotărâtă a capului. Bunica a murit de zece ani – a trecut suficient de mult timp ca tati să nu o mai plângă în fiecare zi, însă nu cu mult timp în urmă, dacă cineva pomenea de ea, era dărâmat.

— Și uită-te la fata asta, spune doamna Rooks, studiindu-mă. Seamănă cu Lisa ca două picături de apă. Maverick, ai face bine să fii atent. Băieții ăștia din cartier o să încerce s-o prindă.

— Nu, băieții ăia ar face bine să se ferească de mine. Știi că nu accept așa ceva. Nu are voie la întâlniri până nu împlinește patruzeci.

Mâinile mele alunecă în buzunare, gândindu-mă la Chris și la mesajele lui. La naiba, mi-am uitat telefonul acasă. N-are rost să mai spun că tati nu știe nimic de Chris. Suntem împreună de mai bine de un an.

Seven știe, pentru că l-a întâlnit pe Chris la școală, iar mami și-a dat seama când a văzut cum venea mereu să mă viziteze acasă la unchiul Carlos, pretinzând că e amicul meu. Într-o zi, ea și unchiul Carlos ne-au surprins sărutându-ne și au ținut să sublinieze că amicii nu se sărută așa cum o facem noi. Nu l-am văzut niciodată pe Chris îmbujorându-se atât de tare.

Ea și Seven nu au nimic împotrivă ca eu și Chris să fim

împreună, deși dacă ar fi după Seven, ar trebui să mă fac călugăriță, însă nu-mi pasă. Totuși nu-mi fac curaj să-i spun lui tati. Și nu doar pentru că el nu vrea să am un prieten încă. Problema cea mai mare e că Chris este alb.

La început am crezut că mami ar putea avea ceva împotrivă, dar a zis că „Poate să aibă pielea și cu buline, atâta vreme cât nu e vreun criminal și se poartă frumos cu tine”, tati, pe de altă parte, vorbește încontinuu despre faptul că Halle Berry „se poartă ca și cum nu mai vrea să aibă relații cu bărbați de culoare” și spune cât de greșit i se pare acest lucru. De fiecare dată când află că cineva de culoare are o relație cu un alb, brusc e ceva în neregulă cu cei doi. Nu vreau să mă privească și pe mine în același fel.

Din fericire, mami nu i-a spus despre noi. Refuză să fie prinsă la mijloc în cearta dintre mine și tati. E iubitul meu, deci e responsabilitatea mea să-i spun lui tati despre el.

Doamna Rooks iese din magazin. O secundă mai târziu, se aude clopoțelul de la ușă. Kenya intră țanțoșă. Adidașii ei sunt drăguți – ghete Nike „Bazooka Joe”, pe care nu le am în colecția mea. Kenya poartă mereu adidași mișto.

Se duce să ia de la raion ce-și cumpără de obicei.

— Hei, Starr. Hei, unchiule Maverick.

— Bună, Kenya, răspunde tati, deși nu este unchiul ei, ci tatăl fratelui ei. Ești bine?

Se întoarce cu o pungă mare de chipsuri Hot Cheetos și un Sprite.

— Da. Mama vrea să știe dacă fratele meu a rămas la voi peste noapte.

Iarăși îi zice lui Seven „fratele meu”, de parcă ar fi doar fratele ei. E enervant ca dracu’ când face asta.

— Spune-i mamei tale că o s-o sun mai târziu, zice tati.

— În regulă.

Kenya plătește și se uită la mine. Îmi face semn cu capul.

— Mă duc să mătur printre raioane, îi spun lui tati.

Kenya vine după mine. Iau mătura și mă duc la raionul de zarzavaturi, în capătul celălalt al magazinului. Câțiva struguri au fost împrăștiați pe jos de către indivizii cu ochi roșii, care

au gustat înainte să cumpere. Abia mă apuc de măturat și Kenya începe să vorbească.

— Am auzit de Khalil, spune ea. Îmi pare atât de rău, Starr. Ești bine?

Mă forțez să dau din cap.

— Eu… pur și simplu nu-mi vine să cred, înțelegi? Trecuse ceva timp de când nu-l mai văzusem, dar…

— Doare.

Kenya spune ce eu nu pot.

— Da.

La naiba, simt cum îmi dau lacrimile. Nu voi plânge, nu voi plânge, nu voi plânge…

— Într-un fel, speram să-l găsesc aici când am intrat, spune ea încet. Cum îl vedeam mereu. Punând cumpărăturile oamenilor în pungi, îmbrăcat cu șorțul ăla oribil.

— Cel verde, mormăi eu.

— Da. Trăncănind despre faptul că femeile iubesc bărbații în uniformă.

Mă holbez la podea. Dacă încep să plâng acum, s-ar putea să nu mă mai opresc.

Kenya desface punga Hot Cheetos și o întinde spre mine. Mâncare de consolare.

Întind mâna și iau câteva chipsuri.

— Mulțumesc.

— Pentru nimic.

Molfăim Cheetos. Khalil ar trebui să fie aici, cu noi.

— Deci, ăăă, spun eu pe un ton aspru. Tu și Denasia v-ați bătut aseară?

— Fato. Din tonul vocii înțeleg că abia așteaptă să-mi povestească. DeVante a venit la mine, chiar înainte ca lucrurile s-o ia razna. Mi-a cerut numărul de telefon.

— Păi nu era iubitul Denasiei?

— DeVante nu-i genul care să se lase prins în laț. Denasia a venit să se ia de mine, dar imediat au început împușcăturile. Ne-am trezit alergând pe aceeași stradă, și atunci i-am făcut fundul arșice. A fost atât de amuzant! Ar fi trebuit să fii de față!

Aș fi preferat să asist la bătaie în loc să-l văd pe ofițerul Unu-Cincisprezece. Sau pe Khalil holbându-se la cer. Sau tot sângele ăla. Stomacul mi se strânge din nou.

Kenya își flutură mâna prin fața ochilor mei.

— Hei. Ești bine?

Clipesc, încercând să alung din minte fața lui Khalil și a polițistului.

— Da. Sunt bine.

— Ești sigură? Ești foarte tăcută.

— Da.

O lasă baltă, iar eu o las să-mi spună despre a doua rundă pe care a pregătit-o pentru Denasia.

Tati mă cheamă în față. Când ajung la el, îmi dă o bancnotă de douăzeci.

— Du-te să-mi iei niște costițe de vită de la Reuben. Și vreau…

— Salată de cartofi și bame prăjite, spun eu.

Asta e ce mănâncă sâmbătă de sâmbătă.

Mă pupă pe obraz.

— Îl cunoști bine pe tatăl tău. Ia ce vrei tu, puiule.

Kenya iese cu mine din magazin. Așteptăm să treacă o mașină, în care se aude muzica bubuind, iar scaunul șoferului e atât de lăsat pe spate, încât acestuia i se vede doar nasul mișcându-se în ritmul melodiei. Traversăm strada și ajungem la Reuben.

Mirosul de carne afumată ne lovește de pe trotuar, și dinăuntru se aude o melodie blues. În restaurant, pereții sunt acoperiți cu poze ale unor apărători ai drepturilor omului, politicieni și celebrități care au mâncat acolo, precum James Brown și Bill Clinton, înainte de a suferi operația de bypass coronarian. Mai e o poză cu Luther King și una cu domnul Reuben în tinerețe.

Un perete despărțitor separă clienții de casier. Încep să-mi fac vânt după câteva minute de stat la coadă. Aerul condiționat amplasat la fereastră nu mai funcționează de câteva luni, iar afumătoarea supra-încălzește toată clădirea.

Când ajungem în față, domnul Reuben ne salută din spatele

peretelui despărțitor, cu un zâmbet care trădează lipsa câtorva dinți.

— Hei, Starr și Kenya! Ce mai faceți?

Domnul Reuben e printre puținii oameni din cartier care mă strigă pe nume. Reușește cumva să țină minte numele tuturor.

— Hei, domnule Reuben, spun eu. Tati vrea comanda lui obișnuită.

Își notează comanda pe un carnețel.

— În regulă. Costițe de vită, salată de cartofi, bame prăjite. Voi vreți aripioare de pui la grătar și cartofi prăjiți? Și un sos în plus pentru tine, Starr, puiule?

Reușește cumva să țină minte și preferințele tuturor clienților.

— Da, domnule, spunem noi.

— În regulă. Ați fost cuminți?

— Da, domnule, minte Kenya fără scrupule.

— Ce ziceți atunci de niște chec din partea casei? Recompensă pentru cumințenie.

Acceptăm amândouă și îi mulțumim. Însă chiar dacă domnul Reuben ar ști despre bătaia Kenyei, tot i-ar oferi chec. Atât este de cumsecade. Le oferă copiilor mese gratis, dacă îi arată carnetul de note. Dacă e vreunul plin cu note mari, îi face o copie și îl expune pe „Peretele Celebrităților”. Dacă are note proaste, tot dă copilului să mănânce, atâta timp cât acesta admite că nu a învățat prea bine și promite că se va strădui mai mult.

— Va dura cam cincisprezece minute, spune el.

Asta înseamnă să ne așezăm și să așteptăm până când auzim strigat numărul comenzii noastre. Găsim o masă lângă niște tipi albi. Rar vezi oameni albi în Garden Heights, dar când se întâmplă acest lucru, îi găsești de obicei la restaurantul lui Reuben. Bărbații urmăresc știrile la televizorul mic, atârnat de tavan într-un colț.

Molfăi câteva chipsuri Hot Cheetos din punga Kenyei. Ar avea un gust mult mai bun cu niște sos de brânză pe ele.

— S-a dat ceva la știri despre Khalil?

Se uită mai atent la telefonul ei.

— Da, de parcă eu mă uit la știri. Cred totuși că am văzut ceva pe Twitter.

Aștept. Între o știre despre un accident grav pe autostradă și o alta despre un sac de gunoi plin cu căței abandonat în parc, se difuzează o știre scurtă despre un ofițer de poliție investigat în urma unor împușcături. Nici măcar nu menționează numele lui Khalil. O porcărie.

Ne luăm mâncarea și ne îndreptăm către magazin. În timp ce traversăm strada, un BMW gri oprește lângă noi, cu bass-ul bubuind asemenea bătăilor de inimă. Geamul șoferului se coboară, eliberând fumul din mașină, iar o versiune a Kenyei, însă de vreo o sută treizeci de kilograme, ne zâmbește.

— Ce faceți, reginelor?

Kenya se apleacă pe geam și-l pupă pe obraz.

— Hei, tati.

— Hei, Starr-Starr, spune el. Nu-ți saluți unchiul?

Nu ești unchiul meu, aș vrea să-i spun. Ești un nimic pentru mine. Și dacă te mai atingi de fratele meu, o să te…

— Hei, King, mormăi eu într-un final.

Zâmbetul îi dispare de pe față, de parcă mi-ar citi gândurile. Pufăie dintr-un trabuc și scoate fumul prin colțul gurii. Are tatuate două lacrimi sub ochiul stâng. A omorât doi oameni. Cel puțin.

— Văd că ați fost la Reuben. Luați de aici. Ține în mână două teancuri groase de bancnote. Puneți la loc ce-ați cheltuit.

Kenya ia repede un teanc, dar eu nu mă ating de banii lui murdari.

— Nu, mulțumesc.

— Ia-i, regino! King îmi face cu ochiul, la niște bani de la nașul tău.

— Nu, n-are nevoie de ei, spune tati.

Apoi vine către noi. Și se apleacă la nivelul geamului, ca să-l poată privi în ochi pe King. Își strâng mâna cu atâtea mișcări, că te și întrebi cum de le ține minte.

— Marele Mav, spune tatăl Kenyei rânjind. Ce faci, rege?

— Nu mi te adresa mie cu porcării dintr-astea.

Tati nu îi răspunde cu un ton ridicat sau nervos, dar același ton l-aș folosi și eu pentru a spune cuiva să nu-mi pună ceapă sau maioneză pe burger. Tati mi-a spus odată că părinții lui King i-au dat numele după aceeași bandă al cărei membru a devenit mai târziu și de aceea numele pe care îl porți e atât de important. Te definește. King a devenit Rege încă de la naștere.

— Tocmai îi dădeam finei mele niște bani de buzunar, spune King. Am auzit ce i s-a întâmplat prietenului ei. E aiurea.

— Da. Știi cum stau lucrurile, spune tati. *Pac-pac,* mai întâi trag, apoi pun întrebările.

— Fără doar și poate. Uneori sunt mai răi ca noi. King chicotește. Dar știi ceva? Am un rahat de treabă de rezolvat, trebuie să-mi vină un pachet și am nevoie de un loc unde să-l țin. Sunt prea mulți ochi pe casa Ieshei acum.

— Ți-am zis deja că nu te pot ajuta cu asta.

King își freacă barba.

— Oo, în regulă. Deci oamenii ies din joc, uită de unde au pornit și că dacă n-ar fi fost banii mei, n-ar mai fi avut micul lor magazin…

— Și dacă n-aș fi fost eu, tu ai fi acum la închisoare. Trei ani, penitenciarul de stat, mai ții minte chestia asta? Nu-ți datorez nimic.

Tati se apleacă la geam și spune:

— Dar dacă te mai atingi vreodată de Seven, o să-ți fiu dator cu o mamă de bătaie. Să nu uiți asta, acum că te-ai mutat iar cu mama lui.

King țâțâie din dinți.

— Kenya, treci în mașină.

— Dar, tati…

— Am spus să-ți miști fundul în mașină!

Kenya murmură un „la revedere” către mine. Merge pe partea cealaltă a mașinii și se urcă pe locul din față.

— În regulă, Mare Mav. Ai grijă să nu încâlci regulile. Nu știi de ce sunt în stare dacă o vei face.

BMW-ul pleacă în trombă.

Capitolul 4

În noaptea aceea, Natasha încearcă să mă convingă să merg cu ea la hidrant, iar Khalil mă imploră să merg cu mașina lui la o plimbare.

Mă forțez să zâmbesc, în timp ce buzele îmi tremură și le spun amândurora că nu pot ieși în oraș. Ei insistă, iar eu le răspund mereu că nu pot veni.

Întunericul se apropie încet de ei și îi învăluie. Încerc să-i avertizez, dar vocea mea a dispărut. Umbra îi înghite pe amândoi într-o fracțiune de secundă. Acum se furișează către mine. Dau să mă retrag, dar umbra a ajuns în spatele meu.

Mă trezesc. Ceasul meu pâlpâie, afișând ora 11:05. Trag adânc aer în piept, de mai multe ori. Maioul și pantalonii scurți de baschet îmi sunt lipiți de piele din cauza transpirației. Se aud niște sirene în apropiere și Brickz împreună cu alți câini latră la auzul lor.

Stând pe marginea patului, îmi frec fața de parcă făcând asta voi reuși să șterg amintirea coșmarului. În niciun caz nu mai pot adormi acum. Nu dacă asta ar însemna să le văd din nou fețele.

Gâtul îmi e uscat ca un șmirghel și tânjește după apă. Când picioarele mele ating podeaua rece, mi se face pielea de găină. Tati lasă întotdeauna aerul condiționat pornit pe cea mai înaltă treaptă primăvara și vara, transformând casa într-un congelator. Nouă, celorlalți, ne clănțăne dinții în gură, dar el nu are nimic, ba din contră, ne mai și spune că „Nimeni n-a murit vreodată de la puțină răcoare”. O minciună.

Îmi târăsc corpul pe hol. La jumătatea drumului spre bucătărie o aud pe mami spunând:

— De ce nu pot aștepta puțin? Tocmai l-a văzut murind pe unul dintre cei mai buni prieteni ai ei. Nu e nevoie să retrăiască totul atât de curând.

Mă opresc. Lumina de la bucătărie ajunge până pe hol.

— Trebuie să investigăm, Lisa, spune o a doua voce. Unchiul Carlos, fratele mai mare al lui mami. Vrem să aflăm adevărul, la fel de mult ca toată lumea.

— Adică vreți să justificați ce a făcut porcul ăla, spune tati. Investigați pe naiba!

— Maverick, nu transforma afacerea asta în ceva ce nu este, spune unchiul Carlos.

— Un băiat de culoare de șaisprezece ani este mort pentru că un polițist alb l-a împușcat. Nu e simplu ca bună ziua?

— Sst! șuieră mami. Vorbiți mai încet. Starr s-a chinuit mult să adoarmă.

Unchiul Carlos spune ceva, dar vorbește mult prea încet ca să-l pot auzi. Mă dau mai aproape.

— Culoarea pielii nu are nicio legătură cu asta, spune el.

— Pe naiba nu are, spune tati. Dacă povestea asta se întâmpla în Riverton Hills și numele lui era Richie, nu am mai fi purtat această conversație.

— Am auzit că era traficant de droguri, spune unchiul Carlos.

— Și asta justifică ce s-a întâmplat? întreabă tati.

— Nu am spus asta, dar ar putea explica decizia lui Brian de a folosi armamentul, dacă s-a simțit amenințat.

Un „nu” îmi urcă în gât, tânjind să fie eliberat. Khalil nu a reprezentat o amenințare în noaptea aceea.

Și ce l-a determinat pe polițist să creadă că era traficant de droguri?

Stai puțin. *Brian.* Așa îl cheamă pe Unu-Cincisprezece?

— Aha, deci îl cunoști, spune tati pe un ton batjocoritor. Nu mă mir.

— Este colegul meu, da, și un om bun, chiar dacă vrei sau nu să crezi asta. Sunt sigur că-i vine greu. Cine poate ști la ce s-a gândit în momentele acelea?

— Ai spus-o chiar tu, a crezut că băiatul e traficant de droguri, zice tati. Un *golan.* Ce l-a făcut să creadă asta? Ce? O singură privire? Explică asta, *domnule detectiv.*

Tăcere.

— Ce căuta, până la urmă, în mașina unui traficant de

droguri? întreabă unchiul Carlos. Lisa, ți-am spus de nenumărate ori, trebuie să-i muți pe Starr și pe Sekani din cartierul ăsta. E otrăvit.

— M-am gândit la asta.

— Și nu ne mutăm nicăieri, spune tati.

— Maverick, și-a văzut doi prieteni omorâți, spune mami. Doi! Și are doar șaisprezece ani.

— Și una dintre crime a fost săvârșită de o persoană care ar fi trebuit să o protejeze! Ce, crezi că dacă locuiești pe aceeași stradă cu ei, se vor comporta diferit cu tine?

— De ce legi totul de rasism? întreabă unchiul Carlos. Nu ne omoară alte rase cât ne omorâm noi între noi.

— Negroteiule, te rog. Dacă îl omor pe Tyrone, fac închisoare. Dacă un polițai mă omoară pe mine, e trimis în concediu fără plată. Cel mult.

— Știi ceva? Nu are rost să port această conversație cu tine, spune unchiul Carlos. Te vei gândi măcar dacă o lași pe Starr să stea de vorbă cu detectivii care se ocupă de caz?

— Probabil că ar trebui să-i luăm mai întâi un avocat, Carlos, spune mami.

— Deocamdată nu are nevoie de avocat, spune el.

— La fel cum nu era nevoie ca acel polițist să apese pe trăgaci, spune tati. Tu chiar crezi că o să-i lăsăm să stea de vorbă cu fiica noastră și să-i răstălmăcească vorbele cum vor ei, pentru că nu are un avocat lângă ea?

— Nimeni nu o să-i răstălmăcească vorbele! Ți-am spus, și noi vrem la fel de mult să aflăm adevărul.

— Ooo, noi știm adevărul, noi vrem altceva, spune tati. *Noi* vrem să se facă dreptate.

Unchiul Carlos oftează.

— Lisa, cu cât vorbește mai repede cu detectivii, cu atât mai bine. E o procedură de rutină. Tot ce trebuie să facă e să răspundă la câteva întrebări. Atât. Nu e nevoie să cheltuiți bani pe un avocat încă.

— Sinceră să fiu, Carlos, nu vrem să se afle că Starr a fost acolo, spune mami. Îi e teamă. Și mie. Cine știe ce se va întâmpla?

— Înțeleg ce spui, dar te asigur că se va afla sub protecție. Dacă nu ai încredere în sistem, poți măcar să ai încredere în mine?

— Nu știu, spune tati. Putem avea încredere în tine?

— Știi ceva, Maverick? M-am cam săturat de tine…

— Atunci poți să ieși din casa mea.

— Nici măcar n-ar fi casa ta, dacă n-am fi fost eu și mama!

— Încetați cu toții! spune mami.

Mă mut de pe un picior pe celălalt și, la dracu', scârțâie podeaua, făcând o gălăgie mai ceva ca o alarmă. Mama aruncă o privire pe hol și mă vede.

— Starr, puiule, de ce te-ai trezit?

Acum nu mai am scăpare, trebuie să mă duc în bucătărie. Toți trei stau în jurul mesei, părinții mei îmbrăcați în pijamale, iar unchiul Carlos purtând un tricou cu mânecă lungă și hanorac.

— Hei, puiule, spune el. Sper că nu te-am trezit noi?

— Nu, răspund eu, așezându-mă lângă mama. Eram deja trează. Coșmaruri.

Toți se uită la mine cu compasiune, deși nu am spus că am coșmaruri ca să le stârnesc mila. De fapt urăsc mila.

— Ce faci aici? îl întreb pe unchiul Carlos.

— Sekani are o indigestie și m-a implorat să-l aduc acasă.

— Unchiul tău tocmai se pregătea să plece, adaugă tati.

Falca unchiului Carlos tremură. Fața lui s-a rotunjit de când a fost făcut detectiv. Tenul lui „galben-aprins", așa cum îi place bunicii să-l numească, seamănă cu al lui mami, iar când se enervează, fața lui se înroșește puternic, ca acum.

— Îmi pare rău de Khalil, puiule, zice el. Tocmai le spuneam părinților tăi că detectivii ar vrea să vii la secție, să le răspunzi la câteva întrebări.

— Dar nu trebuie să mergi dacă nu vrei, spune tati.

— Știi ceva, începe unchiul Carlos…

— Oprește-te. Te rog! spune mami. Se uită la mine. Molfăilă, vrei să vorbești cu detectivii?

Înghit. Aș vrea să pot spune da, dar nu sunt sigură. Pe de-o parte, e vorba de polițiști. Nu e ca și cum aș vorbi cu oricine.

Pe de altă parte, *e vorba de polițiști.* Unul dintre ei l-a omorât pe Khalil.

Dar și unchiul Carlos e tot polițist și nu mi-ar cere să fac ceva ce m-ar pune în pericol.

— Dacă mă duc, o să i se facă dreptate lui Khalil? întreb eu.

Unchiul Carlos dă din cap.

— Da, o să i se facă.

— Va fi prezent și Unu-Cincisprezece?

— Cine?

— Polițistul, acesta e numărul lui de identificare de pe insignă, spun eu. L-am ținut minte.

— Oo. Nu, nu va fi acolo. Promit. Nu vei avea probleme.

Promisiunile unchiului Carlos sunt garanții, uneori mai sigure decât promisiunile părinților mei. Nu folosește niciodată acel cuvânt decât dacă vorbește serios.

— Bine, spun eu. Voi merge.

— Mulțumesc. Unchiul Carlos vine la mine și mă sărută de două ori pe frunte, așa cum o face încă de când eram mică și mă învelea înainte de culcare. Lisa, adu-o luni după școală. Nu ar trebui să dureze prea mult.

Mama se ridică și-l îmbrățișează.

— Mulțumesc. Îl conduce pe hol, înspre ușa de la intrare. Ai grijă de tine, da? Și dă-mi un mesaj când ajungi acasă.

— Da, să trăiți! Vorbești exact ca mama ta, o șicanează el.

— Mă rog. Tu fă bine și trimite-mi mesaj…

— Bine, bine. Noapte bună.

Mama se întoarce în bucătărie, aranjându-și halatul.

— Molfăilă, eu și tatăl tău mergem dimineață la domnișoara Rosalie, în loc să mergem la biserică. Poți veni cu noi dacă vrei.

— Da, spune tati. Și nu mai e aici niciun unchi care să te bată la cap să mergi.

Mama îi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarce către mine.

— Deci, crezi că ești în stare să vii, Starr?

S-ar putea să fie mai greu să vorbesc cu domnișoara Rosalie decât cu polițiștii, sincer. Însă îi sunt datoare lui Khalil s-o

vizitez pe bunica lui. E posibil ca ea nici să nu știe că am fost martoră la împușcături. În cazul în care știe și vrea să afle ce s-a întâmplat, atunci ea, mai mult decât oricine, are dreptul să mă întrebe.

— Da. Voi merge.

— Atunci mai bine i-am găsi un avocat mai întâi, spune tati.

— Maverick. Mami oftează. Dacă fratele meu consideră că nu e încă nevoie de unul, am încredere în judecata lui. În plus, voi fi lângă ea tot timpul.

— Ce bine că cineva are încredere în judecata lui, spune tati. Și chiar te-ai gândit să ne mutăm? Am mai vorbit despre asta.

— Maverick, nu vom avea această discuție în seara asta.

— Cum vom schimba ceva aici dacă…

— Mave-rick! spune ea cu dinții încleștați.

Atunci când mami pronunță un nume în felul acesta, ar fi bine să nu fie al tău.

— Am spus că nu vom avea această discuție în seara asta. Îi aruncă o privire tăioasă, așteptându-se la o altă replică din partea lui. Una care nu vine. Încearcă să dormi puțin, puiule, îmi spune mie și mă pupă pe obraz, înainte să se ducă în dormitorul lor.

Tati pune toate cănile în chiuvetă și se duce la frigider.

— Vrei niște struguri?

— Da. Cum se face că tu și unchiul Carlos vă certați mereu?

— Pentru că este un nesuferit, spune tati și vine lângă mine la masă cu un bol cu struguri albi. Însă de fapt nu m-a plăcut niciodată. Mereu a considerat că am o influență negativă asupra mamei tale. Lisa era sălbatică atunci când ne-am cunoscut, la fel ca toate fetele de la școala catolică.

— Pun pariu că era mult mai protector față de mama decât e Seven față de mine, nu-i așa?

— Oo, da, spune el. Carlos se comporta de parcă ar fi fost tatăl Lisei. Cât timp am fost închis, v-a luat pe toți la el și nu mi-a dat voie să vorbesc cu voi la telefon. I-a angajat până și un avocat specializat în divorțuri. Tati rânjește. Și tot nu a

reușit să scape de mine.

Aveam trei ani când tati s-a dus la închisoare și șase când a ieșit. Am multe amintiri legate de el, dar acestea nu includ primele mele experiențe de copil. Prima zi la școală, primul dinte căzut, prima dată când am mers cu bicicleta fără roți ajutătoare. În aceste amintiri, figura unchiului Carlos o înlocuiește pe cea a lui tati. Cred că acesta este adevăratul motiv pentru care se ceartă.

Tati bate cu palma în masa de mahon, *tronc-tronc-tronc.*

— Coșmarurile or să dispară după o vreme, spune el. Cele mai nasoale apar imediat după.

Așa s-a întâmplat cu Natasha.

— Câți oameni ai văzut murind?

— Suficient de mulți. Cel mai nasol a fost cu vărul meu Andre. Degetul lui pare să atingă instinctiv tatuajul de pe braț – un A cu o coroană deasupra. O livrare de droguri s-a transformat într-un jaf și a fost împușcat în cap de două ori. Chiar în fața mea. Cu câteva luni înainte să vii tu pe lume. De aceea ți-am dat numele Starr. Tati îmi zâmbește. Lumina mea din întuneric.

Bagă în gură câțiva struguri.

— Nu-ți fie frică de ziua de luni. Spune-le polițiștilor adevărul și nu-i lăsa să-ți răstălmăcească vorbele. Dumnezeu ți-a dat creier. Nu ai nevoie de-al lor. Și nu uita că n-ai greșit cu nimic – polițistul a greșit. Nu-i lăsa să te facă să crezi altceva.

Ceva mă roade. Am vrut să-l întreb pe unchiul Carlos dar n-am putut s-o fac dintr-un anume motiv. Însă tati e diferit. În timp ce unchiul Carlos își poate ține cumva promisiunile imposibile, tati este mereu sincer.

— Crezi că polițiștii vor să-i facă dreptate lui Khalil? întreb eu.

Tronc-tronc-tronc. Tronc… tronc… tronc. Adevărul învăluie bucătăria în întuneric – oameni ca noi, în situații de acest gen, devin subiecte de discuție, însă rar li se face dreptate. Probabil cu toții așteptăm acea primă dată, *prima dată* când totul se termină cu bine.

Poate că aceasta va fi prima dată.

— Nu știu, spune tati. Cred că vom afla în curând.

*

Duminică dimineața, oprim mașina în fața unei case mici, galbene. Flori colorate se văd sub veranda din față. Pe vremuri stăteam cu Khalil pe veranda asta.

Eu și părinții mei coborâm din mașină. Tati ține în mână o tavă cu lasane, acoperită cu folie, pe care a gătit-o mami. Sekani zice că tot nu se simte bine, așa că a rămas acasă. Seven e cu el. Eu nu cred faza asta cu „sunt bolnav” – Sekani face mereu câte o indigestie imediat cum se termină vacanța de primăvară.

În timp ce merg pe aleea din fața casei domnișoarei Rosalie, mă năpădesc amintirile. Am cicatrici în coate și-n genunchi de la căzăturile pe aleea asta. Odată eram pe scooterul meu și Khalil m-a împins pentru că nu l-am lăsat și pe el să se dea. Când m-am ridicat de jos, genunchiul îmi era complet zdrelit. N-am mai țipat niciodată așa de tare ca atunci.

Tot pe aleea asta am jucat șotronul și am sărit coarda. Khalil nu voia să se joace cu mine la început, spunând că sunt jocuri de fete. Dar mereu ceda când eu și Natasha îi spuneam că cine câștigă primește o Cupă Înghețată – adică o băutură Kool-Aid înghețată într-un pahar din polistiren – sau o pungă de „Nileators”, adică o pungă de bomboane Now and Laters. Domnișoara Rosalie era Doamna Dulciurilor din cartier.

Petreceam la fel de mult timp acasă la ea, cât petreceam la mine acasă. Mami și fiica cea mai tânără a domnișoarei Rosalie, Tammy, au fost prietene bune de mici. Când mami a rămas însărcinată cu mine, era în ultimul an la liceu, și bunica a dat-o afară din casă. Domnișoara Rosalie a primit-o la ea, până când părinții mei au reușit să-și cumpere un apartament. Mami spune că domnișoara Rosalie a fost una dintre cele mai mari susținătoare ale ei și că a plâns la festivitatea de absolvire a liceului, de parcă propria ei fiică pășea pe podium.

Trei ani mai târziu, domnișoara Rosalie ne-a întâlnit pe mine și pe mami la Magazinul lui Wyatt – asta se întâmpla înainte ca acesta să devină magazinul nostru. A întrebat-o pe

mama cum merge facultatea. Mami i-a răspuns că tati fiind la închisoare, nu își permitea să plătească taxa la creșă și că bunica nu voia să aibă grijă de mine, pentru că nu eram copilul ei, deci nu eram responsabilitatea ei. Așa că mami se gândea să renunțe la facultate. Domnișoara Rosalie i-a spus să mă aducă la ea acasă a doua zi și să nu care cumva să pomenească ceva legat de bani. A avut grijă de mine și, mai târziu, de Sekani cât timp mami era la cursuri.

Mami bate la ușă, zgâlțâind plasa antiinsecte. Domnișoara Tammy apare purtând o eșarfă pe cap, un tricou și pantaloni de trening. Descuie ușa strigând:

— Mamă au venit Maverick, Lisa și Starr.

Sufrageria arată la fel ca atunci când eu și Khalil ne jucam aici de-a v-ați ascunselea. Canapeaua și fotoliul sunt și acum acoperite cu o folie de plastic. Dacă stai prea mult pe ele vara și porți pantaloni scurți, plasticul aproape că ți se lipește de picioare.

— Hei, Tammy fetițo, spune mami și ele se îmbrățișează strâns. Ce mai faci?

— Rezist. Domnișoara Tammy îl îmbrățișează pe tati, apoi pe mine. Însă urăsc faptul că acesta e motivul pentru care a trebuit să vin acasă, spune ea.

E atât de ciudat să o privesc pe domnișoara Tammy. Arată așa cum ar arăta domnișoară Brenda, mama lui Khalil, dacă nu s-ar droga. Seamănă mult cu Khalil. Aceiași ochi căprui și aceleași gropițe în obraji. Odată, Khalil mi-a spus că-și dorea ca domnișoara Tammy să fi fost mama lui, pentru că astfel ar fi putut trăi la New York împreună cu ea. Îmi plăcea să-l iau peste picior și să-i spun că n-ar fi avut timp de el. Acum aș vrea să nu-i fi spus niciodată asta.

— Unde vrei să pun tava cu lazane, Tam? o întreabă tati.

— În frigider, dacă mai găsești loc, spune ea, în timp ce el se îndreaptă către bucătărie. Mama a zis că oamenii au tot adus mâncare ieri. Încă aduceau când am ajuns eu aseară. Se pare că tot cartierul a trecut pe aici.

— Asta fac cei care trăiesc în Garden, spune mami. Dacă nu te pot ajuta cu nimic, măcar te hrănesc.

— Că bine zici. Domnișoara Tammy se duce spre canapea. Luați loc cu toții.

Mama și cu mine ne așezăm, iar tati se întoarce de la bucătărie și ni se alătură. Domnișoara Tammy se așază pe fotoliul în care stă de obicei domnișoara Rosalie. Îmi zâmbește cu tristețe în ochi.

— Starr, să știi că ai crescut mult de când te-am văzut ultima oară. Și tu, și Khalil ați crescut atât de…

Vocea îi tremură. Mami se întinde spre ea și o bate ușor pe genunchi. Îi ia o secundă să-și revină, apoi domnișoara Tammy trage adânc aer în piept și îmi zâmbește din nou.

— Mă bucur să te văd, puiule.

— Știm că domnișoara Rosalie ne va spune că totul e bine, Tam, zice tati, dar cum se simte ea cu adevărat?

— Luăm fiecare zi așa cum e. Chimioterapia dă rezultate, slavă Domnului. Sper s-o conving să se mute la mine. Așa mă pot asigura că își ia medicamentele. Oftează. Habar n-aveam că mama are atâtea probleme cu banii. Nici măcar nu știam că și-a pierdut serviciul. Știi cum e ea. Nu vrea niciodată să ceară ajutorul nimănui.

— Și domnișoara Brenda? întreb eu.

Trebuie să o fac. Și Khalil ar pune această întrebare.

— Nu știu, Starr. Bren… e complicat. Nu am mai văzut-o de când am auzit ce s-a întâmplat. Nu știm unde este. Dacă totuși o găsim… nu știu ce vom face.

— Te pot ajuta să găsești o clinică de dezintoxicare aproape de tine, spune mami. Însă trebuie să vrea să se interneze.

Domnișoara Tammy dă din cap.

— Și asta e o problemă. Însă cred… cred că în urma a ceea ce s-a întâmplat, ori va cere ajutorul, ori își va pierde mințile. Sper să fie prima dintre cele două variante.

Cameron o ține pe bunica lui de mână, în timp ce o conduce în sufragerie de parcă ar fi regina lumii, îmbrăcată în capot de casă. Pare mai slăbită, însă puternică în același timp pentru cineva care face chimioterapie și trece prin ce trece ea. O eșarfă înfășurată în jurul capului completează imaginea de maiestate – o regină africană, iar noi suntem binecuvântați să

ne aflăm în prezența ei.

Noi ceilalți ne ridicăm în picioare.

Mami îl îmbrățișează pe Cameron și îl pupă pe unul din obrajii lui dolofani. Khalil îl poreclise veveriță din cauza obrajilor lui, dar se lua de oricine ar fi fost suficient de nebun să-l facă gras pe fratele său.

Tati bate palma cu Cameron și îl îmbrățișează.

— Ce faci, omule? Ești bine?

— Da, domnule.

Un zâmbet larg cuprinde toată fața domnișoarei Rosalie. Își întinde brațele și îmi dă cea mai sinceră îmbrățișare pe care am primit-o vreodată de la cineva care nu e rudă cu mine. E, de asemenea, o îmbrățișare lipsită de compătimire. Nu are în ea decât dragoste și putere. Cred că știe că am nevoie de puțin din fiecare.

— Puiul meu, spune ea. Se dă puțin în spate și mă privește, cu ochii în lacrimi. Ai plecat și te-ai făcut mare.

Îi îmbrățișează și pe părinții mei. Domnișoara Tammy o lasă în locul ei pe fotoliu. Domnișoara Rosalie arată cu mâna către colțul cel mai apropiat al canapelei, așa că mă așez acolo. Mă ține de mână, pe care mi-o mângâie cu degetul ei mare.

— Mmm, spune ea. Mmm!

E ca și cum mâna mea i-ar spune o poveste, iar ea răspunde la vorbele pe care le aude. Mai ascultă o vreme, apoi spune:

— Mă bucur atât de mult că ai venit! Voiam să stăm de vorbă.

— Da, doamnă.

Spun ceea ce se așteaptă din partea mea să spun.

— Ai fost cel mai bun prieten pe care l-a avut băiatul ăsta vreodată.

De data asta însă nu pot spune ce vor alții să audă.

— Domnișoară Rosalie, nu eram chiar atât de apropiați…

— Nu-mi pasă, puiule, spune ea. Khalil nu a mai avut un alt prieten ca tine. Știu asta cu certitudine.

Mi se pune un nod în gât.

— Da, doamnă.

— Poliția mi-a spus că erai cu el când s-a întâmplat.

Deci știe.

— Da, doamnă.

Stau pe o linie de cale ferată și mă uit la trenul care se îndreaptă spre mine cu viteză. Mă încordez și aștept impactul, momentul când ea o să mă întrebe ce s-a întâmplat.

Însă trenul schimbă macazul.

— Maverick, băiatul voia să stea de vorbă cu tine. Voia să-ți ceară ajutorul.

Tati își îndreaptă spatele.

— Pe bune?

— Îhî. Vindea porcăria aia.

Ceva în mine se frânge. Vreau să zic, într-un fel îmi dădusem seama, dar să aflu că era adevărat…

Mă doare să știu adevărul.

Dar jur că îmi vine să-i zic vreo două lui Khalil. Cum putea tocmai el să vândă porcăria care i-a răpit mama? Își dădea oare seama că și el lua alte mame de lângă copiii lor?

S-a gândit vreo clipă că dacă ajunge subiect de discuție, unii oameni o să-l vadă doar ca pe un traficant de droguri?

El era mult mai mult decât atât.

— Însă voia să renunțe, spune domnișoara Rosalie. Mi-a zis: „Bunico, nu pot continua să fac asta. Domnul Maverick a spus că drogurile mă vor duce fie în mormânt, fie la închisoare, iar eu nu vreau să ajung nici colo, nici dincolo”. Te respecta, Maverick. Mult. Erai tatăl pe care nu l-a avut niciodată.

Nu pot explica ce anume, dar și în tati se frânge ceva. Ochii i se micșorează și dă din cap. Mami îl mângâie pe spate.

— Am încercat să-i bag mințile în cap, spune domnișoara Rosalie, însă cartierul ăsta îi face pe tineri să nu mai asculte de cei în vârstă. Banii mulți nu l-au ajutat. Venea pe aici, plătea facturi, își cumpăra adidași și se distra. Dar știu că nu a uitat nimic din ce i-ai spus de-a lungul anilor, Maverick, și asta m-a făcut să sper.

— Mă tot gândesc dacă ar mai fi trăit măcar o zi sau… Domnișoara Rosalie își acoperă cu mâna buzele tremurânde. Domnișoara Tammy dă să se ridice, dar ea spune:

— Sunt bine, Tam. Se uită la mine: Mă bucur că nu a fost singur, dar mă bucur și mai mult că tu ai fost cea care a stat lângă el. Asta e tot ce trebuie să știu. N-am nevoie de detalii, de nimic altceva. E suficient să știu că ai fost cu el.

La fel ca tati, tot ce pot face e să dau din cap.

Dar în timp ce o țin de mână pe bunica lui Khalil, văd agonia din ochii ei. Fratele lui mai mic nu mai zâmbește. Și ce dacă oamenii zic despre el că era un golan și ajung să nu le mai pese? Nouă ne pasă.

Nouă ne pasă de Khalil, nu de ce a făcut el. Părerea celorlalți nu mai contează.

Mami se apleacă peste mine și pune un plic în poala domnișoarei Rosalie.

— Vrem să-ți dăm asta.

Domnișoara Rosalie îl deschide, iar eu văd cu coada ochiului înăuntru o grămadă de bani.

— Ce Doamne iartă-mă?! Știi că nu pot accepta așa ceva.

— Ba da, poți, spune tati. Nu am uitat cum ai avut grijă de Starr și Sekani pentru noi. Doar nu era să nu-ți răsplătim bunătatea.

— Și știm cu toții că vă chinuiți să plătiți înmormântarea, spune mami. Sperăm că asta vă va ajuta. În plus, facem o chetă și în cartier. Așa că nu-ți face niciun fel de griji

Domnișoara Rosalie își șterge iar lacrimile.

— O să vă dau înapoi fiecare cent.

— Am zis noi că trebuie să ne dai banii înapoi? întreabă tati. Tu ai grijă să te faci bine, mă auzi? Și dacă o să vrei vreodată să ne dai vreun ban înapoi, Dumnezeu mi-e martor, nu o să primim niciun cent.

Urmează multe alte lacrimi și îmbrățișări. Domnișoara Rosalie îmi dă o Cupă Înghețată cu sirop roșu sclipitor deasupra, pentru drum. Mereu le face mai dulci.

În timp ce ieșim pe ușă, îmi aduc aminte cum Khalil avea obiceiul să alerge la mașină când eram pe picior de plecare, soarele făcând să-i lucească uleiul dat pe cărările dintre codițele împletite în spic. Ochii îi străluceau la fel de puternic. Bătea în geam, eu îl lăsam jos, iar el îmi oferea un zâmbet

știrb, spunându-mi: „See you later, alligator”[{7}].

Pe vremea aia chicoteam, la fel de știrbă ca el, când îmi spunea asta. Acum îmi vine să plâng. Doare cel mai tare să-ți iei la revedere atunci când cealaltă persoană a murit deja. Îmi imaginez că stă la geamul meu și zâmbesc de dragul lui. „After a while, crocodile”.

Capitolul 5

Luni, ziua în care ar trebui să stau de vorbă cu detectivii, izbucnesc în plâns fără niciun motiv, încovoiată deasupra patului meu, în timp ce fierul de călcat din mână scuipă aburi. Mami mi-l ia, înainte să ard emblema școlii Williamson de pe tricoul meu polo.

Mă mângâie pe umăr.

— Descarcă-te, Molfăilă.

Luăm micul dejun la masa din bucătărie, în liniște, fără Seven, care a rămas peste noapte acasă la mama lui. Ciugulesc puțin dintr-o vafă. Doar când mă gândesc că trebuie să mă duc la secție, unde sunt toți polițiștii ăia, îmi vine să vomit. Mâncarea n-ar face decât să-mi înrăutățească starea.

După micul dejun mergem în sufragerie, unde ne luăm de mână așa cum o facem mereu, lângă posterul înrămat cu platforma politică în 10 puncte și tati începe rugăciunea.

— Iisus cel Negru, veghează asupra copilașilor noștri astăzi, spune el. Ține-i în siguranță, ferește-i de rele și ajută-i să deosebească prietenii de dușmani. Dă-le înțelepciunea de care au nevoie ca să fie stăpâni pe propriile lor vieți.

— Ajută-l pe Seven să depășească situația din casa mamei lui și spune-i că se poate întoarce oricând acasă la noi. Îți mulțumim pentru vindecarea miraculoasă și neașteptată a lui Sekani, care s-a nimerit să se întâmple după ce a aflat că la cantina școlii se servește azi pizza.

Mă uit cu coada ochiului la Sekani, ai cărui ochi și gură sunt larg deschise. Rânjesc și închid din nou ochii.

— Fii alături de Lisa la clinică, unde-i ajută pe oamenii tăi. Ajut-o pe fetița mea să depășească situația în care se află, Doamne. Redă-i liniștea sufletească și ajut-o să spună adevărul în după-amiaza asta. Și, nu în ultimul rând, întărește-i pe domnișoara Rosalie, Cameron, Tammy și Brenda, care trec prin aceste momente dificile. În numele Tău iubit mă rog,

amin.

— Amin, spunem și noi.

— Tati, de ce mă pui într-o situație jenantă în fața lui Iisus cel Negru? se plânge Sekani.

— El știe adevărul, spune tati.

Îi șterge lui Sekani urdorile din colțul ochilor și îi îndreaptă gulerul tricoului.

— Încerc să te ajut. Să-L fac să fie milostiv cu tine, omule.

Tati mă prinde într-o îmbrățișare.

— Te descurci?

Dau din cap în timp ce mă ține în brațe.

— Da.

Aș putea sta în brațele lui toată ziua – e unul dintre puținele locuri în care uit de Unu-Cincisprezece și de faptul că trebuie să stau de vorbă cu detectivii –, dar mami spune că trebuie să plecăm, ca să nu prindem ora de vârf.

Nu mă înțelege greșit, știu să conduc. Mi-am luat carnetul la o săptămână după ce am împlinit șaisprezece ani. Dar nu pot să am o mașină a mea decât dacă o cumpăr cu banii mei. Le-am spus părinților că nu am timp să merg la slujbă din cauza școlii și a echipei de baschet. La care ei mi-au răspuns că atunci nu am timp nici pentru mașină. E aiurea.

Îmi ia patruzeci și cinci de minute să ajung la școală într-o zi cu trafic moderat și o oră într-una cu trafic aglomerat. Sekani nu trebuie să stea cu căștile la urechi, pentru că mami nu înjură pe nimeni de pe autostradă. Fredonează cântecele gospel de la radio și repetă încontinuu:

— Dă-mi putere, Doamne. Dă-mi putere.

Ieșim de pe autostradă la Riverton Hills și trecem pe lângă mai multe ansambluri de reședințe înconjurate de garduri. Unchiul Carlos locuiește într-un astfel de cartier. Mi se pare ciudat ca un ansamblu rezidențial să fie înconjurat de garduri. Adică serios, ce încearcă să facă, să nu lase oamenii să intre sau să iasă? Cred că un pic din amândouă, dacă ne referim la Garden Heights.

Și școala noastră este înconjurată de gard, iar campusul are clădiri noi, moderne, cu multe ferestre și gălbenele înflorite pe

marginea aleilor.

Mama intră pe banda mașinilor care opresc să lase copiii la școala primară.

— Sekani, ți-ai luat iPad-ul?

— Da, să trăiți.

— Cardul pentru masa de prânz?

— Da, să trăiți.

— Pantalonii pentru sport? Sper că i-ai luat pe cei curați.

— Da, mami. Am aproape nouă ani. Nu poți să ai puțină încredere în mine?

Zâmbește.

— În regulă, omul meu mare. Crezi că poți să-mi dai unul dulce?

Sekani se apleacă peste scaunul din față și o sărută pe obraz.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Și nu uita, Seven vine să te ia azi de la școală.

El aleargă către niște prieteni și se amestecă printre ceilalți copii îmbrăcați cu pantaloni și tricouri polo, iar noi intrăm pe banda de mașini care merg spre școala mea.

— În regulă, Molfăilă, spune mami. Seven o să te aducă la clinică după ore și apoi mergem împreună la poliție. Ești absolut sigură că ești pregătită pentru asta?

Nu. Dar unchiul Carlos mi-a promis că totul va fi bine.

— Da, sunt sigură.

— Okay. Sună-mă dacă nu crezi că reziști o zi întreagă la școală.

Stai așa. Aș fi putut rămâne acasă?

— Atunci de ce m-ai pus să vin la școală?

— Pentru că trebuie să ieși din casă. Din cartierul ăla. Îmi doresc să încerci măcar, Starr. O să sune dur, însă doar pentru că bietul Khalil a murit, nu înseamnă că nici tu nu mai trebuie să-ți trăiești viața. Înțelegi, puiule?

— Da. Știu că are dreptate, dar tot pare greșit.

Ajungem în fața școlii.

— Pe tine nu trebuie să te întreb dacă ți-ai luat niște

pantaloni de sport mișto, așa-i? spune ea.

Râd.

— Nu. Pa, mami.

— Pa, puiule.

Cobor din mașină. Tot e bine că în următoarele șapte ore nu trebuie să vorbesc despre Unu-Cincisprezece. Nici nu trebuie să mă gândesc la Khalil. Trebuie doar să fiu Starr cea normală și să am o zi normală, la o școala normală precum Williamson. Asta înseamnă că trebuie să apăs butonul din creierul meu care mă transformă în Williamson Starr. Williamson Starr nu vorbește în argou – dacă un rapper l-ar folosi, ea nu i-ar repeta cuvintele, chiar dacă prietenii ei albi ar face-o. Argoul o face să pară mișto. Argoul o face să fie „din cartier". Williamson Starr își ține gura când alții o scot din fire, pentru ca nimeni să nu zică despre ea că e „fata de culoare pusă pe ceartă". Williamson Starr este abordabilă. Fără priviri urâte, ocheade, nimic de genul ăsta. Williamson Starr este pașnică. În concluzie, Williamson Starr nu dă nimănui vreun motiv să spună despre ea că ar fi „din ghetou".

Nu pot să mă sufăr pentru această prefăcătorie, dar o fac oricum.

Îmi pun rucsacul pe umăr. Ca de obicei, se asortează cu adidașii mei Jordan 11 albastru cu negru, ca cei purtați de Jordan în *Space Jam*[8]. Am lucrat la magazin timp de o lună ca să mi-i pot cumpăra. Urăsc să fiu îmbrăcată ca toți ceilalți, dar am învățat ceva din *Prințul din Bel Air*. Vezi tu, Will purta întotdeauna invers sacoul de la uniforma școlară, ca să iasă în evidență. Eu nu pot să port uniforma pe dos, dar pot să am grijă ca adidașii mei să fie super tari și rucsacul să se asorteze mereu cu ei.

Intru în școală și mă uit prin atrium după Maya, Hailey sau Chris. Nu-i văd, dar observ că jumătate din copii sunt bronzați după vacanța de primăvară. Norocul meu că m-am născut deja bronzată. Cineva îmi pune mâinile la ochi.

— Maya, știu că ești tu.

Chicotește și își dă mâinile la o parte. Nu sunt deloc înaltă, dar Maya trebuie să stea pe vârfuri ca să-mi pună mâinile la

ochi. Și tipa vrea să joace în echipa de baschet a universității, ca mijlocaș central. Își ține părul strâns într-un coc în vârful capului, crezând că așa pare mai înaltă, dar n-are nicio treabă.

— Ce faci, Domnișoara „Nu răspund la mesajele nimănui”? spune ea și dăm mâna în stilul nostru.

Nu e la fel de complicat ca strângerea de mână a lui tati cu King, dar nouă ne place.

— Începusem să cred că ai fost răpită de extratereștri.

— Ce?

Îmi vântură telefonul pe sub nas. Ecranul are o zgârietură nou-nouță, care se întinde dintr-un colț al telefonului până în celălalt. Maya îl scapă mereu pe jos.

— Ah.

Abia mă mai uitasem la telefon de când Khalil… de la incident.

— Scuze. Am lucrat la magazin. Știi cât de aglomerat poate fi uneori. Cum a fost în vacanța de primăvară?

— Okay, cred, zice ea molfăind niște jeleuri Sour Patch Kids. Am fost în vizită la străbunicii mei în Taipei. Mi-am luat cu mine o grămadă de șepci de baseball și pantaloni scurți, așa că toată săptămâna n-am auzit altceva decât, „De ce te îmbraci ca un băiat?”, „De ce joci un sport de băieți?” Bla, bla, bla. Și a fost groaznic când au văzut o poză cu Ryan. M-au întrebat dacă e rapper!

Râd și șterpelesc niște jeleuri de la ea. Iubitul Mayei, Ryan, se întâmplă să fie celălalt copil de culoare de la clasa a unsprezecea și toată lumea se așteaptă ca noi doi să fim împreună. Pentru că, aparent, când suntem doi de același fel, trebuie să ne comportăm de parcă am fi într-o chestie gen Arca lui Noe și salvăm ultimii oameni de culoare din clasă. În ultima vreme sunt din ce în ce mai conștientă de porcăriile de genul ăsta.

Ne îndreptăm către cantină. Eu am luat deja micul dejun, dar cantina e mai degrabă un loc unde ne petrecem timpul dintre ore. Masa noastră de lângă tonomate e aproape plină. Hailey stă cățărată pe masă și are o discuție aprinsă cu Luke cel cârlionțat și cu gropițe în obraji. Cred că o astfel de

discuție e preludiul lor. Se plac încă din clasa a șasea, iar dacă sentimentele lor au reușit să supraviețuiască pe tot parcursul școlii secundare, atunci ar trebui să nu mai joace acest joc și să iasă împreună.

Și alte fete din echipă sunt la masă: Jess, căpitanul secund al echipei, și Britt, pe poziția de mijlocaș, pe lângă care Maya pare o furnică. E într-un fel stereotipic faptul că stăm toate împreună, dar așa s-a nimerit. Vreau să spun, cine altcineva ar sta să asculte cum ne văicărim de genunchi umflați și să înțeleagă glume cu substrat care iau naștere în autocar, după un meci?

Băieții din echipa de baschet a lui Chris stau la masa alăturată și-i incită pe Hailey și pe Luke. Chris nu e cu ei. Din păcate, dar și din fericire.

Luke ne vede pe mine și pe Maya și-și întinde mâinile către noi.

— În sfârșit! Două persoane raționale, care pot pune capăt acestei discuții.

Mă urc pe bancă lângă Jess, iar ea își sprijină capul pe umărul meu.

— Se contrazic de cincisprezece minute.

Sărmana fată. O mângâi pe păr. Am o pasiune ascunsă pentru tunsoarea pixie a lui Jess. Eu nu am gâtul suficient de lung pentru o astfel de tunsoare, dar părul ei este perfect. Fiecare șuviță stă la locul ei. Dacă mi-ar plăcea fetele, clar aș ieși cu ea pentru tunsoarea asta, iar ea cu mine, pentru umărul meu.

— Despre ce e vorba de data asta? întreb.

— Prăjituri Pop-Tarts, spune Britt.

Hailey se întoarce la noi și arată către Luke.

— Ticălosul ăsta a zis că sunt mai bune încălzite la cuptorul cu microunde.

— Scârbos, zic eu de data asta, în locul replicii mele obișnuite: „Ești nebun”, iar Maya spune: „Pe bune?”

— Nu-i așa? întreabă Hailey.

— Iisuse Hristoase! exclamă Luke. Eu doar am cerut un dolar, să-mi cumpăr un pachet de la tonomat!

— Nu-mi arunci banii pe geam, ca să distrugi un Pop Tart perfect într-un cuptor.

— Se mănâncă încălzite! răspunde el.

— Eu îi dau dreptate lui Luke, intervine Jess. Prăjiturile Pop Tart sunt de zeci de ori mai bune dacă le încălzești.

Îmi mișc umărul, ca să-i dau capul la o parte.

— Nu mai putem fi prietene.

Rămâne cu gura căscată și se bosumflă.

— Bine, bine, zic eu, și ea își pune iar capul pe umărul meu, cu un rânjet mare cât toată fața. O fată foarte ciudată. Nu știu cum va supraviețui fără umărul meu după absolvire.

— Oricine încălzește un Pop Tart în cuptor ar trebui condamnat, spune Hailey.

— Și băgat la închisoare, spun eu.

— Și forțat să mănânce Pop Tart neîncălzit până când recunoaște cât de bun este așa, adaugă Maya.

— Așa zice legea, încheie Hailey lovind în masă, de parcă asta ar încheia discuția.

— Voi aveți niște probleme, spune Luke, sărind de pe masă. Se leagă de părul lui Hailey. Cred că toată vopseaua asta ți s-a scurs în creier.

Hailey îi dă un ghiont, iar el se îndepărtează. Și-a adăugat șuvițe albastre la părul ei blond ca mierea și l-a tuns până la umeri. În clasa a cincea și l-a tăiat cu o foarfecă în timpul unui test la matematică, doar pentru că așa a avut ea chef. Atunci mi-am dat seama că e nebună.

— Îmi place albastrul din părul tău, Hails, spun eu. Și tunsoarea.

— Da, surâde Maya. Semeni tare mult cu Joe Jonas.

Hailey își întoarce capul într-o fracțiune de secundă, trimițându-i priviri fulgerătoare. Eu și Maya chicotim.

Există o înregistrare video adânc îngropată în străfundurile Youtube-ului, cu noi trei mimând versurile formației Jonas Brothers și cântând la chitare și tobe imaginare în dormitorul lui Hailey. Ea a hotărât să fie Joe, eu eram Nick și Maya era Kevin. Îmi doream mult să fiu eu Joe – eu îl iubeam cel mai mult, deși nimeni nu știa asta –, dar Hailey a spus că ea

trebuie să fie Joe, așa că am lăsat-o.

Cedam de multe ori în favoarea ei. Încă o fac. Cred că asta e ceea ce o caracterizează pe Williamson Starr.

— Trebuie neapărat să găsesc înregistrarea aceea, spune Jess.

— Nuuu, zice Hailey, dându-se jos de pe masă. Nu trebuie s-o găsească nimeni niciodată, zice așezându-se în fața noastră. Niciodată. Nici-o-da-tă. Dacă aș putea să-mi amintesc parola contului, l-aș șterge cu totul.

— Ooo, care era numele de utilizator al contului? întreabă Jess. JoBro Lover parcă, sau ceva de genul? Stai, nu, JoBro *Lova.*

Tuturor le plăcea să stâlcească cuvintele în școala secundară.

Zâmbesc și murmur:

— Pe aproape.

Hailey se uită la mine.

— Starr!

Maya și Britt se prăpădesc de râs.

În astfel de momente, mă simt normală la Williamson. În ciuda regulilor de conduită pe care mi le impun, tot mi-am găsit un loc în grup, un loc la masă.

— Bine atunci, spune Hailey. Văd cum stă treaba, Maya Jonas și Nick's Starry Girl 2000…

— Deci, Hails, spun înainte ca ea să apuce să termine de rostit vechiul meu nume de utilizator.

Îmi zâmbește.

— Cum a fost vacanța de primăvară?

Hailey se oprește din zâmbit și își dă ochii peste cap.

— Oo, a fost minunat. Tata și scumpa mea mamă vitregă ne-au târât pe mine și pe Remy la casa din Bahamas, pentru o „reuniune de familie".

Și bum. Sentimentul de normalitate? S-a dus. Brusc îmi amintesc cât de diferită sunt de copiii de aici. Nimeni n-ar trebui să ne târască pe mine sau pe frații mei până în Bahamas – am înota până acolo dacă am putea. Pentru noi, vacanța în familie înseamnă să petrecem un weekend la un hotel cu

piscină din apropiere.

— Parcă ar fi părinții mei, spune Britt. Ne-au dus la rahatul de parc Harry Potter World pentru a treia oară consecutiv. Sunt sătulă de băut Bere Harry Potter și de poze siropoase de familie, ținând în mână baghete magice.

Sfinte Sisoe. Cine dracu' se poate plânge că merge la parcul Harry Potter World? Sau că bea Berea Harry Potter? Sau că ține în mână o baghetă magică?

Sper să nu mă-ntrebe niciuna dintre ele despre vacanța mea de primăvară. Ele au fost la Taipei, în Bahamas, la parcul Harry Potter World. Eu am rămas în cartier și am văzut cum un polițist îmi omoară prietenul.

— Bănuiesc că n-a fost atât de rău în Bahamas, spune Hailey. Au vrut să ne petrecem timpul în familie, dar, până la urmă, fiecare a făcut ce a vrut.

— Iar tu mi-ai trimis mie mesaje încontinuu, zice Maya.

— Asta am vrut eu să fac acolo.

— Toată ziua, în fiecare zi, adaugă Maya. Fără a ține cont de diferența de fus orar.

— Mă rog, Piticanie. Știi că-ți place să vorbești cu mine.

— Oh, spun eu. Ce mișto.

De fapt nu e mișto. Hailey nu mi-a trimis niciun mesaj toată vacanța de primăvară. Abia dacă-mi mai trimite câte unul rătăcit. Poate o dată pe săptămână, și înainte îmi scria în fiecare zi. Ceva s-a schimbat între noi, dar niciuna nu vrea s-o recunoască. Ne purtăm normal când suntem la Williamson, ca acum. Însă în afara școlii, nu mai suntem cele mai bune prietene, suntem doar… nu știu.

În plus nu mai urmărește ce postez pe Tumblr.

Habar n-are că eu știu asta. Am postat odată o poză cu Emmett Till, un băiat de culoare de paisprezece ani care a fost omorât în 1955 pentru că a fluierat după o femeie albă. Corpul lui mutilat nu mai semăna cu cel al unui om. Hailey mi-a trimis imediat mesaj după ce am postat poza, speriată rău de tot. Mi-am imaginat că nu-i venea să creadă că cineva ar fi putut face așa ceva unui copil. Ei bine, nu. Nu-i venea să creadă că repostasem poza aceea îngrozitoare.

La nu mult timp după asta, a încetat să-mi mai dea *like*-uri și să distribuie postările mele. M-am uitat în lista de *followers*. Aha, Hails nu mă mai urmărea. Având în vedere că eu locuiam la patruzeci și cinci de minute depărtare, Tumblr ar fi trebuit să fie terenul sacru unde se cimenta prietenia noastră. Nemaifiind în lista mea e ca și cum mi-ar spune, „Nu îmi mai place de tine”.

Poate că sunt eu prea sensibilă. Sau poate că lucrurile s-au schimbat, poate că *eu* m-am schimbat. Probabil deocamdată vom continua să ne prefacem că totul este în regulă.

Clopoțelul sună o dată. În zilele de luni eu, Hailey și Maya avem Literatura Engleză prima oră. Pe drum înspre clasă, ele pornesc o discuție-ceartă amplă despre Turneul de Baschet NCAA și cele patru echipe din finală. Hailey e fan Notre Dame de la naștere. Maya îi urăște de moarte. Eu nu mă amestec în această discuție. Pe mine mă atrage mai mult NBA[9] acum.

Cotim pe hol și îl văd pe Chris, stând în fața clasei noastre cu mâinile băgate în buzunare și o pereche de căști în jurul gâtului. Se uită direct la mine și întinde un braț, blocându-mi intrarea în clasă.

Hailey se uită la el, apoi la mine. Iar la el, iar la mine.

— S-a întâmplat ceva între voi?

Buzele mele țuguiate mă dau de gol.

— Da. Oarecum.

— Dobitocul ăsta, spune Hailey, amintindu-mi de ce suntem prietene – pentru că nu are nevoie de prea multe detalii.

Dacă cineva îmi face rău în vreun fel, persoana respectivă ajunge automat pe lista ei neagră. Totul a început în clasa a cincea, cu doi ani înainte ca Maya să ni se alăture. Eram genul de copii „plângăcioși”, care izbucneau în plâns de la cel mai mic fleac. Eu din cauza Natashei, iar Hailey din cauza mamei ei, care murise de cancer. Înfruntam valurile suferinței împreună.

Tocmai de aceea nu-mi pot explica această schimbare de comportament.

— Ce vrei să faci, Starr? mă întreabă ea.

Nu știu. Înainte de moartea lui Khalil, voiam să-l tratez pe Chris cu o indiferență care să-l afecteze mai tare decât cea mai tristă melodie R&B a anilor ’90. Dar după ce s-a întâmplat cu Khalil, sunt mai degrabă ca o melodie de-a lui Taylor Swift. (Fără supărare, mă regăsesc în Tay-Tay[{10}], deși nu se ridică la nivelul melodiilor R&B din anii ’90, atunci când vine vorba de iubite nervoase.) Nu sunt fericită cu Chris și cu toate acestea mi-e dor de el. Mi-e dor de *noi.* Am atâta nevoie de el, încât sunt dispusă să uit ce a făcut. Iar asta mă sperie al dracului de tare. Cineva cu care sunt împreună doar de un an înseamnă *atât* de mult pentru mine? Dar Chris… el este diferit.

Știi ceva? O să i-o fac în stilul Beyoncé. Nu va fi la fel de intens precum un cântec de despărțire R&B din anii ’90, dar va fi mai puternic decât o melodie de-a lui Taylor Swift. Le spun lui Hailey și Maya:

— Mă ocup eu de el.

Mă strecor între ele de parcă ar fi bodyguarzii mei și mergem toate trei către ușă. Chris se înclină în fața noastră.

— Domnișoarelor.

— Mișcă-te! îi ordonă Maya.

Amuzant, ținând cont cât de înalt e el pe lângă ea.

Chris mă privește cu ochii lui albaștri de bebeluș. S-a bronzat în vacanță. Îmi place să-i spun că e atât de alb la față, încât arată ca o bezea. Urăște să fie comparat cu mâncare. Iar eu îi spun că asta primește dacă mă alintă „caramea”. Și astfel îi închid gura.

La naiba. Și el poartă adidașii *Space Jam 11*. Am uitat că stabiliserăm să-i purtăm amândoi în prima zi de școală după vacanță. Îi vin bine. Adidașii Jordan sunt slăbiciunea mea. Nu mă pot abține.

— Vreau doar să vorbesc cu iubita mea, susține el.

— Nu știu cine e iubita ta, spun eu, folosindu-mă de stilul Beyoncé ca o profesionistă.

Pufnește pe nas.

— Te rog, Starr? Putem măcar vorbi despre ce s-a întâmplat?

Revin la stilul Taylor Swift din cauza cuvântului „te rog”.

Le fac semn cu capul lui Hailey și Mayei.

— Dacă îi faci rău, te omor, amenință Hailey și intră în clasă cu Maya, fără mine.

Eu și Chris ne mutăm din fața clasei. Mă reazem de un vestiar și îmi încrucișez brațele.

— Te ascult, spun eu.

O melodie instrumentală, cu un bass puternic, răsună din căștile lui. Probabil una de-a lui.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Probabil că trebuia să vorbesc cu tine mai întâi.

Îmi ridic capul.

— Dar am vorbit despre asta. Cu o săptămână în urmă. Îți aduci aminte?

— Știu, știu. Și te-am ascultat. Eu doar voiam să fiu pregătit pentru cazul în care…

— Ai fi reușit cumva să mă convingi să mă răzgândesc?

— Nu! Își ridică mâinile de parcă s-ar preda. Starr, știi că nu aș face… nu e ce… îmi pare rău, okay? Am mers prea departe.

Puțin spus. Cu o zi înainte de petrecerea Marelui D, eram împreună cu Chris în camera lui imensă. Cel de-al treilea etaj al vilei părinților lui a fost transformat într-un apartament în care locuiește doar el, acesta fiind avantajul de a fi ultimul născut într-o familie în care ceilalți copii au părăsit deja cuibul. Încerc să nu mă gândesc la faptul că are la dispoziție un etaj întreg, care este la fel de mare cât casa mea, și servitori care arată ca mine.

Ne-am mai făcut de cap și altă dată, iar când mâna lui Chris s-a împiedicat în chiloții mei, nu mi s-a părut nimic neobișnuit. Apoi a început să mă excite, și chiar că nu m-am mai gândit la nimic. La absolut nimic. Pe bune, gândirea mea s-a evaporat complet. Și chiar când am ajuns în *acel* punct, el s-a oprit, și-a băgat o mână în buzunar și a scos un prezervativ. A ridicat din sprâncene, uitându-se la mine, cerând din priviri permisiunea de a merge până la capăt.

Nu puteam să mă gândesc decât la fetele pe care le văd mergând prin Garden Heights, cu bebelușii atârnându-le pe

șolduri. Cu sau fără prezervativ, rahaturi de-astea se întâmplă mereu.

Am început să zbier la Chris. Știa că nu sunt pregătită, vorbiserăm deja despre asta și totuși, avea la el un prezervativ? Zicea că vrea să fie responsabil, dar din moment ce-i spusesem că nu-s pregătită, înseamnă că nu-s pregătită.

Am plecat de la el nervoasă și excitată, cea mai oribilă combinație.

E posibil ca mami să fi avut dreptate. Mi-a spus odată că după ce faci asta cu un băiat se activează tot felul de nevoi și atunci vrei să o faci mereu. Eu și Chris am mers suficient de departe ca să observ fiecare detaliu legat de corpul lui. Nările lui frumoase, care freamătă când oftează. Părul lui șaten, moale, pe care degetele mele adoră să-l exploreze. Buzele lui fine și limba care le umezește din când în când. Cei cinci pistrui de pe gât, poziționați perfect ca să poată fi sărutați.

Mai mult decât atât, îmi amintesc de băiatul care petrece aproape fiecare seară la telefon cu mine, vorbind vrute și nevrute. Cel care adoră să mă facă să zâmbesc. Da, mă scoate din minți uneori și sunt sigură că și eu pe el, dar însemnăm ceva unul pentru celălalt. De fapt însemnăm destul de mult.

La dracu', la dracu', la dracu'. Cedez.

— Chris…

Trage aer încet în piept și începe să fredoneze beatbox o melodie pe care o cunosc prea bine, *„Bum, bum, bum, bum”*.

Arăt cu degetul înspre el.

— Să nu îndrăznești!

„Am să-ți spun o poveste despre cum viața mea a luat-o razna – a fost întoarsă pe dos. Și am nevoie de un minut, tu stai acolo, iar eu îți voi povesti cum am ajuns prințul unui oraș numit Bel Air”.

El cântă partea instrumentală, pieptul și fundul lui tresărind în ritmul cântecului. Oamenii trec pe lângă noi râzând. Un tip fluieră cu subînțeles. Cineva strigă, „Dă din fund, Bryant!”

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

Prințul din Bel Air nu e doar serialul meu, e serialul *nostru*. În clasa a zecea, el a început să urmărească ce postam pe

Tumblr, iar eu, ce posta el. Știam unul de celălalt de la școală, dar nu *ne cunoșteam*. Într-o sâmbătă, am repostat o grămadă de GIF-uri[11] și clipuri din *Prințul din Bel Air*. Lui i-au plăcut și le-a repostat la rândul lui pe toate. Luni-dimineață, la bufet, mi-a cumpărat un Pop Tart și un suc de struguri și a zis:

— Prima Mătușă Viv a fost cea mai bună Mătușă Viv.

Așa am început să ne vedem.

Chris pricepe *Prințul din Bel Air,* iar asta îl ajută să mă înțeleagă pe mine. Odată vorbeam despre cât de mișto e că Will nu s-a schimbat în noua lume în care trăia. Eu mi-am dat drumul la gură și am spus că îmi doream să mă pot comporta și eu ca el la școală. Chris a spus:

— Și de ce nu o faci, *Prințesa din Bel Air*?

De atunci, nu a mai trebuit să aleg ce variantă a lui Starr să fiu în preajma lui. Lui îi plac amândouă variantele. Mă rog, părțile pe care am vrut eu să i le arăt. Despre unele lucruri nu pot vorbi cu el, cum ar fi despre Natasha. Odată ce vezi cât de distrus e cineva, e ca și cum ai vedea acea persoană în pielea goală – nu o mai poți privi cu aceiași ochi după.

Îmi place cum mă privește acum, de parcă aș fi unul dintre cele mai bune lucruri din viața lui. Și el e unul dintre cele mai bune lucruri din viața mea.

Trebuie să recunosc, oamenii ne aruncă adesea priviri în care citim întrebarea „de ce este împreună cu *ea”,* mai ales de la fete albe, pline de bani. Uneori și eu îmi pun aceeași întrebare. Chris se poartă de parcă nu ar băga de seamă aceste priviri. Când face lucruri ca ăsta de acum, cântă rap și beatbox în mijlocul unui hol plin cu oameni, doar ca să mă facă să zâmbesc, până și eu uit de aceste priviri.

Începe a doua strofă, legănându-și umerii și uitându-se la mine. Cel mai rău lucru? Fundul lui stupid știe că ceea ce face funcționează.

— În vestul Philadelphiei, m-am născut și am crescut – hai, iubito. Cântă și tu.

Mă prinde de mâini.

Unu-cincisprezece urmărește mâinile lui Khalil cu lanterna.

Îi ordonă lui Khalil să coboare din mașină cu mâinile sus.

Latră la mine să îmi țin mâinile pe bordul mașinii.

Îngenunchez lângă prietenul meu mort în mijlocul străzii, cu mâinile sus. Un polițist alb ca și Chris îndreaptă o armă către mine.

Alb ca și Chris.

Tresar și mă smulg din mâinile lui.

Chris se încruntă.

— Starr, ești bine?

Khalil deschide portiera.

— Ești bine, Starr…

Poc!

Sânge. Sânge peste tot.

Clopoțelul sună a doua oară, aducându-mă înapoi pe holul școlii normale Williamson, însă cu un mai sunt Starr cea normală.

Chris se apleacă spre mine și mă privește. Îl văd ca prin ceață, din cauza lacrimilor.

— Starr?

Sunt doar câteva lacrimi, dar mă simt expusă. Dau să mă duc în clasă, dar Chris mă prinde de braț.

Mă smulg din mâna lui și-l ocolesc.

Își ridică mâinile în aer, semn că se predă.

— Scuze. Eu…

Mă șterg la ochi și intru în clasă. Chris e chiar în spatele meu. Hailey și Maya îi aruncă cele mai dure priviri. Mă așez în banca din fața lui Hailey.

Mă apasă pe umăr.

— Nemernicul ăsta.

*

Nimeni n-a pomenit de Khalil la școală azi. Trebuie să recunosc, e ca și cum toți i-ar arăta degetul, însă mă simt ușurată.

Întrucât campionatul de baschet s-a terminat, plec de la școală odată cu ceilalți. Probabil pentru prima dată în viața mea, îmi doresc ca orele să nu se fi terminat. Mă apropii de momentul când trebuie să stau de vorbă cu polițiștii.

Eu și Hailey traversăm parcarea, braț la braț. Maya are un

șofer care vine s-o ia. Hailey are mașina ei, iar eu am un frate cu mașină; noi două plecăm mereu împreună de la școală.

— Ești sută la sută sigură că nu vrei să-l fac arșice pe Chris? întreabă Hailey.

Le-am spus ei și Mayei despre Afacerea Prezervativul și, în ceea ce le privește, Chris este exilat pe viață în Țara Măgarilor.

— Da, spun eu, pentru a o sută oară. Ești violentă, Hails.

— Când vine vorba de prietenii mei, tot ce e posibil. Acum serios, de ce a vrut să încerce? Doamne, băieții și nevoia lor al dracului de disperată de sex.

Pufnesc.

— De asta tu și Luke nu sunteți împreună?

Ridică ușor din umeri.

— Taci din gură.

Râd.

— De ce nu recunoști că-ți place de el?

— Ce te face să crezi că îmi place de el?

— Pe bune, Hailey?

— Mă rog, Starr. Nu despre asta e vorba. Ci despre tine și iubitul tău disperat după sex.

— Nu e disperat după sex, spun eu.

— Atunci cum califici comportamentul lui?

— Era doar excitat în momentul acela.

— E același lucru!

Încercăm amândouă să rămânem serioase, dar curând izbucnim în râs. Doamne, ce bine e să fim iar Starr și Hailey. Mă întreb dacă Hailey s-a schimbat față de mine sau dacă totul a fost doar în capul meu.

Ne despărțim la mijlocul drumului, între mașina ei și a lui Seven.

— Oferta mea să-l bat rămâne valabilă, strigă către mine.

— Pa, Hailey!

Mă îndepărtez, frecându-mi brațele. Primăvara s-a hotărât să treacă printr-o criză de identitate și să fie mai răcoroasă decât de obicei. La câțiva pași, Seven stă cu o mână pe mașină, în timp ce vorbește cu iubita lui, Layla. El și afurisitul

lui de Mustang. Atinge mașina aia mai mult decât o atinge pe Layla. Ei clar nu-i pasă. Își face de lucru cu o șuviță rebelă din părul lui strâns în coadă. O imagine pentru care merită să-ți dai ochii peste cap. Unele fete își dau prea tare silința. Nu se poate juca așa cu orice șuviță cârlionțată de pe capul ei?

Ca să fiu sinceră, n-am nimic împotriva Laylei. E o tocilară ca și Seven, suficient de deșteaptă să meargă la Harvard, dar predestinată să meargă la Howard, și e foarte dulce. E una dintre cele patru fete de culoare din clasa a douăsprezecea și dacă Seven vrea să se întâlnească doar cu negrese, clar a ales una bună.

Mă apropii de ei și spun:

— Sunt și eu pe aici.

Seven continuă să se uite la Layla.

— Du-te și ia-l pe Sekani.

— Nu pot, mint eu. Mami nu m-a trecut pe listă.

— Ba da, te-a trecut. Du-te.

Îmi încrucișez brațele.

— N-o să merg acum jumătate de campus, dus și întors, doar ca să-l iau pe el. Putem să-l luăm la plecare.

Seven mă critică din priviri, dar sunt prea obosită ca să reacționez și mi-e și frig. O sărută pe Layla și ocolește mașina ca să se urce la volan.

— Se poartă de parcă ar fi mult de mers, mormăie el.

— Se poartă de parcă n-am putea să-l luăm din drum, spun eu și sar în mașină.

Seven pornește motorul. Un mixaj drăguț făcut de Chris după o melodie de-a lui Kanye și una a celui de-al doilea viitor soț al meu, J. Cole, se aude la iPod-ul lui Seven. Conduce mașina prin parcare, către școala lui Sekani. Seven semnează că-l ia de la programul after-school și plecăm cu toții.

— Mi-e foame, se plânge Sekani, la nici cinci minute după ce ieșim din parcare.

— N-ai primit gustare? întreabă Seven.

— Și ce dacă? Tot mi-e foame.

— Fund lacom ce ești, spune Seven, iar Sekani lovește cu

piciorul în scaun. Seven râde. Bine, bine! Mama m-a rugat oricum să duc niște mâncare la clinică. O să-ți iau și ție ceva.

Se uită la Sekani prin oglinda retrovizoare.

— E în regulă…

Seven îngheață. Oprește mixajul lui Chris și încetinește.

— De ce ai oprit muzica? întreabă Sekani.

— Taci din gură, îi răspunde Seven pe un ton agresiv.

Oprim la semafor. O patrulă de poliție din Riverton Hills oprește lângă noi.

Seven își îndreaptă spatele și privește în gol înainte, aproape că nu mai clipește și strânge cu putere volanul. Ochii lui se mișcă puțin, ca și cum ar vrea să se uite pe furiș la mașina polițiștilor. Înghite în sec zgomotos.

— Hai odată, fă-te verde, se roagă el. Hai odată.

Și eu mă uit tot drept în față și mă rog să se schimbe culoarea semaforului.

Într-un final se face verde și Seven lasă patrula poliției s-o ia înainte. Umerii lui nu se relaxează până nu intrăm pe autostradă. Nici ai mei.

Oprim la restaurantul chinezesc preferat al lui mami și luăm mâncare pentru toți. Vrea să mănânc ceva înainte de a vorbi cu detectivii. În Garden Heights, copiii se joacă în stradă. Sekani își lipește fața de geamul meu și se uită la ei. Dar de jucat cu ei nu se joacă. Ultima dată când s-a jucat cu niște copii din cartier, i-au zis că este „băiat alb”, pentru că merge la Williamson.

Iisus cel Negru ne salută de pe o frescă pictată pe un zid al clinicii. Are codițe ca ale lui Seven. Brațele lui se întind pe lățimea zidului, iar în spatele lui sunt desenați nori albi pufoși. Literele mari scrise deasupra lui ne amintesc că *Iisus Te Iubește.*

Seven trece pe lângă Iisus cel Negru și intră în parcarea din spatele clinicii. Tastează un cod ca să deschidă poarta și parchează lângă Camry-ul lui mami. Eu iau tava cu băuturi acidulate, Seven ia mâncarea, iar Sekani nu ia nimic, pentru că el nu cară niciodată nimic.

Apăs la soneria de la ușa din spate și fac cu mâna la

cameră. Deschidem și intrăm într-un hol pe care plutește miros de instrumente sterilizate, cu pereți de un alb-strălucitor și o podea acoperită cu gresie albă, în care ne reflectăm. Holul ne duce către sala de așteptare. O mână de oameni se uită la știri, la un televizor vechi atârnat de tavan, sau citesc reviste vechi de când eram eu mică. Când un bărbat pletos vede că avem mâncare, își îndreaptă spatele și o adulmecă, de parcă ar fi pentru el.

— Ce ați adus aici? întreabă domnișoara Felicia de la recepție, întinzându-și gâtul să vadă mai bine.

Mami vine de pe celălalt hol, în uniforma ei galbenă simplă, mergând în spatele unui băiat cu lacrimi în ochi și al mamei acestuia. Băiatul suge o acadea, pe care a primit-o drept răsplată pentru că a supraviețuit unei injecții.

— Uite-i pe puii mei, spune mami când ne vede. Și mi-au adus și de mâncare. Haideți. Să mergem în spate.

— Păstrează-mi și mie ceva! îi strigă Felicia.

Mami îi spune să tacă din gură.

Așezăm mâncarea pe masa din camera de recreere. Mama aduce câteva farfurii și tacâmuri de plastic, pe care le ține în dulap special pentru astfel de zile. Ne spunem rugăciunea și începem să mâncăm.

Mami stă cățărată pe blat și mănâncă.

— Mmm-mm! Mă unge la suflet. Mulțumesc, Seven, puiule. Am mâncat doar o pungă de Cheetos azi.

— N-ai mâncat la prânz? întreabă Sekani, cu gura plină de orez prăjit.

Mami îndreaptă furculița spre el.

— Ce ți-am zis să nu mai vorbești cu gura plină? Și dacă vrei să știi, nu, nu am mâncat la prânz. Am avut o întâlnire în pauza de masă. Acum spuneți-mi de voi. Cum a fost la școală?

Lui Sekani îi ia mereu cel mai mult, pentru că povestește cu lux de amănunte. Replica mea e foarte concisă:

— A fost bine.

Mami soarbe din băutura acidulată.

— S-a întâmplat ceva?

M-am panicat în clipa în care iubitul meu m-a atins, dar

răspund:

— Nu. Nimic.

Domnișoara Felicia vine la ușă.

— Lisa, îmi pare rău că te deranjez, dar avem o *problemă* în față.

— Sunt în pauză, Felicia.

— Și crezi că nu știu asta? Dar întreabă de tine. E Brenda.

Mama lui Khalil.

Mami pune jos farfuria. Se uită direct la mine când spune:

— Stai aici.

Sunt încăpățânată. Mă duc după ea în sala de așteptare. Domnișoara Brenda își ține capul între mâini. Părul ei e nepieptănat, iar cămașa ei albă e murdară, aproape maro. Are răni și zgârieturi pe mâini și picioare, iar pentru că are pielea deschisă la culoare, acestea ies și mai mult în evidență.

Mami se lasă pe genunchi în fața ei.

— Bren, hei.

Domnișoara Brenda își dă mâinile la o parte. Ochii ei roșii îmi amintesc de ce mi-a spus odată Khalil când eram mici, că mama lui s-a transformat într-un dragon. Insista că într-o zi el va deveni cavaler și o va transforma pe mama lui la loc în om.

Nu are nicio logică pentru mine faptul că el vindea droguri. Aș fi zis că inima lui rănită nu-l va lăsa să facă așa ceva.

— Puiul meu, plânge mama lui. Lisa, puiul meu.

Mami ia mâinile domnișoarei Brenda între palmele ei și le mângâie, fără să-i pese de felul groaznic în care arată.

— Știu, Bren.

— Mi-au omorât puiul.

— Știu.

— L-au omorât.

— Știu.

— Doamne Dumnezeule, spune domnișoara Felicia din pragul ușii.

Lângă ea, Seven își pune brațele în jurul lui Sekani. Câțiva pacienți din sala de așteptare dau din cap.

— Dar Bren, trebuie să mergi la dezintoxicare, spune mami. Asta și-ar fi dorit și el.

— Nu pot. Puiul meu nu e aici.

— Ba da, poți. Îl ai pe Cameron, care are nevoie de tine. Și mama ta are nevoie de tine.

Și Khalil a avut nevoie de tine, aș vreau eu să-i spun. Te-a așteptat și a plâns după tine. Unde erai? Nu ai voie să plângi acum. Nu! E prea târziu.

Dar ea continuă să plângă. Se cutremură și plânge.

— Eu și Tammy putem să te ajutăm, Bren, spune mami. Dar trebuie să-ți dorești cu adevărat să te lași de data asta.

— Nu mai vreau să trăiesc așa.

— Știu.

Mami îi face semn cu mâna domnișoarei Felicia și îi dă acesteia telefonul.

— Caută în contacte numărul lui Tammy Harris. Sun-o și spune-i că sora ei e aici. Bren, când ai mâncat ultima oară?

— Nu știu. Eu nu… puiul meu.

Mami se îndreaptă de spinare și mângâie umărul domnișoarei Brenda.

— O să-ți aduc ceva de mâncare.

Merg în spatele lui mami. Ajunge destul de repede înapoi în camera de recreere și dă mâncarea de pe birou la o parte. Se apleacă peste el cu spatele la mine și-și lasă capul în jos, fără să scoată o vorbă.

Tot ce am vrut să spun în sala de așteptare îmi iese pe gură acum.

— Cum își permite s-o facă pe supărata? Nu a fost niciodată lângă Khalil. Știi de câte ori a plâns după ea? Toate zilele de naștere, toate Crăciunurile… Cum își permite să plângă acum?

— Starr, te rog.

— Nu s-a comportat deloc ca o mamă! Acum, brusc, e puiul ei? E o prefăcută!

Mami lovește cu palma în birou și eu tresar.

— Taci din gură! țipă ea. Se întoarce către mine și-i văd lacrimile brăzdându-i fața. Khalil nu a fost vreun prieten de-al ei. Era fiul ei, mă auzi? Fiul ei! Vocea ei se schimbă. L-a purtat în burtă pe băiatul ăsta, i-a dat viață. Și tu nu ai niciun drept să o judeci.

Mi s-a uscat gâtul.

— Eu…

Mami închide ochii. Își masează fruntea.

— Îmi pare rău. Du-i și ei ceva de mâncare, puiule, bine? Du-i ceva de mâncare.

Îi pregătesc o porție generoasă din fiecare fel. I-o duc domnișoarei Brenda, iar ea mormăie ceva ce sună a „Mulțumesc” în timp ce ia farfuria.

Când mă privește, văd în ochii ei roșii ochii lui Khalil și îmi dau seama că mama are dreptate. Domnișoara Brenda e mama lui Khalil. Indiferent ce a făcut.

Capitolul 6

Eu și mama ajungem la secția de poliție la patru și jumătate fix.

Câțiva polițiști vorbesc la telefon, tastează ceva la calculator sau pierd pur și simplu vremea pe acolo. Nimic neobișnuit, la fel ca în *Law & Order*[12], dar respirația mea devine sacadată. Număr: Unu. Doi. Trei. Patru. Pierd șirul pe la doisprezece pentru că nu mă pot uita la altceva decât la pistoalele lor care atârnă în tocurile de la brâu.

Ei atât de mulți. Noi doar două.

Mami mă strânge de mână.

— Respiră.

Nu mi-am dat seama că o apucasem de mână.

Trag aer adânc în piept de două ori și ea dă din cap la fiecare respirație, spunând:

— Așa. Ești bine. Suntem bine.

Unchiul Carlos vine la noi, iar el și mami mă conduc la biroul lui, unde mă așez pe un scaun. Simt cum mă ațintesc priviri din toate colțurile. Strânsoarea din jurul plămânilor se întețește. Unchiul Carlos îmi dă o sticlă cu apă rece. Mami mi-o duce la buze.

Beau încet și mă uit la biroul unchiului Carlos, ca să evit ochii curioși ai polițiștilor. Pe biroul lui sunt aproape la fel de multe poze cu mine și Sekani câte sunt și cu copiii lui.

— O duc acasă, îi spune mami. Nu vreau să treacă prin asta azi. Nu e pregătită.

— Înțeleg, dar la un moment dat tot trebuie să stea de vorbă cu ei, Lisa. E un element cheie în această investigație.

Mami oftează.

— Carlos…

— Înțeleg, spune el pe un ton scăzut. Crede-mă, înțeleg. Din păcate, dacă vrem ca această investigație să fie făcută ca la carte, Starr trebuie să discute cu ei. Dacă nu azi, atunci altă

dată.

O altă zi în care să aștept și să mă întreb ce se va întâmpla.

Nu mai pot trece încă o dată prin asta.

— Vreau să o fac azi, mormăi eu. Vreau să termin odată cu povestea asta.

Se uită amândoi la mine, de parcă tocmai și-au amintit că sunt și eu acolo.

Unchiul Carlos îngenunchează în fața mea.

— Ești sigură, fetițo?

Dau din cap, înainte să îmi pierd curajul.

— Bine, spune mami. Dar intru cu ea.

— E în regulă, încuviințează unchiul Carlos.

— Nici nu-mi pasă dacă n-ar fi în regulă. Ea mă privește. Nu o să treacă prin asta singură.

Cuvintele ei mă mângâie la fel de bine ca o îmbrățișare.

Unchiul Carlos ține o mână pe umărul meu și ne conduce într-o cameră mică, în care nu se află nimic altceva în afară de o masă și câteva scaune. Un aparat de aer condiționat care nu e la vedere face zgomot în timp ce împrăștie aer rece în cameră.

— În regulă, spune unchiul Carlos. Voi fi afară, okay?

— Okay, răspund eu.

Mă sărută pe frunte ca de obicei, de două ori. Mami mă ia de mână și strânsoare ei fermă îmi spune ce nu zice cu voce tare – *Te apăr eu.*

Ne așezăm la masă. Încă mă ține de mână când intră cei doi detectivi – un tip alb tânăr cu părul negru, netezit și o latino-americană cu riduri în jurul gurii și o tunsoare țepoasă. Ambii au pistoale la brâu.

Ține mâinile la vedere.

Fără mișcări bruște.

Vorbește doar când ți se vorbește.

— Bună, Starr și doamna Carter, spune femeia, întinzând mâna. Sunt Detectiv Gomez, iar el e partenerul meu, Detectivul Wilkes.

Dau drumul la mâna mamei, ca să dau mâna cu detectivii.

— Bună.

Vocea mea se schimbă deja. Se întâmplă mereu în preajma „altor” oameni, chiar dacă sunt la Williamson sau în altă parte. Nu vorbesc natural și par a fi altcineva. Îmi aleg cuvintele cu atenție și mă asigur că le pronunț corect. Nu pot lăsa pe nimeni să creadă că sunt din ghetou.

— E o plăcere să vă cunosc pe amândouă, spune Wilkes.

— Luând în calcul circumstanțele, nu aș putea spune că e o plăcere, zice mami.

Fața și gâtul lui Wilkes se înroșesc foarte tare.

— Ce vrea să spună e că am auzit multe despre voi, zice Gomez. Carlos se laudă mereu cu familia lui minunată. Avem impresia că vă cunoaștem deja.

Joacă teatru bine de tot.

— Vă rog, luați loc. Gomez arată cu mâna către un scaun, iar ea și Wilkes se așază în fața noastră. Ca să știți, vom înregistra conversația, dar numai ca să avem declarația oficială a lui Starr.

— Bine, încuviințez eu.

Simt din nou aroganța și tot restul. Eu nu sunt niciodată arogantă.

Detectivul Gomez spune cu voce tare data și ora, rostește numele tuturor oamenilor din încăpere și ne aduce aminte că suntem înregistrate. Wilkes mâzgălește ceva în carnetul lui. Mami mă mângâie pe spate. Pentru o clipă, se aude doar sunetul creionului pe hârtie.

— În regulă atunci. Gomez se așază mai bine pe scaun și zâmbește, ridurile din jurul gurii ei adâncindu-se. Nu fi agitată, Starr. Nu ai greșit cu nimic. Noi doar vrem să știm ce s-a întâmplat.

Știu că nu am greșit cu nimic, îmi zic în minte, dar pe gură iese:

— Da, doamnă.

— Ai șaisprezece ani, nu-i așa?

— Da, doamnă.

— De cât timp îl cunoșteai pe Khalil?

— De când aveam trei ani. Bunica lui a avut grijă de mine.

— Oau, spune ea ca o profesoară, accentuând cuvântul. O

grămadă de timp. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat în noaptea incidentului?

— Vă referiți la noaptea în care a fost omorât?

La dracu'.

Zâmbetul lui Gomez dispare, ridurile din jurul gurii ei nu mai sunt la fel de adânci și spune:

— În noaptea incidentului, da. Începe de unde vrei.

Mă uit la mami, iar ea dă din cap.

— Eu și prietena mea Kenya am mers la o petrecere găzduită de un tip pe nume Darius, spun eu.

Tronc-tronc-tronc. Bat în masă cu degetele.

Oprește-te. Fără mișcări bruște.

Îmi întind palmele pe masă, să fie la vedere.

— Darius dă câte o petrecere la începutul fiecărei vacanțe de primăvară, spun eu. Khalil m-a văzut și a venit să mă salute.

— Știi de ce venise la petrecere? întreabă Gomez.

De ce merge cineva la o petrecere? Ca să se distreze, logic.

— Bănuiesc că venise cu scopul de a se recrea, spun eu. Apoi am vorbit despre diverse lucruri care s-au întâmplat în viețile noastre.

— Despre ce anume ați vorbit? întreabă ea.

— Bunica lui e bolnavă de cancer. Abia în noaptea aceea am aflat.

— Înțeleg, spune Gomez. Ce s-a întâmplat apoi?

— La petrecere a avut loc o altercație, așa că am plecat amândoi cu mașina lui.

— Khalil nu a avut nicio legătură cu altercația?

Ridic din sprânceană.

— Mnu.

La naiba. Vorbește corect.

Îmi îndrept spatele.

— Vreau să spun nu, doamnă. Noi stăteam de vorbă când a izbucnit conflictul.

— Okay, deci voi doi ați plecat. Unde mergeați?

— Voia să mă ducă fie acasă, fie la magazinul tatălui meu. Înainte să mă hotărăsc, Unu-Cincisprezece ne-a tras pe

dreapta.

— Cine? întreabă ea.

— Polițistul, acesta e numărul de identificare de pe insigna lui, spun eu. L-am ținut minte.

Wilkes mâzgălește ceva, pe carnet.

— Înțeleg, spune Gomez. Poți să ne spui ce s-a întâmplat după?

Nu cred că voi uita vreodată ce s-a întâmplat, dar să vorbesc despre asta e o cu totul altă treabă. Și e mult mai greu.

Mă ustură ochii. Clipesc, uitându-mă lung la masă.

Mami mă mângâie pe spate.

— Ridică privirea, Starr.

Părinții mei țin morțiș ca atunci când eu sau frații mei vorbim cu cineva, să privim în ochi persoana respectivă. Ei susțin că ochii unui om spun mai multe decât o face gura și că acest lucru e valabil în ambele sensuri – dacă privim pe cineva în ochi și vorbim serios, acea persoană nu ar trebui să aibă vreun motiv să se îndoiască de noi.

Mă uit la Gomez.

— Khalil a parcat mașina pe marginea drumului și a oprit motorul, spun eu. Unu-Cincisprezece a aprins farurile. S-a apropiat de geam și i-a cerut lui Khalil permisul și talonul mașinii.

— Khalil s-a conformat? întreabă Gomez.

— L-a întrebat pe polițist de ce ne-a oprit. Apoi i-a dat permisul și talonul mașinii.

— Khalil părea furios când i-a dat actele?

— Contrariat, nu furios, spun eu. Simțea că polițistul îl hărțuiește.

— Ți-a spus el asta?

— Nu, dar puteam să-mi dau seama. Și eu am simțit la fel.

La dracu'.

Gomez se apropie mai tare de masă. Are ruj maro pe dinți și respirația îi miroase a cafea.

— De ce simțeai că vă hărțuiește?

Respiră.

Nu e cald în cameră. Ești tu agitată.

— Pentru că nu făcuserăm nimic greșit, spun eu. Khalil nu conducea cu viteză, nici nu comisese vreo imprudență. Nu avea niciun motiv să ne tragă pe dreapta.

— Înțeleg. Ce s-a întâmplat după?

— Polițistul l-a dat jos din mașină pe Khalil cu forța.

— *Cu forța*? întrebă ea.

— Da, doamnă. L-a tras din mașină.

— Deoarece Khalil opunea rezistență, nu-i așa?

Mami își drege glasul, ca atunci când e pe cale să spună ceva, dar se oprește. Își ține buzele și mă mângâie pe spate cu mișcări circulare.

Îmi amintesc ce mi-a spus tati: *„Nu-i lăsa să-ți răstălmăcească cuvintele”*.

— Nu, doamnă, îi spun eu lui Gomez. El a vrut să se dea jos, dar polițistul l-a smuls din mașină.

Gomez spune din nou „înțeleg”, dar de fapt nu înțelege nimic și probabil că nici nu mă crede.

— Ce s-a întâmplat apoi? întreabă ea.

— Polițistul l-a percheziționat pe Khalil de trei ori.

— De trei ori?

Mda. Am numărat.

— Da, doamnă. Dar nu a găsit nimic. Apoi i-a spus lui Khalil să stea nemișcat cât timp verifică permisul și talonul.

— Dar Khalil nu a stat nemișcat, nu-i așa? întreabă ea.

— Dar nici nu s-a împușcat singur.

La naiba. Gură spurcată ce ești.

Detectivii se uită unul la altul. Pentru câteva secunde, cei doi fac schimb de priviri.

Pereții camerei par să se miște. Strânsoarea din jurul plămânilor revine. Îmi deschei ultimul nasture al cămășii.

— Cred că am terminat pentru azi, spune mami, luându-mă de mână în timp ce se ridică de pe scaun.

— Dar, doamnă Carter, nu am terminat.

— Nu îmi pasă…

— Mamă, spun eu, iar ea mă privește, stând în picioare în fața mea. E în regulă. Pot să fac asta.

Le aruncă o privire asemănătoare celei cu care ne fixează pe mine și pe frații mei când o enervăm la culme. Se așază pe scaun, dar nu îmi dă drumul la mână.

— Bine, spune Gomez. Deci l-a percheziționat pe Khalil și i-a spus că o să-i verifice permisul și talonul. Apoi?

— Khalil a deschis portiera din față și…

Poc!

Poc!

Poc!

Sânge.

Lacrimile mi se scurg pe obraji. Le șterg cu mâneca.

— Polițistul l-a împușcat.

— Tu… începe Gomez, dar mami ridică un deget la ea.

— O puteți lăsa *vă rog* un minut, spune ea. Sună mai degrabă a ordin decât a întrebare.

Gomez nu zice nimic. Wilkes mâzgălește iar în carnetul lui.

Mami îmi șterge câteva lacrimi.

— Continuă oricând te simți pregătită, spune ea.

Înghit golul de aer din gât și dau din cap.

— Okay, spune Gomez și trage adânc aer în piept. Ai idee de ce s-a dus Khalil la ușa dinspre locul șoferului, Starr?

— Cred că voia să mă întrebe dacă sunt bine.

— Crezi?

Nu am capacitatea de a comunica telepatic.

— Da, doamnă. A început o întrebare, dar n-a a mai apucat s-o termine, pentru că polițistul l-a împușcat în spate.

Alte lacrimi sărate mi se preling pe buze.

Gomez se apleacă peste masă.

— Toți vrem să-i dăm de cap, Starr. Apreciem cooperarea ta. Înțeleg că îți vine greu acum.

Îmi șterg iar fața cu mâneca.

— Mda.

— Mda, zâmbește ea și spune pe același ton siropos, compătimitor: Acum, ai idee dacă Khalil vindea droguri?

Pauză.

Ce dracu'?

Lacrimile se opresc. Pe bune, ochii mi se usucă într-o

secundă. Înainte să pot spune ceva, mama zice:

— Ce legătură are una cu alta?

— E doar o întrebare, spune Gomez. Știai ceva despre asta?

Toată compătimirea, zâmbetele și înțelegerea pe care mi le-a arătat până acum. Tipa asta mă momea de fapt.

Investighează sau caută o scuză?

Știu răspunsul la întrebarea ei. Îl știam de când l-am văzut pe Khalil la petrecere. El niciodată nu avea adidași noi. Și bijuteriile? Lanțurile alea subțiri, de nouăzeci și nouă de cenți, pe care le cumpărase de la magazinul de cosmetice nu contau. Domnișoara Rosalie tocmai ne confirmase asta.

Dar, la dracu', ce legătură are asta cu faptul că a fost ucis? Ar putea justifica toate astea moartea lui Khalil?

Gomez își înclină capul.

— Starr? Poți răspunde, te rog, la întrebare?

Refuz să-i fac să se simtă bine pentru că mi-au omorât prietenul.

Îmi îndrept spatele, o privesc pe Gomez în ochi și spun:

— Nu l-am văzut niciodată vânzând sau consumând droguri.

— Dar știi dacă vindea droguri? întreabă ea.

— Nu mi-a spus niciodată că ar vinde, răspund eu, ceea ce este adevărat. Khalil nu a admis niciodată în fața mea acest lucru.

— Ai auzit vreodată zvonuri cum că vindea droguri?

— Am auzit anumite lucruri.

Ceea ce e de asemenea adevărat.

Oftează.

— Înțeleg. Știi dacă avea vreo legătură cu Lorzii lui King?

— Nu.

— Discipolii din Garden?

— Nu.

— Ai consumat alcool la petrecere? întreabă ea.

Știu această tactică din *Law & Order*. Încearcă să mă discrediteze.

— Nu. Nu am băut.

— Dar Khalil?

— Hei, ia stai o secundă, spune mami. Voi pe cine vreți de fapt să trimiteți în judecată, pe Starr și Khalil sau pe polițistul care l-a omorât pe băiat?

Wilkes își ridică privirea din carnetul cu notițe.

— Eu… eu nu prea înțeleg ce vreți să spuneți, doamnă Carter, bolborosește Gomez.

— Nu mi-ai întrebat copilul nimic despre polițistul ăla, spune mami. Îi tot puneți întrebări despre Khalil, de parcă el ar fi de vină c-a murit. Așa cum a spus și ea, băiatul n-a apăsat singur pe trăgaci.

— Noi doar vrem toate informațiile, doamnă Carter. Atât.

— Unu-Cincisprezece l-a omorât, spun eu. Khalil nu greșise cu nimic. Ce alte informații mai vreți?

Un sfert de oră mai târziu, părăsesc secția de poliție alături de mama. Amândouă știm același lucru:

Această anchetă este o mare porcărie.

Capitolul 7

Înmormântarea lui Khalil e programată pentru vineri. Adică mâine. Exact la o săptămână după ce a murit.

Sunt la școală, încercând să nu mă gândesc la cum va arăta în sicriu, câți oameni vor fi acolo, cum va arăta în sicriu, dacă alți oameni știu că eram cu el când a murit… cum va arăta în sicriu.

Se pare că nu reușesc să nu mă gândesc la asta.

La știrile de luni seară, au menționat în sfârșit numele lui Khalil într-un scurt reportaj despre împușcături, la care au adăugat și un titlu – Khalil Harris, Suspectat de trafic de droguri. Nu au pomenit nimic de faptul că nu era înarmat. Au spus doar că un „martor neidentificat” a fost interogat și că poliția continuă investigația.

Ținând cont de ceea ce le-am spus polițiștilor, nu sunt sigură că a mai rămas ceva de „investigat”.

În sala de sport, toată lumea e echipată cu pantaloni scurți albaștri și tricouri aurii inscripționate cu numele școlii Williamson, dar ora nu a început încă. Ca să treacă timpul mai repede, câteva fete au provocat o parte din băieți la o partidă de baschet. Joacă într-un capăt al sălii de sport, podeaua scârțâind sub picioarele lor în timp ce aleargă.

Fetele țipă toate *„Stoop!”* când băieții sunt în apărare. Jocul lor e un flirt, în stilul Williamson.

Eu, Hailey și Maya stăm în tribunele din capătul celălalt al sălii. Pe podea, câțiva tipi par că dansează, încercând să-și pregătească mișcările pentru bal. Spun că *par* să danseze pentru că nu se poate, sub nicio formă, ca porcăria pe care o fac ei să se numească dans. Iubitul Mayei, Ryan, e cel mai aproape de realitate, iar el dansează doar dab[{13}]. Este mișcarea lui de bază. Ryan e un fundaș înalt, lat în spate și dansul lui e un pic amuzant, dar acesta este avantajul de a fi singurul băiat de culoare din clasă. Poți să arăți stupid și să fii

considerat în continuare mișto.

Chris e în partea de jos a tribunei și pune pe telefon unul dintre mixajele lui pentru băieții care dansează. Se uită peste umăr către mine.

Am două gărzi de corp care nu-l lasă să se apropie de mine – Maya într-o parte, aplaudându-l pe Ryan, și Hailey în cealaltă parte, râzând cu lacrimi de Luke și înregistrându-l cu telefonul. Încă sunt supărate pe Chris.

Sincer, mie mi-a trecut supărarea. A greșit, dar îl iert. Melodia din *Prințul din Bel Air* și faptul că a fost dispus să se facă de râs de dragul meu m-au ajutat să trec totul cu vederea.

Dar în momentul în care m-a prins de mâini și evenimentele din noaptea aceea mi-au trecut prin fața ochilor, brusc am conștientizat, *cu adevărat* faptul că iubitul meu este alb. Este alb la fel ca Unu-Cincisprezece. Și știu, stau aici lângă prietena mea cea mai bună, care este albă, dar e ca și cum i-aș trimite la dracu' pe Khalil, pe tati, pe Seven și pe orice alt bărbat negru din viața mea prin simplul fapt că am un iubit alb.

Nu Chris ne-a oprit mașina, nu el l-a împușcat pe Khalil, dar oare nu mă trădez pe mine însămi prin faptul că sunt cu el?

Trebuie să lămuresc acest aspect.

— O, Doamne, mi se face rău, spune Hailey, renunțând să mai înregistreze cu telefonul, ca să poată urmări meciul de baschet. Nici măcar nu se străduiesc.

Într-adevăr nu se străduiesc. Bridgette Holloway aruncă mingea la coș, dar ratează. Fie coordonarea mână-ochi a amicei este praf, fie a ratat dinadins, pentru că acum Jack Reynolds îi arată cum să arunce la coș. Practic e călare pe ea. Și fără tricou.

— Nu știu ce e mai rău, spune Hailey. Faptul că băieții o lasă mai ușor pentru că joacă împotriva unor fete, sau că fetele îi lasă pe băieți să facă asta.

— Egalitate la baschet. Nu-i așa, Hails? spune Maya, făcându-i cu ochiul.

— Da! Stai puțin. O privește pe Maya cu ochi suspicioși.

Faci mișto de mine sau vorbești serios, Piticanie?

— Ambele, spun eu, rezemându-mă în cot și cu burta ieșindu-mi din tricou – parcă aș fi gravidă.

Tocmai am mâncat de prânz; la cantină au servit pui prăjit, una dintre puținele mâncăruri comestibile de la Williamson.

— Nici măcar nu e un meci real, Hails, îi spun eu.

— Ai dreptate. Maya mă mângâie pe stomac. Când trebuie să naști?

— În aceeași zi cu tine.

— Aaa! Putem să ne creștem copiii ca și cum ar fi frați.

— Nu-i așa? Pe al meu o să-l cheme Fernando, spun eu.

— De ce Fernando? întreabă Maya.

— Nu știu. Sună ca un nume de bebeluș. Mai ales când accentuezi r-ul.

— Eu nu pot să-l pronunț așa.

Maya încearcă, dar scoate niște sunete ciudate, saliva îi zboară din gură, iar eu izbucnesc în râs.

Hailey arată cu mâna către meci.

— Uită-te la ei! Aceeași mentalitate de tip „joci ca o fată”, pe care sexul masculin o folosește ca să umilească femeile, când de fapt suntem la fel de atletice ca și ei.

Of, Doamne. Chiar e cu capsa pusă.

— Trimiteți mingea la coș! urlă ea către fete.

Maya îmi aruncă o privire intensă și plină de viclenie, iar în clipa aceea am un déjà vu din școala generală.

— Și nu-ți fie frică să arunci din săritură! strigă ea.

— Concentrează-te, spun eu. Fii atentă la joc.

— Și nu-ți fie frică să arunci din săritură, cântă Maya.

— Fii atentă la joc, cânt eu.

Începem amândouă să cântăm *Get'cha Head in the Game,* din filmul *High Scool Musical.* Melodia o să-mi rămână în cap zile în șir. Obsesia noastră pentru filme a apărut cam în aceeași perioadă în care eram înnebunite după formația Jonas Brothers. Disney a mâncat toți banii părinților noștri.

Acum cântăm tare. Hailey încearcă să ne urmărească. Pufnește.

— Pe bune acuma. Se ridică și ne trage și pe mine, și pe

Maya. „Fiți atente la jocul *ăsta*”.

Eu mă gândesc: *„Aha, deci tu mă târăști să joc baschet într-una din crizele tale, când o faci pe feminista, dar nu mai poți urmări ce postez pe Tumblr din cauza lui Emmett Till*?” Nu știu de ce nu am curajul să i-o spun în față. Până la urmă, e vorba de Tumblr.

Și totuși e doar Tumblr.

— Hei! spune Hailey. Vrem și noi să jucăm.

— Nu, nu vrem, mormăie Maya. Hailey îi dă un ghiont.

Nici eu nu vreau să joc, dar dintr-un motiv anume Hailey ia hotărârile, iar eu și Maya ne supunem. Nu e ca și cum am fi planificat totul dinainte. Uneori lucrurile de genul ăsta se întâmplă pur și simplu și într-o bună zi realizezi că există un conducător în gașca ta de prieteni, iar acel conducător nu ești tu.

— Poftiți, domnișoarelor. Jackson ne face semn să intrăm în joc. Mereu e loc pentru fete drăguțe. Vom încerca să nu vă lovim prea tare.

Hailey se uită la mine, eu la ea, și amândouă avem aceeași mină inexpresivă pe care o folosim încă din clasa a cincea, cu gura ușor deschisă și gata să ne dăm ochii peste cap în orice clipă.

— În regulă atunci, spun eu. Să jucăm.

— Trei contra trei, spune Hailey în timp ce ne așezăm pe poziții. Fetele contra băieților. Jucăm Douăzeci și unu pe jumătate de teren. Îmi pare rău, domnișoarelor, dar o să ne ocupăm de acest meci doar eu și fetele mele, în regulă?

Bridgette o fulgeră din priviri pe Hailey, iar și prietenele ei ies de pe teren.

Băieții care dansau se opresc și vin să privească. Și Chris e printre ei. Îi șoptește ceva lui Tyler, unul dintre băieții care au jucat în meciul anterior. Chris intră pe teren în locul lui Tyler.

Jackson îi pasează mingea lui Hailey, pentru a începe meciul. Eu alerg ocolindu-mi garda, Garrett și Hailey îmi pasează mingea. Indiferent ce probleme am avea, când eu,

Hailey și Maya jucăm împreună, e ca și cum ritmul nostru, atracția dintre noi și abilitatea noastră de a juca se combină

toate într-o minge magnifică.

Garrett mă blochează, dar Chris vine alergând și-l împinge cu cotul în lateral. Garrett spune:

— Ce naiba, Bryant?

— O blochez eu, spune Chris.

Ia poziția de apărare. Ne privim în ochi în timp ce eu driblez.

— Hei, zice el.

— Hei.

Pasez mingea de la piept către Maya, care e liberă să arunce la coș din săritură.

Reușește să înscrie.

Doi-zero.

— Bine, Yang! spune antrenorul Meyers.

Tocmai a ieșit din birou. E de ajuns să prindă mirosul unui meci bun, că intră pe loc în rolul de arbitru. Îmi amintește de o antrenoare nebună de fitness, dintr-o emisiune de la televizor. E mică de înălțime, dar musculoasă și, Doamne, femeia asta chiar știe să urle.

Garrett este cu mingea la linia de fund a terenului.

Chris aleargă să se elibereze. Cu stomacul plin, trebuie să fac eforturi mari să mă țin după el. Suntem șold lângă șold, uitându-ne la Garrett, care încearcă să se decidă cui să paseze. Brațele noastre se ating și ceva în mine se activează; simțurile mele sunt brusc devorate de Chris. Picioarele lui arată atât de bine în pantalonii scurți de sport. Miroase a Old Spice, și când ne atingem îi simt pielea atât de fină.

— Mi-e dor de tine, spune el.

Nu are rost să mint.

— Și mie mi-e dor de tine.

Mingea zboară în direcția lui. Chris o prinde. Acum eu sunt în poziție de apărare și iar ne privim în ochi în timp ce driblează. Privirea mea coboară către buzele lui; sunt un pic umede și mă imploră să le sărut. Vezi, de asta nu pot niciodată să joc baschet cu el. Sunt prea distrasă.

— Vrei măcar să vorbești cu mine? întreabă Chris.

— Apărarea, Carter! urlă antrenoarea.

Mă concentrez asupra mingii și încerc să i-o fur. Nu sunt suficient de rapidă. Mă ocolește și se duce direct către coș, pasându-i mingea lui Jackson, care e liber la linia de trei puncte.

— Grant! urlă antrenoarea la Hailey.

Hailey aleargă. Când mingea pleacă din mâinile lui Jackson, o atinge cu vârfurile degetelor schimbându-i direcția.

Mingea zboară. Eu alerg către ea. O prind.

Chris e în spatele meu, fiind singurul obstacol între mine și coș. Să fiu clară – fundul meu atinge organele lui genitale, iar spatele meu e lipit de pieptul lui. Mă lovesc de el încercând să-mi dau seama cum să bag mingea în coș. Sună mult mai murdar decât este în realitate, mai ales dată fiind poziția corpului. Acum înțeleg de ce Bridgette rata coșurile.

— Starr! strigă Hailey.

E liberă la linia de trei puncte. Îi trimit mingea.

Aruncă la coș. Nimerește.

Cinci-zero.

— Hai, băieți, îi dojenește Maya. Doar atât puteți?

Antrenoarea aplaudă.

— Bine jucat. Bine jucat.

Jackson e la linia de fund a terenului. Îi pasează lui Chris. Chris i-o pasează înapoi, de la piept.

— Nu pricep, spune Chris. Aproape că ai intrat în panică alaltăieri pe hol. Ce se întâmplă?

Garrett îi pasează lui Chris. Eu iau poziția de apărare, cu ochii pe minge. Nu mă uit la Chris. Nu pot să-l privesc. Ochii mă dau de gol.

— Vorbește cu mine, spune el.

Încerc din nou să-i fur mingea. Nicio șansă.

— Joacă baschet, spun eu.

Chris o cotește la stânga, schimbă repede direcția și o ia spre dreapta. Încerc să mă țin după el, dar stomacul plin mă încetinește. Ajunge primul la coș și aruncă. Înscrie.

Cind-doi.

— La naiba, Starr! urlă Hailey, recuperând mingea. Mi-o pasează. Aleargă și tu mai cu viață! Prefă-te că mingea e o

bucată de pui prăjit. Pun pariu că n-o mai scapi acum.

Ce

Dracu'

A

Zis?

Simt că îmi fuge pământul de sub picioare. Țin mingea în mâini și mă holbez la Hailey, în timp ce se îndepărtează alergând ușor, cu părul ei cu șuvițe albastre săltându-i la spate.

Nu-mi vine să cred ce-a zis… Nu se poate să fi spus asta. În niciun caz.

Mingea îmi cade din mâini. Ies de pe teren. Respir greu și îmi ard ochii.

Mirosul de adrenalină de după un meci plutește în vestiarul fetelor. Este locul meu de consolare atunci când pierdem un meci, locul în care pot să plâng sau să înjur dacă vreau.

Fac ture dintr-un capăt în celălalt al vestiarului.

Hailey și Maya intră în fugă, abia respirând.

— Ce ai? întreabă Hailey.

— Ce am? întreb eu, iar vocea mea răsună în vestiar. Ce dracu' a fost cu comentariul ăla?

— Ia-o mai ușor! A fost o glumă.

— Să faci mișto de mine că mănânc pui prăjit e o glumă? Pe bune? întreb eu.

— Azi s-a servit pui prăjit! spune ea. Ai făcut o grămadă de glume cu Maya pe tema asta. Ce vrei să insinuezi?

Continui să fac ture prin vestiar.

Brusc, face ochii mari.

— O, Doamne. Crezi că am făcut un comentariu *rasist*?

Mă uit la ea.

— Ai făcut un comentariu pe tema puiului prăjit și l-ai adresat singurei fete de culoare din sală. Tu ce crezi?

— La naiba, Starr! Pe bune? După toate prin câte am trecut, crezi că sunt rasistă? Pe bune?

— Poți face un comentariu rasist fără să fii rasist.

— Se mai întâmplă și altceva cu tine, Starr? întreabă Maya.

— De ce crede toată lumea asta? răspund eu răstit.

— Pentru că te comporți foarte ciudat în ultima vreme! răspunde Hailey la fel de răstit.

Se uită la mine și mă întreabă:

— Are vreo legătură cu traficantul ăla de droguri pe care l-a împușcat poliția la tine în cartier?

— Poftim?

— Am auzit de asta la știri, spune ea. Și știu că te pasionează astfel de lucruri acum…

Astfel de lucruri? Ce dracu' înseamnă „astfel de lucruri"?

— Au mai spus că numele traficantului de droguri e Khalil, zice ea și schimbă o privire cu Maya.

— Voiam să te întrebăm dacă e vorba de același Khalil care venea la petrecerile de ziua ta, adaugă Maya. Dar nu știam cum să punem problema.

Traficantul de droguri. Așa îl văd ele. Nu contează că era doar suspectat că ar vinde droguri. „Traficant" e un cuvânt mult mai puternic decât „suspectat".

Dacă se află că eram cu el în mașină, eu ce voi deveni? Golanca din ghetou care umbla cu traficantul de droguri? Ce o să creadă profesorii mei despre mine? Dar prietenii mei? La naiba, ce va crede întreaga lume?

— Eu…

Închid ochii. Khalil privește cerul.

— *Vezi-ți de treaba ta, Starr,* spune el.

Înghit și spun în șoaptă:

— Nu-l cunosc pe acel Khalil.

Această trădare e chiar mai mare decât cea legată de faptul că iubitul meu e alb. La dracu', îl reneg, ștergând aproape fiecare râset pe care l-am trăit împreună, fiecare îmbrățișare, fiecare lacrimă, fiecare secundă petrecută împreună. Un milion de „Îmi pare rău" îmi răsună în cap și sper să ajungă la Khalil, oriunde ar fi el, cu toate că nu vor fi niciodată de ajuns.

Dar a trebuit s-o fac. A trebuit.

— Atunci ce ai? întreabă Hailey. E cumva de vină aniversarea Natashei sau ceva de genul?

Mă uit lung la tavan și clipesc repede, ca să nu plâng. În

afară de frații și profesorii mei, Hailey și Maya sunt singurele de la Williamson care știu de Natasha. Nu am nevoie de mila nimănui.

— Ziua mamei a fost acum câteva săptămâni, spune Hailey. Am avut o stare de rahat zile întregi. Înțeleg dacă ești supărată, dar să mă acuzi pe mine de rasism, Starr? Cum poți face *așa ceva*?

Clipesc și mai repede. Doamne, îi îndepărtez și pe ea, și pe Chris. La naiba, oare îi merit? Nu vorbesc niciodată despre Natasha și tocmai ce l-am negat de-a dreptul pe Khalil. Aș fi putut fi eu în locul lor. Nu am decența să le păstrez vie amintirea și cu toate astea, cică, sunt cea mai bună prietenă a lor.

Îmi acopăr gura cu mâna. Însă asta nu-mi oprește suspinul. E puternic și rezonează în pereți. Urmează un alt suspin, și încă unul. Maya și Hailey mă mângâie pe spate și pe umeri.

Antrenoarea Meyers dă buzna înăuntru.

— Carter…

Hailey se uită la ea și spune:

— Natasha.

Antrenoarea dă din cap cu putere.

— Carter, du-te la domnișoara Lawrence.

Ce? Nu. Mă trimite la psihologul școlii? Toți profesorii știu despre biata de Starr, care și-a văzut prietena murind când avea zece ani. Mai demult izbucneam în plâns tot timpul, și asta era mereu replica lor: Du-te la domnișoara Lawrence. Mă șterg la ochi.

— Doamnă antrenoare, sunt bine…

— Nu, nu ești bine. Scoate o învoire din buzunar și mi-o arată. Du-te și vorbește cu ea. O să te facă să te simți mai bine.

Nu-i adevărat, dar știu ce mă va face să mă simt mai bine.

Iau învoirea, scot rucsacul din vestiar și mă duc înapoi în sala de sport. Colegii mă urmăresc cu privirea în timp ce mă îndrept repede către ușă. Chris mă strigă. Măresc pasul.

Probabil că m-au auzit cu toții plângând. Minunat. Ce poate fi mai rău decât să fii numită Negresa Furioasă? Probabil

Negresa *Plângăcioasă*.

Până să ajung la biroul directorului, ochii și fața mi s-au uscat complet.

— Bună ziua, domnișoară Carter, spune Doctorul Davis, directorul școlii.

Pleacă tocmai când intru eu, așa că nu așteaptă să-i răspund. Știe numele tuturor elevilor, sau doar pe cele ale elevilor de culoare, ca și el? N-am chef să mă gândesc la asta acum.

Secretara lui, doamna Lindsey, mă salută zâmbind și mă întreabă cu ce mă poate ajuta.

— Trebuie să chem pe cineva să mă ia de la școală, spun eu. Nu mă simt prea bine.

*

Îl sun pe unchiul Carlos. Părinții mei ar pune prea multe întrebări. Trebuie să-mi lipsească vreo mână sau vreun picior ca să mă ia ei de la școală. Unchiului Carlos trebuie doar să-i spun că am crampe, că a și venit să mă ia.

Probleme femeiești. Cu asta pun capăt oricărui interogatoriu din partea unchiului Carlos.

Din fericire, e în pauza de masă. Semnează pentru că mă ia de la școală, iar eu mă țin de burtă ca să dau un plus de savoare stării mele. Când plecăm, mă întreabă dacă vreau un iaurt înghețat. Îi spun că da și la scurt timp intrăm într-un magazin, la câțiva pași de Williamson. Este un centru comercial mic și nou, care ar trebui să se numească Raiul Hipsterilor, dat fiind faptul că e plin cu magazine pe care nu le-ai găsi niciodată în Garden Heights. În stânga locului unde se vinde iaurt înghețat se află Indie Urban Style, iar în dreapta acestuia, Dapper Dog, de unde poți cumpăra haine pentru câini. Haine. Pentru câini. Cât de nebună aș fi, să-l îmbrac pe Brickz cu o cămașă de in și blugi?

Lăsând gluma la o parte, oamenii albi sunt înnebuniți după câinii lor.

Ne umplem paharele cu iaurt. La barul cu toppinguri, unchiul Carlos începe să cânte melodia lui despre iaurt în ritm de rap.

— Îmi iau fro-yo, yo. Fro-yo, yo, yo.

Adoră iaurtul. E într-un fel adorabil. Ne așezăm la un separeu în colț, cu o masă de culoare verde-lime și scaune de un roz-aprins. Știi tu, decor tipic unui stand de iaurt înghețat.

Unchiul Carlos se uită în paharul meu.

— Chiar ai stricat gustul unui iaurt perfect cu cereale Cap'n Crunch?

— Uite cine vorbește, spun eu. Biscuiți Oreos, unchiule Carlos? Pe bune? Și nici măcar nu sunt Golden Oreos, de departe cei mai buni Oreos. Ai luat din cei simpli. Ce *nasol.*

Ia o linguriță de iaurt și spune:

— Ești o ciudată.

— *Tu* ești ciudat.

— Și zici că ai crampe? întreabă el.

La naiba. Aproape că uitasem de asta. Mă țin de stomac și gem.

— Da. Sunt foarte dureroase azi.

Știu cui *nu i se va decerna* un Oscar prea curând. Unchiul Carlos mă privește atent ca un detectiv. Gem din nou, de data asta sunetul părând mai credibil, iar el ridică din sprâncene.

Îi sună telefonul în buzunarul de la sacou. Mai ia o linguriță de iaurt și verifică telefonul.

— E mama ta, mă sună înapoi, spune el cu lingurița încă în gură.

Ține telefonul între obraz și umăr.

— Hei, Lisa. Mi-ai primit mesajul?

La naiba.

— Nu se simte bine, spune unchiul Carlos. Are, știi tu, probleme femeiești.

Îi răspunde pe un ton ridicat și rostește cuvintele printre dinți. La naiba, la naiba.

Unchiul Carlos se ține de ceafă și răsuflă adânc. Se transformă într-un băiețel când mami ridică vocea la el, și cică el e fratele mai mare.

— Bine, bine, am înțeles, spune. Ia telefonul, vorbește tu cu ea.

La naiba, la naiba, la naiba.

Îmi dă mie bucata de dinamită cunoscută altfel și sub numele de telefon. Are loc o explozie de întrebări de cum zic:

— Alo?

— Crampe, Starr? Pe bune? spune ea.

— Sunt dureroase, mami, mă plâng eu, mințind de îngheață apele.

— Fată, te rog. Eu am mers la cursuri și când tu erai în burtă și au început contracțiile, spune ea. Plătesc prea mult pentru ca tu să mergi la Williamson și apoi să pleci de la școală din cauza unor crampe!

Abia reușesc să subliniez faptul că iau bursă, dar degeaba. E pe punctul de a deveni prima persoană din istorie care lovește pe cineva prin telefon.

— S-a întâmplat ceva? întreabă ea.

— Nu.

— E vorba de Khalil? întreabă ea.

Eu oftez. Mâine pe vremea asta o să mă uit la el întins într-un sicriu.

— Starr? insistă ea.

— Nu s-a întâmplat nimic.

O aud pe domnișoara Felicia chemând-o în fundal.

— Uite, trebuie să plec, spune ea. Carlos o să te ducă acasă, încuie ușa, stai în casă și nu lăsa pe nimeni înăuntru, mă auzi?

Astea nu sunt sfaturi de supraviețuire în timpul unei invazii zombie. Sunt doar instrucțiuni firești pentru copiii care stau mult timp singuri acasă în Garden Heights.

— Să nu-i las pe Seven și Sekani să intre în casă? Super.

— O, cineva încearcă să fie amuzant. Acum chiar știu că nu te simți rău. Vorbim noi mai târziu. Te iubesc. Muah!

Trebuie să ai mult tupeu să cerți pe cineva, să-i dai ordine și apoi să-i spui că-l iubești, toate astea în cinci minute. Îi spun și eu că o iubesc și-i dau unchiului Carlos telefonul.

— În regulă, puiule, zice el. Spune tot.

Îmi îndes în gură niște iaurt. Deja se topește.

— Așa cum am spus. Crampe.

— Nu cred asta și hai să lămurim ceva: ai parte de tratamentul „Unchiule Carlos, ia-mă de la școală” o singură

dată într-un an școlar și te folosești chiar acum de el.

— M-ai mai luat de la școală în decembrie, nu? Tot din cauza crampelor. N-am mințit atunci. Chiar am avut niște crampe nenorocite în ziua aia.

— În regulă, o singură dată într-un an *calendaristic,* clarifică el. Eu zâmbesc. Dar trebuie să-mi mai dai ceva detalii. Așa că vorbește.

Îndes cerealele Cap'n Crunch în iaurt.

— Înmormântarea lui Khalil e mâine.

— Știu.

— Nu sunt sigură că ar trebui să merg.

— Ce?! De ce?

— Pur și simplu, spun eu. Nu-l mai văzusem de luni întregi până la petrecere.

— Tot ar trebui să mergi, spune el. Vei regreta dacă nu te duci. Și eu m-am gândit să vin. Dar nu sunt sigur că e o idee bună, date fiind circumstanțele.

Tăcere.

— Chiar ești prieten cu polițistul ăla? întreb eu.

— Nu aș spune chiar prieten, nu. Mai degrabă coleg.

— Dar vă spuneți pe nume, nu-i așa?

— Da, spune el.

Mă uit lung la paharul cu înghețată. Unchiul Carlos a fost primul meu tată în anumite privințe. Tati a fost trimis la închisoare tocmai când eu începeam să înțeleg că „mami" și „tati" nu erau doar nume, ci aveau o semnificație. Vorbeam cu tati la telefon în fiecare săptămână, dar nu a vrut ca eu sau Seven să punem vreodată piciorul într-o închisoare, așa că nu l-am văzut deloc în perioada aceea.

Dar îl vedeam pe unchiul Carlos. El a îndeplinit rolul de tată. Odată l-am întrebat dacă pot să-i spun „tati". A spus că nu, pentru că aveam deja un tată și că e mai mult decât fericit să îmi fie unchi. De atunci, unchiul a însemnat pentru mine aproape la fel de mult ca tati.

Unchiul meu. Vorbind la pertú cu polițistul acela.

— Puiule, nu știu ce să-ți spun. Vocea lui e aspră. Aș vrea să știu ce să-ți spun… îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Chiar îmi pare rău.

— De ce nu l-au arestat?

— Cazurile de acest fel sunt dificile.

— Nu e un caz chiar atât de dificil. L-a omorât pe Khalil.

— Știu, știu asta, spune el și își freacă fața. Știu.

— Tu l-ai fi omorât?

Se uită la mine.

— Starr… nu pot răspunde la această întrebare.

— Ba da, poți.

— Nu, nu pot. Aș vrea să cred că nu aș fi făcut-o, dar e greu de spus dacă nu te afli în acea situație, nu simți ce a simțit polițistul…

— A îndreptat arma către mine, îmi dau eu drumul la gură.

— Ce?

Ochii mă ustură de nu mai pot.

— În timp ce așteptam întăririle, spun eu cu vocea tremurând. L-a ațintit înspre mine, până a apărut altcineva. De parcă aș fi fost o amenințare de vreun fel. Nu eram eu cea care ținea pistolul în mână.

Unchiul Carlos se uită la mine câteva minute bune.

— Puiule.

Se întinde să mă ia de mână. Mi-o strânge și se mută lângă mine. Mă ia în brațe, iar eu îmi îngrop fața în pieptul lui, lacrimile și nasul meu udându-i cămașa.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Mă sărută pe creștet de fiecare dată când spune că îi pare rău.

— Dar știu că nu te ajută cu nimic părerile mele de rău.

Capitolul 8

Înmormântările nu sunt pentru cei morți. Sunt pentru cei vii.

Mă îndoiesc că lui Khalil îi pasă ce cântece sunt intonate sau ce spune predicatorul despre el. Zace într-un coșciug. Nimic nu poate schimba asta.

Eu și familia mea plecăm de acasă cu treizeci de minute înainte să înceapă ceremonia de înmormântare, dar parcarea bisericii Christ Temple e deja plină. Câțiva copii de la școala lui Khalil sunt îmbrăcați cu tricouri inscripționate cu poza lui și cu mesajul „Odihnește-te în pace, Khalil”. Un tip a încercat să ne vândă și nouă câteva tricouri ieri, dar mami a spus că nu le vom purta azi – tricourile se poartă pe stradă, nu la biserică.

Așa că iată-ne, coborând din mașină, îmbrăcați la rochie și costum. Părinții mei se țin de mână și merg în fața mea și a fraților mei. Mergeam des la Christ Temple când eram mai mică, dar mami s-a săturat să vadă oamenii de aici prefăcându-se că rahatul nu miroase urât, și acum mergem la o biserică „de minorități sexuale” din Riverton Hills. Mult prea mulți oameni merg acolo, iar elogiile și rugăciunile sunt conduse de un tip alb care cântă la chitară. O, și slujba durează mai puțin de o oră.

Revenirea la Christ Temple e la fel ca întoarcerea la școala elementară după ce ai terminat liceul. Când eram mai mici, părea mult mai mare, dar când te întorci după ceva timp, îți dai seama cât de mică e. Oamenii umplu micul foaier. Are un covor de culoarea coacăzelor și două scaune cu spătar înalt, vișinii. Odată mami m-a adus aici pentru că mă încăieram cu alți copii. M-a obligat să stau pe unul dintre aceste scaune și mi-a zis să nu mă mișc până când nu se termină slujba. Nu m-am mișcat. Un tablou cu pastorul atârna deasupra mea și aș fi putut jura că mă urmărea din priviri. După toți acești ani,

tabloul ăla înfricoșător e încă aici.

Oamenii stau la un rând să semneze într-un album pentru familia lui Khalil și la un alt rând ca să intre în biserică. Ca să-l vadă.

Arunc o privire la sicriul alb așezat în partea din față a bisericii, dar nu am deocamdată curajul să văd mai mult de atât. O să-l văd într-un final, dar… nu știu. Vreau să aștept până nu mai am nicio scăpare.

Pastorul Eldridge salută oamenii din ușa bisericii. Poartă o robă albă, lungă, împodobită cu cruci aurii. Zâmbește la toată lumea. Nu pare deloc înfricoșător.

Mami ne aruncă o privire mie, lui Seven și Sekani, ca și cum ar vrea să se asigure că arătăm bine, apoi ea și tati se duc la pastorul Eldridge.

— Bună dimineața, pastore, spune ea.

— Lisa! Ce mult mă bucur să te văd. O pupă pe obraz și dă mâna cu tati. Mă bucur să te văd, Maverick. Vă simțim lipsa aici.

— Sunt convins de asta, mormăie tati.

Un alt motiv pentru care nu mai mergem la Christ Temple: lui tati nu-i place că cei de aici primesc atât de multe ofrande de la enoriași. Oricum, el nu merge nici la biserica noastră.

— Și aceștia trebuie să fie copiii voștri, spune pastorul Eldridge.

Dă mâna cu Seven și Sekani, iar pe mine mă pupă pe obraz. Îi simt mustața zbârlită.

— Cu siguranță ați crescut mult de când v-am văzut ultima oară. Îmi aduc aminte că cel mic era o ghighilice înfofolită într-o pătură. Ce mai face mama ta, Lisa?

— E bine. Îi e dor să vină aici, dar drumul e un pic prea lung pentru ea.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap ca naiba – scuze, tare de tot; suntem în biserică – mă rog, la intrarea în biserică. Bunica nu a mai venit la Christ Temple din cauza unei certe cu Maica Wilson referitoare la reverendul Rankin. Cearta a culminat cu bunica plecând ca turbată de la picnicul bisericii, cu tot cu budinca de banane în mână. Cel puțin, asta e versiunea pe

care o știu eu.

— O înțelegem, spune pastorul Eldridge. Spune-i că ne rugăm pentru ea.

Se uită la mine cu o privire pe care o cunosc mult prea bine – plină de milă.

— Domnișoara Rosalie mi-a spus că erai cu Khalil când s-a întâmplat. Îmi pare tare rău că a trebuit să vezi așa ceva.

— Mulțumesc.

E ciudat să spun asta, e ca și cum aș fura compătimire de la familia lui Khalil.

Mami mă ia de mână.

— Mergem să găsim niște locuri libere. Mi-a făcut plăcere să vorbim, pastore.

Tati își pune brațul pe umerii mei și toți trei intrăm împreună în biserică.

Picioarele îmi tremură, iar un val de greață mă lovește și nici măcar nu am ajuns în față. Oamenii merg la sicriu câte doi, așa că de aici nu pot să-l văd deloc pe Khalil.

În curând mai rămân doar șase oameni în fața noastră. Patru. Doi. Îmi țin ochii închiși în timp ce ultimele două persoane se duc la sicriu. Apoi e rândul nostru.

Părinții mei mă conduc.

— Puiule, deschide ochii, spune mami.

Îi deschid. Un manechin care seamănă cu Khalil stă întins în sicriu. Pielea lui e mai închisă la culoare, iar buzele lui sunt mai roz decât ar trebui să fie, din cauza machiajului. Adevăratul Khalil ar fi avut o criză de nervi dacă cineva l-ar fi pictat în halul ăsta. Manechinul poartă un costum alb și un pandantiv de aur în formă de cruce.

Adevăratul Khalil avea gropițe. Manechinul nu le are.

Mami își șterge lacrimile din ochi. Tati dă din cap. Seven și Sekani se holbează.

Ăsta nu e Khalil, îmi spun în sinea mea. *Așa cum nici manechinul celălalt nu era Natasha.*

Manechinul Natashei purta o rochie albă, plină cu flori roz și galbene. Și acela era machiat. Mami îmi spusese: „Vezi, pare că doarme”, dar când am strâns-o de mână, nu a deschis ochii.

Tati m-a scos din biserică, în timp ce eu urlam la ea să se trezească.

Ne dăm la o parte, pentru ca alți oameni să se poată uita la manechinul lui Khalil. Un aprod ne îndrumă către niște locuri goale, dar o doamnă cu unghii ascuțite ne indică primul rând de pe coloana cu locuri destinate prietenilor, chiar în fața ei. Habar nu am cine este, dar trebuie să fie cineva din moment ce dă ordine așa. Și probabil că știe ceva despre mine, de vreme ce consideră că familia mea merită să stea pe primul rând.

Ne așezăm și mă concentrez asupra florilor. O inimă mare făcută din trandafiri roșii și albi, litera K făcută din cale și crini și un aranjament de flori portocalii și verzi, culorile lui preferate.

Când termin de studiat florile, mă uit la programul înmormântării. E plin de poze cu Khalil, de când era un bebeluș cu părul cârlionțat, până în urmă cu câteva săptămâni, alături de niște prieteni pe care eu nu-i cunosc. Sunt poze și cu noi amândoi, din urmă cu mulți ani, și una cu noi și Natasha. Toți trei zâmbim, încercând să arătăm ca niște gangsteri, în timp ce facem cu degetele semnul păcii. Trioul Hood, mai strâns legați decât străfundul nasului lui Voldemort. Doar eu am mai rămas din trio.

Închid programul.

— Să ne ridicăm.

Vocea pastorului Eldridge răsună în întreaga biserică. Organistul începe să cânte și toată lumea se ridică în picioare.

— Și Iisus a spus: „Să nu se tulbure inima voastră; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine”[14].

Domnișoara Rosalie vine în spatele lui. Cameron merge lângă ea, ținând-o strâns de mână. Lacrimile îi pătează obrajii grăsuni.

Mătușa lui Khalil, Tammy, o ține de cealaltă mână pe domnișoara Rosalie. Domnișoara Brenda plânge în spatele lor, purtând o rochie neagră care a fost cândva a lui mami. Părul ei a fost prins într-o coadă. Doi tipi, cred că verișorii lui Khalil, o sprijină. Mai ușor mi-e să mă uit la sicriu decât la ea.

— „În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc.”{15}, spune pastorul Eldridge. „Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi unde sunt Eu”.{16}

La înmormântarea Natashei, mama ei a leșinat când a văzut-o în sicriu. Cumva, mama și bunica lui Khalil suportă mai bine această privelițe.

— Vreau să lămuresc un lucru azi, spune pastorul Eldridge odată ce toată lumea a luat loc. Oricare ar fi împrejurările, aceasta este o sărbătorire a întoarcerii acasă. Lacrimile pot continua să curgă o noapte întreagă, dar câți dintre voi cunosc acea BUCURIE…!

Nici măcar nu apucă să termine și oamenii strigă.

Corul intonează cântece voioase și aproape toată lumea bate din palme și-l preamărește pe Iisus. Mami cântă și ea și dă din mâini. Bunica și mătușa lui Khalil cântă și bat din palme. Se întrerupe până și elogiul, iar oamenii aleargă prin biserică și dansează *Sfântul Duh în doi pași,* cum îl numim eu și Seven, picioarele lor imitând mișcările lui James Brown și brațele lor fâlfâind asemenea aripilor de găină.

Dar din moment ce Khalil nu sărbătorește, de ce dracu’ o fac ei? Și de ce îi aduc osanale lui Iisus, de vreme ce chiar El a permis ca bietul Khalil să fie împușcat?

Îmi îngrop fața în mâini, sperând să nu mai aud tobele, trompetele, țipetele. Porcăria asta nu are nicio logică pentru mine.

După tot acest elogiu, câțiva colegi de-ai lui Khalil – cei care erau în parcare, îmbrăcați cu tricourile inscripționate – fac o prezentare. Ei oferă familiei pălăria și toga pe care Khalil le-ar fi purtat peste câteva luni și plâng în timp ce spun povești amuzante, pe care le aud pentru prima dată. Și cu toate acestea, *eu* sunt cea care stă pe primul rând, pe locurile rezervate prietenilor. Sunt al dracului de prefăcută.

Apoi doamna cu unghii lungi urcă pe podium. Fusta ei neagră conică și sacoul alcătuiesc mai degrabă o ținută de birou decât de biserică; poartă de asemenea și unul dintre acele tricouri inscripționate.

— Bună dimineața, spune ea și toată lumea îi răspunde. Numele meu este April Ofrah și reprezint Just Us for Justice. Suntem o organizație mică din Garden Heights, care militează pentru tragerea la răspundere a poliției. În timp ce ne luăm la revedere de la Khalil, ne simțim inimile împovărate de felul dur în care și-a pierdut viața. Chiar înainte ca această slujbă să înceapă, am fost informată că în ciuda mărturiei unui martor ocular credibil, departamentul de poliție nu are nici cea mai mică intenție să-l aresteze pe polițistul care l-a omorât pe acest tânăr.

— Ce? întreb eu, în timp ce oamenii murmură în biserică. După tot ce le-am spus, nu îl arestează?

— Ceea ce nu vor ei să vă spună, zice domnișoara Ofrah, este că băiatul era neînarmat când a fost omorât.

Când aud asta, oamenii încep *cu adevărat* să discute. Câteva persoane ridică vocea, printre care și un om suficient de curajos încât să strige „Asta e o porcărie” într-o biserică.

— Nu ne vom opri până nu i se face dreptate lui Khalil, spune domnișoara Ofrah, acoperind celelalte voci. Vă cer să vă alăturați nouă și familiei lui Khalil după slujbă, într-un marș pașnic către cimitir. Drumul ales de noi se întâmplă să treacă prin fața secției de poliție. Khalil a fost redus la tăcere, dar hai să ne unim și să ne facem vocile auzite pentru el. Vă mulțumesc.

Congregația o aplaudă în picioare. Când se întoarce la scaunul ei, îmi aruncă o privire. Dacă domnișoara Rosalie i-a spus pastorului că eram cu Khalil, probabil că i-a spus și acestei doamne. Pun pariu că vrea să stăm de vorbă.

Predica pastorului Eldridge este despre Khalil și locul lui în rai. Nu spun că sărmanul Khalil nu a ajuns în rai – nu știu –, dar pastorul Eldridge parcă vrea să se asigure că el o să ajungă acolo. Transpiră și respiră atât de tare, încât mă satur să-l privesc.

La sfârșitul discursului, spune:

— Dacă cineva dorește să-i vadă trupul neînsuflețit, acum este…

Se uită lung spre capătul bisericii. Se aud murmure.

Mami își întoarce capul.

— Ce Doamne iartă-mă?

King și câțiva dintre băieții lui apar la intrarea în biserică, în hainele și bandanele lor gri. King are brațul în jurul unei domnișoare îmbrăcate într-o rochie neagră strâmtă, care abia îi acoperă coapsele. Are mult prea multe extensii de păr – pe bune, îi ajung până la fund și poartă mult prea mult machiaj.

Seven se întoarce cu spatele. Nici eu n-aș vrea s-o văd pe mama în halul ăsta.

Dar de ce au venit aici? Lorzii lui King apar doar la înmormântările celor din banda lor.

Pastorul Eldridge își drege vocea.

— Așa cum spuneam, dacă cineva dorește să-și ia rămas-bun, acum e momentul.

King și băieții lui înaintează țanțoși pe culoar. Toată lumea se holbează la ei. Iesha pășește lângă el, al naibii de mândră, fără să-și dea seama în ce hal arată. Le aruncă o privire părinților mei și rânjește, iar eu nu pot s-o înghit. Vreau să zic, nu doar pentru felul în care se comportă cu Seven, dar pentru că de fiecare dată când apare undeva, brusc se creează o tensiune tacită între părinții mei. Ca acum. Mami își mișcă umărul, ca să nu-l mai atingă pe al lui tati, care are falca încleștată. Ea este călcâiul lui Ahile al relației lor, dar acest lucru poate fi observat doar de către cei care le-au urmărit căsătoria timp de șaisprezece ani, așa cum am făcut-o eu.

King, Iesha și restul băieților se duc la sicriu. Unul dintre băieți îi dă lui King o bandană gri împăturită, iar el o așază pe pieptul lui Khalil.

Îmi stă inima în loc.

Și Khalil era un Lord de-al lui King?

Domnișoara Rosalie sare de pe scaun.

— Să fiu a naibii dacă o pui acolo!

Se apropie nervoasă de sicriu și smulge bandana de pe Khalil. Vrea să meargă către King, dar tati o prinde de mână la jumătatea drumului și o ține pe loc.

— Ieși de aici, demonule! țipă ea. Și ia și porcăria asta cu tine!

Aruncă bandana în capul lui King, care stă cu spatele la ea.

El rămâne pe loc. Încet, se întoarce.

— Uite care-i treaba, scor…

— Hei! spune tati. King, omule, pleacă! Du-te, în regulă?

— Scorpie bătrână ce ești! mormăie Iesha. Ce tupeu ai să te porți așa cu bărbatul meu, după ce s-a și oferit să plătească pentru înmormântare.

— Să-și păstreze banii murdari! spune domnișoara Rosalie. Și tu mișcă-ți fundul și ieși afară din biserică. Intri în Casa Domnului, arătând ca o prostituată ce ești!

Seven dă din cap. Nu e niciun secret faptul că fratele meu mai mare a apărut pe lume după ce tati a „închiriat-o" pe Iesha pentru o noapte, după o ceartă cu mami. Iesha era împreună cu King, dar acesta a pus-o „să se cupleze cu Maverick", neștiind că astfel va apărea Seven, care seamănă leit cu tati. Al dracului de încurcată treaba, știu.

Mami își întinde brațul pe la spatele meu și-l mângâie pe Seven pe spate. Uneori, când Seven nu e acasă și mami crede că eu și Sekani nu o auzim, îi spune lui tati: „Tot nu-mi vine să cred că te-ai culcat cu curva aia ordinară". Dar mereu are grijă ca Seven să nu fie prin preajmă când spune asta. Când Seven e cu noi, nimic din toate astea nu mai contează. Îl iubește mai mult decât o urăște pe Iesha.

King și Lorzii lui pleacă și, peste tot în biserică, oamenii încep să vorbească.

Tati o conduce pe domnișoara Rosalie la locul ei. Tremură de nervi.

Mă uit la manechinul din sicriu. Toate acele povești îngrozitoare pe care tati ni le-a spus despre gangsterii din diverse bande și totuși Khalil a intrat într-o astfel de bandă? Cum a putut *să-i treacă prin cap* să intre într-o bandă?

Nu are nicio logică. Interiorul mașinii lui era verde. Așa sunt mașinile Discipolilor din Garden, nu cele ale Lorzilor lui King. Și nici nu a sărit la bătaie la petrecerea Marelui D.

Însă mai e și bandana. Tati mi-a spus odată că asta e o tradiție a Lorzilor lui King – își încoronează camarazii căzuți la datorie punând o bandană împăturită pe corpul

decedatului, ca să arate că cel care a murit merge în rai, unde își va reprezenta banda. Probabil Khalil a fost membru al bandei, de vreme ce i s-a făcut această onoare.

Aș fi putut să-l conving să nu intre în bandă, știu asta, dar l-am abandonat. La naiba cu scaunele rezervate prietenilor. Nici n-ar trebui să fiu la înmormântare.

Tati rămâne lângă domnișoara Rosalie pentru tot restul slujbei și apoi o susține, când familia iese din biserică în urma sicriului. Mătușa Tammy ne face cu mâna, să ne alăturăm.

— Îți mulțumesc că ai venit, îmi spune ea. Ai însemnat mult pentru Khalil, sper că știi asta.

Gâtul mi s-a încordat mult prea tare și nu pot răspunde că și el a însemnat mult pentru mine.

Mergem în urma sicriului, alături de familie. Aproape toți cei pe lângă care trecem au ochii înlăcrimați. Lacrimi pentru Khalil. Chiar e el în acel sicriu și nu se mai întoarce.

N-am spus nimănui asta, dar Khalil a fost prima mea dragoste. Fără să știe, mi-a făcut cunoștință cu fluturii din stomac și apoi mi-a frânt inima când s-a îndrăgostit de Imani Anderson, o tipă de la liceu care nici măcar nu-l băga în seamă pe băiatul de clasa a patra. Din cauza lui am început să mă preocup de felul în care arăt.

Dar la naiba cu pasiunea mea pentru el, a fost unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată, indiferent că ne vedeam în fiecare zi sau o dată pe an. Timpul nu poate șterge toate porcăriile prin care am trecut împreună. Și acum e într-un sicriu, la fel ca Natasha.

Lacrimi imense îmi curg pe obraji și suspin. Un suspin puternic, ciudat, urât pe care îl aude toată lumea în timp ce pășesc pe culoar.

— M-au lăsat singură, strig eu.

Mami își pune brațul în jurul meu și îmi lipește capul de umărul ei.

— Știu, puiule, dar noi suntem aici. Nu plecăm nicăieri.

Căldura îmi mângâie fața și știu că am ieșit din biserică. Toate vocile și zgomotele mă fac să-mi deschid ochii. Afară sunt și mai mulți oameni decât înăuntru, ținând în mână

postere cu poza lui Khalil și pancarte pe care scrie: „Dreptate pentru Khalil”. Colegii lui au pancarte inscripționate cu masajele „Eu urmez?” și „Până aici!”. Dube cu antene uriașe, de la posturile de televiziune, sunt parcate de cealaltă parte a drumului.

Îmi îngrop din nou fața în umărul lui mami. Oameni – nu-i cunosc – mă bat pe umăr și-mi spun că totul va fi bine.

Pot să-mi dau seama când tati mă mângâie pe spate, fără să trebuiască să-mi spună ceva.

— O să mergem în cortegiu, iubito, îi spune lui mami. Vreau ca Seven și Sekani să participe.

— Da, eu o duc acasă. Cu ce vă întoarceți?

— Mergem pe jos până la magazin. Trebuie să deschid azi. Mă sărută pe creștet. Te iubesc, puiule. Încearcă să te odihnești, bine?

Se aude țăcănitul unor tocuri venind înspre noi, apoi cineva spune:

— Bună ziua, domnule și doamnă Carter. Sunt April Ofrah, de la Just Us for Justice.

Mami se încordează și mă trage mai aproape de ea.

— Cu ce vă putem ajuta?

Ofrah spune cu voce scăzută:

— Bunica lui Khalil mi-a spus că Starr era cu el când s-a întâmplat. Știu că a dat o declarație la poliție și vreau să o laud pentru curajul ei. E o situație dificilă și probabil că i-a trebuit multă putere să vorbească despre asta.

— Da, chiar a fost puternică, spune tati.

Îmi ridic capul de pe umărul lui mami. Domnișoara Ofrah se mișcă de pe un picior pe altul și își flutură degetele, negăsindu-și cuvintele. Părinții mei nu o ajută deloc cu privirile dure pe care i le aruncă.

— Toți ne dorim același lucru, spune ea. Dreptate pentru Khalil.

— Scuzați-mă, domnișoară Ofrah, spune mami, dar oricât de mult mi-aș dori asta, îmi doresc și mai mult ca fiica mea să aibă parte de puțină liniște. Și intimitate.

Mami se uită spre carele de televiziune. Domnișoara Ofrah

întoarce capul în direcția lor.

— O! spune ea. O nu. Nu, nu, nu. Noi nu… eu nu… eu nu vreau s-o expun pe Starr. Din contră chiar. Vreau să-i respect intimitatea.

Mami slăbește ușor strânsoarea mâinii mele.

— Înțeleg.

— Starr oferă o perspectivă unică în acest caz, una de care nu prea ai parte în astfel de situații, iar eu vreau să mă asigur că drepturile ei sunt respectate și vocea ei e auzită, dar fără ca ea să fie…

— Exploatată? întreabă tati. Abuzată?

— Exact. Ideea e să captăm atenția mijloacelor media pe plan național, dar nu vreau ca acest lucru să se facă pe spinarea ei. Ne dă fiecăruia dintre noi o carte de vizită. Pe lângă faptul că militez pentru această cauză, sunt și avocată. Just Us for Justice nu asigură familiei Harris reprezentare juridică – altcineva face asta. Noi doar îi susținem din spate. Cu toate acestea, pot și doresc să o reprezint pe Starr pe cont propriu. Când sunteți pregătiți, dați-mi un telefon, îmi pare atât de rău pentru pierderea suferită.

Să o sunăm când sunt pregătită? Nu sunt sigură că voi fi vreodată pregătită pentru porcăria care e pe cale să se întâmple.

Capitolul 9

Frații mei se întorc acasă cu un mesaj – tati va petrece noaptea la magazin.

A lăsat de asemenea instrucțiuni pentru noi – să nu ieșim din casă.

Un gard de sârmă înconjoară casa noastră. Seven pune lacătul mare la poartă, cel pe care îl folosim când plecăm din oraș. Îl bag pe Brickz în casă. Nu știe cum să se comporte înăuntru, aleargă în cerc și sare pe mobilă. Mami nu spune nimic, până nu se cațără pe canapeaua ei cea bună din sufragerie.

— Hei! spune ea, pocnind din degete la el. Mișcă-ți fundul ăla mare de pe mobila mea. Ce, ai înnebunit?

Scâncește și aleargă la mine.

Soarele apune. Am ajuns la mijlocul rugăciunii, pe masă avem friptură și cartofi, când auzim primele focuri de armă.

Deschidem ochii. Sekani tresare. Eu sunt obișnuită cu focurile de armă, dar acestea sunt mai puternice, mai rapide. Abia se aude un foc de armă, că imediat e urmat de un altul.

— Mitraliere, spune Seven.

Se aud alte focuri de armă.

— Luați-vă mâncarea și mergeți în pivniță, spune mami, ridicându-se de la masă. Și stați pe podea. Gloanțele nu aleg unde să ajungă.

Seven se ridică și el de la masă.

— Mamă, eu pot…

— Seven, în pivniță, spune ea.

— Dar…

— Se-ven. Îi pronunță numele pe silabe. Sting luminile, puiule, bine? Te rog, mergi în pivniță.

Cedează.

— În regulă.

Când tati e plecat, Seven se comportă de parcă el ar fi

stăpânul casei în mod implicit. Mami mereu trebuie să-i pronunțe numele accentuând fiecare silabă și să-l pună la punct.

Iau farfuria mea și pe cea a lui mami și mă îndrept către pivniță, singura cameră din casă fără pereți exteriori. Brickz e chiar în spatele meu, pentru că vine mereu după mâncare. Holul se întunecă după ce mami stinge luminile din toată casa.

În pivniță avem unul dintre acele televizoare demodate, cu ecran mare. E cel mai de preț lucru al lui tati. Ne îngrămădim cu toții în jurul lui și Seven îi dă drumul pe canalul de știri, toată pivnița luminându-se de la ecranul televizorului.

S-au adunat cel puțin o sută de oameni pe Bulevardul Magnolia. Au pancarte și scandează lozinci legate de justiție, ridicând pumnul în aer și susținând puterea oamenilor de culoare.

Mami intră vorbind la telefon.

— În regulă, doamnă Pearl, atâta timp cât sunteți sigură. Dar nu uitați că avem suficient spațiu aici, în cazul în care nu vă simțiți în siguranță acasă. Vă sun mai târziu.

Doamna Pearl este o femeie în vârstă, care locuiește singură pe partea cealaltă a străzii. Mama o sună tot timpul, să vadă dacă e bine. E de părere că doamna Pearl trebuie să știe că nouă ne pasă de ea.

Mami se așază lângă mine. Sekani își pune capul în poala ei. Brickz îl imită și își pune capul în poala mea, lingându-și labele.

— Sunt furioși din cauza morții lui Khalil? întreabă Sekani.

Mami își plimbă degetele prin părul lui.

— Da, puiule. Cu toții suntem.

Dar ei sunt *de fapt* furioși pentru că bietul Khalil nici măcar nu era înarmat. Nu poate fi o coincidență faptul că asta se întâmplă chiar după ce domnișoara Ofrah a spus la înmormântare că nu avea nicio armă asupra sa.

Polițiștii răspund la scandări cu gaz lacrimogen, care învăluie mulțimea într-un nor alb. Vestea se răspândește imediat și oamenii din mulțime încep să alerge țipând.

— La naiba, spune Seven.

Sekani își îngroapă fața în coapsa lui mami. Îi dau lui Brickz o bucată de friptură din farfuria mea. Stomacul meu încordat nu acceptă mâncarea.

Afară se aud sirenele. La televizor vedem trei mașini de poliție în flăcări, în fața secției care se află la doar cinci minute de noi. O benzinărie de lângă autostradă e vandalizată, iar proprietarul, un indian, merge împleticindu-se, plin de sânge și spunând că nu a avut nimic de-a face cu moartea lui Khalil. Un cordon de polițiști păzește magazinul Walmart, din partea de est a cartierului.

Cartierul meu e o zonă de război.

Chris îmi dă mesaj, să se asigure că sunt bine, și mă simt imediat de rahat pentru că l-am tot evitat, respingându-l în stilul Beyoncé și făcându-i toate celelalte lucruri.

Mi-aș cere scuze, dar un mesaj de tipul „îmi pare rău”, combinat cu orice emoticon din lumea asta, nu ar fi același lucru cu a-i cere scuze în față. Totuși îi răspund, ca să știe că sunt bine.

Maya și Hailey mă sună și mă întreabă de magazin, de casă, de familie, de mine. Niciuna dintre ele nu pomenește nimic de povestea cu puiul fript. E ciudat să vorbesc cu ele despre Garden Heights. Niciodată nu vorbim de cartierul meu. Mereu mi-e teamă ca nu cumva vreuna din ele să spună că trăiesc în „ghetou”.

Adică înțeleg. Garden Heights este ghetoul, deci nu ar fi o minciună, dar e ca atunci când aveam nouă ani și eu cu Seven am început să ne certăm. Mi-a dat o lovitură sub centură, spunându-mi Piciulică McPiciu-Piciu. O insultă penibilă, dacă stau să mă gândesc, dar în momentul acela m-a distrus. Știam că exista posibilitatea să rămân mică de statură, toți ceilalți erau mai înalți ca mine și puteam să mă autointitulez piticanie dacă voiam. Însă când a spus-o Seven, a devenit un adevăr supărător.

La fel ca acum, eu pot să spun că Garden Heights e ghetou. Dar numai eu pot spune asta, restul n-au voie s-o facă.

Mami vorbește la telefon, verifică dacă alți vecini sunt bine

și primește telefoane de la oameni care vor să știe dacă noi suntem bine. Domnișoara Jones, de pe strada noastră, spune că ea și cei patru copii sunt ascunși în pivniță, la fel ca noi. Domnul Charles, de la casa alăturată, spune că dacă rămânem fără curent, putem folosi generatorul lui.

Unchiul Carlos sună și el să vadă dacă suntem bine. Bunica îi ia telefonul din mână și-i spune lui mami să ne aducă la ei. De parcă am risca să înfruntăm toată situația de rahat de afară, ca să ajungem la ei. Jur că e nebună. Tati sună și ne spune că la magazin totul e în regulă. Asta nu mă împiedică să stau cu inima la gură de fiecare dată când la televizor se anunță o știre legată de vreun magazin care a fost atacat.

La știri nu se mai rostește doar numele lui Khalil acum – se arată și o poză de-a lui. Pe mine mă numesc doar „martorul". Uneori, se referă la mine numindu-mă „martora de culoare, în vârstă de șaisprezece ani".

Șeful poliției apare la televizor și spune ce mi-era teamă că o să zică:

— Am analizat dovezile, precum și declarația martorului și pentru moment nu avem motive să-l arestăm pe ofițerul de poliție.

Mami și Seven se uită la mine. Ei nu spun nimic atât timp cât Sekani e acolo. Nici nu trebuie să o facă. Toate astea se întâmplă din vina mea. Revoltele, focurile de armă, gazul lacrimogen, toate astea sunt, până la urmă, din vina mea. Am uitat să le spun detectivilor că prietenul meu a coborât din mașină cu mâinile sus. Nu am spus că polițistul a îndreptat arma către mine. Nu am dat toate detaliile, și acum polițistul nu va fi arestat.

Dar în timp ce revoltele sunt din vina mea, știrile fac să pară că prietenul meu a murit din vina lui.

— Există mai multe surse potrivit cărora s-ar fi găsit un pistol în mașină, susține prezentatorul de știri. Există de asemenea suspiciunea că victima era un traficant de droguri și membru al unei bande. Oficialitățile nu au confirmat veridicitatea acestor informații, până în acest moment.

Partea cu pistolul din mașină nu poate fi adevărată. Când l-

am întrebat pe Khalil dacă are ceva în mașină, el a spus că nu.

Nu a vrut nici să-mi spună dacă era sau nu traficant de droguri. Și nici măcar nu a menționat ceva de vreo bandă al cărei membru ar fi fost.

Dar oare contează ceva din toate astea? Nu merita să moară.

Sekani și Brickz încep să respire regulat cam în același timp, adormind. Pentru mine, dormitul nu e o opțiune, din cauza elicopterelor, focurilor de armă și a sirenelor. Mami și Seven sunt și ei treji. Pe la patru dimineața, când totul s-a liniștit deja, tati intră în pivniță cu ochii obosiți și căscând.

— Nu au atacat strada Marigold, spune el în timp ce mănâncă friptură la masa din bucătărie. Se pare că au rămas în partea de est, aproape de locul unde a fost omorât. Cel puțin pentru moment.

— Pentru moment, repetă mami.

Tati își mângâie fața.

— Mda. Nu știu ce ar putea să-i oprească să ajungă în partea asta. La naiba dacă înțeleg, dar mi-e groază dacă ajung aici.

— Nu putem rămâne în locul ăsta, Maverick, spune ea cu vocea tremurându-i, ca și cum ar fi ținut ceva în ea în tot acest timp și acum se eliberează. Situația nu se va îmbunătăți. Se va înrăutăți.

Tati se întinde și îi ia mâna. Ea îl lasă să i-o ia, iar el o trage cu totul în poala lui. Tati o ia în brațe și o sărută pe ceafă.

— O să fim bine.

Ne trimite pe mine și pe Seven la culcare. Cumva reușesc să adorm.

*

Natasha intră iar în magazin.

— Starr, vino!

Codițele ei sunt murdare de noroi și obrajii ei, altă dată dolofani, sunt acum scofâlciți. Are hainele îmbibate de sânge.

Fac un pas înapoi. Ea aleargă la mine și mă prinde de mână. Mâna ei pare de gheață, așa cum era în sicriu.

— Haide, mă trage. Vino!

Mă trage înspre ușă, iar picioarele mi se mișcă împotriva voinței mele.

— Oprește-te, spun eu. Natasha, oprește-te!

O mână cu un pistol Glock își face apariția pe ușă.

Poc!

*

Tresar și mă trezesc.

Seven bate cu pumnul în ușa mea. Nu trimite mesaje, și nici nu trezește oamenii ca un om normal.

— Plecăm în zece minute.

Inima îmi bate în piept de parcă vrea să iasă afară. *Ești bine,* îmi spun mie însămi. E doar tâmpitul de Seven.

— Plecăm unde? îl întreb eu.

— Să jucăm baschet în parc. E ultima duminică din lună, nu-i așa? Nu asta facem mereu?

— Dar… revoltele și restul?

— Așa cum spunea și tata, totul s-a întâmplat în est. Suntem în siguranță aici. În plus, la știri au zis că e liniște în dimineața asta.

Dacă știe cineva că eu sunt martorul? Dacă știu că din vina mea polițistul nu a fost arestat? Dacă dăm peste niște polițiști și ei știu cine sunt eu?

— Va fi în regulă, spune Seven, de parcă mi-ar citi gândurile. Îți promit. Acum mișcă-ți fundul, ca să ți-l fac arșice pe teren.

Dacă e posibil ca să fie măgar cineva, dar și drăguț în același timp, acela este Seven. Mă dau jos din pat și îmi pun pantalonii scurți de baschet, tricoul cu Lebron și adidașii modelul 13, pe care i-a purtat Jordan înainte să părăsească echipa Bulls. Mă pieptăn și îmi prind părul în coadă. Seven mă așteaptă la ușa de la intrare, învârtind mingea între palme.

Îi fur mingea.

— De parcă ai ști ce să faci cu ea.

— Vom vedea.

Strig la mami și tati, să le spun că ne întoarcem mai târziu, și plecăm.

La prima vedere, Garden Heights arată la fel, dar la câteva

străzi depărtare, cel puțin cinci mașini de poliție trec în viteză pe lângă noi. Fumul plutește prin aer, făcând totul să pară încețoșat. Miroase urât.

Ajungem în parcul Rose. Câțiva Lorzi de-ai lui King stau într-un Escalade parcat pe partea cealaltă a străzii, iar unul mai pușți e în caruselul din parc. Atâta timp cât nu îi deranjăm, nici ei nu o fac.

Parcul Rose se întinde pe un cvartal întreg și e înconjurat de un gard înalt de sârmă. Nu sunt sigură ce protejează gardul – desenele graffiti de pe terenul de baschet, aparatele ruginite de pe terenul de joacă, băncile pe care au fost făcuți mult prea mulți bebeluși sau sticlele de lichior, mucurile de țigară și gunoaiele din iarbă.

Suntem chiar lângă terenurile de baschet, dar intrarea în parc se face prin capătul celălalt al străzii. Îi arunc mingea lui Seven și mă cațăr pe gard. Pe vremuri săream din vârful gardului, dar o căzătură și o gleznă luxată m-au potolit.

Când ajung pe partea cealaltă a gardului, Seven îmi aruncă mingea și se cațără și el. Eu, Khalil și Natasha aveam obiceiul s-o luăm pe o scurtătură prin parc după școală. Ne cățăram pe tobogane, ne dădeam în carusel până amețeam și încercam să ne întrecem cu leagănele, care se dă cel mai de sus.

Încerc să uit de toate astea în timp ce-i dau mingea lui Seven.

— Jucăm până la treizeci de puncte?

— Patruzeci, spune el, știind prea bine că se poate considera norocos dacă înscrie douăzeci de puncte. Nu știe să joace baschet, la fel ca tati.

De parcă ar vrea să-mi dovedească exact contrariul, Seven driblează cu palma. De fapt trebuie să te folosești de vârful degetelor. Apoi nebunul aruncă mingea la coș de la trei puncte.

Mingea sare de pe cadrul coșului. Normal. O iau și mă uit la el.

— Slăbuț. Știai că n-o să intre în veci în coș.

— Mă rog. Joacă dracului baschet!

După cinci minute, conduc cu zece la doi, puncte pe care

practic i le-am dat tot eu. Mă prefac că o iau la stânga, mă întorc rapid la dreapta, driblând ușor, și mă duc să înscriu de la linia de trei puncte. Mingea intră în coș cu o mișcare splendidă. Fata asta știe să joace.

Seven cere timeout. Gâfâie mai tare decât mine, deși eu am avut astm când eram mică.

— Time out. Pauză de apă.

Îmi șterg fruntea cu mâna. Soarele e deja deasupra terenului.

— Ce zici dacă ne oprim aici?

— La naiba, nu. Abia mi-am intrat în ritm. Trebuie să mai lucrez la unghiuri.

— Unghiuri? Ăsta e baschet, Seven. Nu facem selfiuri aici.

— Hei, voi! strigă câțiva băieți.

Ne întoarcem și mi se taie respirația.

— La dracu'.

Sunt doi băieți. Par de treisprezece, paisprezece ani și poartă tricouri cu Celtics. Discipoli din Garden, fără îndoială. Traversează terenurile, venind direct înspre noi.

Cel mai înalt se oprește în fața lui Seven.

— Cioară, ești cu Lorzii?

Nici măcar nu pot să-l iau în serios pe prostul ăsta. Parcă chițăie când vorbește. Tati spune că există o șmecherie prin care îi poți deosebi pe gangsterii adevărați de cei începători și nu doar după vârstă. Gangsterii adevărați nu încep lucrurile, ci le termină. Gangsterii începători întotdeauna le stârnesc.

— Nu, sunt neutru.

— Nu e King tatăl tău? întreabă cel mai scund.

— La naiba, nu. Doar își face de cap cu mama.

— Nu contează.

Cel înalt scoate un briceag.

— Dați-ne toate rahaturile. Adidași, telefoane, tot.

Legea din Garden – dacă nu te implică, nu are a face cu tine. Punct. Lorzii lui King din Escalade văd tot ce se întâmplă. De vreme ce nu facem parte din banda lor, nu existăm pentru ei.

Dar băiatul din carusel vine alergând și-l împinge pe

Gangsterul Discipol. Își ridică tricoul, arătându-și pistolul.

— Avem o problemă?

Ei se dau un pas în spate.

— Da, avem o problemă, spune cel scund.

— Ești sigur? Ultima dată când am verificat, parcul Rose se afla pe teritoriul lui King.

Se uită către Escalade. Lorzii lui King ne fac semn cu capul, un mod simplu de a întreba dacă suntem în regulă. Le răspundem încuviințând.

— În regulă, spune Discipolul din Garden, cel mai înalt. Te-ai făcut înțeles.

Cei doi Discipoli pleacă așa cum au venit.

Lordul lui King dă mâna cu Seven.

— Ești bine, frate? întreabă el.

— Da. Bine că ai fost pe față, Vante.

Nu pot minți, e chiar simpatic. Hei, doar pentru că am un iubit, asta nu înseamnă că nu mă mai pot uita și la altcineva, iar dacă Chris salivează la Nicki Minaj, Beyonce și Amber Rose, atunci pot și eu să-l fac gelos, uitându-mă după alții.

Ca o mică paranteză, iubitul meu clar are un tipar.

Acest tip Vante are aproximativ vârsta mea, e un pic mai înalt, cu o coafură afro și urme fine de mustață. Are și niște buze drăguțe. Moi și cărnoase.

M-am uitat la ele prea mult. Și le umezește și îmi zâmbește.

— Trebuia să mă asigur că tu și pitica ta sunteți bine.

Și acestea fiind spuse, se năruie totul. Nu-mi spune pe nume dacă nu mă cunoști.

— Da, suntem bine, spun eu.

— Discipolii din Garden ți-au salvat oricum fundul, îi spune el lui Seven. Fata asta te făcea praf pe teren.

— Omule, taci din gură, spune Seven. E sora mea, Starr.

— O, da, spune tipul. Tu ești cea care lucrează în magazinul Marelui Mav, nu?

Așa cum am zis și altă dată, aud des asta.

— Da. Eu sunt.

— Starr, el e DeVante, spune Seven. E unul dintre băieții lui King.

— DeVante? Deci el e tipul pentru care se bate Kenya.

— Da, ăsta e numele meu.

Mă privește din cap până-n picioare și-și umezește din nou buzele.

— Ai auzit de mine sau ce?

Umezitul ăsta al buzelor. Nu e deloc frumos.

— Da, am auzit de tine. Și poate vrei să-ți iei niște balsam de buze Chapstick, dacă le ai așa de uscate, de ți le lingi încontinuu.

— La naiba, așa pui problema?

— De fapt vrea să-ți mulțumească pentru că ne-ai ajutat, intervine Seven, deși nu asta am vrut să spun. Apreciem gestul.

— E în regulă. Nebunii ăștia aleargă pe aici din cauza revoltelor de la ei din cartier. E prea periculos pentru ei acolo.

— Ce faci în parc așa devreme? întreabă Seven.

Își bagă mâinile în buzunare și ridică din umeri.

— Am fost trimis să vând. Știi cum merg lucrurile.

Vinde droguri. La naiba, Kenya chiar știe să și-i aleagă.

Când gangsterii traficanți de droguri sunt genul tău, e clar că ai probleme serioase. Dar până la urmă, King *este* tatăl ei.

— Am auzit de fratele tău, spune Seven. Îmi pare rău, omule. Dalvin era un tip mișto.

DeVante lovește cu piciorul o piatră de pe teren.

— Mulțumesc. Mama suferă mult. De asta sunt aici. Trebuia să ies din casă.

Dalvin? DeVante? Îmi dau capul într-o parte.

— Mama voastră v-a numit pe toți după membrii formației Jodeci?

Știu asta doar pentru că părinții mei iubesc acea formație.

— Așa, și?

— Era doar o întrebare. Nu trebuie să te comporți așa.

Un Tahoe alb oprește cu scârțâit de roți, de partea cealaltă a gardului. Mașina lui tati.

Geamul lui se deschide. Poartă un maiou și are urme de la pernă pe toată fața. Mă rog să nu se dea jos din mașină, pentru că la cum îl știu eu pe tati, picioarele lui sunt ca ale

unui mort și mai și poartă papuci Nike cu șosete.

— Ce dracu' e în capul vostru, să plecați așa de acasă, fără să spuneți nimănui? țipă el.

Lorzii lui King de pe partea cealaltă a străzii izbucnesc în râs. DeVante tușește în pumn, de parcă ar vrea și el să râdă. Seven și cu mine ne uităm la orice, mai puțin la tati.

— Oh, vă faceți că nu mă vedeți? Răspundeți când vă vorbesc!

Lorzii lui King râd cu lacrimi.

— Tată, am venit doar să jucăm baschet, spune Seven.

— Nu-mi pasă. Cu tot rahatul ăsta care se întâmplă și voi plecați? Urcați în mașină!

— La dracu', spun eu în șoaptă. Mereu trebuie s-o facă pe nebunul.

— Ce ai spus? latră el.

Lorzii lui King sunt pe burtă de râs. Aș vrea să mă evapor.

— Nimic, spun eu.

— Nu, ai zis tu ceva. Nu te cățăra pe gard. Ocolește până la intrarea în parc. Ați face bine să nu ajung eu înaintea voastră.

Pornește mașina.

La naiba.

Îmi iau mingea, iar eu și Seven alergăm ca nebunii, traversând parcul. Ultima oară când am fugit atât de repede, antrenoarea ne punea să facem alergări de rezistență în sala de sport. Ajungem la intrarea în parc exact când tati parchează mașina. Mă urc în spate și Seven își urcă fundul obosit pe locul din față.

Tati pornește mașina.

— V-ați pierdut mințile! spune el. Oamenii se revoltă, la naiba, aproape că vor să cheme Garda Națională aici și voi vreți să jucați baschet!

— De ce trebuie să ne faci de râs în halul ăsta? se rățoiește Seven.

Mă bucur așa de tare că sunt pe scaunul din spate. Tati se întoarce cu fața la Seven, nici măcar nu se mai uită la drum, și mârâie:

— Nu ești chiar atât de mare, încât să nu-ți pot da o mamă

de bătaie.

Seven se holbează la drum. Clocotește de furie.

Tati se uită din nou la drum.

— Aveți un tupeu fantastic să vorbiți cu mine așa, doar pentru că o adunătură de Lorzi ai lui King râdeau de voi. Ce, acum faci parte din banda lui?

Seven nu răspunde.

— Vorbesc cu tine, băiete!

— Nu, domnule, zice el printre dinți.

— Atunci ce-ți pasă de ce zic ei? Vrei atât de tare să fii bărbat, dar unui bărbat adevărat nu-i pasă de ce cred alții despre el.

Parchează mașina pe aleea din fața casei. La nici jumătatea drumului o văd pe mami prin plasa ușii, îmbrăcată în halat, cu brațele încrucișate, desculță și dând nervoasă din picior.

— Treceți imediat în casă! urlă ea.

Se fâțâie dintr-un capăt în celălalt al sufrageriei în clipa în care noi intrăm în casă. Întrebarea nu e dacă va exploda, ci când.

Eu și Seven ne cufundăm în canapeaua ei cea nouă.

— Unde ați fost? întreabă ea. Și ați face bine să nu mințiți.

— Pe terenul de baschet, murmur eu, holbându-mă la adidași.

Mami se apleacă, apropiindu-se de mine și își duce mâna la ureche.

— Ce ai zis? Nu te-am auzit prea bine.

— Vorbește, fetițo, spune tati.

— Pe terenul de baschet, repet eu mai tare.

— Terenul de baschet. Mami își îndreaptă corpul și râde. A zis pe terenul de baschet. Se oprește din râs și vocea ei devine mai puternică pe măsură ce rostește fiecare cuvânt. Eu umblu pe aici, înnebunită de frică și voi sunteți pe nenorocitul de teren de baschet.

Cineva se hlizește pe hol.

— Sekani, mergi în camera ta! spune mami, fără să-și mute privirea de la noi. Picioarele lui bocăne pe hol.

— Am strigat și v-am spus că plecăm, zic eu.

— O, a strigat, zice tati, maimuțărindu-mă. Ai auzit pe cineva strigând, iubito? Pentru că eu clar n-am auzit pe nimeni.

Mami țâțâie din dinți.

— Nici eu. Poate să ne trezească atunci când vrea să ne ceară bani, dar nu poate să ne trezească să ne spună că se duce într-o zonă de război.

— E greșeala mea, spune Seven. Am vrut să o scot din casă și să facem ceva normal.

— Puiule, nu mai există normalitate acum! spune mami. Vezi și tu ce se întâmplă. Iar voi o faceți pe nebunii și ieșiți afară?

— Mai degrabă o fac pe proștii, adaugă tati.

Rămân cu ochii în pământ.

— Dați-mi telefoanele, spune mami.

— Ce? răcnesc eu. Nu e drept. Am strigat la voi și v-am spus…

— Starr Amara! spune ea printre dinți. Deoarece primul meu prenume are doar o silabă, trebuie să-l rostească și pe al doilea, ca să aibă ce să împartă în silabe. Dacă nu-mi dai telefonul, jur pe Dumnezeu că nu știu ce-ți fac.

Dau să vorbesc, dar ea spune:

— Hai, zi ceva! Te provoc, mai zi ceva! Îți iau și toți adidașii Jordan.

Asta e o porcărie. Pe bune. Tati se uită la noi; e câinele ei de atac, care așteaptă să facem o mișcare greșită. Așa procedează ei. Mami intră prima în ringul de box și dacă nu are succes, intră tati ca să dea lovitura de K0[{17}]. Și nu vrei niciodată să se ajungă la asta.

Eu și Seven îi dăm telefoanele.

— Așa mă gândeam și eu, spune ea, și îi dă telefoanele lui tati. Dacă tot vă doriți atât de tare „normalitate”, duceți-vă și luați-vă lucrurile. Mergem să ne petrecem ziua la Carlos.

— Nu, el nu, zice tati și îi face semn lui Seven să se ridice. El merge la magazin cu mine.

Mami se uită la mine și-mi face semn cu capul, arătând spre hol.

— Du-te. Ar trebui să te pun să faci un duș, la cum miroși.

În timp ce mă îndepărtez, o aud strigând la mine.

— Și să nu te prind că-ți iei vreuna din ținutele tale deocheate la Carlos.

Ooo, mă calcă pe nervi. Vezi tu, Chris locuiește peste drum de unchiul Carlos. Mă bucur însă că nu a mai spus și altceva în fața lui tati.

Brickz mă întâmpină la ușa dormitorului. Sare pe mine și încearcă să mă lingă pe față. Aveam vreo patruzeci de cutii de pantofi în colț, și el le-a dărâmat pe toate.

Îl scarpin după ureche.

— Câine împiedicat.

L-aș lua și pe el cu noi, dar nu e voie cu pitbuli în cartierul unchiului Carlos. Se așază pe patul meu și se uită la mine cum împachetez. Am nevoie doar de costumul de baie și de niște sandale, dar mami ar putea hotărî să rămânem acolo tot weekendul, din cauza revoltelor. Îmi iau câteva schimburi și rucsacul de școală. Îmi pun ambele genți pe un umăr.

— Hai, Brickz.

Vine după mine până la locul lui din curte și îi pun lanțul la gât. În timp ce-i pun mâncare și apă în castroane, tati se apleacă lângă trandafirii lui și le studiază petalele, îi udă ca la carte, dar dintr-un motiv necunoscut lui, ei se usucă.

— Haideți, le spune el. Puteți mai mult decât atât.

Mami și Sekani mă așteaptă în Camry-ul ei. Nu am de ales decât să mă așez pe locul din față. Mă comport ca un copil, știu, dar chiar nu vreau să stau atât de aproape de ea acum. Din păcate, trebuie să aleg între a sta lângă ea sau lângă Domnul Trage-Multe-Pârțuri Sekani. Privesc drept în față, dar cu coada ochiului o văd uitându-se la mine. Scoate sunetul ăsta, de parcă ar vrea să spună ceva, dar cuvintele ei se transformă până la urmă într-un oftat.

Ce bine. Nici eu nu vreau să vorbesc cu ea. Sunt al dracului de rea și nici măcar nu-mi pasă.

Ne îndreptăm către autostradă, trecând pe lângă clădirile Cedar Grove, unde am locuit mai demult. Ajungem pe bulevardul Magnolia, cea mai aglomerată stradă din Garden

Heights, acolo unde se află majoritatea magazinelor. Sâmbătă dimineața băieții din cartier își etalează de obicei mașinile, plimbându-se dintr-un capăt în altul al străzii și făcând întreceri.

Astăzi strada e blocată. O mulțime de oameni merg în marș pe mijlocul bulevardului. Țin în mână pancarte și postere cu poza lui Khalil și scandează, „Dreptate pentru Khalil!”

Ar trebui să fiu acolo lângă ei, dar nu pot să mă alătur marșului, știind că eu sunt unul din motivele pentru care oamenii protestează și se revoltă.

— Știi că nimic din ce se întâmplă pe stradă nu e din vina ta, nu-i așa? întreabă mami.

Cum, Doamne iartă-mă, a reușit să-mi citească gândurile?

— Știu.

— Vorbesc serios, puiule. Nu e vina ta. Tu nu ai greșit cu nimic.

— Dar uneori nu e suficient să nu greșești cu nimic, așa-i?

Mă ia de mână și eu o las, în ciuda iritării mele. E singurul răspuns pe care-l primesc o vreme.

Traficul de sâmbătă dimineața pe autostradă nu e așa de aglomerat ca și cel din timpul săptămânii. Sekani își pune căștile la urechi și se joacă pe tabletă. La radio se aud niște melodii R&B din anii ’90 și mami le fredonează în surdină. Când se lasă purtată de val, face tot felul de scheme la volan și strigă, „Da, fată! Da!”

Apoi, din senin, spune:

— Când te-ai născut nu respirai.

E prima dată când aud asta.

— Pe bune?

— Îhî. Aveam optsprezece ani când te-am născut. Eram o copilă, dar mă credeam om mare. Nu recunoșteam pentru nimic în lume că eram îngrozită. Bunica ta nu credea nici în ruptul capului că aș putea fi un părinte bun. Nu Lisa cea sălbatică. Eram hotărâtă să-i demonstrez contrariul. M-am lăsat de băut și de fumat, am mers la toate consultațiile, am mâncat ce trebuia, îmi luam vitaminele, făceam tot ce era nevoie să fac. La naiba, am ascultat până și Mozart și am pus

căștile pe burtă, ca să auzi și tu. Vedem amândouă cât de mult a ajutat asta. N-ai rezistat nici măcar o lună la lecțiile de pian.

Eu râd.

— Scuze.

— E în regulă. Așa cum spuneam, am făcut totul ca la carte. Îmi amintesc cum eram în sala de nașteri și, când te-au scos, am așteptat să te aud plângând. Dar nu ai plâns. Toată lumea alerga în jurul meu, iar eu și tatăl meu îi întrebam încontinuu ce s-a întâmplat. Într-un final, asistenta ne-a spus că nu respirai. Eu m-am panicat. Tata nu putea să mă calmeze. Abia reușea el să-și păstreze calmul. După un minut, cel mai lung minut din viața mea, ai plâns. Cred că eu am plâns și mai tare ca tine. Știam că făcusem ceva greșit. Dar una din asistente m-a luat de mână – mami mă ia din nou de mână, m-a privit în ochi și mi-a spus: „Uneori, oricât de multe lucruri bune ai face, tot se întâmplă și lucruri rele. Ideea e să continui să faci lucruri bune”.

Nu-mi dă drumul la mână tot restul drumului.

*

Mereu am crezut că soarele strălucește mai tare aici, în cartierul unchiului Carlos, dar azi chiar așa e – aici nu e deloc fum, și aerul e mai curat. Toate casele au două etaje. Copiii se joacă pe trotuar sau în curțile mari. Sunt standuri unde se vinde limonadă, târguri de vechituri și mulți oameni care fac jogging. Cu toate acestea, este foarte liniște.

Trecem pe lângă casa Mayei, care se află la câteva străzi depărtare de unchiul Carlos. I-aș da un mesaj s-o întreb dacă pot trece pe la ea, dar, așa cum știți, nu mai am telefon.

— Nu-ți poți vizita prietena azi, spune mami, citindu-mi ale naibii de gânduri încă o dată. Ești pedepsită.

Rămân cu gura căscată.

— Dar poate veni ea la unchiul Carlos să te vadă.

Se uită la mine cu coada ochiului și zâmbește suav. Acesta e momentul în care ar trebui să o iau în brațe, să-i mulțumesc și să-i spun că e cea mai bună mamă.

Nu se va întâmpla. Spun în schimb:

— Mă rog. Cum zici tu, și mă rezem de spătarul scaunului.

O pufnește râsul.

— Ești atât de încăpățânată!

— Nu-i adevărat!

— Ba da, ești, spune ea. La fel ca tatăl tău.

De îndată ce parchează mașina pe aleea din fața casei unchiului Carlos, Sekani coboară. Vărul nostru Daniel îi face cu mâna de pe trotuar, în timp ce se dă împreună cu alți băieți cu bicicletele.

— Pe mai târziu, mami, spune Sekani. Aleargă pe lângă unchiul Carlos, care iese din garaj, și își ia bicicleta. Sekani a primit-o de Crăciun, dar o ține acasă la unchiul Carlos pentru că mami nu-l lasă să meargă cu ea prin Garden Heights. Coboară aleea pedalând.

Mami se dă jos din mașină și strigă la el:

— Nu te duce prea departe!

Cobor și eu, iar unchiul Carlos mă întâmpină cu îmbrățișarea lui perfectă – nici prea strânsă, dar suficient de fermă, încât să-mi transmită cât de mult mă iubește în doar câteva secunde.

Mă sărută de două ori pe creștetul capului și mă întreabă:

— Ce mai faci, puiule?

— Bine, zic eu adulmecând.

Fumul plutește în aer. E fum din ăla bun.

— Faci grătar?

— Tocmai ce am încălzit grătarul. O să pregătesc niște burgeri și pui pentru prânz.

— Sper să nu ne trezim cu vreo intoxicație alimentară, îl tachinează mami.

— Ah, ca să vezi cine încearcă s-o facă pe amuzanta, spune el. O să-ți mănânci nu numai cuvintele, dar și tot ce gătesc, surioară, pentru că altfel o să te bat. Food Network{18} sunt nimic în comparație cu mine. Și își ridică gulerul de la tricou.

Doamne. Poate fi atât de demodat uneori.

Mătușa Pam se ocupă de grătar, pe terasă. Verișoara mea mai mică, Ava, își suge degetul și o ține pe mătușa Pam de picior. Imediat cum mă vede, vine înspre mine alergând.

— Starr-Starr!

Părul prins în coadă îi flutură la spate, și se aruncă în brațele mele. O învârt în aer, iar ea chicotește.

— Ce face verișoara mea preferată de trei ani?

— Bine! Își bagă degetul ud și încrețit la loc în gură. Hei, mătușa Lele.

— Hei, puiule. Ai fost cuminte?

Ava dă din cap prea tare. E imposibil să fi fost *chiar* atât de cuminte.

Mătușa Pam îl lasă pe unchiul Carlos să se ocupe de grătar și o salută pe mami cu o îmbrățișare. Are pielea de un maro închis și părul lung, cârlionțat. Bunicii îi place de ea pentru că vine dintr-o „familie bună". Mama ei este avocat, iar tatăl ei e primul chirurg-șef de culoare al spitalului unde mătușa Pam este chirurg, la rândul ei. Ce să mai, o adevărată familie de burghezi.

O las pe Ava jos și mătușa Pam mă strânge tare în brațe.

— Ce mai faci, dulceață?

— Bine.

Spune că mă înțelege, dar nimeni nu mă poate înțelege.

Bunica iese din casă trântind ușa de perete, cu brațele întinse.

— Fetele mele!

Ăsta e primul semn că s-a întâmplat ceva. Ne îmbrățișează pe mine și pe mami și ne sărută pe obraz. Bunica nu sărută niciodată pe nimeni și nici nu ne lasă s-o sărutăm. Zice că nu știe ce facem noi cu gurile noastre. Îmi ia fața între palmele ei, spunând:

— Mulțumesc lui Dumnezeu. Ți-a cruțat viața. Aleluia!

În capul meu pornesc mult prea multe alarme. Nu-i vorba că nu s-ar bucura că „Dumnezeu mi-a cruțat viața", dar nu sună ca bunica. Nu pare deloc să fie ea.

Ne ia pe mine și pe mami de încheieturile mâinilor și ne trage înspre balansoarele de la piscină.

— Veniți amândouă aici, să stăm de vorbă.

— Dar eu voiam să vorbesc cu Pam…

Bunica se uită la mami și sâsâie printre dinții încleștați:

— Taci dracului din gură, stai jos și vorbește cu mine, la

naiba.

Asta e Bunica pe care o știu eu. Se așază într-un balansoar și își face vânt teatral. A predat în tinerețe cursuri de actorie, așa că la ea totul este teatral. Mami și cu mine împărțim un balansoar și ne așezăm fiecare într-o parte.

— Ce s-a întâmplat? întreabă mami.

— Când… începe ea, dar schițează un zâmbet fals în clipa în care Ava vine mergând legănat și ținând în brațe păpușa ei și un pieptăn. Fetița mi le dă mie pe amândouă și merge să se joace cu alte jucării.

Eu pieptăn părul păpușii. Puștoaica m-a dresat. Nici nu trebuie să-mi spună ceva, că eu mă și execut. Odată ce Ava s-a îndepărtat, bunica spune:

— Când mă luați înapoi în casa mea?

— Ce s-a întâmplat? întreabă mami.

— Vorbește naibii mai încet!

Pare o ironie, pentru că și ea vorbește destul de tare.

— Ieri-dimineață, am scos niște somn din congelator pentru cină. Voiam să-l prăjesc cu niște turte de mălai, cartofi, tot tacâmul. Am plecat pentru că aveam niște comisioane de făcut.

— Ce fel de comisioane? mă bag și eu ca musca-n lapte.

Bunica îmi aruncă „privirea aceea” și mi se pare că o văd pe mami peste treizeci de ani, cu câteva riduri și niște fire de păr cărunt pe care le-a ratat când s-a vopsit (m-ar bate la fundul gol pentru că am spus asta).

— Sunt om în toată firea, fetițo, spune ea. Nu mă întreba tu ce fac eu. În fine, mă întorc acasă și *grasa* aia îmi dăduse somnul prin niște fulgi de porumb și-l făcuse la cuptor.

— Fulgi de porumb? zic eu, în timp ce fac o cărare în părul păpușii.

— Da! îmi zice ea mie, „E mai sănătos dacă-l mănânci așa”. Dacă vreau mâncare sănătoasă, mănânc o salată.

Mami își pune mâna la gură, dar se vede că râde.

— Credeam că te înțelegi bine cu Pam.

— Așa a fost. Până s-a luat de mâncarea mea. Am răbdat destule lucruri de când m-am mutat aici. Dar asta – o arată cu

degetul – exagerează. Mai degrabă vin să stau cu tine și fostul pușcăriaș, decât să mai am parte de așa ceva.

Mami se ridică și o sărută pe bunica pe frunte.

— Te descurci tu.

Bunica o dă cu mâna la o parte. După ce mami pleacă, se uită la mine.

— Ești bine, fetițo? Carlos mi-a spus că erai în mașină cu băiatul ăla, când a fost omorât.

— Da, doamnă. Sunt bine.

— Bun. Și dacă nu ești, vei fi bine. Noi suntem puternice.

Dau din cap, dar nu cred ce spune. Cel puțin, nu cred că eu sunt puternică.

Sună cineva la ușă. Eu spun, „Mă duc să văd cine e", pun păpușa Avei jos și intru în casă.

Rahat. Chris e pe partea cealaltă a ușii. Vreau să-i cer scuze, dar, la naiba, am nevoie de timp să mă gândesc la ce o să-i spun.

Ce ciudat. Se plimbă de colo până colo, nu are astâmpăr. Așa face când învățăm pentru un test sau înaintea unui meci important. Se teme să-mi vorbească.

Deschid ușa și mă reazem de toc.

— Hei.

— Hei.

Zâmbește și, în ciuda a tot ce se întâmplă, îi zâmbesc și eu.

— Spălam una din mașinile lui tata și v-am văzut parcând, spune el. Asta explică de ce poartă maiou, pantaloni scurți și șlapi. Ești bine? Știu că ai zis că ești bine când mi-ai răspuns la mesaj, dar voiam să fiu sigur.

— Sunt bine, spun eu.

— Magazinul tatălui tău nu a fost lovit, nu-i așa? întreabă el.

— Nu.

— Mă bucur.

Priviri și tăcere.

Oftează.

— Uite ce e, dacă asta are legătură cu prezervativul, nu voi mai cumpăra niciodată unul.

— Niciodată?

— Mă rog, doar dacă mi-o vei cere tu.

Apoi adaugă repede:

— Și nu trebuie să se întâmple în viitorul apropiat. De fapt, nici nu trebuie să te culci cu mine. Sau să mă săruți. La naiba, dacă nu vrei să te mai ating, eu…

— Chris, Chris, spun eu, ridicând o mână și făcându-i semn s-o ia mai ușor, încercând să nu râd. Știu ce vrei să spui.

— Bine.

— Bine.

Un alt schimb de priviri și tăcere.

— Îmi pare rău, să știi, îi spun eu, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt. Pentru că te-am tratat cu indiferență. N-a avut nicio legătură cu prezervativul.

— O…

Se încruntă.

— Atunci de ce ai făcut-o?

Oftez.

— Nu prea vreau să vorbesc despre asta.

— Deci poți fi supărată pe mine, dar nici măcar nu-mi poți spune de ce?

— Nu are nicio legătură cu tine.

— Ba are, dacă mă tratezi cu indiferență, spune el.

— Nu ai înțelege.

— Poate ar trebui să mă lași pe mine să decid asta? spune el. Uite-mă aici, te sun, îți trimit mesaje și tu nu-mi poți spune de ce mă ignori? E cam naspa, Starr.

Îi arunc o privire și cred cu tărie că arăt exact ca mami și bunica în acest moment, când îmi aruncă privirea care zice „Nu pot să cred că ai spus așa ceva”.

— Ți-am spus, n-ai înțelege. Așa că las-o baltă.

— Nu.

Își încrucișează brațele.

— Am făcut tot drumul ăsta până aici…

— Tot drumul ăsta? Frate, care drum? Ai traversat strada?

Starr din Garden Heights vorbește în locul meu acum.

— Da, am traversat strada, spune el. Și ia ghicește. Nu eram

obligat să o fac. Dar am venit. Și tu nici măcar nu vrei să-mi spui ce se întâmplă.

— Ești alb, în regulă? urlu eu. Ești alb!

Tăcere.

— Sunt alb? spune el, de parcă aude asta pentru prima dată în viața lui. Ce dracu' are asta de-a face cu tot restul?

— Totul. Ești alb, eu neagră. Tu ești bogat, eu nu.

— Asta nu contează, spune el. Nu-mi pasă de chestii de genul ăsta, Starr. Mie îmi pasă de tine.

— Chestiile de genul ăsta sunt parte din mine!

— Așa… și? Nu mi se par atât de importante. Doamne, pe bune? De asta ești tu supărată? *De asta* mă tratezi cu indiferență?

Mă uit la el și știu, *știu,* arăt exact ca Lisa Janae Carter. Am gura ușor deschisă, așa cum o are ea când eu și frații mei „o facem pe deștepții", după cum îi place ei să spună, bărbia e ușor lăsată, iar sprâncenele sunt ridicate. La dracu', până și mâna o am pe șold.

Chris face un pas mic în spate, la fel cum facem eu și frații mei.

— Pur și simplu… pur și simplu nu are nicio logică, okay? Atât.

— Așa cum am spus, nu înțelegi. Așa-i?

Bum. Dacă ar fi să mă comport ca mama, atunci acesta ar fi unul dintre momentele ei „Vezi, ți-am spus eu".

— Nu. Se pare că nu înțeleg, spune el.

Încă un moment de tăcere.

Chris își pune mâinile în buzunare.

— Poate mă poți ajuta să înțeleg? Nu știu. Dar știu că e mult mai rău să nu te am în viața mea, decât să nu compun melodii sau să joc baschet. Și știi cât de mult iubesc să compun melodii sau să joc baschet, Starr.

Rânjesc.

— Asta e o replică de-a ta?

Își mușcă buza de jos și ridică din umeri. Eu râd. Râde și el.

— Jalnică replica, nu-i așa? întreabă el.

— Groaznică.

Tăcem amândoi, dar e genul de tăcere care nu mă deranjează. Îmi întinde mâna lui. Tot nu știu dacă îmi trădez propria persoană pentru că mă văd cu Chris, dar mi-a fost atât de dor de el, încât m-a durut inima. Mami crede că ne oferă normalitate venind acasă la unchiul Carlos, dar Chris e genul de normalitate pe care mi-o doresc. Genul de normalitate în care nu trebuie să aleg care Starr să fiu. Genul de normalitate în care nimeni nu-ți spune cât de rău îi pare sau nu vorbește despre „Khalil, traficantul de droguri”. E doar… normalitate și atât.

De aceea nu-i pot spune lui Chris că eu sunt martorul.

Îl iau de mână și totul deodată pare firesc. Fără tresăriri sau amintiri.

— Haide, spun eu. Cred că unchiul Carlos a terminat de făcut burgerii.

Intrăm în curtea din spate ținându-ne de mână. Îmi zâmbește și, în mod surprinzător, zâmbesc și eu.

Capitolul 10

Rămânem peste noapte la unchiul Carlos, pentru că revoltele au izbucnit din nou, de îndată ce a apus soarele. Cumva magazinul nostru a scăpat neatins. Ar trebui să ne ducem la biserică, să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru asta, dar eu și mami suntem prea obosite ca să mergem într-un loc unde să stăm aproape o oră. Sekani vrea să mai rămână o zi la unchiul Carlos, așa că duminică-dimineață ne întoarcem în Garden Heights fără el.

Chiar cum ieșim de pe autostradă, suntem întâmpinate de un filtru al poliției. O singură bandă nu e blocată de mașinile poliției, iar oamenii legii vorbesc cu șoferii înainte de a-i lăsa să treacă.

Brusc mă simt ca și cum cineva mi-ar fi prins inima în pumn și mi-ar fi răsucit-o.

— Putem…

Înghit în sec.

— Putem să-i ocolim?

— Mă îndoiesc. Probabil că au instalat filtre în tot cartierul.

Mami mă privește și se încruntă.

— Molfăilă? Ești bine?

Mă prind de mânerul ușii. Polițiștii ar putea cu ușurință să îndrepte pistolul către noi și să ne omoare, așa cum l-au omorât pe Khalil. Cu tot sângele din corpul nostru curgând șiroaie pe stradă, pentru ca toată lumea să-l vadă. Noi două întinse pe jos, cu gurile deschise. Ochii noștri privind cerul, căutându-L pe Dumnezeu.

— Hei.

Mami mă ciupește de obraz.

— Hei, uită-te la mine.

Încerc, dar am ochii înlăcrimați. M-am săturat să fiu atât de fricoasă. Khalil și-a pierdut viața, dar și eu am pierdut ceva în noaptea aia, și asta mă scoate din sărite.

— E în regulă, spune mami. Ne descurcăm noi, nu-i așa? Închide ochii dacă ți-e mai ușor.

Îi închid.

Ține mâinile la vedere.

Fără mișcări bruște.

Vorbește doar când ești întrebată.

Secundele trec ca orele. Polițistul îi cere lui mami buletinul și asigurarea mașinii, iar eu mă rog la Iisus cel Negru să ajungem cu bine acasă, sperând că nimeni nu va fi împușcat în timp ce i se percheziționează geanta.

Într-un final ne lasă să trecem.

— Vezi, puiule, spune ea. Totul e în regulă.

Cuvintele ei însemnau ceva în trecut. Dacă îmi spunea că totul e bine, așa era. Dar după ce ai ținut doi oameni în brațe în timp ce-și dădeau ultima răsuflare, cuvintele astea nu mai au nicio valoare.

*

Încă mă țin cu putere de mânerul ușii, în timp ce parcăm pe aleea din fața casei.

Tati iese pe ușă și îmi bate în geam. Mami lasă geamul jos în locul meu.

— Uite-le pe fetele mele.

Zâmbetul lui se transformă în încruntătură.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mergi undeva, puiule? întreabă mami, sugerându-i astfel lui tati că ei doi vor sta de vorbă mai târziu.

— Da, trebuie să merg la depozit, să fac aprovizionarea.

Mă bate pe umăr.

— Hei, vrei să mergi cu tati? O să-ți iau înghețată. O cutie din aia mare, care o să-ți ajungă o lună.

Râd, deși nu-mi arde de râs. Tati are talentul ăsta.

— N-am nevoie de atât de multă înghețată.

— N-am zis că ai avea nevoie. Când ne întoarcem, putem să ne uităm la porcăria aia de *Harry Potter,* care-ți place așa mult.

— Nuuu.

— Ce? întreabă el.

— Tati, ești groaznic când ne uităm la *Harry Potter*. Tot

timpul spui doar – vorbesc cu o voce groasă – „De ce nu-l împușcă pe cioroiul ăla de Voldemort?”

— Hei, pur și simplu nu înțeleg de ce, în niciun film sau carte, nimeni nu s-a gândit să-l împuște.

— Dacă nu întrebi asta, spune mami, atunci te lansezi în teoria conform căreia „Harry Potter este un film despre bande de gangsteri”.

— Chiar este! spune el.

Okay, chiar *este* o teorie bună. Tati susține că toate casele de la Hogwarts sunt de fapt bande. Fiecare are propriile culori, ascunzători și mereu se luptă între ele, ca niște bande. Harry, Ron și Hermione nu se toarnă între ei, la fel ca gangsterii. Death Eaters au până și tatuaje asortate. Și uită-te la Voldemort. Le e frică și să-i pronunțe numele. Pe bune, i se zice „Cel al cărui nume nu va fi rostit” – o poreclă în toată regula. Și ăsta chiar e un obicei al gangsterilor.

— Știți prea bine că ce zic eu are logică, spune tati. Doar pentru că sunt englezi nu înseamnă că nu sunt o bandă de gangsteri.

Se uită la mine.

— Deci ai chef să-ți petreci timpul cu tatăl tău azi sau nu?

Mereu am chef să-mi petrec timpul cu el.

Ne plimbăm pe străzi în mașină, cu Tupac bubuind prin subwoofer. Melodia este despre faptul că trebuie să rămâi cu capul sus mereu, și tati se uită la mine, privirea lui spunându-mi parcă același lucru ca și Tupac.

— Știu că ești sătulă de tot ce se întâmplă, puiule – îmi dă un ghiont în bărbie –, dar ține capul sus.

Cântă și el refrenul care spune că va fi mai ușor cu timpul, iar eu nu știu dacă vreau să plâng pentru că mă regăsesc în cântec sau dacă vreau s-o iau razna pentru că tati cântă atât de prost.

Spune:

— Ăsta a fost un om profund. Cu adevărat profund. Nu mai avem rapperi ca el.

— Îmbătrânești, tati.

— Mă rog. Chiar așa e. Rapperilor din ziua de azi nu le

pasă decât de bani, curve și haine.

— Îmbătrânești, spun eu șoptit.

— Și Pac a cântat despre astea, da, dar el voia și să inspire oamenii de culoare, spune tati. A luat cuvântul „nigga” și i-a dat un nou înțeles – Să nu Renunți Niciodată să Lupți pentru Țelul Tău. Și a spus că Thug Life înseamnă…

— Ura cu care Lovești în Copii ne vine de Hac Tuturor, completez eu. Uiți cu cine stai de vorbă?

— Știai asta?

— Da. Khalil mi-a spus ce credea el că înseamnă. Ascultam Tupac chiar înainte de… știi tu.

— În regulă, deci tu ce crezi că înseamnă?

— Nu știi? întreb eu.

— Ba știu. Dar vreau să-mi spui ce crezi *tu* că înseamnă.

Iarăși face asta. Vrea să vadă ce-i în capul meu.

— Khalil a spus că e vorba despre societatea în care trăim, cu ce ne hrănește ea când suntem mici și cum se întoarce roata și ne răzbunăm când creștem, spun eu. Dar nu cred că e vorba doar de copii. Cred că e vorba de noi, în general.

— Care noi? întreabă el.

— Oamenii de culoare, minoritățile, oamenii săraci. Toți cei de la fundul societății.

— Cei năpăstuiți, spune tati.

— Da. Noi suntem cei înșelați și de noi se tem ei cel mai mult. De aceea guvernul a atacat Panterele Negre, nu? Pentru că se temeau de Pantere?

— Îhî, spune tati. Panterele au educat și au emancipat oamenii. Această tactică de a da puterea celor asupriți a fost folosită chiar înainte de Panterele Negre. Gândește-te la un exemplu.

Vorbește serios? Întotdeauna îmi pune mintea la lucru, îmi ia o secundă să găsesc un exemplu.

— Răscoala sclavilor din 1831, spun eu. Nat Turner a educat și a emancipat alți sclavi și asta a dus la una dintre cele mai mari răscoale ale sclavilor din întreaga istorie.

— Bine, bine. Ești pe felie. Bate palma cu mine. Deci ce fel de ură le transmite societatea din ziua de azi „copiilor”?

— Rasismul?

— Trebuie să detaliezi un pic mai mult. Gândește-te la Khalil și la toată situația asta. Înainte de a muri.

— Vindea droguri. Mă doare inima când spun asta. Și e posibil să fi fost membru al unei bande.

— De ce vindea droguri? De ce sunt atât de mulți traficanți de droguri în cartierul nostru?

Îmi aduc aminte ce mi-a spus Khalil – se săturase să aleagă între a plăti lumina și a cumpăra de mâncare.

— Au nevoie de bani, spun eu. Și nu prea au alte modalități de a face bani.

— Exact. Lipsa oportunităților, spune tati. America corporatistă nu aduce locuri de muncă în comunitățile noastre și cu siguranță nu se grăbește să ne angajeze. Și apoi, la dracu', chiar dacă ai o diplomă de liceu, multe școli din cartierele noastre nu pregătesc copiii suficient de bine. De aceea, când mama ta s-a hotărât să vă trimită pe tine și pe frații tăi la Williamson, am fost de acord. Școlile de aici nu au resursele necesare să vă educe așa cum o face Williamson. Aici e mai ușor să găsești droguri decât o școală bună.

— Acum gândește-te la asta, spune el. Cum au ajuns drogurile la noi în cartier? Vorbim aici despre o industrie de miliarde de dolari, puiule. Rahatul ăla e adus în comunitatea noastră, dar eu nu cunosc pe nimeni care să aibă un avion privat. Tu știi pe cineva?

— Nu.

— Exact. Drogurile sunt aduse de undeva din afară și ne distrug comunitatea, spune el. Ai oameni precum Brenda, care cred că au nevoie de ele ca să supraviețuiască, și apoi ai indivizi precum Khalil, care cred că trebuie să le vândă ca să supraviețuiască. Oamenii asemenea Brendei nu se pot angaja decât dacă nu consumă droguri și nu pot plăti o clinică de dezintoxicare decât dacă au o slujbă. Când indivizii precum Khalil sunt arestați pentru că vând droguri, fie își petrec mare parte din viață în pușcărie, o altă industrie de miliarde de dolari, fie nu-și pot găsi un loc de muncă și se apucă să vândă droguri din nou. Asta e ura cu care ne lovesc, puiule, un

sistem proiectat să ne distrugă. Asta înseamnă Thug Life.

— Înțeleg ce spui, dar Khalil nu *a fost obligat* să vândă droguri, zic eu. Tu nu ai mai vândut.

— Adevărat, dar dacă nu te afli în situația lui, nu ai voie să-l judeci. E mai ușor să te apuci să vinzi droguri decât să te oprești din a mai vinde, mai ales dacă te afli într-o situație ca a lui. Mai am o întrebare.

— Pe bune?

La dracu', s-a jucat destul cu mintea mea.

— Da, pe bune, face el mișto de mine, cu o voce pițigăiată.

Vocea mea nici măcar nu sună așa.

— După tot ce am discutat, cum se aplică Thug Life la protestele și revoltele de la noi?

La asta trebuie să mă gândesc un minut.

— Toată lumea e nervoasă pentru că Unu-Cincisprezece nu a fost arestat, spun eu, dar și pentru că nu e primul care să facă așa ceva și să scape nepedepsit. S-a mai întâmplat și înainte, și oamenii vor continua să se revolte până se va schimba ceva. Deci asta înseamnă că sistemul continuă să transmită ura și oamenii continuă să fie futuți?

Tati râde și bate palma cu mine.

— Ești fata lu' tata. Ai grijă la limbaj, dar da, cam despre asta e vorba. Și vom fi futuți în continuare, până când sistemul se va schimba. Asta e și ideea. Ceva trebuie să se schimbe.

Mi se pune un nod în gât când adevărul iese la iveală. Adevărul e dur.

— De asta scandează oamenii, nu-i așa? Pentru că sistemul nu se va schimba dacă tăcem din gură.

— Exact. Nu putem să rămânem tăcuți.

— Deci și *eu* trebuie să vorbesc.

Tati înlemnește. Se uită la mine.

Văd lupta care se dă în interiorul lui. Pentru el, eu contez mai mult decât o mișcare. Eu sunt puiul lui și voi fi mereu puiul lui și dacă a tăcea din gură înseamnă a fi în siguranță, atunci clar vrea să nu vorbesc.

Însă aici nu e vorba doar de mine și de Khalil. E vorba de

Noi, cu N mare; toți cei care arată ca noi, care se simt ca noi și care trăiesc această durere alături de noi, deși nu ne-au cunoscut pe mine sau pe Khalil. Tăcerea mea nu ne ajută pe Noi.

Tati se uită din nou la drum. Dă din cap.

— Da. Trebuie să vorbești.

*

La depozit e un calvar.

Sunt toți acești oameni ce împing în toate direcțiile platforme mari, care sunt oricum greu de manevrat și care devin imposibil de dirijat când le încarci cu marfă. În cele din urmă, când plecăm, mă simt de parcă Iisus cel Negru m-ar fi smuls din adâncurile iadului. Tati se duce să-mi cumpere înghețată.

Cumpărăturile de la depozit sunt doar prima etapă. Le descărcăm la magazin, le punem pe rafturi și apoi noi (rectific, *eu)* lipesc prețurile pe toate pungile de chipsuri, biscuiți și bomboane. Trebuia să mă gândesc la asta înainte să accept să-mi petrec ziua cu tati. În timp ce eu fac toată munca grea, el plătește facturi în birou.

În timp ce lipesc prețurile pe pungile de chipsuri Hot Fries, cineva bate la ușa din față.

— E închis, strig eu, fără ca măcar să-mi ridic privirea. E semnul pus, nu poți citi?

E clar că nu, de vreme ce bate din nou la ușă.

Tati apare în cadrul ușii de la birou.

— E închis!

O altă bătaie în ușă.

Tati dispare în birou și iese iar, ținând în mână pistolul Glock. Nu are voie să umble înarmat de vreme ce e fost pușcăriaș, dar tati spune că, la drept vorbind, nu umblă cu pistolul la el. Îl ține la birou.

Se uită la cine e de afară.

— Ce vrei?

— Mi-e foame, spune un individ. Pot să cumpăr ceva de mâncare?

Tati descuie ușa și o ține deschisă.

— Îți dau cinci minute.

— Mulțumesc, spune DeVante intrând în magazin.

I-a crescut părul tuns în stil afro. Are un aspect sălbatic, și nu spun asta din cauza tunsorii, ci din cauza privirii lui. Ochii îi sunt umflați, roșii și neliniștiți. Abia dacă schițează un gest când trece pe lângă mine.

Tati așteaptă la casă, cu pistolul lângă el.

DeVante se uită pe geam. Apoi se uită la chipsuri.

— Fritos, Cheetos sau Dori…

Vocea i se pierde în timp ce aruncă o nouă privire pe geam. Vede că mă uit la el și își îndreaptă atenția către chipsuri.

— Doritos.

— Cele cinci minute sunt pe cale să expire, spune tati.

— La naiba, omule. În regulă!

DeVante ia o pungă de chipsuri Fritos.

— Pot să iau ceva de băut?

— Grăbește-te.

DeVante se duce la frigidere. Mă duc lângă tati, la casă. E atât de evident că pune ceva la cale. DeVante își tot întinde gâtul, să vadă afară. Cele cinci minute s-au scurs de mult. Nimeni nu stă să se gândească atâta dacă să ia coca-cola, pepsi sau Faygo. Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul.

— În regulă, Vante.

Tati îi face semn să vină la casă.

— Vrei să prinzi curaj să mă jefuiești sau te ascunzi de cineva?

— La naiba, nu, nu încerc să te jefuiesc.

Scoate un fișic de bancnote și-l pune pe tejghea.

— Câștig bani. Și sunt un Lord. Nu fug de nimeni.

— Nu, te ascunzi în magazin, spun eu.

Se uită la mine, dar tati spune:

— Are dreptate. Te ascunzi de cineva. De vreun alt Lord sau de Discipolii din Garden?

— Nu cumva de acei Discipoli din parc? întreb eu.

— De ce nu-ți vezi de treaba ta? se răstește el la mine.

— Ai intrat în magazinul tatălui meu, deci eu chiar îmi văd de treaba mea.

— Da, spune tati. Dar pe bune acum, de cine te ascunzi? DeVante se uită lung la tenișii lui zgâriați Chucks, care nu mai pot fi salvați de kitul meu de lustruire.

— De King, mormăie el.

— De King sau de Lorzii lui? întreabă tati.

— De King, repetă DeVante cu vocea ridicată. Vrea să mă ocup de tipii care l-au omorât pe fratele meu. Dar nu vreau să fiu răspunzător pentru asta.

— Da, am auzit de Dalvin, spune tati. Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

— Eram la petrecerea Marelui D și niște Discipoli din Garden l-au amenințat. S-au încăierat și un laș nemernic l-a împușcat în spate.

O, la naiba. La aceeași petrecere am fost eu și Khalil. Alea au fost focurile de armă care ne-au făcut să plecăm.

— Mare Mav, cum se iese din joc? întreabă DeVante.

Tati își mângâie ciocul, studiindu-l pe DeVante.

— Pe calea cea grea, spune el într-un final. Tatăl meu a fost un Lord. Adonis Carter. Un gangster adevărat.

— Hei! zice DeVante. Ăla a fost tatăl tău? Marele Don?

— Da. Cel mai mare traficant de droguri care a existat vreodată în orașul ăsta.

— Hei! Omule, e nebunie curată.

Lui DeVante chiar i se taie respirația.

— Se vorbește că și polițiștii lucrau pentru el. A făcut o groază de bani.

Am auzit că bunicul meu era atât de ocupat să facă o grămadă de bani, că nu avea timp de tati. Avem o grămadă de poze cu tati de pe vremea când era mic, purtând blănuri de nurcă, jucându-se cu jucării scumpe, plin de bijuterii, dar bunicul Don nu apare în niciuna dintre aceste poze.

— Probabil, spune tati. Nu știu prea multe despre asta. A intrat în pușcărie când aveam opt ani. Și de atunci acolo a rămas. Sunt singurul lui copil, singurul lui fiu. Toți se așteptau să îi iau locul. Am devenit Lord când aveam doisprezece ani. La naiba, doar așa puteam supraviețui. Mereu mă amenința cineva din cauza tatălui meu, dar când am devenit Lord

aveam oameni care să mă păzească. Trăiam ca să fiu Lord. Un singur cuvânt și eram în stare să-mi dau viața pentru bandă.

— Apoi am devenit tată și am înțeles că nu merită să mor pentru tot rahatul ăsta cu Lorzii. Am vrut să ies. Dar știi cum e jocul, una e zisul, alta e făcutul. King avea coroana și eram prieteni, dar nu putea să mă lase să plec. Făceam bani buni și, sincer, era greu să renunți la ei.

— Da, King zice că ai fost unul dintre cei mai buni traficanți pe care i-a cunoscut vreodată, spune DeVante.

Tati ridică din umeri.

— L-am moștenit pe tata. De fapt eram foarte bun pentru că nu eram prins niciodată. Într-o zi, eu și King am făcut un drum să luăm o livrare și am fost arestați. Polițiștii voiau să știe cui îi aparțin armele. King fusese arestat de două ori deja și o nouă acuzare însemna închisoare pe viață pentru el. Eu nu aveam cazier, așa încât am spus că sunt ale mele și am primit câțiva ani cu posibilitate de eliberare condiționată. Loial până la capăt.

Aceia au fost cei mai grei trei ani din viața mea. În copilărie am fost furios pe tata pentru că s-a dus la închisoare și m-a părăsit. Și uite unde ajunsesem, în aceeași închisoare ca și el, ratând anii cei mai importanți din viața copiilor mei.

DeVante se încruntă.

— Ai fost la aceeași închisoare cu tatăl tău?

Tati dă din cap.

— Toată viața mea, oamenii au vorbit despre el de parcă ar fi fost un rege adevărat, știi ce spun? O legendă. Dar ajunsese un bătrân lipsit de putere, care regreta toți anii pe care nu-i petrecuse cu mine. Cel mai adevărat lucru pe care mi l-a spus vreodată a fost: „Nu face aceleași greșeli pe care le-am făcut eu”.

Tati se uită iar la mine.

— Dar eu exact asta făceam. Am pierdut prima zi de școală a copiilor mei și tot restul. Fetița mea voia să spună altcuiva „tati”, pentru că eu nu eram acolo lângă ea.

Mă uit în altă parte. Știe cât de apropiată devenisem de unchiul Carlos.

— Atunci am încheiat toată porcăria asta cu Lorzii lui King, cu drogurile, cu tot, spune tati. Și când am luat toată vina asupra mea, King a acceptat să-mi dea drumul. Aproape că au meritat acei trei ani de închisoare.

Ochii lui DeVante se întunecă, la fel ca atunci când vorbește despre fratele lui.

— A trebuit să mergi la închisoare ca să ieși din joc?

— Eu sunt excepția, nu regula, spune tati. Când oamenii zic că e pe viață, chiar e pe viață. Trebuie să fii dispus să rămâi membru al bandei pentru totdeauna sau să îți dai viața pentru bandă. Vrei să ieși din joc?

— Nu vreau să merg la închisoare.

— Nu te-a întrebat asta, spun eu. Te-a întrebat dacă vrei să ieși din joc.

DeVante rămâne tăcut un timp. Ridică privirea la tati și spune:

— Vreau doar să trăiesc, omule.

Tati își mângâie iar ciocul. Oftează.

— În regulă. Te voi ajuta. Dar dacă te întorci la droguri sau la bătăi, o să-ți dorești să fi rămas cu King când termin eu cu tine. Mergi la școală?

— Da.

— Ce note ai? întreabă tati.

Ridică din umeri.

— Ce dracu' înseamnă asta?

Tati îl imită pe DeVante, ridicând și el din umeri.

— Știi prea bine ce note ai, deci?

— Vreau să zic că iau și 10, și 9, spune DeVante. Nu sunt prost.

— Bine, în regulă. O să avem grijă să te ții și de școală.

— Omule, nu mă pot întoarce în Garden Heights, spune DeVante. Toți Lorzii lui King sunt acolo. Știi că e ca și cum mi-aș semna singur condamnarea la moarte, nu?

— N-am spus că vei merge acolo. Vedem noi ce facem, între timp poți lucra aici, la magazin. Ți-ai petrecut noaptea acasă la tine?

— Nu. King și-a trimis băieții să mă urmărească.

— Bineînțeles că asta a făcut, mormăie tati. O rezolvăm noi cumva și pe asta. Starr, arată-i cum să lipească prețurile.

— Chiar îl angajezi așa, pur și simplu? întreb eu.

— Al cui e magazinul ăsta, Starr?

— Al tău, dar…

— De ajuns. Arată-i cum să lipească prețurile.

DeVante chicotește. Îmi vine să-i trag un pumn în față.

— Haide, mormăi eu.

Stăm turcește pe raionul cu chipsuri. Tati încuie ușa din față și se întoarce în birou. Iau o pungă mare de Hot Cheetos și lipesc pe ea prețul de nouăzeci și nouă de cenți.

— Ai zis că-mi arăți cum să fac, spune DeVante.

— Asta și fac. Privește.

Iau altă pungă. Se apleacă peste umărul meu, stând foarte aproape de mine. Prea aproape. Îmi respiră în nenorocita de ureche. Îmi mișc capul și mă uit la el.

— Te poți da mai încolo?

— Ce ai cu mine? întreabă el. Ieri mi-ai vorbit de sus de cum am venit la voi. Nu ți-am făcut nimic.

Lipesc un preț pe o pungă de chipsuri Doritos.

— Nu, dar i-ai făcut Denasiei. Și Kenyei. Și cine știe câtor altor fete din Garden Heights.

— Stai puțin, nu i-am făcut nimic Kenyei.

— I-ai cerut numărul de telefon, nu? Deși ești cu Denasia.

— Nu sunt cu Denasia. Doar am dansat cu ea la petrecere. Ea e cea care se purta de parcă ar fi fost iubita mea și s-a enervat pentru că am vorbit cu Kenya. Dacă nu mi-aș fi pierdut timpul cu ele, aș fi putut… înghite în sec. L-aș fi putut ajuta pe Dalvin. Până să ajung la el, era deja întins pe jos, sângerând. N-am mai putut face nimic decât să-l țin în brațe.

Mă văd pe mine stând într-o baltă de sânge.

— Și încercam să-i spun că va fi bine, deși știam…

— Că nu avea nici cea mai mică șansă să scape.

Rămânem tăcuți amândoi.

Am un moment din acela ciudat de déjà vu. Mă văd stând turcește exact ca acum, dar îi arăt lui Khalil cum să pună prețuri și nu lui DeVante.

Pe Khalil n-am putut să-l ajutăm înainte să moară. Poate îl putem ajuta pe DeVante.

Îi întind o pungă de chipsuri Hot Fries.

— O să-ți explic o singură dată cum să pui prețurile și ai face bine să fii atent.

Rânjește.

— Sunt numai ochi și urechi, piticanie.

*

Mai târziu, când ar trebui să dorm dusă, mama îi spune tatei pe hol:

— Deci el fuge de King și tu consideri că ar trebui să se ascundă aici?

DeVante. Aparent, tati nu a putut să „găsească o soluție” și a hotărât ca DeVante să stea cu noi. Tati ne-a lăsat pe amândoi acasă în urmă cu câteva ore și apoi s-a întors la magazin ca să-l păzească de huligani. Tocmai revenise acasă. A spus că singurul loc în care King nu o să-l caute pe DeVante e acasă la noi.

— Trebuia să fac ceva, spune tati.

— Înțeleg și știu că tu crezi că asta e șansa pe care n-ai avut-o cu Khalil…

— Nu e vorba de asta.

— Ba da, este, spune ea încet. Înțeleg, iubitule. Și eu am o tonă de regrete în privința lui Khalil. Dar să faci asta? Ne pui în pericol familia.

— E o situație temporară. DeVante nu poate rămâne în Garden Heights. Cartierul ăsta nu e bun pentru el.

— Stai puțin. Nu e bun pentru el, dar e bun pentru copiii noștri?

— Haide, Lisa. E târziu. Nu am chef de discuția asta acum. Am fost la magazin toată noaptea.

— Și eu am stat trează toată noaptea, îngrijorată din cauza ta! Îngrijorată că puii noștri locuiesc în acest cartier.

— Sunt bine! N-au fost implicați în rahatul ăla cu împușcăturile.

Mami îl ia în râs.

— Da, sunt atât de bine, încât trebuie să conduc aproape o

oră ca să-i duc la o școală decentă. Și Doamne ferește ca Sekani să vrea să se joace afară. Sunt nevoită să merg cu mașina până la fratele meu, unde nu trebuie să-mi fac griji că va fi împușcat ca prietenul cel mai bun al surorii lui.

Ce aiurea e că cei mai buni prieteni ai mei au fost împușcați.

— În regulă, să zicem că ne mutăm, spune tati. Și atunci ce? Vom fi precum ceilalți care au vândut și au plecat, întorcând spatele cartierului. Putem schimba lucrurile pe aici, dar noi preferăm să fugim? Asta vrei să-i înveți pe copiii noștri?

— Vreau ca ei să se bucure de viață! Înțeleg, Maverick, vrei să-ți ajuți semenii. Și eu vreau același lucru. De asta mă spetesc muncind la clinică în fiecare zi. Dar dacă te muți din cartierul ăsta nu înseamnă că nu ești un om bun sau că nu poți ajuta comunitatea. Trebuie să te gândești la ce e mai important pentru tine, familia ta sau Garden Heights. Eu deja am ales.

— Ce vrei să spui?

— Spun că voi face ce trebuie pentru puii mei.

Se aud pași, apoi o ușă închizându-se.

Stau trează aproape toată noaptea, gândindu-mă la ce se va întâmpla cu ei. Cu noi. Okay, da, au mai avut discuția asta cu mutatul, dar nu s-au mai certat așa de tare până să moară Khalil.

Dacă se despart, va fi încă un lucru pe care Unu-Cincisprezece mi-l răpește.

Capitolul 11

Luni dimineață, știu că s-a întâmplat ceva de cum pun piciorul la Williamson. Toți sunt al dracului de tăcuți. Mă rog, elevii șușotesc în mici grupuri pe holuri și în atrium, de parcă ar comenta mișcările jucătorilor la un meci de baschet.

Hailey și Maya mă găsesc înainte să le reperez eu pe ele.

— Ai primit mesajul? întreabă Hailey.

E primul lucru pe care îl spune. Nu bună sau altceva. Nu am telefonul, așa că întreb:

— Ce mesaj?

Mi-l arată pe al ei. E un mesaj de grup, trimis la aproape o sută de persoane. Fratele mai mare al lui Hailey, Remy, e cel care a trimis primul mesajul.

*

Protest azi@ Prima pauză

Apoi Luke cel cârlionțat și cu gropițe a răspuns:

La naiba da. Zi liberă. Mă bag.

La care Remy a răspuns:

Asta e și ideea, prostule.

E ca și cum cineva apasă butonul de pauză și inima mea nu mai bate.

— Protestează pentru Khalil?

— Da, spune Hailey, agitată ca dracu'. Sincronizare perfectă. Chiar n-am învățat nimic pentru testul de la istorie. E prima dată când Remy vine cu o idee bună, ca să nu mai facem ore. Vreau să spun, e cam aiurea că protestăm pentru moartea unui *traficant de droguri,* dar…

Toate regulile pe care mi le impun când sunt la Williamson zboară pe ușă și Starr din Garden Heights își face apariția.

— Ce dracu' are de-a face asta cu ce i s-a întâmplat?

Gurile lor se rotunjesc, luând forma unui *O* perfect.

— Adică, vreau să spun… dacă era traficant de droguri, zice Hailey, se explică de ce…

— A fost omorât deși nu făcea nicio porcărie? Deci e mișto că a fost ucis? Parcă protestați pentru el, nu?

— Da, protestăm! Doamne, ia-o mai ușor, Starr, spune ea. Mă gândeam că o să fii în culmea fericirii, ținând cont de obsesia ta de pe Tumblr din ultima vreme.

— Știi ceva? spun eu, fiind pe punctul de a o lua razna. Lasă-mă în pace. Distracție plăcută la micul vostru protest.

Îmi vine să mă bat cu fiecare persoană pe lângă care trec, în stilul lui Floyd Mayweather[19]. Sunt atât de încântați că scapă de ore pentru o zi. Khalil e în mormânt. Nu poate să scape de acolo pentru o zi. La fel cum nici eu nu pot să uit de coșmarul ăsta pentru o zi.

Când ajung în clasă, îmi arunc rucsacul pe podea și mă trântesc în bancă. În clipa în care Hailey și Maya intră în clasă, le privesc cu ură și le provoc să-mi mai spună ceva.

Încalc toate regulile pe care mi le-am impus la Williamson și nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Chris ajunge înainte să sune clopoțelul, cu căștile în jurul gâtului. Vine lângă banca mea și mă strânge de nas, spunând „Bip, bip”, amuzându-se peste măsură ori de câte ori face asta. De obicei râd și îi dau o palmă, dar azi… Mda, nu am chef de așa ceva. Doar îi dau o palmă. Una destul de puternică.

La care el zice „Au” și-și mângâie brațul.

— Ce ai?

Nu răspund. Dacă deschid gura, o să explodez.

Se apleacă lângă banca mea și-mi bălăngăne piciorul.

— Starr? Ești bine?

Profesorul nostru chel și bondoc, domnul Warren, își drege vocea.

— Domnule Bryant, aici nu suntem la emisiunea *Love Connection*[20]. Te rog ia loc în bancă.

Chris se așază în banca de lângă mine.

— Cea pățit? îi șoptește el lui Hailey.

O face pe proasta și spune:

— Nu știu.

Domnul Warren ne spune să ne scoatem laptopurile și-și începe lecția despre literatura britanică. La nici cinci minute, cineva spune:

— Dreptate pentru Khalil.

— Dreptate pentru Khalil, strigă ceilalți. Dreptate pentru Khalil.

Domnul Warren le spune să se oprească, dar ei încep să strige și mai tare și bat cu pumnii în bănci.

Îmi vine să vomit, să țip și să plâng.

Colegii mei se îmbulzesc către ușă. Maya iese ultima din clasă. Se uită la mine, apoi la Hailey, care îi face semn cu mâna să vină. Maya o urmează.

Cred că am terminat să mă mai țin după fundul lui Hailey.

Pe hol, strigătele pentru Khalil se aud ca niște sirene. Spre deosebire de Hailey, s-ar putea ca unora dintre ei să nu le pese dacă Khalil a fost sau nu traficant de droguri. Aceștia ar putea fi la fel de supărați ca și mine. Dar de vreme ce știu motivul pentru care Remy a pornit acest protest, rămân în banca mea.

Nu știu de ce, dar și Chris rămâne la locul lui. Banca lui zgârie podeaua în timp ce se apropie de a mea până când se lipesc. Îmi șterge lacrimile cu degetul.

— Îl cunoșteai, nu-i așa? întreabă el.

Dau din cap.

— O, spune domnul Warren. Îmi pare atât de rău, Starr. Nu trebuie să… îți poți suna părinții dacă vrei.

Îmi șterg lacrimile. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca mami să facă o scenă, pentru că nu pot înfrunta toate astea. Ce e mai rău e că nu-mi doresc să fiu slabă și să nu pot înfrunta toate astea.

— Puteți preda în continuare lecția, domnule? Distragerea atenției ar fi binevenită.

Îmi zâmbește trist și face ce-i cer.

La anumite materii, suntem doar eu și Chris la ore. Uneori, una sau două persoane ni se alătură. Oamenii se dau peste cap să-mi spună că li se pare o porcărie faptul că bietul Khalil a murit, la fel cum li se pare o porcărie motivul pentru care Remy a declanșat protestul. Adică, tipa asta din clasa a zecea

vine la mine pe hol să-mi spună că susține cauza, dar că s-a dus înapoi în clasă când a aflat motivul real al protestului.

Se poartă de parcă aș fi reprezentanta oficială a rasei negre și mi-ar fi datori cu o explicație. Cred că-i înțeleg totuși. Dacă nu particip la protest, transmit un mesaj, dar dacă ei nu participă la protest, pot fi considerați rasiști.

La prânz, eu și Chris ne îndreptăm către masa noastră de lângă tonomate. La masă e doar Jess cu tunsoarea ei pixie perfectă, care mănâncă o porție de cartofi prăjiți cu brânză și citește ceva pe telefon.

— Hei? spun eu, sunând mai degrabă a întrebare decât a salut.

Sunt surprinsă s-o găsesc aici.

— Ce faci?

Dă din cap.

— Ia loc, după cum vezi, e gol.

Mă așez lângă ea, iar Chris se așază în fața mea. Eu și Jess am jucat baschet împreună timp de trei ani, iar ea și-a rezemat capul de umărul meu timp de doi ani și cu toate astea mi-e rușine să recunosc că nu știu mai nimic despre ea. Știu că e în ultimul an, că părinții ei sunt avocați și că ea lucrează la o librărie. Însă nu știam că nu va participa la protest.

Cred că o fixez din priviri, pentru că îmi spune:

— Nu folosesc oameni morți ca pretext să nu merg la ore.

Dacă n-aș fi fost heterosexuală, clar mi-aș fi dat întâlnire cu ea pentru replica asta. De data asta eu sunt cea care-și reazemă capul pe umărul ei.

Mă mângâie pe păr și spune:

— Oamenii albi fac uneori lucruri al naibii de stupide.

Jess e albă.

Seven și Layla ni se alătură, punându-și pe masă tăvile. Seven îmi întinde pumnul. Îl salut lovindu-l ușurel cu pumnul meu.

— Se-ven, spune Jess și se salută în același fel.

Nu știam că cei doi se cunosc atât de bine.

— Să înțeleg că noi protestăm împotriva protestului „Scoateți-ne de la ore”?

— Da, spune Seven. Protestăm împotriva protestului „Scoateți-ne de la ore”.

*

Eu și Seven îl luăm pe Sekani după ore, căruia nu-i mai tace gura despre camerele de filmat ale posturilor de televiziune pe care le-a văzut de la fereastra clasei, pentru că Sekani s-a născut ca să apară în fața camerelor. Am pe telefonul meu prea multe selfie-uri cu el, etalându-și „tenul deschis la culoare”, ochii pe jumătate închiși și sprâncenele ridicate.

— Veți apărea cu toții la știri? întreabă el.

— Nu, spune Seven. Nu ducem lipsă de expunere.

Avem de ales între a merge acasă, unde să stăm închiși și să ne batem pe telecomanda televizorului, sau a merge să-l ajutăm pe tati la magazin. Mergem la magazin.

Tati stă în pragul ușii, uitându-se la un reporter și un cameraman care-și instalează camera în fața magazinului domnului Lewis. Bineînțeles, când Sekani vede camera, spune:

— O, vreau să apar la televizor!

— Taci din gură, spun eu. Nu vrei asta.

— Ba da. Nu știi tu ce vreau eu.

Mașina se oprește și Sekani îmi împinge scaunul să coboare, trimițându-mă cu bărbia în bordul mașinii.

— Tati, vreau să apar la televizor!

Îmi mângâi bărbia. Fundul lui gras o să mă omoare într-o bună zi.

Tati îl ține pe Sekani de umeri.

— Calmează-te, omule. N-o să apari la televizor.

— Ce se întâmplă? întreabă Seven când coborâm din mașină.

— Niște polițiști au fost atacați după colț, spune tati cu un braț pe pieptul lui Sekani, încercând să-l țină potolit.

— Atacați? spun eu.

— Da. Au oprit mașina de poliție și i-au bătut. Băieții Gri.

Numele de cod pentru Lorzii lui King. La naiba.

— Am auzit ce s-a întâmplat la voi la școală, spune tati. Totul în regulă?

— Da. Dau răspunsul scurt. Suntem bine.

Domnul Lewis își aranjează hainele și tunsoarea afro. Reporterul îi spune ceva, iar el râde cu gura până la urechi.

— Ce vrea să mai zică și nebunul ăsta? se întreabă tati.

— Intrăm în direct în cinci secunde, spune cameramanul, iar eu îmi repet în minte doar: „Vă rog, nu-l puneți în direct pe domnul Lewis”.

— Patru, trei, doi, unu.

— Așa e, Joe, spune reporterul. Îl am alături pe domnul Cedric Lewis Junior, care a fost martor la incidentul de azi, în care au fost implicați polițiștii. Ne puteți spune ce ați văzut, domnule Lewis?

— Nu a văzut nimic, ne spune tati. A fost în magazin tot timpul. Eu i-am povestit ce s-a întâmplat.

— Cu siguranță o pot face, spune domnul Lewis. Băieții ăia i-au scos pe polițiști din mașină. Nu făceau nimic rău. Doar stăteau și ei pe-acolo și au fost bătuți ca niște câini pentru asta. Ridicol! Mă auziți? Al dracului de ridicol!

Reportajul ăsta cu domnul Lewis o să devină viral. Se dă în spectacol fără să-și dea măcar seama de acest lucru.

— Credeți că cineva a vrut să-și ia revanșa pentru moartea lui Khalil Harris? întreabă reporterul.

— Cu siguranță! Însă e stupid. Acești golani terorizează Garden Heights de ani de zile și acum sunt supărați? De ce, că au ratat șansa de a-l omorî chiar ei? Președintele și toți ceilalți caută teroriști, dar vă dau eu acum numele unuia și să vină să-l ia.

— Nu o face, domnule Lewis, se roagă tati. Nu o face.

Bineînțeles că o face.

— Numele lui e King și locuiește chiar aici, în Garden Heights. Probabil că e cel mai mare traficant de droguri din oraș. E șeful bandei Lorzilor. Veniți să-l prindeți, dacă tot vreți să arestați pe cineva. Oricum băieții lui au fost cei care i-au bătut pe polițiștii ăia. Suntem sătui de așa ceva! Să protesteze pentru asta!

Tati îi acoperă urechile lui Sekani. Fiecare înjurătură care urmează înseamnă un dolar la pușculița lui Sekani, dacă acesta le aude.

— La dracu’, șuieră tati. La dracu’, la dracu’, la dracu’. Nemerni…

— L-a turnat, spune Seven.

— În direct, pe un post național, adaug eu.

Tati continuă să înjure.

— La dracu’, la dracu’, la dracu’.

— Credeți că starea de urgență pe care primarul a decretat-o azi va opri incidentele de acest gen? îl întreabă reporterul pe domnul Lewis.

Mă uit la tati.

— Ce stare de urgență?

Își ia mâinile de la urechile lui Sekani.

— Toate magazinele din Garden Heights trebuie să închidă până la ora nouă. Și nimeni nu are voie afară din casă după ora zece. Se dă stingerea, la fel ca la închisoare.

— Vii acasă diseară, tati? întreabă Sekani.

Tati zâmbește și-l trage mai aproape de el.

— Da, omule. După ce-ți termini temele, pot să-ți arăt câteva scheme pe Madden[21].

Reporterul încheie interviul. Tati așteaptă până ce ea și cameramanul pleacă, apoi se duce la domnul Lewis.

— Ai înnebunit? întreabă el.

— De ce? Pentru că am spus adevărul? răspunde domnul Lewis.

— Omule, nu poți să ieși pe un post de televiziune și să torni pe cineva în halul ăsta. Știi că ești un om mort, nu?

— Nu mi-e frică de cioara aia! spune domnul Lewis cu vocea ridicată, ca să audă toată lumea. Ție ți-e frică de el?

— Nu, dar știu regulile jocului.

— Sunt prea bătrân pentru jocuri! Și tu ar trebui să fii!

— Domnule Lewis, ascultă-mă…

— Nu, tu să mă asculți, băiete. Am luptat în război, m-am întors de pe front ca să mai duc un alt război, acasă. Vezi asta?

Își trage în sus cracul pantalonilor, scoțând la iveală o proteză.

— L-am pierdut în război. Uite-o pe asta de aici.

Își ridică apoi cămașa până sub braț. Are o cicatrice roz, subțire care se întinde de pe spate, până la burta umflată.

— M-am ales cu ea după ce niște băieți albi m-au tăiat pentru că am băut apă de la cișmeaua lor.

Își lasă cămașa jos.

— La câte am înfruntat eu, nu mă sperie unul care-și spune King. Nu are ce să-mi facă în afară să mă omoare, și dacă asta trebuie să pățesc pentru că spun adevărul, atunci asta mi se va întâmpla.

— Tot nu înțelegi, spune tati.

— Ba da. La naiba, te înțeleg. Te plimbi pe aici, susținând că nu mai ești gangster, zicând că vrei să schimbi lucrurile, dar tot respecți legea aia de rahat, „să nu fii turnător". Și-ți înveți copiii același lucru, nu? King încă e stăpânul tău, iar tu ești prea prost ca să-ți dai seama de asta.

— Pe mine mă faci prost? Cum poți spune că eu sunt prost, când tu ești cel care toarnă pe cineva în direct la televiziune?

Sunetul familiar al unei sirene ne alarmează.

O, Doamne.

O mașină de poliție cu girofarul aprins se apropie încet de noi. Se oprește lângă tati și domnul Lewis.

Doi polițiști coboară din mașină. Unul negru, unul alb. Mâinile lor se bălăngăne mult prea aproape de pistoalele care le atârnă la talie.

Nu, nu, nu.

— Avem o problemă aici? întreabă cel negru, uitându-se direct la tati. E chel, la fel ca tatăl meu, dar mai bătrân, mai înalt, mai mare.

— Nu, domnule polițist, spune tati. Mâinile lui, care cu câteva clipe în urmă erau în buzunare, sunt acum la vedere.

— Ești sigur? întreabă cel alb, care e mai tânăr. Nouă nu ni s-a părut așa.

— Doar stăteam de vorbă, domnilor polițiști, spune domnul Lewis, coborând tonul vocii. Și mâinile lui sunt la vedere. Probabil că și părinții lui i-au ținut la vârsta de doisprezece ani discursul despre ce să facă dacă e oprit de poliție.

— Mie mi s-a părut că acest tânăr vă hărțuia, domnule,

spune polițistul negru, privindu-l în continuare pe tati.

Pe domnul Lewis nu l-a privit încă. Mă întreb dacă din cauză că acesta nu poartă un tricou cu NWA[22] pe el. Sau pentru că nu are tatuaje pe brațe. Sau pentru că nu poartă niște blugi lălâi și o șapcă întoarsă invers.

— Ai vreun act de identitate la tine? îl întreabă polițistul negru pe tati.

— Domnule, tocmai mă întorceam la magazinul meu…

— Te-am întrebat dacă îmi poți arăta un act de identitate.

Mâinile îmi tremură. Micul dejun, prânzul și orice ar mai fi acolo mi se învârt în stomac, gata să urce în gât. O să-l ia pe tati de lângă mine.

— Ce se întâmplă?

Mă întorc. Tim, nepotul domnului Reuben, vine spre noi. Oamenii s-au oprit pe trotuarul de pe partea cealaltă a străzii și se uită la noi.

— O să bag mâna în buzunar să scot buletinul, spune tati. Este în buzunarul de la spate. În regulă?

— Tati, spun eu.

Tati îl privește în continuare pe polițist.

— Voi mergeți în magazin, okay? E în regulă.

Rămânem pe loc.

Tati își duce încet mâna la buzunarul din spate, iar privirea mea se mută de la mâinile lui la mâinile lor, așteptând să văd dacă se mișcă în direcția pistoalelor.

Tati își scoate portofelul, cel de piele pe care i l-am cumpărat de Ziua Tatălui și pe care i-am gravat inițialele, îl arată polițiștilor.

— Vedeți? Buletinul e înăuntru.

Vocea lui nu a sunat niciodată așa.

Polițistul negru îi ia portofelul și-l deschide.

— O, spune el. *Maverick Carter*.

Schimbă o privire cu partenerul lui.

Ambii se uită la mine.

Inima îmi stă în loc.

Și-au dat seama că sunt martorul.

Probabil că există la dosar o foaie cu numele părinților mei.

Sau detectivii au ciripit și acum toată lumea de la secție ne știe numele. Sau poate le-au aflat cumva de la unchiul Carlos. Nu știu cum s-a întâmplat, dar s-a întâmplat. Și dacă tati pățește ceva…

Polițistul negru se uită la el.

— La pământ, cu mâinile la spate.

— Dar…

— Culcat, cu fața la pământ! urlă el. Acum!

Tati se uită la noi. Expresia de pe fața lui sugerează că-și cere scuze pentru faptul că trebuie să vedem așa ceva.

Îngenunchează și se culcă la pământ, cu fața în jos. Își duce mâinile la spate și degetele lui se întrepătrund.

De ce nu mai e cameramanul aici? De ce nu se dă așa ceva la știri?

— Stați puțin, domnule polițist, spune domnul Lewis. Noi doar stăteam de vorbă.

— Domnule, mergeți înăuntru, îi zice polițistul alb.

— Dar nu a făcut nimic! protestează Seven.

— Băiete, mergi înăuntru! spune polițistul negru.

— Nu! E tatăl meu și…

— Seven! urlă tati.

Deși stă întins pe ciment, vocea lui e suficient de autoritară ca să-l facă pe Seven să tacă din gură.

Polițistul negru îl percheziționează, în timp ce partenerul lui se uită la toți oamenii de pe stradă. S-au adunat destul de mulți acum. Domnișoara Yvette și câțiva clienți de-ai ei stau în ușa salonului, clienții având prosoape pe umeri. O mașină s-a oprit în mijlocul străzii.

— Vedeți-vă toți de treburile voastre, spune polițistul alb.

— Nu domnule, spune Tim. Asta e treaba noastră.

Polițistul negru i-a înfipt lui tati genunchiul în spate, în timp ce-l percheziționează. Îl caută o dată, de două ori, de trei ori, la fel cum a făcut Unu-Cincisprezece cu Khalil. Nu găsește nimic.

— Larry, spune polițistul alb.

Cel negru, care trebuie să fie Larry, își ridică privirea la el, apoi la toți oamenii care s-au strâns în jur.

Larry își ia genunchiul din spatele lui tati și se ridică.

— Ridică-te, spune el.

Tati se ridică încet de la pământ.

Larry se uită la mine. Fierea mi-a umplut gura. Se întoarce către tati și spune:

— O să fiu cu ochii pe tine, băiete. Nu uita asta.

Falca lui tati e încleștată la maximum.

Polițiștii se urcă în mașină și pleacă. Mașina care s-a oprit în mijlocul străzii pleacă și ea, apoi toți oamenii se întorc la treburile lor. Cineva strigă:

— E în regulă, Maverick.

Tati privește cerul și clipește la fel cum fac eu când îmi vine să plâng. Își strânge și-și desface pumnii.

Domnul Lewis îl atinge pe spate.

— Haide, fiule.

Îl îndrumă pe tati în direcția noastră și trec pe lângă noi, intrând în magazin. Tim merge după ei.

— De ce s-au purtat așa cu tati? întreabă încet Sekani.

Se uită la mine și la Seven cu ochii înlăcrimați.

Seven îi pune un braț pe spate.

— Nu știu, omule.

Eu însă știu.

Intru în magazin.

DeVante se sprijină de o mătură lângă casă, purtând unul dintre acele șorțuri oribile pe care tati vrea ca și eu, și Seven să le purtăm când lucrăm în magazin.

Simt un junghi în piept când îl văd. Și Khalil purta unul la fel.

DeVante vorbește cu Kenya, care ține un coș plin cu verdețuri în mână. Când clopoțelul de la ușă sună în spatele meu, amândoi își îndreaptă privirea către mine.

— Hei, ce s-a întâmplat? întreabă DeVante.

— Aia de afară erau polițiști? întreabă la rândul ei Kenya.

De unde sunt îi pot vedea pe Tim și domnul Lewis stând în pragul biroului lui tati. Probabil că el e înăuntru.

— Da, îi răspund Kenyei, îndreptându-mă către partea din spate a magazinului. Kenya și DeVante mă urmează, punându-

mi cincizeci de milioane de întrebări la care nu am timp să răspund.

Pe podeaua biroului sunt împrăștiate hârtii. Tati stă încovoiat deasupra biroului, spatele lui urcând și coborând la fiecare respirație adâncă.

Lovește cu pumnul în birou.

— La dracu'!

Tati mi-a spus odată că fiecare om de culoare moștenește de la strămoșii lui o furie, care a luat naștere în momentul în care negrii sclavi nu-și puteau împiedica stăpânii să le facă rău familiilor lor. Tati mi-a spus de asemenea că nu e nimic mai periculos decât această furie, odată ce ea este activată.

— Descarcă-te, fiule, îi spune domnul Lewis.

— Să-i ia dracu' de porci ce sunt, omule! spune Tim. Ți-au făcut asta pentru că au aflat de Starr.

Stai puțin. Ce?

Tati se uită peste umăr. Ochii lui sunt umflați și umezi, ca și cum ar fi plâns.

— Despre ce dracu' vorbești, Tim?

— Unul dintre băieții din cartier v-a văzut în seara aia pe tine, Lisa și fetița voastră ieșind din ambulanța de la locul crimei, spune Tim. S-a dus vorba prin cartier și oamenii cred că ea este martorul despre care se vorbește la știri.

Oh.

La naiba.

— Starr, du-te și încasează banii pentru cumpărăturile Kenyei, spune tati. Vante, termină de măturat pe jos.

Mă duc la casă, trecând pe lângă Seven și Sekani.

Deci cartierul știe.

Încasez banii de la Kenya, simțindu-mi stomacul făcut ghem tot timpul. Dacă cei din cartier au aflat, nu va trece mult până vor afla și cei care nu locuiesc în Garden Heights. Și atunci ce se va întâmpla?

— Ai bătut asta în casă de două ori, spune Kenya.

— Ce?

— Laptele. L-ai bătut de două ori, Starr.

— Oh.

Anulez un bidon de lapte și-l pun pe celălalt într-o pungă. Kenya probabil gătește pentru ea și Lyric în seara asta. Mai face asta uneori. Bat în casă celelalte cumpărături, îi iau banii și îi dau restul.

Mă privește o secundă și spune:

— Chiar erai cu el în noaptea aia?

Gâtul mi s-a uscat.

— Mai contează?

— Da, contează. De ce nu vorbești despre asta? De parcă ascunzi ceva.

— Nu spune asta.

— Dar așa e. Nu?

Oftez.

— Kenya, oprește-te. Nu înțelegi, okay?

Kenya își încrucișează brațele.

— Ce să înțeleg?

— Toată situația! Nu vreau să țip, dar la naiba. Nu pot povesti oricui porcăria asta.

— De ce nu?

— Pentru că! Vezi ce i-au făcut polițiștii lui tata, doar pentru că știu că eu sunt martorul.

— Deci o să lași poliția să te împiedice să spui adevărul despre Khalil? Credeam că ai ținut la el mai mult.

— Am ținut la el.

Țin la el mai mult decât ar putea ea ști vreodată.

— Am vorbit deja cu polițiștii, Kenya. Și nu s-a întâmplat nimic. Ce altceva să fac?

— Ieși pe un post de televiziune sau fă ceva, nu știu, spune ea. Spune-le tuturor ce s-a întâmplat în noaptea aia. Nici măcar nu au relatat ce i s-a întâmplat cu adevărat. Îi lași să-l facă în toate felurile…

— Scuză… Cum dracu' îi las eu să facă asta?

— Auzi toate lucrurile pe care le spun despre Khalil la știri, cum îl numesc golan și tot restul, și știi prea bine că nu a fost așa. Pun pariu că dacă era vorba de vreun prieten de la școala ta privată, ai fi fost pe toate posturile de televiziune, apărându-l și toate cele.

— Tu auzi ce vorbești?

— Da, la naiba, spune ea. L-ai părăsit pentru copiii ăia de bani gata și o știi prea bine. Probabil că la fel ai fi făcut și cu mine, dacă nu m-aș fi dat pe brazdă datorită fratelui meu.

— Nu e adevărat!

— Ești sigură?

Nu sunt.

Kenya dă din cap.

— Ai dat-o în bară cu asta, nu? Khalil pe care-l știu eu ar fi apărut la televizor într-o secundă și le-ar fi spus tuturor ce s-a întâmplat în noaptea aia, dacă asta ar fi însemnat să sară în apărarea ta. Dar tu nu poți face același lucru pentru el.

E ca o palmă verbală. Una din cele mai dureroase, dar ăsta e adevărul.

Kenya își ia pungile.

— Zic și eu, Starr. Dacă aș putea schimba ce se întâmplă acasă cu mami și tati, aș face-o. Uită-te la tine, ai o șansă să schimbi ce se întâmplă în *tot cartierul* nostru, iar tu preferi să taci. Ca o lașă.

Kenya pleacă. Tim și domnul Lewis o urmează la scurtă vreme. În timp ce iese din magazin, Tim mă salută cu pumnul încleștat, semnul puterii negrilor. Însă nu merit acest salut.

Mă îndrept către biroul lui tati. Seven stă în pragul ușii, iar tati stă la birou. Sekani e lângă el, dând din cap la orice spune tati, dar se vede că e trist. Îmi aduce aminte de momentul în care tati și mami mi-au ținut discursul despre polițiști. Se pare că tati s-a hotărât să nu mai aștepte până când Sekani împlinește doisprezece ani.

Tati mă vede.

— Sev, du-te și ocupă-te de casă. Ia-l pe Sekani cu tine. E timpul să învețe și el.

— Pe bune, omule? mârâie Sekani.

Nu-l judecați pe Sekani. Cu cât înveți mai multe la magazin, cu atât tati se așteaptă să faci mai multe treburi.

Tati bate cu palma locul de lângă el, rămas gol. Mă urc cu fundul pe birou. În cameră e loc doar pentru birou și fișier. Poze înrămate se îngrămădesc pe pereți, precum cea cu el și

mami la primărie, în ziua în care s-au căsătorit, ea având burta (adică pe mine) mare și rotundă; poze cu mine și frații mei când eram bebeluși și o poză de acum șapte ani, când părinții ne-au dus pe toți trei la mall, îmbrăcați toți cu tricouri de baseball, blugi lălâi și bocanci Timberland. Total lipsiți de gust.

— Ești bine? întreabă tati.

— Dar tu?

— Îmi revin, spune el. Urăsc faptul că tu și frații tăi a trebuit să fiți martori la așa ceva.

— Ți-au făcut asta din cauza mea.

— Nu, puiule. Au început dinainte de a afla despre tine.

— Dar clar nu te-a ajutat faptul că știau de mine. Mă holbez la adidași în timp ce dau din picioare. Kenya m-a făcut lașă pentru că nu spun adevărul.

— Nu a vorbit serios. Și ea trece prin multe. King o bate pe Iesha ca pe o păpușă de cârpă în fiecare noapte.

— Dar are dreptate.

Vocea mi se subțiază. Sunt pe punctul de a izbucni în plâns.

— Sunt o lașă. Și după tot ce ți s-a întâmplat, chiar că nu mai vreau să spun niciun rahat.

— Hei.

Tati mă apucă de bărbie, așa că nu am de ales decât să mă uit la el.

— Să nu cazi în cursa asta. Asta vor și ei. Dacă nu vrei să vorbești, e alegerea ta, dar nu o face pentru că ți-e frică de ei. De cine îți spun eu să te temi?

— De nimeni în afară de Dumnezeu. Și de tine și mami. Mai ales de mami, când e foarte nervoasă.

Râde pe înfundate.

— Da. Lista se oprește aici. Nu trebuie să te temi de nimeni sau de nimic altceva. Vezi asta?

Își suflecă mâneca de la cămașă, scoțând la iveală tatuajul de pe brat cu poza mea de când eram bebeluș.

— Ce scrie dedesubt?

— „Ceva pentru care merită să trăiești, ceva pentru care merită să mori”, spun eu, fără să mă uit la tatuaj. Îl știu de

când eram mică.

— Exact. Tu și frații tăi sunteți cei pentru care merită să trăiesc și să mor și voi face orice să vă protejez.

Mă pupă pe frunte.

— Dacă ești pregătită să vorbești, atunci fă-o. Te apăr eu.

Capitolul 12

Îl momesc pe Brickz să vină înăuntru și, chiar în clipa aceea, văd drăcovenia trecând prin fața casei.

O urmăresc târându-se în josul străzii mult timp până să înțeleg ce se întâmplă și să alertez pe cineva.

— Tati!

Își ridică privirea, oprindu-se din plivitul buruienilor care i-au năpădit straturile de ardei grași.

— Pe bune?

Tancul seamănă cu cele pe care le arată la televizor când se vorbește despre războiul din Orient. E de mărimea a doua mașini Hummer. Becurile albastru cu alb din față luminează strada de parcă am fi în mijlocul zilei. Un polițist stă în vârful lui, purtând vestă și cască de protecție. Își ține pușca îndreptată înainte.

O voce răsună din vehiculul blindat.

— Toate persoanele care nu respectă ora de stingere vor fi arestate.

Tati continuă să rupă buruieni.

— Alt rahat.

Brickz vine după bucata de salam pe care i-o flutur pe la nas, până la locul lui din bucătărie. Se așază acolo mulțumit, mestecând salamul și restul mâncării din castron. Brickz nu o ia razna atât timp cât tati e acasă.

Noi restul semănăm cu Brickz. Dacă tati e acasă, înseamnă că mami nu va sta trează toată noaptea, Sekani nu va tresări încontinuu, iar Seven nu va trebui să preia rolul de bărbat în casă. Și eu voi dormi mai bine.

Tati intră și-și scutură mâinile acoperite de pământ.

— Trandafirii ăia mor. Brickz, te-ai pișat pe trandafirii mei?

Brickz își ridică ochii. Rămâne cu privirea ațintită asupra lui tati, dar până la urmă își coboară capul.

— Să nu te prind că faci asta, spune tati. Sau vom avea o

mare problemă.

Brickz își coboară privirea.

Iau un șervețel și îmi pun pe el o felie de pizza din cutia de pe masă. E a patra felie din seara asta. Mami a cumpărat două pizze imense de la Sal, de pe partea cealaltă a autostrăzii. Restaurantul e al unor italieni, așa că blatul e subțire, ierbos (ăsta e un cuvânt?) și bun.

— Ți-ai terminat temele? întreabă tati.

— Da.

O minciună.

Se spală pe mâini la chiuveta din bucătărie.

— Ai vreun test săptămâna asta?

— La trigonometrie, vineri.

— Ai învățat pentru el?

— Da.

O altă minciună.

— Bine.

Scoate strugurii din frigider.

— Mai ai laptopul ăla vechi? Ăla pe care îl aveai înainte să ți-l cumpărăm pe cel exorbitant, cu nume de fruct?

Râd.

— E un MacBook Apple, tati.

— Cu siguranță nu a costat cât un măr. În fine, îl mai ai pe cel vechi?

— Da.

— Bun. Dă-i-l lui Seven. Spune-i să-l verifice și să se asigure că merge bine. Vreau să i-l dau lui DeVante.

— De ce?

— Plătești tu facturile cumva?

— Nu.

— Atunci nu trebuie să-ți răspund.

Așa se întâmplă aproape de fiecare dată când avem vreo discuție. Ar trebui să-mi fac abonament la una dintre revistele alea ieftine, doar ca să-i spun, „Da, plătesc o factură, și ce-i cu asta?” Oricum n-ar conta.

Mă duc în camera mea după ce termin de mâncat pizza. Tati deja s-a dus în camera lui și a lui mami. Au televizorul

pornit și amândoi stau întinși pe burtă, ea ținându-și un picior pe al lui, în timp ce lucrează la laptop. Sunt ciudat de adorabili. Uneori îi privesc ca să-mi dau seama ce să caut pe viitor.

— Tot mai ești supărată pe mine pentru treaba cu DeVante? o întreabă tati.

Dar ea nu răspunde, uitându-se în continuare la laptop. Tati strâmbă din nas și își vâră capul în fața ei.

— Tot mai ești supărată pe mine? Ei? Tot mai ești supărată?

Ea râde și-l înghiontește în joacă.

— Mișcă-te, băiete. Nu. Nu sunt supărată pe tine. Acum dă-mi niște struguri.

El rânjește și îi dă câteva boabe, iar eu pur și simplu nu rezist. Drăgălășenia lor e prea mult pentru mine. Da, sunt părinții mei, dar sunt clar cuplul perfect. Serios.

Tati privește la ce face ea pe calculator, dându-i o boabă de strugure de câte ori ia și el una. Probabil că postează pe Facebook ultimele poze de familie pentru rudele noastre din alte orașe. Cu tot ce se întâmplă, ce poate ea să mai spună? „Sekani a văzut cum polițiștii îi hărțuiesc tatăl, dar se descurcă atât de bine la școală. #O mamă mândră". Sau, „Starr și-a văzut cel mai bun prieten murind, pomeniți-o în rugăciunile voastre, cu toate astea a luat iar cele mai bune note. #Să fie binecuvântată". Sau chiar „Tancurile defilează pe stradă, dar Seven a fost acceptat la șase facultăți până acum. #Va fi un bărbat de succes".

Mă duc în camera mea. Ambele laptopuri, atât cel vechi, cât și cel nou, sunt pe biroul pe care e o dezordine de nedescris. Lângă laptopul vechi e o pereche de adidași Jordan uriași de-ai lui tati. Tălpile îngălbenite ale adidașilor sunt lângă lampă, iar amestecul de detergent și pastă de dinți pe care-l voi folosi ca să-i curăț e acoperit cu o folie. Sunt la fel de satisfăcută când privesc cum tălpile îngălbenite ale adidașilor devin din nou albe, ca atunci când storc un punct negru de pe față și scot toată mizeria aia afară. Ui-mi-tor.

Potrivit minciunii pe care i-am spus-o lui tati, tema pentru

școală e gata, însă de fapt am făcut „o pauză de Tumblr”, adică nici măcar nu m-am apucat de teme pentru că mi-am petrecut ultimele două ore pe net. Am început un blog nou – *Khalil așa cum îl știu eu.* Nu mi-am dat numele, doar am postat poze cu Khalil. În prima are treisprezece ani și o tunsoare afro. Unchiul Carlos ne-a dus la o fermă ca să „gustăm viața la țară” și Khalil se uită cu coada ochiului la calul de lângă el. Îmi aduc aminte că mi-a spus: „Dacă chestia asta face o mișcare greșită, am fugit!”

Pe Tumblr am intitulat poza: „Khalil, așa cum îl știu eu, se temea de animale”. Am etichetat fotografia cu numele lui. Cuiva i-a plăcut poza și a repostat-o. Apoi altcineva a preluat-o, și tot așa.

Asta m-a determinat să pun alte poze, precum cea cu noi în cadă, când aveam patru ani. Nu se disting părțile intime din cauza baloanelor de săpun, iar fața mea nu se vede, deoarece priveam în altă parte când a fost făcută poza. Domnișoara Rosalie stă pe marginea căzii, radiind de fericire iar Khalil o privește la fel de fericit. Scriu sub poză, „Khalil, așa cum îl știu eu, iubea să facă baie cu baloane de săpun la fel de mult cum o iubea pe bunica lui”.

În doar două ore, sute de oameni au dat Like la poze și le-au repostat. Știu că nu e același lucru cu a apărea la televizor, așa cum spunea Kenya, dar sper să ajute. Pe mine cel puțin mă ajută.

Și alți oameni au făcut postări despre Khalil, lucrările lui de artă, poze cu el pe care le-am văzut la știri. Cred că le-am repostat pe fiecare dintre ele.

Ce ciudat totuși: cineva a postat un videoclip vechi cu Tupac. Mă rog, toate videoclipurile cu Tupac sunt vechi. Ține un puști în poală și poartă invers o șapcă ce ar fi la modă acum. Explică ce înseamnă Thug Life, așa cum îmi explica mie Khalil – Ura cu care Lovești în Copii ne vine de Hac Tuturor – și puștiul din poala lui îl privește drept în ochi. Când Khalil mi-a explicat ce înseamnă, n-am înțeles întru totul. Dar acum înțeleg pe deplin.

Când dau să iau laptopul vechi, telefonul vibrează pe birou.

Mami mi l-a dat înapoi mai repede decât zisese – Aleluia, îți mulțumesc, Iisus cel Negru. Mi-a spus că mi l-a dat doar pentru că ar mai putea apărea cine știe ce altă situație pe la școală. Oricum, ce contează e că mi l-a dat înapoi. Sper să fie un mesaj de la Kenya. I-am trimis mai devreme link-ul cu noul meu blog de pe Tumblr. M-am gândit că s-ar bucura să-l vadă, de vreme ce m-a cam forțat să fac ceva în privința lui Khalil.

Dar nu e Kenya, ci Chris. S-a luat după Seven și scrie mesajul cu litere mari:

DUMNEZEULE!

EPISODUL ĂSTA DIN *PRINȚUL DIN BEL AIR*
TATĂL LUI WILL NU L-A LUAT CU EL
CRETINUL S-A ÎNTORS ACASĂ ȘI L-A LĂSAT SINGUR
DIN NOU
ACUM E CU UNCHIUL PHIL ȘI ARE O CĂDERE NERVOASĂ
ÎMI TRANSPIRĂ OCHII

E de înțeles. Clar e cel mai trist episod al tuturor timpurilor. Îi răspund lui Chris:

Îmi pare rău: Iar ochii tăi nu transpiră. Tu de fapt plângi, iubitule.

El îmi răspunde:

MINCIUNI!

Eu spun:

Nu-i nevoie să minți, Craig. Nu-i nevoie să minți.

El răspunde:

NU-MI VINE SĂ CRED, CHIAR MI-AI TRIMIS UN VERS DIN FRIDAY?

Deci și vizionarea filmelor din anii ’90 e tot o chestie de-a noastră de cuplu. Îi răspund:

Da

El răspunde:

PA, FELICIA!

Duc laptopul în camera lui Seven, ținând telefonul în mână, pentru cazul în care Chris mai suferă o cădere nervoasă în

timp ce urmărește *Prințul din Bel Air*. Pe hol aud acorduri de reggae, urmate de Kendrick Lamar, care cântă rap despre ce înseamnă să fii ipocrit. Seven stă pe marginea patului de jos, cu un calculator pornit la picioare. Deoarece stă cu capul în jos, codițele-i atârnă, formând o perdea care-i acoperă fața. DeVante e așezat pe podea, cu picioarele încrucișate. Frizura lui afro saltă în ritmul melodiei.

O variantă zombie a lui Steve Jobs îi privește dintr-un poster de pe perete, stând lângă ceilalți supereroi și personaje din *Star Wars*. Pe patul de jos e un fular inscripționat cu emblema Casei Viperinilor pe care jur că o să-l fur într-o zi. Eu și Seven suntem fani Harry Potter pe invers – mai întâi ne-au plăcut filmele, apoi cărțile. I-am făcut și pe Khalil și Natasha să le placă filmele din serie. Mami l-a cumpărat pe primul cu un dolar, de la un magazin second-hand, pe când locuiam în cartierul de locuințe sociale Cedar Grove. Eu și Seven am ales să fim Viperini, de vreme ce toți cei din Casa lor erau bogați. Când ești un copil care crește într-o garsonieră dintr-un cartier social, să fii bogat e cel mai bun lucru din lume.

Seven dă la o parte carcasa argintie a unui calculator și se uită la el.

— Nu e chiar așa de vechi.

— Ce faci? întreb eu.

— Marele D m-a rugat să-i repar calculatorul. Are nevoie de niște drivere noi pentru DVD. Și l-a ars pe al lui piratând DVD-uri.

Fratele meu este neoficial tehnicianul din Garden Heights. Femeile în vârstă, escrocii și toți cei care se află între cele două categorii îl plătesc să le repare calculatoarele și telefoanele. Face bani frumoși din asta.

Un sac negru de gunoi din care ies niște haine se reazemă de piciorul patului. Cineva l-a aruncat peste gardul nostru, în curtea din față. Eu, Seven și Sekani l-am găsit când ne-am întors de la magazin. Ne-am gândit că poate era al lui DeVante, dar Seven s-a uitat în sac și tot ce a văzut înăuntru îi aparținea. Erau lucrurile pe care le avea acasă la mama lui.

A sunat-o pe Iesha, iar ea i-a spus că l-a dat afară. King a

pus-o să-l dea afară.

— Seven, îmi pare rău…

— E în regulă, Starr.

— Dar ea n-ar fi trebuit să…

— Am zis că e în regulă. Își ridică privirea și se uită la mine. Okay? Nu te agita.

— Bine, spun eu în timp ce telefonul îmi vibrează.

Îi dau lui DeVante laptopul și mă uit la telefon. Nici acest mesaj nu e de la Kenya. În schimb, e de la Maya.

Ești supărată pe noi?

— Ce-i cu ăsta? întreabă DeVante, holbându-se la laptop.

— Tati vrea să ți-l dau ție. Dar a zis să-l verifice Seven mai întâi, îi spun eu în timp ce-i răspund Mayei.

Tu ce crezi?

— De ce vrea să-l iau eu? întreabă DeVante.

— Poate că vrea să vadă dacă știi să-l folosești, îi răspund lui DeVante.

— Știu să folosesc un calculator, spune DeVante.

Îl lovește pe Seven, care chicotește.

Telefonul vibrează de trei ori. Maya a răspuns la mesaj.

Clar ești nervoasă.
Putem să vorbim toate 3?
Lucrurile au fost cam ciudate în ultima vreme.

Tipic pentru Maya. Dacă eu mă cert cu Hailey, ea încearcă să ne împace. Însă trebuie să știe că de data asta nu vom cânta *Kumbaya*[23]. Îi răspund:

Okay. Îți dau de veste când ajung la unchiul meu.

Se aud focuri de armă în depărtare. Tresar.

— La dracu’ cu mitralierele astea, spune tati. Oamenii se poartă de parcă am fi în nenorocitul de Iran sau mai știu eu unde.

— Fără înjurături, tati! spune Sekani din pivniță.

— Scuze, omule. Voi pune un dolar la pușculiță.

— Doi! Ai folosit cuvântul „d--u”.

— Bine, doi. Starr, vino puțin în bucătărie.

În bucătărie, mami vorbește la telefon cu „cealaltă voce” a ei.

— Da, doamnă. Și noi vrem același lucru.

Vede că vin.

— Uitați că a venit scumpa mea fiică. Puteți rămâne pe fir, vă rog? Acoperă receptorul cu mâna. Este procurorul. Vrea să stea de vorbă cu tine săptămâna asta.

Clar nu mă așteptam la asta.

— Oo…

— Da, spune mami. Uite, scumpo, dacă nu te simți în stare…

— Ba da.

Mă uit la tati. Dă din cap.

— O să stau de vorbă cu el.

— Bine, spune ea, uitându-se când la mine, când la tati. Bine. Atâta timp cât ești sigură. Cred că totuși ar trebui s-o vedem pe domnișoara Ofrah mai întâi. Poate chiar să-i acceptăm oferta de a te reprezenta.

— Cu siguranță, spune tati. Nu am încredere în cei de la Procuratură.

— Deci ce zici dacă mergem să vorbim cu ea mâine și ne întâlnim cu cei de la Procuratură în altă zi, săptămâna asta? întreabă mami.

Iau o altă felie de pizza și mușc din ea. S-a răcit, dar pizza rece e cea mai bună.

— Deci asta înseamnă două zile fără școală?

— O, nu, vei merge la școală, spune ea. Și ai mâncat vreun pic de salată, în loc să mănânci atâta pizza?

— Am mâncat legume. Aceste bucățele micuțe de ardei.

— Nu se iau în considerare dacă sunt atât de mici.

— Ba da, se iau. Dacă bebelușii sunt considerați oameni când sunt atât de mici, atunci și legumele sunt legume, chiar dacă sunt bucățele așa de mici.

— Nu iau în serios un astfel de raționament. Deci ne întâlnim cu domnișoara Ofrah mâine și cu Procuratura miercuri. E bine?

— Da, mai puțin partea cu mersul la școală.

Mami ia mâna de pe microfonul receptorului.

— Scuze pentru întârziere. Putem veni miercuri-dimineață.

— Între timp, spune-le băieților tăi, primarului și șefului poliției, să-și ia nenorocitele de tancuri din cartierul meu, spune tati cu voce tare.

Mami îl lovește, iar el iese pe hol.

— Susțin sus și tare că oamenii trebuie să fie pașnici, iar ei defilează pe-aici de parcă am fi în de război, ce dracu'.

— Doi dolari, tati, spune Sekani.

Când mami închide telefonul, spun:

— Nu mor dacă lipsesc o zi de la școală. Nu vreau să fiu acolo, dacă încearcă să protesteze iar.

Nu m-ar surprinde deloc ca Remy să încerce să nu facă școală o săptămână întreagă pe seama lui Khalil.

— Am nevoie doar de două zile.

Mami ridică din sprâncene.

— Bine, o zi și jumătate. Te rog?

Trage adânc aer în piept și expiră încet.

— Mai vedem. Dar nu le sufli un cuvânt fraților tăi, m-ai înțeles?

Practic, a spus da fără să rostească acest cuvânt. Mă mulțumesc și cu atât.

*

Pastorul Eldridge spunea odată că „a fi credincios nu înseamnă doar a crede, ci și a acționa". Așa că atunci când îmi pornește alarma de la ceas marți-dimineață, din credință nu mă scol, crezând că astfel mami nu mă va obliga să merg la școală.

Și, ca să-l citez pe pastorul Eldridge, aleluia, Dumnezeu s-a pogorât pe pământ ca să ne ridice pe noi la ceruri. Mami nu mă pune să mă ridic din pat. Rămân culcată și-i ascult pe ceilalți cum se pregătesc să plece. Sekani își bagă nasul unde nu-i fierbe oala și-i spune lui mami că nu m-am trezit încă.

— N-ai tu grija ei, îi răspunde ea. Mai bine ai grijă la ce faci tu.

Se aud știrile la televizorul din pivniță, iar mami fredonează ceva în timp ce umblă prin casă. Când sunt

menționați Khalil și Unu-Cincisprezece, volumul televizorului e dat mai încet și rămâne așa până la difuzarea unei informații politice.

Telefonul meu vibrează sub pernă. Îl scot de acolo și mă uit la ecran. În sfârșit, primesc un mesaj de la Kenya, legat de ce am postat pe Tumblr. După ce m-a făcut să aștept ore întregi, răspunsul ei e al dracului de scurt:

Arată bine.

Îmi dau ochii peste cap. Cam atât pot obține de la ea când e vorba de complimente. Îi răspund.

Și eu te iubesc.

Răspunsul ei?

Știu.

E atât de meschină. Mă întreb dacă motivul pentru care nu mi-a răspuns aseară este că a avut parte de scandal acasă. Tati a spus că King încă o bate pe Iesha. Uneori dă și în Kenya și Lyric. Kenya nu e genul care să vorbească despre problemele ei, așa că o întreb:

E totul în regulă?

Ca de obicei, îmi răspunde ea.

Răspunsul e scurt, dar spune totul. Nu pot face nimic pentru ea, așa că doar îi amintesc:

Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Răspunsul ei?

Nici să nu te gândești să nu fii acolo.

Vezi? Meschină.

Asta e partea ciudată atunci când lipsești de la școală: te întrebi ce ai fi făcut la ora respectivă, dacă te-ai fi dus. La opt, bănuiesc că eu și Chris am merge la ora de istorie, întrucât asta avem marți dimineața. Îi trimit un mesaj scurt.

Nu vin la școală azi.

După două minute, îmi răspunde.

Ești bolnavă? Vrei să te pup ca să te simți mai bine?
Pupic pupic

Chiar a scris „pupic pupic” în loc să-mi trimită emoticonul. Recunosc, m-a făcut să zâmbesc. Îi scriu înapoi:

Dacă e ceva contagios?

El spune:

Nu contează. Te pup oricum. Pupic pupic.

Eu răspund:

Asta e o altă replică de-a ta?

Răspunde în mai puțin de un minut.

E ce vrei tu să fie. Te iubesc, Prințesă din Bel Air.

Pauză. Cuvântul cu „i” mă ia total prin surprindere, ca și cum un jucător al echipei adverse îmi fură mingea chiar când sunt pe cale să arunc la coș. Îți ia tot avântul și te face să te întrebi o săptămână întreagă cum de ți-a furat mingea.

Da. La fel e și cu Chris când îmi spune „te iubesc”, doar că nu pot irosi o săptămână gândindu-mă la asta. Dacă nu îi răspund, e ca și cum i-aș răspunde, în cazul în care asta are vreo logică. Secundele trec și eu trebuie să spun ceva.

Dar ce?

Nepunând „eu” înainte de „te iubesc”, răspunsul lui e unul degajat. Pe bune acum, „te iubesc” și „eu te iubesc” sunt două lucruri diferite. Aceeași echipă, jucători diferiți. „Te iubesc” nu e la fel de direct și agresiv ca „eu te iubesc”. Un „te iubesc” poate să-ți scape din mână, dar nu te lovește în față ca un *slam dunk*[24]. Seamănă mai degrabă cu o aruncare drăguță la coș din săritură.

Au trecut două minute. Trebuie să spun ceva.

Și eu.

E un cuvânt la fel de străin ca unul spaniol, dar, în mod ciudat, îmi vine destul de ușor să-l scriu.

Primesc drept răspuns un emoticon cu pupic.

*

Firma Just Us for Justice își are biroul în sediul fostului

Taco Bell, de pe Bulevardul Magnolia, între spălătoria de mașini și un birou de credite. Tati ne ducea pe mine și pe Seven la Taco Bell în fiecare vineri și ne lua taco de nouăzeci și nouă de cenți, batoane de scorțișoară și un suc pentru amândoi. Asta se întâmpla chiar după ce a ieșit de la închisoare, când nu avea prea mulți bani. De obicei ne privea cum mâneam. Uneori ruga managerul, o prietenă de-a lui mami, să aibă grijă de noi câteva minute și el se ducea la biroul de credite de lângă restaurant. Când am crescut și am înțeles că darurile nu „apar ca prin minune”, mi-am dat seama că tati mergea mereu la biroul de credite în preajma zilelor noastre de naștere sau a Crăciunului.

Mami apasă butonul soneriei de la Just Us și ne deschide domnișoara Ofrah.

— Scuze pentru asta, spune ea în timp ce încuie ușa cu cheia. Sunt doar eu azi la birou.

— O, spune mami. Unde sunt colegii dumneavoastră?

— Câțiva dintre ei sunt la Garden Heights High, la o dezbatere. Alții conduc un protest pe strada Carnation, unde a fost omorât Khalil.

E ciudat să aud pe cineva zicând cu atâta ușurință „unde a fost omorât Khalil”, așa cum o face domnișoara Ofrah. Nu-și mușcă limba și nici nu ezită când spune asta.

Separeurile mici de la perete ocupă mare parte din restaurant. Au aproape la fel de multe postere ca și camera lui Seven, însă sunt din cele care i-ar plăcea lui tati, cu Malcolm X stând lângă o fereastră, cu pușca în mână, Huey Newton în pușcărie, cu pumnul ridicat în aer, simbol al puterii negrilor, și poze cu Panterele Negre la întruniri sau servind micul dejun copiilor.

Domnișoara Ofrah ne conduce la separeul ei de lângă fereastra prin care se înmânau meniurile celor care comandau din mașină. E un pic amuzant, mai ales că are și o cană Taco Bell pe birou.

— Vă mulțumesc mult pentru că ați venit, spune ea. M-am bucurat atât de tare când ați sunat, doamnă Carter.

— Te rog, spune-mi Lisa. De cât timp aveți birourile aici?

— De aproape doi ani. Și dacă te întrebi, da, avem din când în când parte de câte un poznaș care oprește la fereastră și-mi spune că vrea să comande *chalupa*[{25}].

Râdem. Cineva sună la ușă.

— E probabil soțul meu, spune mami. Era pe drum înspre noi.

Domnișoara Ofrah pleacă să deschidă și la scurt timp auzim vocea lui tati răsunând prin birou. El trage un scaun dintr-un alt separeu și se așază, jumătate din corpul lui fiind în separeu și jumătate în afara lui. Atât de îngust e spațiul.

— Îmi cer scuze că am întârziat. A trebuit să-l las pe DeVante cu domnul Lewis.

— Domnul Lewis? întreb eu.

— Da. Pentru că a trebuit să vin aici, l-am rugat să-l lase pe DeVante să-i dea o mână de ajutor prin magazin. Domnul Lewis are nevoie de cineva să aibă grijă de fundul lui prost. Să nu mai toarne pe cineva la vreun post de televiziune.

— Vă referiți la domnul care a dat un interviu și a vorbit despre Lorzii lui King? întreabă domnișoara Ofrah.

— Da, chiar la el mă refer, spune tati. Are frizeria de lângă magazinul meu.

— Uau. Mulți oameni vorbesc de interviul acela. Ultima dată când am verificat, avea aproape un milion de vizualizări online.

Eram sigură. Domnul Lewis a devenit viral.

— Îți trebuie mult curaj să fii atât de direct că e el. Am vorbit serios la înmormântarea lui Khalil, Starr. Ai fost foarte curajoasă că ai stat de vorbă cu poliția.

— Nu mă consider curajoasă.

Avându-l pe Malcolm X în spatele meu pe perete, nu pot minți. Nu vreau să dau din gură la televizor ca domnul Lewis.

— Ceea ce e în regulă, spune domnișoara Ofrah. Se pare că domnul Lewis a vorbit din cauza mâniei și a frustrării acumulate. În cazul lui Khalil, aș prefera să vorbești într-o manieră mult mai chibzuită și planificată. Se uită la mami. Ați spus că Procuratura v-a sunat ieri?

— Da. Vor să se întâlnească săptămâna asta cu Starr.

— Firesc. Cazul a fost predat biroului lor și se pregătesc să-l înainteze Curții Supreme.

— Ce înseamnă asta? întreb eu.

— Un juriu va decide dacă ofițerul Cruise trebuie acuzat.

— Iar Starr va trebui să depună mărturie la Curtea Supremă, spune tati.

Domnișoara Ofrah dă din cap.

— E un pic diferit față de un proces normal. Nu vor fi prezenți judecătorul și avocatul apărării, iar procurorul îi va pune întrebări lui Starr.

— Dar ce se întâmplă dacă nu pot răspunde la toate întrebările?

— La ce te referi? spune domnișoara Ofrah.

— Eu… la problema legată de pistolul din mașină. La știri au spus că e posibil să fi avut un pistol în mașină, de parcă asta ar schimba ceva. Sincer nu știu dacă avea sau nu unul în mașină.

Domnișoara Ofrah deschide un dosar de pe biroul ei, scoate o hârtie dinăuntru și mi-o pune în față. E o poză cu peria neagră de păr a lui Khalil, cea pe care a folosit-o în mașină.

— Ăsta e așa-zisul pistol, explică domnișoara Ofrah. Ofițerul Cruise susține că l-a văzut în portiera mașinii și a presupus că băiatul a vrut să-l ia în mână. Mânerul periei era suficient de gros și de negru, încât să presupună că este o armă.

— Iar Khalil era și el suficient de negru, adaugă tati.

O perie.

Khalil a murit din cauza unui rahat de perie.

Domnișoara Ofrah pune poza la loc în dosar.

— Abia aștept să văd cum va pune problema tatăl lui, în interviul pe care îl dă diseară.

Stai puțin.

— Interviu? întreb eu.

Mami își schimbă poziția în scaun.

— Hmm… tatăl ofițerului a dat un interviu care va fi transmis la televizor diseară.

Îmi îndrept privirea de la ea la tati.

— Și nimeni nu a putut să-mi spună și mie?

— Pentru că nu merită să ne batem capul cu asta, puiule, spune tati.

Mă uit la domnișoara Ofrah.

— Deci tatăl lui poate să prezinte întregii lumi versiunea fiului său, dar eu nu o pot da pe a mea și a lui Khalil? O să-i facă pe toți să creadă că Unu-Cincisprezece e victima.

— Nu neapărat, spune domnișoara Ofrah. Uneori astfel de lucruri se pot întoarce împotriva ta. Iar la sfârșitul zilei, opinia publică nu poate influența cu nimic rezultatul final. Doar decizia Curții Supreme contează. Dacă ei consideră că există suficiente dovezi, și așa ar trebui, ofițerul Cruise va fi acuzat și judecat.

— Dacă, repet eu.

Se așterne un moment de tăcere jenantă. Tatăl lui Unu-Cincisprezece îl reprezintă pe el, iar eu îl reprezint pe Khalil. Oamenii vor afla varianta lui doar dacă vorbesc eu.

Mă uit pe fereastră la spălătoria de mașini din apropiere. Apa care curge prin furtun creează imaginea unei cascade în care se reflectă curcubeul, la fel cum s-a reflectat și în urmă cu șase ani, chiar înainte ca gloanțele s-o străpungă pe Natasha.

Mă întorc cu fața la domnișoara Ofrah.

— Când aveam zece ani, mi-am văzut cea mai bună prietenă murind, împușcată dintr-o mașină.

Ce ciudat, cât de ușor mi-a ieșit acum pe gură cuvântul *murind*!

— O!

Domnișoara Ofrah se lasă pe spate în scaun.

— Nu știam… Îmi pare atât de rău, Starr.

Îmi privesc degetele și mă joc cu ele. Lacrimile îmi inundă ochii.

— Am încercat să uit, dar îmi amintesc fiecare detaliu. Împușcăturile, privirea de pe fața Natashei. Cel care a împușcat-o nu a fost prins niciodată. Cred că pentru alții nu a contat prea mult. Dar pentru mine a contat. *Ea* a contat.

O privesc pe domnișoara Ofrah, dar abia o zăresc din cauza

lacrimilor.

— Și vreau ca toată lumea să știe că și Khalil a contat.

Domnișoara Ofrah clipește. Des.

— Bineînțeles. Eu…

Își drege vocea.

— Aș vrea să te reprezint, Starr. Gratis.

Mami dă și ea din cap, cu ochii înlăcrimați.

— Voi face tot ce pot să mă asigur că ești auzită, Starr. Pentru că așa cum Khalil și Natasha au contat, și tu contezi, la fel cum contează și tot ceea ce ai de spus. Pot începe prin a-ți aranja un interviu la televiziune.

Se uită la părinții mei.

— Dacă sunteți de acord cu asta.

— Atâta timp cât nu-i dezvăluie identitatea, da, spune tati.

— Nu ar trebui să fie o problemă, zice ea. În ceea ce privește Procuratura, pot aranja să mergem mâine.

Un bâzâit surd vine din direcția lui tati. Își scoate telefonul și răspunde. Persoana de la celălalt capăt țipă ceva, dar nu reușesc să deslușesc cuvintele.

— Hei, calmează-te, Vante. Mai spune o dată!

Răspunsul îl face pe tati să se ridice în picioare.

— Vin acum. Ai sunat la 911?

— Ce s-a întâmplat? întreabă mami.

Ne face semn să-l urmăm.

— Stai lângă el, da? Suntem pe drum.

Capitolul 13

Domnul Lewis are ochiul stâng atât de tumefiat, încât e aproape închis și îi curge sânge pe cămașă, de la o tăietură pe obraz, dar refuză să meargă la spital.

Biroul lui tati s-a transformat într-o cameră de consultații și mami îl îngrijește pe domnul Lewis cu ajutorul tatei. Mă reazem de pragul ușii și îi urmăresc. DeVante privește fix, de undeva din magazin.

— A fost nevoie de cinci să mă pună la pământ, spune domnul Lewis. De cinci! Cinci împotriva unui singur bătrân. Nu e de mirare?

— De mirare e că ești încă în viață, spun eu. E o vorbă, turnătorii au parte de copci, dar nu e valabilă și în cazul Lorzilor lui King. În cazul lor, turnătorii au parte de morminte.

Mami îi întoarce capul domnului Lewis, ca să se uite la tăietura de pe obraz.

— Are dreptate. Ești foarte norocos, domnule Lewis. Nici nu ai nevoie de copci.

— King însuși mi-a făcut tăietura, spune el. Nu a venit decât atunci când ceilalți m-au pus la pământ. Derbedeul ăla, arată ca un Michelin Man{26} negru.

Mă pufnește râsul.

— Nu e amuzant, spune tati. Ți-am zis că o să vină după tine.

— Și eu ți-am zis că nu mi-e frică de ei! Dacă asta e tot ce pot să-mi facă, atunci nu mi-au făcut nimic!

— Nu, nu e tot ce pot să-ți facă, spune tati. Te-ar fi putut omorî!

— Nu eu sunt cel pe care-l vor mort!

Își îndreaptă degetul gras către mine, dar privirea lui trece pe lângă silueta mea și se oprește pe DeVante.

— Pentru el trebuie să-ți faci griji! L-am pus să se ascundă

înainte să intre băieții în magazin, dar King a zis că știe că-l ajuți și că o să-l omoare când o să-l găsească.

DeVante face un pas în spate, cu ochii larg deschiși.

Jur, doar două secunde i-au trebuit lui tati să ajungă la DeVante, să-l prindă de gât și să-l izbească de frigider.

— Ce dracu' ai făcut?

DeVante dă din picioare și se zvârcolește, încercând să ia mâna lui tati de la gâtul lui.

— Tati, oprește-te!

— Taci din gură! Privirea lui rămâne ațintită asupra lui DeVante. Te-am luat în casa mea și tu n-ai fost cinstit cu mine în privința motivului pentru care te ascunzi? King n-ar vrea să te omoare decât dacă ai făcut ceva, deci ce ai făcut?

— Mav-rick! zice mami pe un ton apăsat. Dă-i drumul. Nu poate să explice nimic dacă îl sugrumi.

Tati îi dă drumul și DeVante se apleacă, chinuindu-se să respire.

— Nu-ți mai pune mâinile pe mine! spune el.

— Sau ce? strigă tati pe un ton ironic. Vorbește odată!

— Uite, omule, nu e mare lucru. King face o greșeală.

Vorbește serios?

— Ce ai făcut? întreb eu.

DeVante alunecă pe podea și încearcă să respire normal. Clipește foarte des preț de câteva secunde. Fața lui e schimonosită. Deodată începe să scâncească precum un bebeluș.

Nu știu ce altceva să fac, așa că mă așez în fața lui. Când Khalil era mic și plângea așa din cauză că mama lui era drogată, îi ridicam încet capul.

Îi ridic capul lui DeVante.

— E okay, spun eu.

Asta mergea mereu cu Khalil. Funcționează și cu DeVante, care nu mai plânge așa tare și spune:

— Am furat cam cinci miare de la King.

— La dracu', mârâie tati. Ce dracu' a fost în capul tău, omule?

— A trebuit să-mi scot familia de aici! Urma să mă ocup de

indivizii care l-au ucis pe Dalvin și, la naiba, asta însemna că niște Discipoli din Garden vor veni după mine. Eram ca și mort. Nu voiam ca mama și surorile mele să fie prinse în rahatul ăsta. Așa că le-am luat niște bilete la autocar și le-am scos din oraș.

— De asta nu putem lua legătura cu mama ta la telefon, zice mami.

Lacrimile i se preling pe buze.

— Oricum mama n-a vrut să merg cu ele. A spus că o să le omoare din cauza mea. M-a dat afară din casă înainte să plece.

Se uită la tati.

— Mare Mav, îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun alaltăieri. Chiar nu mai vreau să-i omor pe tipii ăia, dar acum King mă vrea pe mine mort. Te rog, nu mă duce la el. Voi face orice. Te rog!

— Ar face bine să nu te ducă!

Domnul Lewis iese șchiopătând din biroul lui tati.

— Să-l ajuți pe băiatul ăla, Maverick!

Tati se holbează la tavan, de parcă ar vrea să-l înjure pe Dumnezeu.

— Tati, insist eu.

— În regulă! Haide, Vante.

— Mare Mav, scâncește el, îmi pare rău, te rog…

— Nu te duc la King, dar trebuie să te scoatem de aici. În clipa asta.

*

Patruzeci de minute mai târziu, eu și mami parcăm pe aleea din fața casei unchiului Carlos, în spatele mașinii lui tati, care este cu DeVante.

Mă mir că tati știe adresa. Nu vine niciodată aici cu noi. Niciodată. Nici în vacanțe, nici de sărbători, niciodată. Cred că nu vrea să aibă de-a face cu bunica și gura ei.

Eu și mami ieșim din mașină în același timp cu tati și DeVante.

— Aici îl aduci? întreabă mami. Acasă la fratele meu?

— Da, spune tati, de parcă n-ar avea nicio importanță.

Unchiul Carlos iese din garaj, ștergându-și mâinile unsuroase pe unul dintre prosoapele bune ale mătușii Pam. N-ar trebui să fie acasă la ora asta. E ora prânzului, într-o zi lucrătoare, iar el nu-și ia niciodată concediu medical. Se oprește din ștersul mâinilor, deși au încă ulei pe ele.

DeVante mijește ochii din cauza soarelui și se uită împrejur, de parcă l-am fi adus pe o altă planetă.

— La naiba, Mare Mav. Ce e aici?

— Unde suntem? îl corectează unchiul Carlos și vrea să dea mâna cu el. Carlos. Trebuie să fii DeVante.

DeVante se uită lung la mâna lui. N-are pic de maniere.

— De unde știi cum mă cheamă?

Unchiul Carlos își lasă mâna jos stânjenit.

— Maverick mi-a povestit despre tine. Am convenit să te aducă aici.

— O! spune mami cu un râs sec. Auzi tu, Maverick a discutat să-l aducă aici!

Mijește ochii când îl privește pe tati.

— Mă mir că ai știut cum să ajungi aici, Maverick.

Nările lui tati freamătă.

— Vorbim despre asta mai târziu.

— Haide, spune unchiul Carlos. Să-ți arăt camera ta.

DeVante face ochii mari în timp ce se holbează la casă.

— Ce trebuie să faci să ai așa o casă?

— La naiba, nu-ți mai tace gura, spun eu.

Unchiul Carlos râde.

— E în regulă, Starr. Soția mea e chirurg, iar eu sunt detectiv.

DeVante înlemnește. Se întoarce cu fața la tati.

— Ce dracu', omule? M-ai adus acasă la un polițai?

— Ai grijă cum vorbești, spune tati. Te-am adus la cineva care chiar vrea să te ajute.

— Totuși, un polițist? Dacă află tovarășii mei, o să creadă că sunt turnător.

— Nu sunt tovarășii tăi, de vreme ce trebuie să te ascunzi de ei, spun eu. În plus, unchiul Carlos nu ți-ar cere să-i torni.

— Are dreptate, spune unchiul Carlos. Maverick vorbește

serios când spune că vrea să te scoată din Garden Heights.

Mami pufnește pe nas. Tare.

— Când ne-a spus despre situația în care te afli, am vrut să te ajutăm, continuă unchiul Carlos. Și se pare că ți-ar prinde bine ajutorul nostru.

DeVante oftează.

— Omule, asta nu e okay.

— Uite ce e, sunt în concediu, spune unchiul Carlos. Așa că nu trebuie să-ți faci griji c-o să vreau să scot informații de la tine.

— Concediu? întreb eu. Așa se explică ținuta de casă în mijlocul zilei. De ce te-au trimis în concediu?

Își mută privirea de la mine la mami, care probabil crede că nu observ cum îi face semn cu capul.

— Nu-ți face griji, puiule, spune el, punându-mi un braț pe umeri. Oricum aveam nevoie de un concediu.

E atât de evident. L-au trimis în concediu din cauza mea.

Bunica ne întâmpină la ușa din față. La cum o știu eu, probabil ne-a urmărit de la fereastră de când am ajuns aici. Are un braț îndoit, iar în cealaltă mână ține o țigară, din care trage un fum. Suflă fumul către tavan, în timp ce-l urmărește din priviri pe DeVante.

— El cine mai e?

— DeVante, spune unchiul Carlos. Va sta la noi.

— Cum adică va sta la noi?

— Exact așa cum am spus. A intrat în niște belele în Garden Heights și trebuie să stea aici.

Pufnește și-mi dau seama de la cine a moștenit mami obiceiul ăsta.

— Niște belele, zici? Spune adevărul, băiete.

Coboară vocea și întreabă cu ochii mijiți, plini de suspiciune:

— Ai omorât pe cineva?

— Mamă! spune mami.

— Ce? Mai bine întreb, înainte să mă puneți să dorm în casă cu un criminal și să mă trezesc moartă!

Ce dracu'…

— Nu te poți trezi dacă ești moartă, spun eu.

— Fetițo, știi la ce mă refer!

Se mișcă din pragul ușii.

— O să mă trezesc cu Iisus în fața mea, încercând să-mi dau seama ce mi s-a întâmplat!

— De parcă ai avea tu vreo șansă să ajungi în rai, mormăie tati.

*

Unchiul Carlos face turul casei cu DeVante. Camera lui e aproape cât camera mea și a lui Seven la un loc. E ceva suspect la rucsacul mic pe care-l cară peste tot și când mergem la bucătărie, unchiul Carlos îi cere lui DeVante să-i dea bagajul.

— Avem câteva reguli aici, spune unchiul Carlos. Prima regulă e să respecți regulile. A doua regulă – scoate pistolul Glock din rucsacul lui DeVante – fără arme sau droguri în casă.

— Sper că nu ai avut tupeul să aduci ăla în casa mea, Vante, spune tati.

— King probabil i-a promis bani celui care mă va prinde. Bineînțeles că am avut un pistol la mine.

— A treia regulă.

Unchiul Carlos se uită la el când vorbește.

— Fără înjurături. Am un copil de opt ani și unul de trei. Ei nu trebuie să audă așa ceva.

— Pentru că o aud pe bunica înjurând destul. Noua expresie preferată a Avei este „Fir-ar al dracului!”

— A patra regulă, spune unchiul Carlos, este să mergi la școală.

— Omule, mormăie DeVante. I-am spus deja Marelui Mav că nu mă pot întoarce în Garden Heights.

— Știm asta, zice tati. Odată ce luăm legătura cu mama ta, te înscriem la un program Online. Mama Lisei e profesoară pensionară. Te poate medita, ca să termini anul.

— Îl meditez pe naiba, spune bunica.

Nu știu unde se ascunde, dar nu mă surprinde că trage cu urechea.

— Mamă, nu te mai amesteca în discuție! spune unchiul Carlos.

— Atunci nu mă mai băga nici tu în rahaturi de-astea!

— Nu mai înjura, spune el.

— Mai spune-mi tu o dată ce să fac și o să vezi ce se întâmplă!

Unchiul Carlos se înroșește de furie.

Cineva sună la ușă.

— Carlos, vezi cine e la ușă, spune bunica de oriunde s-ar ascunde.

Își țuguie buzele și se duce la ușă. Când se întoarce, îl aud vorbind cu cineva. Apoi aud un râset și recunosc persoana, pentru că râsetul lui mă face și pe mine să râd.

— Uite pe cine am găsit, spune unchiul Carlos.

Chris e în spatele lui, îmbrăcat cu tricoul polo al școlii Williamson și pantalonii scurți kaki. Poartă adidașii Jordan numărul 12 cu roșu și negru, pe care Michael Jordan i-a purtat la finala din 97, când era bolnav de gripă. La naiba, nu-mi pot explica de ce, dar îl găsesc pe Chris mai atrăgător. Sau poate că am un fetiș pentru adidași.

— Bună. Zâmbește fără să-și arate dinții.

— Bună. Zâmbesc și eu.

Uit că tati e și el aici și că probabil voi avea o ditamai problema de rezolvat. Durează doar zece secunde până ca tati să întrebe:

— Tu cine ești?

Chris întinde mâna spre el.

— Christopher, domnule. Încântat să vă cunosc.

Tati nu se oprește aici.

— O știi pe fiica mea sau ce?

— Daa. Chris lungește cam mult literele și se uită la mine. Mergem amândoi la Williamson?

Eu încuviințez din cap. A dat un răspuns bun.

Tati își încrucișează brațele.

— Păi, mergeți sau nu mergeți la aceeași școală? Pari un pic nesigur.

Mami îl îmbrățișează scurt pe Chris. În tot acest timp, tati îl

fixează din priviri.

— Ce faci, puiule? întreabă ea.

— Bine. N-am vrut să vă întrerup. V-am văzut mașina și, pentru că Starr nu a fost azi la școală, am vrut să văd cum se simte.

— E în regulă, spune mami. Transmite-le salutări mamei și tatălui tău. Ce mai fac?

— Stai puțin, spune tati. Toți vă purtați de parcă-l știți pe tipul ăsta de o grămadă de timp. Eu de ce n-am auzit de el?

Voi avea nevoie de mult curaj ca să apar la televizor să vorbesc despre Khalil. Genul de curaj „odată i-am spus tatălui meu, susținător înfocat al cauzei negrilor, despre iubitul meu alb". Dacă nu pot să-l apăr pe Chris în fața tatei, cum voi putea să-l apăr pe Khalil?

Tati îmi zice mereu să spun tuturor ce am pe suflet. Inclusiv lui.

Așa că-i spun ce am pe suflet.

— E iubitul meu.

— Iubit? repetă tati.

— Da, iubitul ei!

Bunica se aude din nou din ascunzătoarea ei.

— Hei, Chris, puiule.

Chris se uită împrejur, nedumerit.

— Hei, doamnă Montgomery.

Bunica a fost prima care a aflat de Chris, mulțumită talentului ei de a-și băga nasul peste tot. Mi-a spus: „Dă-i bătaie, fii cu băiatul ăla alb, puiule", apoi a început să-mi povestească despre toate aventurile ei interrasiale, lucruri pe care nu țineam morțiș să le ascult.

— Ce dracu', Starr? întrebă tati. Te întâlnești cu un băiat alb?

— Maverick! se rățoiește mami la el.

— Calmează-te, Maverick, spune unchiul Carlos. E un puști bun și se comportă frumos cu ea. Până la urmă, e tot ce contează, nu?

— Tu știai? întreabă tati.

Se uită la mine și nu știu dacă ceea ce văd în ochii lui e

furie sau amărăciune.

— *El* știa și eu nu?

Asta se întâmplă când ai doi tați. E firesc ca unul dintre ei să fie rănit și tu să te simți ca naiba din cauza asta.

— Hai să mergem afară, spune mami repede. Acum.

Tati îi aruncă o privire lui Chris și o urmează pe terasă.

Geamurile ușilor sunt groase, dar tot o pot auzi pe mami răstindu-se la el.

— Vino, DeVante, spune unchiul Carlos. Să-ți arăt subsolul și spălătoria.

DeVante îl măsoară din priviri pe Chris.

— Iubitul tău, spune el râzând încet și uitându-se la mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că *ai* un iubit alb.

Pleacă împreună cu unchiul Carlos. Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Îmi pare rău, îi spun eu lui Chris. Tati n-ar fi trebuit să se enerveze în halul ăsta.

— Putea fi și mai rău. Putea să mă omoare.

Asta așa e. Îl împing, obligându-l să se așeze la masă, și aduc ceva de băut.

— Cine era tipul ăla care s-a uitat la mine așa ciudat? întreabă el.

Mătușa Pam n-are nicio doză de băutură carbogazoasă. Are doar suc de fructe, apă plată sau minerală. Pun pariu că bunica are ascunsă în camera ei vreo cutie de Sprite sau cola.

— DeVante, spun eu în timp ce iau două cutii cu suc de mere. A fost prins la mijloc în niște rahaturi cu Lorzii lui King și tati l-a adus aici, să stea la unchiul Carlos.

— De ce s-a uitat așa la mine?

— Treci peste asta, Maverick! E alb! țipă mami pe terasă. Alb, alb, alb!

Chris roșește. Și roșește, roșește, roșește.

Îi dau o cutie de suc.

— *De asta* se uita DeVante la tine așa. Pentru că ești alb.

— Okay? spune el, mai degrabă întrebând decât afirmând. Asta e vreo chestie între negri, pe care iar nu o s-o înțeleg?

— Okay, iubitule, vrei să fiu sinceră? Dacă era altcineva în

locul tău, cred că-i aruncam o privire de-l lua mama naibii pentru ceea ce tocmai ai spus.

— Ce am spus? Că e o chestie între negri?

— Da.

— Dar nu e așa?

— Nu întru totul, spun eu. Nu e ca și cum chestia asta se întâmplă doar la negri, înțelegi? Motivele ar putea fi diferite, dar în rest e cam la fel. Părinții tăi n-au nimic împotriva faptului că ești cu mine?

— N-aș spune că au ceva împotrivă, dar am purtat o discuție.

— Deci nu e doar o chestie între negri, așa-i?

— Ai dreptate.

Stăm la masă și-l ascult povestindu-mi ce s-a întâmplat la școală azi. Nimeni nu a ieșit de la ore, deoarece poliția era acolo pentru a se evita incidentele de orice fel.

— Hailey și Maya au întrebat de tine, spune el. Le-am zis că ești bolnavă.

— Puteau să-mi trimită mesaj și să mă întrebe personal.

— Cred că se simt vinovate pentru ziua de ieri. Mai ales Hailey. Vinovăția albilor.

Îmi face cu ochiul când spune asta.

Mă pufnește râsul. Iubitul meu alb face glume cu albi.

O aud pe mami urlând:

— Și eu ador cum te zbați să scoți pe copilul altcuiva din Garden Heights, iar pe propriii tăi copii vrei să-i ții în maghernița aia.

— Vrei să trăiască în suburbii, printre toate imitațiile astea de doi bani? întreabă tati.

— Dacă asta înseamnă pentru tine imitație de doi bani, atunci prefer o imitație decât ceva autentic. M-am săturat! Copiii vin la școală aici, îi aduc la biserică aici, prietenii lor sunt aici. Avem și bani să ne mutăm. Dar nu, tu vrei să rămâi acolo!

— Pentru că, cel puțin în Garden Heights, oamenii n-or să se poarte cu mine de parcă aș fi un rahat.

— Deja se poartă așa! Și stai să vezi când King nu o să-l

găsească pe DeVante. La cine crezi că va veni? La noi!

— Ți-am spus că mă ocup de asta, spune tati. Nu ne mutăm de acolo. Nu mai vreau să purtăm această discuție.

— Oh, serios?

— Serios.

Chris îmi aruncă un zâmbet.

— E penibil.

Îmi simt obrajii arzând, dar mă bucur că am pielea închisă la culoare și că nu se vede.

— Da. Penibil.

Îmi ia mâna și-mi atinge vârfurile degetelor de ale lui, câte unul pe rând. Își împletește degetele cu ale mele și ne balansăm brațele în spațiul dintre noi.

Tati intră în casă și trântește ușa în urma lui. Se uită nervos la mâinile noastre împreunate. Chris nu-mi dă drumul. Un punct pentru iubitul meu.

— Vorbim noi mai târziu, Starr.

Tati iese nervos din casă.

— Dacă asta ar fi o comedie romantică, spune Chris, tu ai fi Zoe Saldana și eu aș fi Ashton Kutcher.

— Poftim?

Soarbe din suc.

— Vorbesc de filmul ăla vechi, *Guess Who*. M-am uitat la el când eram bolnav de gripă, acum câteva săptămâni. Zoe Saldana se întâlnea cu Ashton Kutcher. Tatăl ei nu era de acord că se vedea cu un băiat alb. Așa și noi.

— Cu excepția faptului că nu e amuzant, spun eu.

— Dar poate fi.

— Nu. Amuzant e că te-ai uitat la o comedie romantică.

— Hei! strigă el. A fost comică. Mai degrabă o comedie, decât un film romantic. Bernie Mac era tatăl ei. Tipul ăla e unul din regii comediei. Nu cred că poate fi numită comedie romantică doar pentru că a apărut el în film.

— Okay, primești puncte pentru că îl știi pe Bernie Mac și știi că a fost unul din regii comediei…

— *Toată* lumea ar trebui să știe asta.

— Adevărat, dar tot nu scapi. Te-ai uitat la o comedie

romantică. Însă nu o să spun nimănui.

Mă aplec să-l sărut pe obraz, dar el se mișcă și nu-mi rămâne decât să-l sărut pe buze. Și iată-ne sărutându-ne, chiar acolo, în bucătăria unchiului Carlos.

— *Hm!*

Cineva își drege vocea. Eu și Chris ne desprindem cât ai clipi.

Credeam că penibil e ca iubitul meu să-mi audă părinții certându-se. Dar nu e așa. Penibil e ca mami să intre peste mine și Chris în timp ce ne sărutăm. Pentru a doua oară.

— Poate că ar trebui să luați o pauză, ca să respirați? întreabă ea.

Toată fața lui Chris, până la mărul lui Adam, se îmbujorează.

— Ar trebui să plec.

Și pleacă, salutând-o în grabă pe mami, care ridică din sprâncene către mine.

— Iei pilule anticoncepționale?

— Mami!

— Răspunde la întrebare. Iei?

— Daaaaa, mârâi eu, punându-mi capul pe masă.

— Când ai avut ultima menstruație?

Oh, Doamne. Dumnezeule. Îmi ridic capul și simulez cel mai fals zâmbet posibil.

— Suntem bine. Îți promit.

— Ai tupeu, nu glumă. Tatăl tău nici nu s-a urcat bine în mașină și voi săriți deja unul pe altul. Știi cât de nebun e Maverick.

— Rămânem aici la noapte?

Întrebarea o ia prin surprindere.

— De ce întrebi asta?

— Pentru că tu și tati…

— Am avut o mică discuție. Nimic mai mult.

— O discuție pe care a auzit-o tot cartierul.

Nu mai zic de cea pe care au avut-o ieri seară.

— Starr, suntem bine. Nu-ți face griji în privința noastră. Tatăl tău este… tatăl tău.

Afară, cineva claxonează de mai multe ori.

Mami își dă ochii peste cap.

— Că tot vorbeam de tatăl tău, bănuiesc că domnul „Trântesc toate ușile” vrea să-mi dau mașina la o parte, ca să poată pleca.

Clatină din cap și se îndreaptă către ușă.

Arunc sucul lui Chris la gunoi și mă uit prin dulapuri. Poate că mătușa Pam e pretențioasă când vine vorba de sucuri, dar mereu cumpără snacks-uri bune, iar mie îmi ghiorțăie stomacul. Iau câțiva biscuiți cu graham și îi ung cu unt de arahide. Delicioși.

DeVante intră în bucătărie.

— Nu-mi vine să cred că te vezi cu un băiat alb.

Se așază lângă mine și-mi fură un biscuit cu unt de arahide.

— Un alb care se crede negru.

— Poftim? întreb eu cu gura plină. Nu se crede negru.

— Te rog! Tipul poartă adidași Jordan. Albii poartă tenișI Converse și Vans și se încalță cu Jordan doar când încearcă să se poarte ca negrii.

Pe bune?

— Atunci e greșeala mea. Nu știam că încălțările determină rasa de care aparține o persoană.

Nu poate să-mi dea replică la ce am spus. Exact cum mă așteptam.

— Ce vezi la el? Pe bune acum. Toți tipii ăia din Garden Heights care își doresc să fie cu tine, și tu ieși cu Justin Bieber?

Ridic degetul la el.

— Nu-i spune așa. Și despre ce tipi vorbești? Nimeni din Garden Heights nu e interesat de mine. Abia dacă-mi știe cineva numele. La naiba, până și tu m-ai numit fata Marelui Mav, care lucrează la magazin.

— Pentru că nu ieși în oraș, spune el. Nu te văd la nicio petrecere, pe nicăieri.

Fără să gândesc, spun:

— Vrei să zici că nu mă vezi pe la petreceri la care sunt împușcați oamenii?

Imediat cum îmi dau seama ce am spus, mă simt ca naiba.

— O, Doamne, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta.

Se uită lung la blatul mesei.

— E în regulă. Nu-ți face probleme.

Ronțăim în liniște biscuiții cu graham.

— Ăăă… spun eu.

Tăcerea mă omoară.

— Unchiul Carlos și mătușa Pam sunt de treabă. Cred că o să-ți placă aici.

Mușcă dintr-un alt biscuit.

— Uneori pot fi siropoși, dar sunt drăguți. Or să aibă grijă de tine. La cum o știu eu pe mătușa Pam, o să se poarte cu tine la fel cum se poartă cu Ava și Daniel. Unchiul Carlos va fi probabil mai dur. Dar dacă îi respecți regulile, vei fi bine.

— Khalil vorbea uneori de tine, spune DeVante.

— Poftim?

— Ai spus că nimeni nu te cunoaște, dar Khalil vorbea de tine. Nu știam că ești fata Marelui Mav, care… nu știam că despre tine e vorba, spune el. Dar vorbea de prietena lui, Starr. Spunea că ești cea mai mișto fată pe care o știe.

Niște unt de arahide îmi rămâne în gât, dar nu e singurul motiv pentru care înghit în sec.

— Cum l-ai cunoscut… a, da… Amândoi erați Lorzii lui King.

Jur pe Dumnezeu, ori de câte ori mă gândesc că Khalil a ales să ducă acea viață e ca și cum l-aș privi din nou murind. Da, ceea ce contează e Khalil și nu ce a făcut el, dar nu pot minți și spune că nu mă deranjează sau că nu m-a dezamăgit. Era în stare de mult mai mult decât atât.

DeVante spune:

— Khalil nu era Lord al lui King, Starr.

— Dar, la înmormântare, King a pus o bandană pe el…

— Ca să dea el bine, spune DeVante. A încercat să-l facă pe Khalil să i se alăture, dar Khalil a refuzat. Apoi un polițist l-a omorât și știi cum e, toți tovarășii lui au vrut să fie alături de el. King n-o să recunoască niciodată că a fost refuzat de Khalil. Așa că a făcut în așa fel încât oamenii să creadă că a fost unul

dintre Lorzii lui.

— Stai puțin, spun eu. De unde știi că l-a refuzat pe King?

— Khalil mi-a spus asta odată, în parc. Eram acolo să vindem droguri.

— Deci vindeați droguri împreună?

— Da. Pentru King.

— Oh.

— Nu voia să vândă droguri, Starr, spune DeVante. Nimeni nu vrea cu adevărat să facă porcăria asta. Însă Khalil nu prea a avut de ales.

— Ba da, a avut de ales, afirm eu cu tărie.

— Nu, nu a avut de ales. Uite care-i treaba, mama lui a furat niște droguri de la King. King voia să o omoare. Khalil a aflat și a început să vândă droguri ca să acopere datoria.

— Poftim?

— Da. E singurul motiv pentru care a început să vândă porcăria aia. A încercat s-o salveze.

Nu-mi vine să cred.

Dar dacă stau să mă gândesc, așa e. Așa era Khalil. Indiferent ce ar fi făcut mama lui, el tot rămânea cavalerul ei, dornic s-o protejeze.

Asta e mai rău decât atunci când am zis că nu-l cunosc. Am gândit ce e mai rău despre el. La fel ca toată lumea.

— Nu fi supărată pe el, spune DeVante și mă amuz, pentru că mi se pare că-l aud în același timp și pe Khalil, rugându-mă același lucru.

— Nu sunt, spun oftând. Mă rog, am fost puțin supărată pe el. Urăsc să aud că este numit golan, deși oamenii nu-i cunosc adevărata poveste. Ai spus-o și tu, nu era gangster, și dacă toată lumea ar ști de ce vindea droguri, poate că…

— N-ar mai crede că era un golan, așa cum sunt eu?

Oh, la naiba.

— N-am vrut să spun…

— E în regulă, zice el. Înțeleg. Probabil că sunt golan, nu știu. Am făcut ce a trebuit să fac. Lorzii lui King au fost familia pe care eu și Dalvin nu am avut-o.

— Dar mama ta, spun eu, și surorile tale…

— Ele nu au putut avea grijă de noi așa cum au făcut-o Lorzii Regelui, spune el. Eu și Dalvin am avut grijă de ele. Fiind în banda lui King, aveam o grămadă de băieți care să ne păzească spatele, în orice situație. Ei ne-au cumpărat haine și alte rahaturi pe care mama nu-și permitea să le cumpere și mereu au avut grijă să avem ce mânca.

Se uită la masă.

— A fost mișto să vedem cum e să aibă cineva grijă de noi.

— Oh.

Un răspuns de rahat, știu.

— Așa cum am zis, nimănui nu-i place să vândă droguri, spune el. Uram să fac asta. Pe bune. Dar uram mai mult să le văd pe mama și pe surorile mele făcând foamea, știi ce zic?

— Nu, nu știu. Niciodată n-a trebuit să rabd de foame. Părinții mei au avut grijă de asta.

— Înseamnă că ți-a mers bine, spune el. Îmi pare rău că oamenii vorbesc despre Khalil așa.

Chiar a fost un băiat bun. Să sperăm că într-o zi vor afla adevărul despre el.

— Da, spun eu încet.

DeVante. Khalil. Niciunul din ei nu a crezut că are de ales. Dacă aș fi fost în locul lor, nu știu dacă aș fi făcut o alegere mai bună.

Bănuiesc că asta mă transformă și pe mine într-o golancă.

— Mă duc să fac o plimbare, spun eu, ridicându-mă de la masă.

Am mintea tulbure.

— Poți să mănânci tu restul de biscuiți și untul de arahide.

Plec. Nu știu încotro mă îndrept. Nu mai știu aproape nimic zilele astea.

Capitolul 14

Drumul mă duce la casa Mayei. Ca să fiu sinceră, mai departe de atât nu pot merge în cartierul unchiului Carlos, pentru că de aici încolo toate casele încep să arate la fel.

E momentul acela ciudat când se termină ziua și vine noaptea, când cerul pare că a luat foc și țânțarii ies la vânătoare; toate luminile din casa familiei Yang sunt aprinse deja, și sunt cu adevărat multe lumini. Casa lor e atât de mare, încât am avea și noi loc să trăim aici alături de ei, și tot ar mai rămâne spațiu nefolosit. Pe aleea rotundă din fața casei e parcat un Infiniti Coupe albastru. Hailey habar n-are să conducă.

Nu pot minți, mă doare inima că ele se distrează fără mine. Așa se întâmplă când locuiești atât de departe de prietenii tăi. Nu pot fi supărată pe ele din acest motiv. Geloasă da. Dar nu supărată.

Porcăria aia cu protestul? Asta chiar mă enervează. Mă enervează atât de tare, încât apăs pe sonerie. În plus, i-am spus Mayei că noi trei ar trebui să vorbim, așa că să vorbim.

Deschide ușa doamna Yang, care are casca de la Bluetooth în jurul gâtului.

— Starr! zice ea și mă ia în brațe. Cât mă bucur să te văd! Ce fac ai tăi?

— Bine, zic eu.

Îi spune Mayei că am venit și mă poftește înăuntru. Mirosul de lazane cu fructe de mare gătită de doamna Yang mă întâmpină în foaier.

— Sper că nu e un moment nepotrivit, spun eu.

— Deloc, scumpo. Maya e sus. Cu Hailey. Ești bine-venită să ni te alături la cină… Nu, George, nu vorbeam cu tine, spune ea în cască, apoi zice către mine: *„Asistentul meu”* și își dă un pic ochii peste cap.

Zâmbesc și mă descalț de adidașii mei Nike Dunks. În

familia Yang, descălțatul e pe de o parte o tradiție chinezească, pe de altă parte e ceva legat de dorința doamnei Yang ca musafirii să se simtă comod.

Maya coboară treptele alergând, îmbrăcată cu un tricou uriaș și pantaloni scurți de baschet, care însă îi atârnă aproape până la glezne.

— Starr!

Ajunge la parter și avem parte de un moment stânjenitor în care brațele ei, la început ridicate ca pentru o îmbrățișare, coboară încet pe măsură ce se apropie de mine. Eu o iau în brațe oricum. A trecut ceva timp de când noi două am avut parte de-o îmbrățișare bună. Părul îi miroase a citrice și mă strânge în brațe puternic și matern.

Maya mă conduce în dormitorul ei. Luminițe albe de Crăciun atârnă de tavan. Are un raft pentru jocurile video, suveniruri cu *Adventure Time*[27] peste tot, iar Hailey e într-un fotoliu-puf, concentrată asupra jucătorilor de baschet pe care-i dirijează pe televizorul plat al Mayei.

— Ia uite cine a venit, Hails, spune Maya.

Hailey își ridică privirea la mine.

— Hei.

— Hei.

Parcă am fi la emisiunea Situații Penibile.

Sar peste o cutie goală de sprite și o pungă de chipsuri Doritos și mă așez în celălalt fotoliu-puf. Maya închide ușa. Un poster de modă veche cu Michael Jordan pozând în renumita postură Jumpman e lipit pe spatele ușii.

Maya se întinde pe burtă în patul ei și ia o consolă de pe podea.

— Vrei să joci și tu, Starr?

— Da, sigur.

Îmi dă o a treia consolă și începem un joc nou – noi trei împotriva unei echipe controlate de calculator. E la fel ca atunci când jucăm în viața reală, aceeași combinație de ritm, chimie și abilitate între noi, însă stânjeneala care plutește în cameră e atât de densă, încât nu o pot ignora.

Ele tot îmi aruncă priviri. Eu îmi țin ochii pe ecran.

Publicul aplaudă când jucătorul lui Hailey înscrie trei puncte.

— Frumoasă aruncare, spun eu.

— Okay, lasă prostiile.

Hailey ia telecomanda televizorului, oprește jocul și dă la o emisiune cu detectivi.

— De ce ești supărată pe noi?

— De ce ați participat la protest?

De vreme ce vrea să lăsăm prostiile, ar putea la fel de bine să fie prima care face acest lucru.

— Uite așa, spune ea, de parcă mi-ar fi oferit o explicație. Nu văd care e problema, Starr. Ai spus chiar tu că nu-l cunoșteai.

— Și ce contează asta?

— Nu e bine să protestăm?

— Nu, dacă o faci doar ca să scapi de ore.

— Deci vrei să ne cerem scuze, deși toată lumea din clasă a participat? întreabă Hailey.

— Doar pentru că toți ceilalți au făcut asta nu înseamnă că e în regulă.

La naiba. Vorbesc ca mama.

— Fetelor, opriți-vă, spune Maya. Hailey, dacă Starr vrea să ne cerem scuze, okay, ne cerem scuze. Starr, îmi pare rău că am fost la protest. A fost o tâmpenie să ne folosim de o tragedie ca să scăpăm de ore.

Ne uităm la Hailey, care se reazemă de fotoliu și-și încrucișează brațele.

— Nu-mi cer scuze, pentru că n-am greșit cu nimic. Mai degrabă ea ar trebui să-și ceară scuze, pentru că m-a făcut rasistă săptămâna trecută.

— Uau, spun eu.

Un lucru care mă scoate din fire la Hailey? Felul în care poate să întoarcă o discuție în favoarea ei și să joace rolul victimei. E maestră la astfel de rahaturi. În trecut cădeam în această cursă, dar acum?

— Nu-mi cer scuze pentru ceea ce am simțit, spun eu. Nu-mi pasă care erau intențiile tale, Hailey. Comentariul cu puiul prăjit mi s-a părut rasist.

— În regulă, spune ea. La fel cum și mie mi s-a părut în regulă să protestez. De vreme ce eu n-o să-mi cer scuze pentru ce am simțit, iar tu n-o să-ți ceri scuze pentru ce ai simțit, atunci nu ne rămâne decât să ne uităm la televizor.

— Bine, spun eu.

Maya se încruntă și pare că face eforturi mari să nu ne sugrume pe amândouă.

— Știți ceva? Dacă vreți să fiți încăpățânate amândouă, n-aveți decât.

Maya zapează, iar Hailey aplică metoda Britney Spears, se uită cu coada ochiului, vrând să dea impresia că nu-i pasă de ce se întâmplă în jurul ei și evitând astfel să ne privească. În acest moment, nu-mi mai pasă oricum. Am crezut că vin să discutăm, însă ceea ce vreau sunt de fapt niște scuze.

Mă uit la televizor. Un concurs de cântat, un reality show, Unu-Cincisprezece, o emisiune cu vedete care dansează… stai puțin.

— Dă înapoi, dă înapoi, îi spun Mayei.

Schimbă canalul și, când îl văd din nou, spun:

— Lasă aici!

Mi-am imaginat fața lui de multe ori. Văzându-l acum, mi se pare diferit. Însă memoria nu m-a înșelat – o cicatrice subțire, neregulată deasupra buzei, o grămadă de pistrui pe față și pe gât.

Mă doare stomacul, mi se face pielea de găină și nu vreau să mă mai uit la Unu-Cincisprezece. Instinctul meu nu ține cont de faptul că la televizor nu apare el, ci doar o fotografie a lui. O cruciuliță de argint îi atârnă la gât, vrând parcă să transmită că Iisus nu condamnă ceea ce a făcut. Probabil că fiecare dintre noi doi crede într-un alt Iisus.

Pe ecran apare cineva care seamănă cu el, însă mai în vârstă, iar acest om nu are cicatricea de pe buză, și pe gât are mai multe riduri decât pistrui. Are părul alb, dar din loc în loc se mai pot zări câteva șuvițe șatene.

— Fiul meu se temea pentru viața lui, spune el. Voia doar să ajungă acasă teafăr, la soția și copiii lui.

Pe ecran rulează poze cu el. Unu-Cincisprezece zâmbește, în

timp ce ține în brațe o femeie al cărei chip a fost cenzurat de televiziune. E la pescuit, cu doi copii ale căror fețe au fost de asemenea cenzurate. Îl arată într-o poză cu un golden retriever vesel, în alta alături de pastorul lui și câțiva diaconi ale căror fețe sunt încețoșate, iar în ultima poză apare în uniforma de polițist.

— Ofițerul Brian Cruise Junior servește în poliție de șaisprezece ani, spune vocea de pe fundal, și pe ecran apar alte poze cu el îmbrăcat în uniformă.

E polițist de cam tot atâția ani cât avea Khalil și mă întreb dacă nu cumva, printr-un joc dement al sorții, Khalil s-a născut doar pentru a fi omorât de acest om.

— O mare parte din acești ani a servit în Garden Heights, continuă vocea de pe fundal, un cartier renumit în lumea bandelor și a traficanților de droguri.

Mă încordez când pe ecran apare un reportaj despre cartierul meu, despre casa mea. E ca și cum ar fi ales cele mai urâte aspecte – drogații hoinărind pe străzi, cartierul cu locuințe sociale Cedar Grove rămas în paragină, membrii bandelor făcându-și diferite semne între ei, corpuri neînsuflețite pe trotuare, acoperite cu cearșafuri albe. Dar de ce nu o arată pe doamna Rooks, cu prăjiturile ei? Sau pe domnul Lewis și frizeria lui? Pe domnul Reuben? Familia mea?

Pe mine?

Simt că Hailey și Maya se uită la mine. Nu le pot privi.

— Fiului meu îi plăcea să lucreze în cartier, susține tatăl lui Unu-Cincisprezece. A vrut mereu să schimbe în bine viețile oamenilor de acolo.

Ce amuzant. Și stăpânii de sclavi au crezut că schimbă în bine viețile negrilor. Ziceau că îi salvează de „modul lor sălbatic, african de a trăi”. Aceeași porcărie, dar în secole diferite. Aș vrea ca indivizii de acest fel să nu mai creadă că oameni ca mine au nevoie să fie salvați.

Unu-Cincisprezece Senior vorbește de viața fiului său dinainte de noaptea în care a tras cu arma. Despre cum a fost un copil bun, care nu intra niciodată în belele și care voia

mereu să-i ajute pe ceilalți. La fel ca și Khalil. Dar apoi vorbește de lucruri pe care Khalil nu a mai apucat să le facă, despre cum a mers la facultate, s-a căsătorit, și-a întemeiat o familie.

Reporterul îl întreabă despre noaptea respectivă.

— Se pare că Brian l-a oprit pe puști pentru că nu-i mergea un stop și pentru că rula cu viteză.

Khalil nu rula cu viteză.

— Mi-a zis: „Tată, de cum l-am tras pe dreapta, am simțit că ceva nu e-n regulă”, spune Unu-Cincisprezece Senior.

— De ce a spus asta? întreabă reporterul.

— Mi-a zis că puștiul și prietena lui au început imediat să-l înjure…

Nu l-am înjurat deloc.

— Și se tot uitau unul la altul, de parcă puneau ceva la cale. Brian spune că atunci s-a speriat, pentru că cei doi ar fi putut să-l pună la pământ dacă se aliau împotriva lui.

N-aș fi putut pune pe nimeni la pământ. Mi-era prea frică. Vorbește de parcă am avea superputeri. Suntem doar niște copii.

— Oricât i-ar fi de frică, fiul meu tot își face meseria, spune el. Și asta voia să facă și în seara aceea.

— S-a afirmat că Khalil Harris era neînarmat când a avut loc incidentul, continuă reporterul. V-a spus ce l-a determinat să tragă?

— Brian spune că era cu spatele la puști și că l-a auzit zicând: „O să te fac de râs azi”.

Nu, nu, nu. Khalil m-a întrebat dacă sunt bine.

— Brian s-a întors cu fața și a observat ceva în portieră. A crezut că era o armă…

Era o perie de păr.

Lui îi tremură buzele. Mie îmi tremură tot corpul. El își duce mâna la gură, încercând să nu suspine. Eu îmi duc mâna la gură, încercând să nu vomit.

— Brian e un băiat bun, spune el înlăcrimat. Voia doar să ajungă teafăr la familia lui, dar oamenii îl transformă acum într-un monstru.

Și eu, și Khalil ne doream același lucru, iar tu *ne* transformi în monștri.

Nu pot respira, e ca și cum mă înec în lacrimile cărora refuz să le dau drumul să curgă. Nu vreau să le dau satisfacție lui Unu-Cincisprezece și tatălui său, așa că nu o să plâng. În seara asta, m-au împușcat, de mai multe ori chiar, și au omorât o parte din mine. Din păcate pentru ei, ceea ce au omorât în mine a fost dramul de ezitare pe care îl mai aveam să nu spun tuturor adevărul.

— Cum s-a schimbat viața fiului dumneavoastră de când s-a întâmplat asta? întreabă reporterul.

— Sincer, viața a fost un calvar pentru toți din familie, susține tatăl lui. Brian e un om sociabil, dar acum se teme să mai iasă în public, chiar și pentru lucruri neînsemnate, cum ar fi să cumpere un litru de lapte. Au fost amenințări la viața lui, la viața tuturor celor din familie. Soția lui a trebuit să-și dea demisia. Ba chiar a fost atacat de câțiva dintre colegii lui.

— Fizic sau verbal? întreabă reporterul.

— În ambele feluri, spune el.

Fac imediat legătura. Vânătăile de pe mâinile unchiului Carlos.

— E groaznic, spune Hailey. Biata familie.

Se uită la Unu-Cincisprezece senior cu o compătimire pe care o merită de fapt Brenda și domnișoara Rosalie.

Clipesc de câteva ori.

— Poftim?

— Fiul lui a pierdut totul pentru că încerca să-și facă meseria și să se apere. Și viața lui contează, înțelegi?

Nu pot face asta acum. Pur și simplu nu pot. Mă ridic în picioare, pentru că altfel o să spun sau o să fac o prostie. Cum ar fi să-i dau un pumn în față.

— Trebuie să… da, e tot ce pot spune și mă îndrept către ușă, dar Maya mă prinde de cardigan.

— Hei, hei. Voi două încă nu v-ați lămurit, spune ea.

— Maya, zic eu, pe cel mai calm ton de care sunt în stare. Dă-mi drumul, te rog. Nu pot vorbi cu ea. Nu ai auzit ce a spus?

— Tu acum vorbești serios? întreabă Hailey. Cu ce greșesc dacă spun că și viața lui contează?

— Mereu contează mai mult viața celuilalt!

Vocea mea e aspră și gâtul mi s-a uscat.

— Tocmai asta e și problema!

— Starr! Starr! spune Maya, încercând să mă facă s-o privesc. Mă uit la ea. Ce se întâmplă? În ultima vreme ești la fel de nervoasă ca Harry, în *Ordinul Phoenix*[28].

— Mulțumesc! spune Hailey. Se poartă ca o scorpie de câteva săptămâni încoace, dar vrea să dea vina pe mine.

— Ce ai spus?

Cineva bate la ușă.

— Fetelor, e totul în regulă? întreabă doamna Yang.

— Suntem bine, mamă. Ne certăm pe niște chestii din jocul video.

Maya se uită la mine și zice în șoaptă.

— Te rog, stai jos. Te rog?

Mă așez pe patul ei. Reclamele iau locul lui Unu-Cincisprezece senior la televizor și le urmărim în tăcere.

Mie îmi iese porumbelul pe gură.

— Nu mai urmărești ce postez eu pe Tumblr. De ce?

Îi aruncă o privire Mayei – rapidă, dar o observ – și spune:

— Nu știu despre ce vorbești.

— Scutește-mă de rahaturile astea, Hailey. Nu mai ești în lista mea de *followers.* De luni întregi. De ce?

Nu spune nimic.

Înghit în sec.

— E din cauza pozei cu Emmett Till?

— O, Doamne, spune ea, ridicându-se. Iar o luăm de la capăt. N-o să stau cu mâinile-n sân, să mă acuzi iar de ceva, Starr…

— Nu-mi mai trimiți mesaje, spun eu. Ai luat-o razna din cauza pozei ăleia.

— Tu auzi ce zice? îi spune Hailey Mayei. Mă face iar rasistă.

— Nu te fac în niciun fel. Ți-am pus o întrebare și ți-am oferit exemple.

— Asta insinuezi!

— Nici măcar n-am pomenit ceva de rasă.

Se lasă tăcerea între noi.

Hailey clătină din cap. Buzele ei sunt țuguiate.

— Ești de necrezut.

Își ia geaca de pe patul Mayei și pornește spre ușă. Se oprește, rămânând cu spatele la mine.

— Chiar vrei să știi de ce nu mai urmăresc ce postezi, Starr? Pentru că nu mai știu cine ești.

Trântește ușa când iese din cameră.

Programul de știri la televizor se reia. Se difuzează un reportaj despre protestele din toată țara, nu doar despre cele din Garden Heights. Să sperăm că niciun alt protestatar nu s-a folosit de moartea lui Khalil ca să nu meargă la ore sau la muncă.

Pe nepusă masă, Maya spune:

— Nu ăsta e motivul.

Se uită lung la ușa închisă, cu umerii ușor încordați.

— Ce? întreb eu.

— Minte, spune Maya. Nu ăsta e motivul pentru care nu mai e în lista ta de *followers*. A spus că nu vrea ca astfel de rahaturi să apară pe pagina ei.

Logic.

— Din cauza pozei cu Emmett Till, nu-i așa?

— Nu. Toate chestiile „legate de negri”, așa le-a numit. Petițiile. Pozele cu Pantera Neagră. Postarea cu cele patru fetițe ucise în biserica aia. Chestiile despre tipul ăla, Marcus Garvey[29]. Cea despre Panterele Negre care au fost ucise de guvern.

— Fred Hampton și Bobby Hutton, spun eu.

— Da.

Uau. A urmărit cu atenție.

— De ce nu mi-ai spus?

Se uită lung la plușul de pe podea, Finn din *Adventure Time*.

— Speram să se răzgândească până să-ți dai tu seama. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Doar nu e primul lucru tâmpit pe care l-a spus.

— La ce te referi?

Maya înghite în sec.

— Îți aduci aminte când m-a întrebat dacă familia mea a mâncat pisică de Ziua Recunoștinței?

— Ce? Când?

Ochii ei sunt scânteietori.

— În clasa a noua. Prima oră. Aveam biologie cu domnișoara Edwards. Tocmai ne întorsesem din vacanța de Ziua Recunoștinței. Ora nu începuse încă și noi vorbeam despre cum ne-am petrecut vacanța. Eu vă povesteam că bunicii au venit în vizită și că era prima dată pentru ei când sărbătoreau Ziua Recunoștinței. Hailey m-a întrebat dacă am mâncat pisică. Pentru că suntem chinezi.

Doamne Dumnezeule. Îmi storc creierii cât pot de bine. Clasa a noua vine imediat după gimnaziu; sunt șanse mari să fi spus sau să fi făcut ceva foarte stupid. Mi-e teamă să întreb, dar o fac:

— Eu ce am spus?

— Nimic. Aveai o privire de parcă nu-ți venea să crezi ce a spus Hailey. Ea a susținut că era o glumă și a râs. Am râs și eu, apoi tu. Maya clipește. Foarte des. Am râs doar pentru că m-am gândit că asta trebuia să fac. M-am simțit ca dracu' toată săptămâna aia.

— Oh.

— Da.

Mă simt ca dracu' și acum. Nu-mi vine să cred că am lăsat-o pe Hailey să spună așa ceva. Sau poate că mereu a făcut astfel de glume? Am râs mereu la glumele ei, pentru că mi s-a părut că asta trebuie să fac?

Asta e problema. Lăsăm oamenii să spună diverse lucruri, pe care apoi le repetă atât de des, încât lor li se pare că e okay, iar nouă ni se pare că e firesc. Care mai e rostul să te faci auzit, dacă atunci când trebuie să vorbești alegi să taci din gură?

— Maya? spun eu.

— Da?

— Nu o mai putem lăsa nepedepsită, dacă mai spune astfel

de lucruri, okay?

Încearcă să zâmbească.

— O alianță minoritară?

— La naiba, da, spun eu și râdem amândouă.

— În regulă. Așa vom face.

*

Jucăm un joc NBA 2K15 (i-am făcut fundul arșice Mayei), apoi mă întorc acasă la unchiul Carlos cu un platou cu lazane cu fructe de mare acoperit cu o folie. Doamna Yang nu mă lasă niciodată să plec cu mâna goală, iar eu nu refuz niciodată mâncare.

Felinarele stradale din fier sunt aprinse și luminează trotuarele, iar eu îl zăresc pe unchiul Carlos de la depărtare de câteva case, stând pe treptele din fața ușii, în întuneric. Bea ceva, și când mă apropii de el văd o bere Heineken ascunsă la spate.

Pun platoul pe jos și mă așez lângă el.

— Sper că nu ai fost acasă la iubitul tău pitic, spune el.

Doamne. Îl face mereu pe Chris pitic, deși e aproape la fel de înalt ca el.

— Nu. Am fost la Maya.

Îmi întind picioarele în față și casc. A fost o zi al naibii de lungă.

— Nu-mi vine să cred că bei, spun eu în timp ce casc.

— Nu beau. E doar o bere.

— Astea sunt vorbele bunicii?

Îmi aruncă o privire.

— Starr.

— Unchiule Carlos, spun eu ferm.

Ne înfruntăm din priviri.

Pune berea jos. Uite care e treaba – bunica e alcoolică. Nu mai bea la fel de mult ca înainte, dar e nevoie doar de un pahar ca să redevină „cealaltă” bunică, chiar mai nebună decât asta. Am auzit povești despre accesele ei de furie din timpul bețiilor de pe vremuri. Îi învinuia pe mami și pe unchiul Carlos, spunând că din cauza lor bărbatul ei se întorsese la cealaltă soție și la copiii lor. Îi dădea afară din

casă, îi înjura și le făcea tot felul de lucruri urâte.

Deci nu. O bere nu e doar o bere pentru unchiul Carlos, care a fost mereu împotriva alcoolului.

— Scuze, spune el. E una din serile acelea.

— Ai văzut interviul, nu-i așa? întreb eu.

— Da. Speram ca tu să nu-l vezi.

— L-am văzut. L-a văzut și mami…?

— O, da, l-a văzut. Și Pam. Și bunica ta. N-am mai fost niciodată într-o cameră cu atâtea femei nervoase.

Se uită la mine.

— Tu cum te simți?

Ridic din umeri. Da, sunt nervoasă, dar sinceră să fiu…

— Mă așteptam ca tatăl lui să-l transforme într-o victimă.

— Și eu.

Își sprijină obrazul în palmă, cu cotul rezemat de genunchi. Nu e prea întuneric pe trepte. Îi pot vedea clar vânătăile de pe mână.

— Deci… spun eu, mângâindu-mă pe genunchi. În concediu, zici?

Se uită la mine de parcă încearcă să-și dea seama ce vreau să insinuez.

— Da?

Tăcere.

— Te-ai bătut cu el, unchiule Carlos?

Își îndreaptă spatele.

— Nu, am avut o discuție cu el.

— Vrei să spui că pumnul tău a discutat cu ochiul lui. A zis ceva despre mine?

— A îndreptat arma către tine. Asta a fost mai mult decât suficient.

Disting în vocea lui o tentă de accent străin. E necuviincios, dar râd. Râd atât de tare, încât trebuie să mă sprijin să nu cad.

— Ce e așa de amuzant? strigă el.

— Unchiule Carlos, ai lovit cu pumnul pe cineva!

— Hei, sunt din Garden Heights. Știu să mă bat. Pot să dau cu pumnul.

Mă prăpădesc de râs.

— Nu e amuzant! spune el. Nu trebuia să-mi pierd cumpătul în halul ăsta. Am fost lipsit de profesionalism. Ți-am dat un exemplu prost.

— Da, așa e, Muhammad Ali.

Încă râd. Începe și el să râdă.

— Nu mai râde, spune el.

Râsul nostru se domolește și se așterne o liniște de mormânt. Nimic de făcut, decât să te uiți la cer și la stele. Cerul e plin de stele în seara asta. Cred că acasă nu le observ din cauza tuturor celorlalte lucruri. Uneori îmi vine greu să cred că Garden Heights și Riverton Hills împart același cer.

— Îți aduci aminte ce-ți spuneam pe vremuri? întreabă unchiul Carlos.

Mă dau mai aproape de el.

— Că nu am fost numită după stele, ci stelele au fost numite după mine. Încercai să mă lingușești, nu?

Chicotește.

— Nu. Voiam să știi cât de specială ești.

— Indiferent că sunt sau nu specială, nu trebuia să-ți riști slujba pentru mine. Știi că iubești ceea ce faci.

— Dar pe tine te iubesc mai mult. Tu ești unul dintre motivele pentru care am devenit polițist, puiule. Pentru că te iubesc atât pe tine, cât și pe ceilalți oameni din cartier.

— Știu. Tocmai de aceea nu vreau să riști să-ți pierzi slujba. Avem nevoie de oameni ca tine.

— Oameni ca mine, zice el râzând trist. Știi, m-am enervat când l-am auzit pe acel om vorbind despre tine și Khalil în halul ăla, dar m-a făcut să mă gândesc la ce am spus despre Khalil în noaptea aia, în bucătăria alor tăi.

— Ce-ai spus?

— Știu că trăgeai cu urechea, Starr. Nu te mai preface că nu ai auzit.

Rânjesc. Unchiul Carlos a zis „să nu mă prefac”.

— Te referi la faptul că l-ai făcut pe Khalil traficant de droguri?

Încuviințează din cap.

— Chiar dacă ar fi fost, îl cunoșteam pe băiatul ăsta. L-am

văzut crescând alături de tine. Trebuia să conteze mai mult persoana lui și mai puțin deciziile proaste pe care le-a luat, spune el. Mă urăsc pentru că am căzut pradă acelei stări de spirit care a încercat să raționalizeze moartea lui. Și, până la urmă, nu omori pe cineva pentru că deschide ușa mașinii. Dacă faci așa ceva, înseamnă că nu ar trebui să fii polițist.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mă bucur când îi aud pe părinții mei, pe domnișoara Ofrah și pe toți protestatarii spunând lucruri de acest gen. Dar să le aud de la unchiul meu polițist? Deși îmi amplifică durerea din suflet, mă simt într-un fel ușurată.

— I-am spus același lucru lui Brian, zice el, privindu-și mâinile. După ce l-am pocnit. I-am spus-o și șefului. De fapt, cred că am țipat atât de tare, încât să mă audă toți din secție. Dar asta nu șterge cu buretele ce am făcut. Am greșit față de Khalil.

— Nu, nu ai…

— Ba da, spune el. Îl cunoșteam, știam situația din familia lui. După ce a încetat să mai vină în vizită cu tine, a dispărut din vizorul și din mintea mea, și pentru asta nu merit să fiu iertat.

Nici eu nu merit să fiu iertată.

— Cred că toți simțim acest lucru, mormăi eu. Cred că e unul dintre motivele pentru care tati e hotărât să-l ajute pe DeVante.

— Da, spune el. La fel gândesc și eu.

Mă uit din nou la stelele de pe cer. Tati spune că mi-a dat numele Starr pentru că am fost lumina lui în întuneric. Acum am și eu nevoie de o lumină în întunericul din jurul meu.

— Apropo, nu l-aș fi omorât pe Khalil, spune unchiul Carlos. Nu știu multe lucruri, dar de asta sunt sigur.

Ochii mă înțeapă și gâtul mi se contractă. Am devenit o plângăcioasă. Mă apropii și mai mult de unchiul Carlos și sper ca acest gest să spună tot ce nu pot spune prin cuvinte.

Capitolul 15

Când vede că teancul de clătite rămâne neatins, mami spune:

— Hai, Molfăilă. Ce-ai pățit?

Stăm singure la masă, în clătităria IHOP. E dimineață devreme și restaurantul e aproape gol, cu excepția noastră și a unor camionagii burtoși, bărboși, care stau înghesuiți într-un separeu. Datorită lor, trebuie să ascultăm muzică country la tonomat.

Înțep clătitele cu furculița.

— Nu prea mi-e foame.

E și minciună, e și adevăr. Am o „mahmureală" emoțională gravă. Interviul acela. Unchiul Carlos. Hailey. Khalil. DeVante. Părinții mei.

Eu, mami și Sekani am petrecut noaptea la unchiul Carlos și știu că asta e mai mult din cauză că mama e supărată pe tata, decât din cauza revoltelor. De fapt, la știri au zis că a fost prima noapte mai liniștită din Garden. Doar proteste, nu și revolte. Cu toate acestea, polițiștii au continuat să arunce cu gaze lacrimogene.

În orice caz, dacă aș aduce vorba de cearta alor mei, mami mi-ar spune: „Nu te amesteca în treburile oamenilor mari". Ai crede că, de vreme ce s-au certat din cauza mea, *mă privește și pe mine,* dar mami nu este de aceeași părere.

— Nu știu pe cine vrei tu să convingi că *nu* ți-e foame, zice mami. Mereu ai fost o mâncăcioasă.

Dau ochii peste cap și casc. M-a trezit cu noaptea-n cap și mi-a spus că mergem la IHOP, doar noi două, așa cum făceam înainte să se nască Sekani și să strice totul. El are o uniformă de schimb la unchiul Carlos și poate merge la școală împreună cu Daniel. Eu aveam doar niște pantaloni de trening și un tricou cu Drake{30} – haine nepotrivite pentru biroul procurorului. Trebuie să merg acasă să mă schimb.

— Mulțumesc că m-ai adus aici, spun eu.

Deși mă simt groaznic, sunt datoare să-i spun asta.

— Cu drag, puiule. N-am mai petrecut timp împreună de ceva vreme. Cineva a decis că nu mai sunt mișto. Eu credeam că încă sunt, dar mă rog, zice ea sorbind din cafeaua aburindă. Ți-e frică să vorbești cu procurorul?

— Nu chiar.

Deși nu pot să nu observ că mai sunt doar trei ore și jumătate până la întâlnirea de la 9:30.

— E din cauza interviului ăluia de rahat? Nemernicul ăla!

O luăm de la capăt.

— Mami…

— L-a pus pe nenorocitul de taică-său să apară la televizor și să mintă, spune ea. Și cine o să creadă că un om în toată firea a fost așa speriat de *doi copii*?

Oamenii zic același lucru pe internet. Twitter-ul comunității de culoare s-a tot luat de tatăl ofițerului Cruise, spunând că ar trebui să-l cheme Tom Cruise, după tot teatrul pe care l-a jucat. Tumblr la fel. Sunt sigură că sunt și oameni care îl cred, Hailey, de exemplu, dar domnișoara Ofrah avea dreptate – totul s-a întors împotriva lui. Oameni care nu ne-au întâlnit niciodată pe mine și pe Khalil zic că totul e o porcărie.

Așa că, deși mă frământ din cauza interviului, nu mă deranjează chiar *atât de mult*.

— Nu e numai interviul, spun eu. Mai sunt și celelalte chestii.

— Cum ar fi?

— Khalil, zic eu. DeVante mi-a spus niște lucruri despre el și mă simt vinovată.

— Ce ți-a spus? întreabă ea.

— Motivul pentru care vindea droguri. Încerca s-o ajute pe domnișoara Brenda să-și plătească datoria pe care o avea la King.

Mami face ochii mari.

— Poftim?

— Da. Și nu era unul dintre Lorzii lui King. Khalil l-a refuzat pe King când i-a propus să intre în bandă, iar acesta a

mințit ca să scape basma curată.

Mama dă din cap.

— De ce nu mă miră? King ar face rahaturi de genul ăsta.

Privesc fix la clătite.

— Ar fi trebuit să mă gândesc. Să-mi dau seama că *Khalil* poate mai mult de atât.

— N-aveai de unde să știi, draga mea, spune ea.

— Asta e și ideea. Dacă aș fi fost alături de el, aș fi…

— Nu l-ai fi putut opri. Khalil era aproape la fel de încăpățânat ca tine. Știu că ai ținut mult la el, a fost pentru tine mai mult decât un simplu prieten, dar nu te poți învinovăți pentru asta.

Îmi ridic privirea către ea.

— Cum adică „a fost pentru mine mai mult decât un simplu prieten”?

— Nu o face pe proasta, Starr. V-ați plăcut unul pe celălalt mult timp.

— Crezi că și lui i-a plăcut de mine?

— Dumnezeule!

Mami își dă ochii peste cap.

— Dintre noi două, cică eu sunt aia mai bătrână…

— Tocmai ai zis că ești bătrână.

— *Mai bătrână,* se corectează ea și se uită urât la mine, dar tot am observat. Tu cum naiba nu ți-ai dat seama?

— Habar n-am. Vorbea mereu despre alte fete, nu despre mine. E ciudat totuși. Credeam că nu mai sunt îndrăgostită de el, dar uneori nu mai înțeleg nimic.

Mami își plimbă degetul pe marginea căniii.

— Molfăilă, spune ea și oftează. Uite ce e, puiule. Suferi, okay? Asta poate să-ți amplifice stările și să te facă să simți lucruri pe care nu le-ai mai simțit de mult. Chiar dacă ai încă sentimente pentru Khalil, nu e nimic rău în asta.

— Chiar dacă sunt într-o relație cu Chris?

— Da. Ai șaisprezece ani. Ai voie să ai sentimente pentru mai multe persoane.

— Deci spui că pot să fiu ușuratică?

— Fetițo! zice arătând cu degetul spre mine. Nu mă face să-

ți dau un șut pe sub masă. Eu vreau să spun că nu trebuie să-ți pui cenușă în cap pentru asta. Jelește-l pe Khalil cât simți nevoia să o faci. Poate să-ți fie dor de el, de ceea ce ar fi putut să fie între voi, dă frâu liber sentimentelor. Dar așa cum ți-am mai spus, trăiește-ți viața. În regulă?

— În regulă.

— Bun. Deci asta-i a doua chestie. Ce altceva s-a mai întâmplat?

Dar ce nu s-a întâmplat? Simt că-mi plesnește capul, ca și cum creierul ar fi supra-încărcat. Am impresia că mahmureala emoțională seamănă foarte mult cu cea reală.

— Hailey, spun eu.

Soarbe din cafea. Cu zgomot.

— Ce-a mai făcut puștoaica aia?

Aceeași placă veche a lui mami.

— Mami, ție nu ți-a plăcut niciodată de ea.

— Nu, ce nu mi-a plăcut niciodată a fost că făceai mereu ce spunea ea, de parcă nu ai fi fost în stare să iei hotărâri și singură. E o diferență.

— N-am…

— Nu minți! Adu-ți aminte de setul ăla de tobe pe care m-ai implorat să-l cumpăr. De ce ai vrut să-l ai, Starr?

— Hailey a vrut să înființăm o trupă, dar și eu am fost încântată de idee.

— Stai puțin. Nu mi-ai spus tu că voiai să cânți la chitară în „trupa" asta, dar Hailey a spus că ar trebui să cânți la tobe?

— Da, dar…

— Apoi cu Jonas Brothers, zice ea. De care dintre ei îți plăcea cel mai mult?

— De Joe.

— Și cine a zis că ar trebui să joci rolul celui cârlionțat?

— Hailey, dar a fost în regulă să fiu Nick, însă asta s-a întâmplat în școala generală…

— Da, da! Anul trecut te-ai rugat de mine să te las să-ți vopsești părul mov. De ce, Starr?

— Am vrut…

— Nu. *De ce,* Starr? întreabă ea. Adevăratul motiv.

La naiba. Observ un tipar aici.

— Fiindcă Hailey a vrut ca eu, Maya și ea să avem părul de aceeași culoare.

— E-xact, la nai-ba. Puiule, te iubesc, dar mereu ai pus nevoile tale deoparte și ai făcut tot ce a vrut puștoaica aia. Scuză-mă dacă nu o plac.

Oferindu-mi atâtea dovezi incontestabile, îi spun:

— Acum înțeleg de ce.

— Bun. Primul pas este să conștientizezi. Deci, ce a mai făcut?

— Ne-am certat ieri, zic eu. În realitate, lucrurile au fost ciudate de la o vreme încoace. Nu-mi mai trimite mesaje și nu mă mai urmărește pe Tumblr.

Mama ia furculița și-și taie o bucată de clătită de pe farfuria mea.

— Ce e Tumblr ăsta? E ca Facebook?

— Nu și îți interzic să-ți faci cont. Niciun părinte nu are voie pe Tumblr. Ați pus deja stăpânire pe Facebook.

— Nici acum nu mi-ai acceptat cererea de prietenie.

— Știu.

— Am nevoie de vieți la Candy Crush.

— Tocmai de aceea n-o să-ți accept niciodată prietenia.

Îmi aruncă „acea privire”. Nu-mi pasă. Sunt unele lucruri pe care refuz categoric să le fac.

— Deci nu te-a mai urmărit pe Tumblr ăla, spune mami, dovedindu-mi astfel de ce nu va putea avea niciodată cont pe această rețea. Asta-i tot?

— Nu. A mai și spus și făcut niște tâmpenii.

Mă frec la ochi. Așa cum am spus, m-a trezit prea devreme.

— Încep să mă întreb de ce mai suntem prietene.

— Ei bine, Molfăilă – iar se servește din clătită mea – trebuie să te hotărăști dacă merită să salvezi această prietenie. Fă o listă cu lucrurile bune legate de prietenia voastră, apoi una cu lucrurile rele. Dacă una dintre liste e mai lungă decât cealaltă, știi ce ai de făcut. Crede-mă, pe mine metoda asta m-a ajutat mereu.

— La fel ai făcut și cu tati după ce Iesha a rămas

însărcinată? o întreb. Pentru că trebuie să fiu sinceră, eu l-aș fi dat afară în stradă în șuturi. Fără supărare.

— E în regulă. Mulți m-au considerat proastă pentru că m-am întors la taică-tău. La naiba, unii s-ar putea să mă facă și acum proastă pe la spate. Bunică-ta ar face un infarct dacă ar ști asta, dar ea este adevăratul motiv pentru care am rămas cu taică-tău.

— Credeam că bunica îl urăște pe tati. Și acum cred același lucru.

În ochii lui mami apare o umbră de tristețe, dar îmi zâmbește ușor.

— Când eram copil, bunica ta făcea și spunea lucruri dureroase când era beată, iar a doua zi își cerea scuze. De când eram mică am învățat că oamenii fac greșeli și că trebuie să decizi dacă greșelile lor sunt mai importante decât dragostea ta pentru ei.

Trage adânc aer în piept.

— Seven nu e o greșeală, îl iubesc până la moarte, Maverick e cel care a greșit. Cu toate astea, lucrurile bune pe care le face și dragostea noastră cântăresc mai mult decât acea greșeală.

— Chiar și cu nebuna de Iesha în viețile noastre? întreb eu.

Mama chicotește.

— Chiar și cu nebuna, zăpăcita și enervanta de Iesha în viețile noastre. E un pic diferit la tine, da, dar dacă aspectele bune cântăresc mai mult decât cele rele, rămâi prietenă cu Hailey, puiule.

Exact asta s-ar putea să fie problema. Multe dintre lucrurile bune legate de prietenia noastră s-au întâmplat în trecut. Jonas Brothers, serialul *High School Musical,* faptul că amândouă am pierdut pe cineva drag. Prietenia noastră e întemeiată pe amintiri. Ce ne mai leagă acum?

— Dar dacă binele nu atârnă în balanță mai greu decât răul? întreb eu.

— Atunci renunță la prietenia cu ea, spune mami. Dacă o păstrezi în viața ta, iar ea continuă să-ți facă rău, renunță la ea. Pentru că, îți jur, dacă taică-tău ar mai fi făcut vreo

greșeală, acum aș fi fost măritată cu Idris Elba și aș fi zis „care Maverick?”

Izbucnesc în râs.

— Acum ia și mănâncă, spune ea și îmi dă furculița. Dacă nu-mi dai de ales, o să le mănânc eu și pe ale tale.

*

Sunt atât de obișnuită cu fumul din Garden Heights zilele astea, încât mi se pare ciudat să nu-l mai simt când ajungem acasă. E vreme mohorâtă din cauza furtunii de noaptea trecută, dar putem merge cu geamurile mașinii coborâte. Chiar dacă revoltele s-au oprit, trecem pe lângă tot atâtea tancuri câte mașini sport.

Dar când intrăm în casă, simțim fumul chiar de la ușă.

— Maverick! urlă mami și ne grăbim spre bucătărie.

Tati toarnă apă pe o tigaie în chiuvetă, iar tigaia sfârâie și împrăștie un fum alb. Orice ar fi ars tati în tigaie, l-a făcut scrum.

— Aleluia! zice Seven și își ridică mâinile deasupra capului. Cineva care chiar se pricepe să gătească.

— Taci, zice tati.

Mama ia tigaia și examinează rămășițele de neidentificat.

— Ce-ai gătit aici? Ouă?

— Mă bucur că nu ai uitat cum să ajungi acasă, spune el.

Trece pe lângă mine fără să-mi arunce o privire sau să-mi spună bună dimineața. Oare e încă nervos din cauza lui Chris?

Mama ia o furculiță și o înfige în mâncarea arsă, lipită de tigaie.

— Vrei să mănânci ceva, Seven, puiule?

Se uită la ea și zice:

— A, nu. Apropo, tigaia nu ți-a greșit cu nimic, mami.

— Ai dreptate, zice ea, dar continuă să înjunghie tigaia. Vorbesc serios, pot să-ți fac ceva de mâncare. Ouă. Șuncă.

Se uită spre hol și strigă:

— Șuncă *de porc*! Porc! Purcel! Tot ce vrei!

Cam atât cu toată discuția aia despre binele care cântărește mai greu decât răul. Eu și Seven ne uităm unul la altul. Amândoi urâm când se ceartă, fiindcă suntem mereu prinși la

mijloc în războiul dintre ei. Pofta noastră de mâncare are cel mai mult de suferit pe timp de război. Dacă mami e nervoasă și nu gătește, atunci trebuie să mâncăm unul dintre felurile de mâncare pe care se chinuie tati să-l pregătească, cum ar fi spaghetti cu ketchup și crenvurști.

— Mănânc ceva la școală, zice Seven în timp ce o sărută pe obraz. Mersi oricum.

Dă pumn în pumn cu mine înainte să iasă din bucătărie – felul lui Seven de a-mi ura succes.

Tati se întoarce în bucătărie, purtând o șapcă întoarsă, își ia cheile și o banană.

— Noi trebuie să fim la biroul procurorului la 9:30, spune mami. Vii cu noi?

— O, dar de ce? Carlos nu poate merge? Că doar lui îi spuneți toate secretele voastre.

— Știi ce, Maverick…

— Ne vedem acolo, spune el și pleacă.

Mami mai înfige de câteva ori furculița în tigaie.

*

Procurorul în persoană ne conduce într-o sală de conferințe. Numele ei este Karen Monroe și este o femeie albă, de vârstă mijlocie, care pretinde că înțelege prin ce trec.

Domnișoara Ofrah e deja în sala de conferințe, cu niște oameni care lucrează pe lângă biroul procurorului. Domnișoara Monroe ține un discurs lung despre cât de mult vrea să se facă dreptate pentru Khalil și își cere scuze că a durat atât de mult până ne-am întâlnit.

— Mai precis, douăsprezece zile, punctează tati. Prea mult, dacă mă întrebați pe mine.

Domnișoara Monroe pare un pic jenată de remarca lui tati.

Ne explică procedurile de judecată ale Curții Supreme. Apoi întreabă despre noaptea aceea. Îi spun cam ce le-am spus și polițiștilor, numai că ea nu pune întrebări tâmpite despre Khalil. Însă când ajung la partea cu numărul de împușcături, cum l-au lovit gloanțele pe Khalil în spate, privirea de pe chipul lui…

Mi se strânge stomacul, mi se adună vomă în gură și mă

înec. Mami sare și ia coșul de gunoi. Îl pune în fața mea suficient de repede, ca să prindă voma care îmi țâșnește din gură.

Iar eu plâng și vomit. Plâng și vomit. Asta e tot ce pot face.

Domnișoara procuror îmi aduce un suc și spune:

— Ajunge pentru azi, draga mea. Mulțumesc.

Tati mă ajută să ajung la mașina mamei, în timp ce oamenii de pe holuri se holbează la noi. Pun pariu că și-au dat seama că eu sunt martorul după fața mea plină de lacrimi și muci și probabil mi-au dat un nou nume – Sărmana. Ca în expresia „Of, sărmana fată". Asta înrăutățește lucrurile.

Mă urc în mașină, unde sunt la adăpost de mila lor, și îmi sprijin capul de geam, simțindu-mă ca un rahat.

*

Mami parchează mașina în fața magazinului, iar tati oprește în spatele nostru. Se dă jos din camioneta lui și vine la mașina noastră, pe partea mamei, care coboară geamul.

— Mă duc la școală, îi spune ea. Trebuie să le povestesc despre situația asta. Poate să stea cu tine?

— Da, e în regulă. Poate să se odihnească în birou.

O altă chestie care ți se întâmplă atunci când plângi și vomiți – oamenii vorbesc despre tine ca și cum nu ai fi și tu de față și hotărăsc totul în locul tău. De parcă sărmana fată nu i-ar auzi.

— Ești sigur? îl întreabă mami. Sau trebuie s-o duc la Carlos?

Tati oftează.

— Lisa…

— Maverick, mă doare-n fund de problema ta, vreau doar să fii alături de fiica noastră. Te rog?

Tati vine pe partea mea și deschide portiera.

— Vino-ncoace, puiule.

Mă dau jos, bolborosind ca un copil care și-a julit genunchiul. Tati mă strânge la pieptul lui, mă freacă pe spate și mă sărută pe cap. Mami pornește mașina.

— Îmi pare rău, puiule, spune el.

Plânsul și voma nu mai contează acum. Tati are grijă de

mine.

Intrăm în magazin. Tati aprinde lumina, dar lasă semnul cu închis la geam. Se duce în birou preț de o secundă, apoi se întoarce și mă apucă de bărbie.

— Deschide gura, spune el.

O deschid, iar el se strâmbă.

— *Vaaai.* Trebuie să-ți iau o sticlă cu apă de gură. O să scoli morții din mormânt cu duhoarea asta.

Râd cu lacrimi în ochi. Cum am spus, tati are talentul de a mă face să râd.

Îmi șterge obrajii de lacrimi cu mâinile lui aspre ea glaspapirul, dar sunt obișnuită cu ele. Îmi cuprinde fața cu palmele. Zâmbesc.

— Așa, fetițo, zice el. O să fie bine.

Mă simt suficient de bine ca să spun:

— Acum sunt fetița ta? Nu prea te-ai purtat ca și cum aș fi.

— Nu începe!

Se duce pe culoarul cu produse de farmacie.

— Vorbești ca maică-ta.

— Ziceam și eu așa. Ai fost foarte acru azi.

Se întoarce cu o sticlă de apă de gură Listerine.

— Poftim. Folosește-o înainte să-mi omori toate produsele cu respirația ta.

— Așa cum ai omorât tu ouăle alea azi-dimineață?

— Aa, alea erau ouă înnegrite. Habar n-aveți voi ce sunt alea.

— *Nimeni* nu știe ce-s alea.

Câteva guri de Listerine la toaletă și gura îmi revine la normal, nemaimirosind a vomă. Tati mă așteaptă pe banca de lemn din fața magazinului. Clienții noștri mai în vârstă, care nu pot merge prea mult, iau loc de obicei pe această bancă, în timp ce eu, tati sau Seven le aducem alimentele de care au nevoie din magazin.

Tati bate cu palma pe locul de lângă el, făcându-mi semn să stau jos.

Mă așez.

— Ai de gând să deschizi magazinul curând?

— În câteva minute. Ce vezi la băiatul ăla alb?

Fir-ar să fie. Nu mă așteptam să intre direct în subiect.

— În afară de faptul că e adorabil… spun eu și tati scoate un oftat de exasperare, e deștept, haios și ține la mine. Mult.

— Ai vreo problemă cu băieții negri?

— Nu. Am avut prieteni negri. Trei. Unul în clasa a patra, deși nu prea pot să-l iau în calcul, și doi în școala generală, care, la fel, nu contează, pentru că nimeni n-are habar ce înseamnă o relație în școala generală. Sau, mai bine zis, nimeni n-are habar de nimic.

— Poftim? întreabă el. N-am știut nimic de ei.

— Pentru că știam că te-ai fi isterizat. Ai fi pus pe cineva să-i omoare sau ceva de genul.

— Să știi că nu-i o idee așa de rea.

— Tati!

Îi dau o palmă ușoară peste braț, iar el se prăpădește de râs.

— Carlos a știut de ei? întreabă el.

— Nu. El i-ar fi verificat sau i-ar fi arestat. N-ar fi fost mișto.

— Păi și atunci de ce i-ai zis de puștiul alb?

— Nu i-am zis, spun eu. A aflat. Chris locuiește pe strada lui, așa că ar fi fost greu să mă ascund. Și hai să fim cinstiți, tati, știu ce crezi despre cuplurile interrasiale. Nu voiam să vorbești așa despre mine și Chris.

— Chris, zice el, maimuțărindu-mă. Ce nume de pămpălău mai e și ăsta?

E atât de meschin.

— Dacă tot pui atâtea întrebări, ai vreo problemă cu albii?

— Nu chiar.

— *Nu chiar?*

— Hei, sunt sincer. Mă gândesc că de obicei fetele ies cu băieți care seamănă cu tații lor și, nu te mint, când l-am văzut pe albul… Chris, se corectează și eu zâmbesc. M-am îngrijorat. Am crezut că te-am întors împotriva negrilor sau că n-am fost un exemplu de bărbat negru demn de urmat. Nu puteam să suport asta.

Îmi pun capul pe umărul lui.

— Nu, tati. N-ai fost un exemplu bun pentru cum ar trebui să fie un bărbat negru. Ai fost un exemplu bun pentru cum ar trebui să fie un *bărbat.* Alooo!

— Alooo, mă imită el și mă sărută pe creștet. Fetița mea.

Un BMW cenușiu oprește brusc în fața magazinului.

Tati mă înghiontește să mă ridic de pe bancă.

— Să mergem.

Mă trage înspre biroul lui și mă împinge înăuntru. Îl zăresc pentru o clipă pe King ieșind din BMW, înainte ca tati să-mi închidă ușa în față.

Cu mâinile tremurându-mi, crăcănez puțin ușa.

Tati stă de pază la intrarea în magazin. Mâna îi coboară încet spre talie. Acolo unde își ține pistolul.

Alți trei Lorzi sar din BMW, dar tati strigă:

— Nu. Dacă vrei să vorbim, o facem între patru ochi.

King le face semn din cap băieților lui, care rămân lângă mașină.

Tati se dă la o parte și King intră în magazin. Mi-e rușine s-o recunosc, dar nu știu dacă tati are vreo șansă în fața lui King. Tata nu e slăbănog, și nici mic de statură, dar pe lângă King, care e un munte de mușchi și grăsime înalt de 1,83, arată ca un pitic. Totuși, e aproape o blasfemie să gândesc așa.

— Unde e? întreabă King.

— Unde e cine?

— Știi prea bine cine. Vante.

— De unde să știu eu? zice tati.

— A lucrat aici, nu?

— O zi sau două, da. Azi nu l-am văzut.

King face ture prin magazin și își îndreaptă trabucul către tati. Transpirația îi lucește pe colacii de grăsime de pe cap.

— Minți.

— De ce să mint, King?

— După tot ce-am făcut pentru tine, spune King, așa mă răsplătești? Unde e, Mare Mav?

— Nu știu.

— Unde e? zbiară King.

— Am zis că nu știu! Mi-a cerut câteva sute de dolari zilele

trecute. I-am spus că trebuie să muncească din greu pentru ei. Așa a făcut. Mi-a fost milă de el și i-am dat toți banii de la început, ca un dobitoc ce sunt. Trebuia să vină azi și n-a venit. Și cu asta basta.

— De ce îi trebuiau bani de la tine, când a furat cinci mii de la mine?

— Să fiu al dracului dacă știu, spune tati.

— Dacă aflu că m-ai mințit…

— Nu-ți face griji în privința asta. Și așa am o grămadă de probleme pe cap.

— O, da. Știu de problemele tale, zice King și pufnește în râs. Am auzit că Starr-Starr e martorul despre care se vorbește la știri. Sper că știe să-și țină gura atunci când trebuie.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Cazurile astea-s mereu interesante, zice King. Ăștia sapă după informații. Rahat, încearcă să afle mai multe despre mort decât despre cine l-a împușcat. Fac să pară că e un lucru bun c-a murit. Deja zic de Khalil că vindea droguri. Asta înseamnă necazuri pentru toți cei care ar fi putut să fie amestecați în tărășenia asta. Așa că oamenii tre' să aibă grijă când vorbesc cu procurorul. Nu cumva să se pună în pericol fiindcă și-au dat drumul la gură.

— Nu, spune tati. Ăia care s-au băgat în rahatul ăsta trebuie să fie atenți la ce zic sau la ce se gândesc să facă.

Urmează câteva secunde chinuitoare în care tati și King se privesc fix, de parcă ar fi într-o competiție a privirilor. Tati își ține mâna pe lângă talie, ca și cum ar fi lipită acolo.

King pleacă, trântind ușa destul de tare cât să rupă balamalele, clopoțelul făcând un zgomot infernal. Se urcă în BMW. Lacheii îl urmează și se face nevăzut, lăsând adevărul în urmă.

O să mă nenorocească dacă-l pârăsc.

Tati se trântește pe banca pentru vârstnici. Are umerii încovoiați și respiră greu.

*

Închidem magazinul devreme și luăm cina la pachet, de la restaurantul domnului Reuben.

Pe drum spre casă, mă uit cu atenție la fiecare mașină din spatele nostru, mai ales dacă e una argintie.

— N-o să-l las să-ți facă nimic rău, spune tati.

Știu. Și totuși.

Mami bate de zor niște bucăți de carne când ajungem acasă. Mai întâi tigaia, acum carnea roșie. Nimic din bucătărie nu mai e în siguranță în preajma ei.

Tati îi arată punga.

— Am luat noi mâncare, dragă.

Asta nu o împiedică să bată în continuare carnea.

Stăm cu toții la masă în bucătărie, dar e cea mai tăcută cină din istoria familiei Carter. Părinții mei nu-și vorbesc. Seven nu vorbește. Eu nici atât. Și nici nu mănânc. După dezastrul din biroul procurorului și după întâmplarea cu King, coastele cu fasole din farfuria mea arată dezgustător. Sekani nu poate să stea locului, moare să ne povestească în detaliu despre ziua lui de la școală. Cred că-și dă seama că nimeni n-are chef de poveștile lui. Brickz plescăie la niște coaste în colțul lui, cu fălcile pline de bale.

După ce terminăm de mâncat, mami ne strânge farfuriile și tacâmurile.

— În regulă, copii, terminați-vă temele. Și stai liniștită, Starr. Profesorii tăi mi le-au dat pe ale tale.

De ce mi-aș face griji?

— Mulțumesc.

Dă să ia farfuria lui tati, dar el îi pune o mână pe braț.

— Las-o, o iau eu.

Îi ia toate farfuriile din mână, le pune în chiuvetă și dă drumul la apă.

— Maverick, nu e nevoie să faci asta.

Tati stropește cu mult prea mult detergent de vase farfuriile din chiuvetă. Mereu face așa.

— E în regulă. La ce oră trebuie să fii la clinică mâine-dimineață?

— Nu mă duc nici mâine la clinică. Am un interviu pentru o slujbă.

Tata se întoarce cu fața la ea.

— Altul?

Altul?

— Da. La Markham Memorial, din nou.

— Unde lucrează mătușa Pam, zic eu.

— Da. Tatăl ei e în comitetul de conducere și m-a recomandat. Pentru postul de asistentă-șefă la secția de pediatrie. Ăsta e al doilea interviu, de fapt. De data asta, vor să discut cu cei din conducere.

— Iubito, e grozav, spune tati. Asta înseamnă că ești la un pas să obții postul, nu?

— Să sperăm, spune ea. Pam zice că sunt ca și angajată.

— De ce nu ne-ați spus nimic? întreabă Seven.

— Pentru că nu vă privește, de-aia, spune tati.

— Și pentru că n-am vrut să vă faceți speranțe, adaugă mami. E concurență pe post.

— Și cât e salariul? întreabă obrăznicătura de Seven.

— Mai mare decât la clinică. Cu șase cifre.

— Șase? întrebăm eu și Seven în același timp.

— Mama o să fie milionară! țipă Sekani.

Jur că habar n-are de nimic pe lumea asta.

— Șase cifre înseamnă sute de mii, Sekani, nu milioane, zic eu.

— Ah. Tot e mult.

— La ce oră ai interviul? întreabă tati.

— La unsprezece.

— Okay, e bine.

Se întoarce cu spatele și șterge o farfurie.

— Putem să ne uităm la niște case înainte de interviu.

Mami își duce mâna la piept și face un pas înapoi.

— Poftim?

Se uită la mine, apoi la ea.

— Vă scot din Garden Heights, draga mea. Ai cuvântul meu.

Ideea e la fel de trăsnită ca un coș de patru puncte la baschet. Să locuim în altă parte decât în Garden Heights? Mda, sigur. N-aș fi crezut-o nici în ruptul capului, dacă n-aș fi auzit-o din gura lui tati. Tati nu vorbește aiurea niciodată.

Amenințarea lui King trebuie să-l fi determinat să ia această decizie.

Freacă tigaia pe care a înjunghiat-o mami azi-dimineață.

Mami apucă tigaia, o pune jos și-l ia de mână.

— Lasă asta acum.

— Ți-am zis că e în regulă. Pot să spăl vasele.

— Lasă-le.

Îl trage spre dormitorul lor și închide ușa.

Deodată, televizorul lor începe să urle, iar Jodeci cântă la combină, acoperind vocea de la televizor. Dacă femeia asta rămâne gravidă, sunt terminată. *Terminată.*

— Pfiu, să fiu al naibii, zice Seven, știind și el care-i faza. Sunt prea bătrâni pentru asta.

— Prea bătrâni pentru ce? întreabă Sekani.

— Nimic, spunem eu și Seven în același timp.

— Chiar crezi că tati a vorbit serios? îl întreb pe Seven. Chiar ne mutăm?

Își răsucește de la rădăcină o șuviță de păr. Nu cred că o face conștient.

— Așa se pare, că vă mutați. Mai ales dacă mami primește postul.

— Vă mutați? întreb eu. Nici tu nu o să rămâi în Garden Heights.

— Vreau să spun că o să vin în vizită, dar nu pot să-mi las surorile și pe mama singure, Starr. Știi asta.

— Mama ta te-a abandonat, spune Sekani. Unde să mergi în altă parte, fraierule?

— Pe cine faci tu fraier?

Seven își duce mâna la subsuoară și apoi o freacă de fața lui Sekani. Prima dată când mi-a făcut mie asta, aveam nouă ani. El s-a ales cu buza umflată, iar eu cu o bătaie zdravănă.

— Oricum n-o să stai la maică-ta acasă, spun eu. Pleci la facultate, aleluia, slăvit fie Iisus cel Negru.

Seven ridică din sprâncene.

— Vrei și tu o mână dată pe la subsuoară? Și, ca să știi, mă duc la Comunitatea Centrală, să pot sta în casa mamei și să am grijă de surorile mele.

Asta mă cam doare. Și eu sunt sora lui, nu numai ele.

— Ai zis casă, repet eu. Niciodată nu zici *acasă*.

— Ba da, zice el.

— Ba nu.

— Ba da.

— Taci naibii din gură.

Pun capăt discuției.

— Oo!

Sekani întinde mâna.

— Dă-mi dolarul pentru înjurătură!

— Ei, pe dracu', zic eu. Nu vii la mine cu căcaturi de-astea.

— Trei dolari!

— Okay, în regulă. Îți dau o bancnotă de trei dolari.

— N-am văzut în viața mea o bancnotă de trei dolari, spune el.

— Exact. Și nici de la mine n-o să vezi în veci cei trei dolari.

PARTEA A II-a

După cinci săptămâni

Capitolul 16

Domnișoara Ofrah mi-a aranjat azi un interviu la unul din programele naționale de știri – fix cu o săptămână înainte să depun mărturie la Curtea Supremă, lunea viitoare.

E aproape ora șase când sosește limuzina trimisă de cei de la emisiunea de știri. Familia mă însoțește. Mă îndoiesc că li se va lua interviu și fraților mei, dar Seven vrea să mă susțină. Sekani pretinde că și el tot asta vrea, dar speră să fie cumva „descoperit”, cu toate camerele de luat vederi din jurul lui.

Părinții mei i-au spus tot. Cu toate că mă calcă pe nervi, a fost drăguț când mi-a dat o felicitare lucrată de mână pe care scria „Îmi pare rău”. Asta până când am deschis-o. Înăuntru era un desen cu mine plângând, în timp ce stăteam aplecată deasupra lui Khalil, iar pe cap aveam coarne de drac. Sekani a spus că a vrut să fie ceva „realist”. Frățiorul meu cel tâmpit.

Ne îndreptăm cu toții către limuzină. Câțiva vecini ne urmăresc curioși de pe verandă și din curți. Mami ne-a pus pe toți, inclusiv pe tati, să ne îmbrăcăm ca și cum ne-am duce la Templul lui Christos – nu cu haine în genul celor pe care le purtăm de Paște, dar nici în ținutele casual pe care le purtăm la „biserica minorităților”. Zice că nu vrea ca cei de la știri să creadă că suntem niște „șobolani cu glugă”.

Așa că, în timp ce ne îndreptăm spre mașină, mamei nu-i mai tace gura:

— Când ajungem acolo, nu atingeți nimic și vorbiți numai când cineva vi se adresează. Nu ziceți decât „da, doamnă” și „da, domnule”, sau „nu, doamnă” și „nu, domnule”. E clar?

— Da, doamnă, răspundem toți trei în cor.

— Hei, Starr, e-n regulă, strigă unul dintre vecini.

Aud oameni din cartier spunându-mi asta aproape în fiecare zi. Se răspândește vorba prin Garden că eu sunt martorul. „E-n regulă” e mai mult decât un salut. E un mod simplu prin care oamenii îmi spun că sunt alături de mine.

Ce-mi place cel mai mult? Acum nu mai sunt „fata Marelui Mav, care lucrează la magazin”. Oamenii îmi spun acum pe nume, Starr.

Plecăm cu limuzina. Bat nervos din degete pe genunchi, privind cartierul prin geamul mașinii. Am vorbit cu detectivii, cu procurorul general, iar săptămâna viitoare o să depun mărturie la Curtea Supremă. Am povestit de atâtea ori despre noaptea aceea, încât pot s-o fac și în somn. Însă de data asta, lumea întreagă va asculta povestea.

Îmi vibrează telefonul în buzunarul jachetei. Câteva mesaje de la Chris.

Mama vrea să știe ce culoare are rochia ta de bal.
Croitorul trebuie să știe acest lucru imediat.

O, la naiba. Sâmbătă e Balul bobocilor și absolvenților. Încă nu mi-am cumpărat rochie. Cu toată povestea asta cu Khalil, nu sunt sigură că vreau să merg. Mama îmi spune să merg, ca să mai uit de tot ce se întâmplă în jurul meu. Eu am spus că nu vreau. Ea mi-a aruncat „privirea” aceea.

Deci, mă duc la afurisitul de bal. Ce-a apucat-o cu dictatura asta? Nu mi se pare deloc mișto. Îi răspund lui Chris la mesaj.

Ăăă… albastru-deschis?

El scrie:

Încă nu ți-ai luat rochie?
Mai am destul timp să o cumpăr, îi răspund eu. Doar că am fost ocupată.

E adevărat. Domnișoara Ofrah m-a pregătit pentru acest interviu în fiecare zi după școală. În unele zile terminam devreme și dădeam o mână de ajutor la asociația Just Us for Justice. Răspundeam la telefon, împărțeam pliante, făceam tot ce îmi cereau. Uneori trăgeam cu urechea la ședințe, unde se discutau reforme ale poliției sau se vorbea despre importanța de a convinge comunitatea să demonstreze pașnic, nu să se revolte.

L-am întrebat pe Dr. Davis dacă Just Us ar putea să organizeze o dezbatere la Williamson, așa cum făcea la Liceul Garden. Mi-a spus că nu crede că Williamson ar fi interesat de

o astfel de dezbatere.

Chris îmi răspunde la mesajul despre bal:

Bine, dacă zici tu.

Apropo, te salută Vante.
Mai am puțin și-l bat la Madden
Trebuie să-nceteze să-mi mai spună Bieber

După toate tâmpeniile alea cu „băiatul alb care încearcă să fie negru” pe care le-a spus DeVante despre Chris, în ultima vreme stă pe la Chris pe acasă mai mult decât mine. Chris l-a invitat să joace Madden și dintr-odată au devenit „frați”. După spusele lui DeVante, colecția imensă de jocuri video a lui Chris compensează faptul că e alb.

I-am spus lui DeVante că e prea disperat după jocuri video. Mi-a zis să tac din gură. Ne înțelegem bine, totuși.

Ajungem la un hotel de lux din centru. Un tip alb cu hanorac așteaptă sub copertina de la ușă. Are o mapă sub braț și un pahar de cafea Starbucks în mână. Cu toate astea, reușește cumva să deschidă ușa limuzinei și să dea mâna cu noi când coborâm.

— John, producătorul. Încântat să vă cunosc.

Cu mine dă mâna de două ori.

— Și lasă-mă să ghicesc, tu ești Starr.

— Da, domnule.

— Îți mulțumesc mult că ai avut curajul să faci asta.

Din nou cuvântul ăsta. Curaj. Oamenilor curajoși nu le tremură picioarele. Oamenilor curajoși nu le vine să vomite. Oamenii curajoși nu trebuie să-și aducă aminte să respire atunci când se gândesc prea mult la noaptea aceea. Dacă am considera curajul ca fiind o boală, ar însemna că toată lumea m-a diagnosticat greșit.

John ne conduce printr-un labirint de coloane, iar eu mă bucur atât de mult că port pantofi cu talpa joasă. Vorbește întruna despre cât de important este interviul și cât de mult își doresc ei ca adevărul să iasă la lumină. Atât de mari sunt așteptările lor, că aproape încep să mă tem un pic de acest interviu.

Ne duce în curtea hotelului, unde câțiva cameramani și oameni de televiziune pregătesc filmarea. În mijlocul haosului se află Diane Carey, reporterița, căreia i se face machiajul.

E ciudat să o văd în carne și oase, nu ca pe o imagine la televizor, alcătuită dintr-o puzderie de pixeli. Când eram mică, de fiecare dată când rămâneam peste noapte la bunica, mă punea să dorm îmbrăcată cu una dintre cămășile ei lungi de noapte, să-mi spun rugăciunea de culcare timp de cel puțin cinci minute și să mă uit la știrile prezentate de Diane Carey, ca să „fiu la curent cu ce se întâmplă în lume”.

— Bună!

Fața doamnei Carey se luminează când ne vede. Vine la noi și jos pălăria pentru tipa care o machiază, fiindcă se ține după ea și continuă să-și facă meseria ca o profesionistă. Doamna Carey dă mâna cu noi.

— Diane. Mă bucur mult să vă cunosc pe toți. Iar tu trebuie să fii Starr, spune ea adresându-mi-se. Să nu ai emoții. Va fi ca o conversație pe care o purtăm doar noi două.

Tot timpul cât vorbește, un tip ne face poze. Da, sunt sigură că va fi doar o conversație normală.

— Starr, ne gândeam că am putea să vă filmăm, pe tine și pe Diane, plimbându-vă prin curte în timp ce stați de vorbă, spune John. Apoi vom merge sus, în apartament și vom filma discuțiile dintre tine și Diane, dintre tine, Diane și domnișoara Ofrah și în final, dintre tine și părinții tăi. După asta, vom fi gata.

Unul dintre oamenii de la producție îmi aranjează microfonul, în timp ce John îmi dă detalii despre ideea lui cu plimbarea prin curte.

— E doar o filmare de tranziție, spune el. Chestii simple.

Simple pe dracu’. Prima dată, practic defilez ca la un marș. A doua oară, merg de parcă aș fi într-un cortegiu funerar și nu pot răspunde la întrebările doamnei Carey. Nu mi-am dat seama până acum că mersul și vorbitul necesită atâta coordonare.

Odată ce ne iese ca la carte această plimbare prin curte, luăm liftul până la ultimul etaj. John ne conduce într-un

apartament imens – serios, arată ca un apartament de lux la mansardă –, cu vedere spre centrul orașului. În jur de douăsprezece persoane aranjează camerele de filmat și reflectoarele. Domnișoara Ofrah este acolo, purtând unul din tricourile ei inscripționate cu poza lui Khalil și o fustă. John spune că sunt pregătiți pentru mine.

Mă așez pe fotoliul din fața doamnei Carey. Niciodată n-am putut să stau picior peste picior, nu știu de ce, deci asta iese din discuție. Îmi verifică microfonul, iar doamna Carey îmi spune să mă relaxez. Curând, pornesc camerele de filmat.

— Milioane de oameni din toată lumea au auzit de numele Khalil Harris, spune ea, și fiecare dintre ei și-a creat propria imagine despre cine a fost el. Ce a însemnat el pentru tine?

Mult mai mult decât a știut el vreodată.

— A fost unul dintre prietenii mei cei mai buni, răspund eu. Ne cunoșteam de mici. Dacă ar fi acum aici, ar evidenția faptul că e cu cinci luni, două săptămâni și trei zile mai mare decât mine. Chicotim amândouă. Dar așa e – era – Khalil.

Rahat. Doare când trebuie să vorbesc despre el la trecut.

— Era glumeț. Chiar și atunci când dădea de greu, tot vedea partea plină a paharului. Și el… Mă lasă vocea.

Știu că sună siropos, dar am impresia că e lângă mine. Și-ar vârî nasul pe aici, să se asigure că spun lucrurilor pe nume. Mi-ar zice probabil că sunt fanul lui numărul unu, sau ar găsi vreun alt titlu enervant, care numai lui Khalil i-ar putea trece prin minte.

Mi-e dor de el.

— Avea un suflet mare, zic eu. Știu că unii oameni spun că era un golan, dar dacă l-ați fi cunoscut cu adevărat, v-ați fi dat seama că nu era deloc așa. Nu spun că era vreun înger, sau ceva de genul ăsta, dar nu era un om rău. Era… Ridic din umeri. Era un copil.

Doamna Carey dă din cap.

— Era un copil.

— Da. Era un copil.

— Ce crezi despre oamenii care se concentrează mai mult pe aspectele negative din viața lui? întreabă ea. Adică pe

faptul că s-ar putea să fi vândut droguri?

Domnișoara Ofrah mi-a spus odată că așa trebuie să lupt, făcându-mă auzită.

Deci mă fac auzită.

— Urăsc chestia asta, răspund eu. Dacă oamenii ar ști de ce vindea el droguri, n-ar mai vorbi așa despre el.

Doamna Carey se îndreaptă puțin în scaunul ei.

— De ce le vindea?

Îi arunc o privire domnișoarei Ofrah, iar ea dă din cap. În timpul tuturor ședințelor noastre pregătitoare, m-a sfătuit să nu intru în detalii despre Khalil și faptul că vindea droguri. A zis că publicul nu are nevoie să știe asta.

Dar apoi mă uit la cameră, dintr-odată conștientă că milioane de oameni vor urmări acest interviu peste câteva zile. King ar putea fi unul dintre ei. Deși încă îmi răsună în minte amenințarea lui, nu este nici pe departe la fel de puternică precum cuvintele Kenyei, din ziua aceea când am stat de vorbă la magazin.

Khalil mi-ar lua apărarea. Ar trebui să-i iau și eu apărarea.

Așa că mă pregătesc să lovesc.

— Mama lui Khalil este dependentă de droguri, îi spun eu doamnei Carey. Toată lumea care îl cunoștea știa cât de mult îl necăjea asta și cât de mult ura drogurile. Le vindea doar ca s-o ajute să iasă dintr-o situație în care era implicată cu cel mai mare traficant de droguri și lider de bandă din cartier.

Domnișoara Ofrah oftează zgomotos. Părinții mei se holbează la mine.

E o aluzie voalată, totuși o aluzie. Oricine știe ceva despre Garden Heights știe exact la cine mă refer. La naiba, dacă vor urmări interviul domnului Lewis, își vor da seama.

Dar hei, de vreme ce King vrea să mintă prin tot cartierul, spunând despre Khalil că a fost membru al bandei lui, atunci și eu pot să spun lumii că a fost forțat de el să vândă droguri.

— Viața mamei lui era în pericol, spun eu. Ăsta e singurul motiv pentru care ar fi vândut droguri. Și nu făcea parte din nicio bandă…

— Nu era membrul niciunei bande?

— Nu, doamnă. Nu a vrut niciodată să aibă un asemenea stil de viață. Dar presupun…

Nu știu de ce, dar mă gândesc la DeVante.

— Nu înțeleg de ce toată lumea pare să creadă că, atâta timp cât era traficant de droguri și gangster într-o bandă, și-a meritat moartea.

Un pumn direct în falcă.

— Te referi la mass-media? întreabă ea.

— Da, doamnă. Mi se pare că vorbesc bazându-se doar pe niște presupuneri legate de ce a spus, ce a făcut sau nu a făcut Khalil. Nu știam că un om mort poate fi acuzat de crima care s-a comis asupra lui, înțelegeți?

De cum spun asta, știu că am dat un croșeu.

Doamna Carey îmi cere să relatez întâmplările din seara aceea. Nu pot intra în prea multe detalii – domnișoara Ofrah mi-a spus să nu o fac –, dar zic totuși că am făcut tot ce ne-a cerut Unu-Cincisprezece și că nu l-am înjurat nici măcar o dată, așa cum pretinde tatăl lui. Îi spun cât de teamă mi-a fost, cât de îngrijorat era Khalil pentru mine, încât a deschis portiera ca să mă întrebe dacă sunt bine.

— Deci nu a reprezentat o amenințare la viața ofițerului Cruise? întreabă ea.

— Nu, doamnă. Cuvintele lui au fost exact acestea: „Starr, ești bine?” Astea au fost ultimele lui cuvinte și…

Plâng fără rețineri, în timp ce descriu momentul când au răsunat împușcăturile și Khalil m-a privit pentru ultima dată; când l-am ținut în brațe, în timp ce stătea întins pe stradă și ochii i se împăienjeneau. Îi spun că Unu-Cincisprezece și-a îndreptat arma către mine.

— A îndreptat arma spre tine? întreabă ea.

— Da, doamnă. A ținut-o îndreptată spre mine, până când a sosit celălalt ofițer.

În spatele camerelor, mami își acoperă gura cu mâna. Din ochii lui tati sar scântei de furie. Domnișoara Ofrah a rămas înmărmurită.

Altă lovitură de pumn.

Vezi tu, doar unchiului Carlos i-am spus partea asta.

Doamna Carey îmi întinde un șervețel și mă lasă o clipă să mă adun.

— Această situație te-a făcut să te temi de polițiști? mă întreabă ea în cele din urmă.

— Nu știu, spun eu sincer. Unchiul meu e polițist. Știu că nu toți polițiștii sunt răi. Și ei își riscă viața, știți? Mereu mi-e teamă ca unchiul meu să nu pățească ceva. Dar m-am săturat ca ei să-și dea cu presupusul. Mai ales când e vorba de persoane de culoare.

— Ți-ai dori ca mai mulți polițiști să renunțe la prejudecățile legate de persoanele de culoare? clarifică ea.

— Exact. Totul s-a întâmplat din cauză că el – nu-i pot rosti numele – a presupus că eram puși pe rele. Fiindcă suntem negri și pentru că locuim unde locuim. Eram doar doi copii, care ne vedeam de treaba noastră, știți? Prejudecățile lui l-au ucis pe Khalil. Ar fi putut să mă ucidă și pe mine.

Un șut direct în coaste.

— Dacă ofițerul Cruise ar sta acum aici, zice doamna Carey, ce i-ai spune?

Clipesc de mai multe ori. Îmi vine să vomit, dar mă abțin. Nici prin cap nu-mi trece să plâng sau să vomit din cauza acelui om.

Dacă ar fi în fața mea, n-aș avea atâta evlavie în mine încât să-l iert. În schimb, probabil l-aș pocni. Direct în față.

Dar domnișoara Ofrah îmi spune că acest interviu este felul meu de a lupta. Atunci când intri în luptă, te expui, fără să-ți pese pe cine rănești sau dacă ești rănit.

Deci mai lansez o lovitură, direct înspre Unu-Cincisprezece.

— L-aș întreba dacă și-ar dori să mă fi împușcat și pe mine.

Capitolul 17

Interviul meu a fost difuzat ieri în cadrul emisiunii lui Diane Carey, „Știrile speciale de vineri seară”. Azi-dimineață, John, producătorul, a sunat și a spus că este unul dintre cele mai vizionate interviuri din istoria postului.

Un milionar, care dorește să rămână anonim, s-a oferit să-mi plătească taxele de facultate. John a spus că oferta a fost făcută imediat după ce s-a difuzat interviul. Cred că e vorba de Oprah{31}, dar asta e doar impresia mea, fiindcă mereu mi-am imaginat că este ursitoarea mea și că într-o zi va veni la mine acasă, spunând: „Ai primit o mașină!”

Postul a primit deja o grămadă de e-mailuri pentru susținerea mea. Eu n-am văzut niciunul, însă cel mai frumos mesaj pe care l-am primit a fost de la Kenya.

Era și timpul să vorbești.
Ai grijă să nu ți se urce faima la cap.

Interviul a devenit popular și online. Când m-am uitat azi-dimineață pe laptop, oamenii încă vorbeau despre el. Twitter-ul comunității de culoare și Tumblr mă susțin. Unii cretini îmi vor moartea.

Nici King nu e prea încântat. Kenya mi-a spus că s-a înfierbântat când am făcut aluziile legate de droguri și de banda lui.

La știrile de sâmbătă, s-a vorbit iar despre interviu, analizându-mi fiecare cuvânt rostit, de parcă aș fi președintele țării sau ceva de genul ăsta. Un post de televiziune este revoltat de „lipsa mea de respect pentru polițiști”. Nu sunt sigură cum au ajuns ei la concluzia asta în urma interviului. Nu e ca și cum aș fi cântat în formația NWA și aș fi spus tâmpenii de genul: „La dracu’ cu Poliția”. Eu doar am spus că l-aș întreba pe omul ăla dacă și-ar dori să mă fi împușcat și pe mine.

Oricum nu-mi pasă. Nu am de gând să-mi cer scuze pentru

ceea ce simt. Lumea poate să spună ce vrea.

Azi e sâmbătă, iar eu stau într-un Rolls Royce și sunt în drum spre bal cu iubitul meu, care nu prea îmi vorbește. Pe Chris îl interesează mai mult telefonul lui.

— Arăți bine, îi spun.

Ceea ce e adevărat. Fracul lui cu vestă și cravată bleu se asortează cu rochia mea trei sferturi, fără bretele. Pantofii lui negri din piele, marca Chuck Taylors, se asortează și ei cu pantofii mei argintii cu paiete. Dictatorul, adică mami, mi-a cumpărat ținuta. Are gusturi destul de bune.

Chris zice:

— Mersi. Și tu, dar răspunsul lui e atât de artificial, de parcă mi-ar spune ce vreau să aud și nu ce gândește el.

Și de unde știe el cum arăt? De-abia dacă s-a uitat la mine de când m-a luat de acasă de la unchiul Carlos.

N-am nici cea mai vagă idee ce-i cu el. Totul e okay între noi, din câte știu eu. Acum, din senin, e tăcut și într-o dispoziție proastă. Îmi vine să-l rog pe șofer să mă ducă înapoi la unchiul Carlos, dar sunt prea frumușică să stau acasă.

Aleea din fața clubului e luminată de beculețe albastre, iar deasupra ei se înalță arcade din baloane aurii. Mașina noastră e singurul Rolls Royce dintr-o mare de limuzine, deci e firesc să atragem toate privirile când șoferul oprește la intrare.

Acesta din urmă ne deschide ușa. Domnul Mutulică e primul care coboară și chiar mă ajută și pe mine s-o fac. Colegii noștri strigă, ovaționează și fluieră. Chris mă cuprinde cu brațul de mijloc și zâmbim pentru poze, ca și cum totul ar fi perfect. Mă ia de mână și mă conduce înăuntru, fără să-mi adreseze un singur cuvânt.

Ne lovește muzica asurzitoare. Candelabrele și stroboscoapele luminează sala de bal. O comisie a decis ca tema balului să fie miezul nopții în Paris, așa că în sală avem un turn Eiffel imens, făcut din beculețe de Crăciun. Se pare că toți bobocii și absolvenții de la Williamson sunt pe ringul de dans.

Vreau să clarific un lucru. O petrecere la liceul Garden Heights și una la Williamson sunt două lucruri total diferite.

La petrecerea Marelui D, s-a dansat hip-hop în stil Nae-Nae și Hit the Quan, s-a dansat twerking și multe altele de felul ăsta. Aici, la bal, nu pot pricepe ce fac unii dintre ei pe ringul de dans. Multe sărituri și pumni agitați prin aer, câteva încercări lamentabile de a dansa twerking. Nu e rău. E doar diferit. Foarte diferit.

E ciudat totuși – aici nu ezit atât de mult să dansez, cum ezitam la petrecerea Marelui D. Cum am spus, la Williamson sunt din start mai relaxată, pentru că sunt de culoare. Pot să merg pe ringul de dans și să fac o mișcare jalnică, inventată de mine și toată lumea o să creadă că e o nouă figură la modă. Albii cred că toți negrii sunt experți în noile tendințe și alte chestii de-astea. Însă nici în ruptul capului n-aș încerca așa ceva la o petrecere în Garden Heights. Dacă te faci de râs o dată, s-a terminat. Toată lumea din cartier o să te știe și nimeni n-o să uite.

În Garden Heights, învăț să fiu mișto urmărindu-i pe alții. Apoi vin la Williamson și pun în practică ceea ce am învățat. Nu sunt *chiar* atât de grozavă, dar puștii ăștia albi își închipuie că sunt și asta înseamnă ceva în politica școlii.

Dau să-l întreb pe Chris dacă vrea să dansăm, dar îmi dă drumul la mână și se duce la niște amici de-ai lui.

Din nou mă întreb, de ce am venit la bal?

— Starr! mă strigă cineva.

Mă uit de vreo două ori în jur și în cele din urmă dau cu ochii de Maya, care îmi face semn cu mâna de la o masă.

— Fatoo! spune când ajung lângă ea. Arăți super! Sunt convinsă că iubitul tău a înnebunit de cum te-a văzut.

Nu. Aproape că *m-a înnebunit* el pe mine.

— Mulțumesc, spun eu și o privesc din cap până-n picioare.

Poartă o rochie roz, până la genunchi, fără bretele. O pereche de pantofi argintii, sclipicioși, cu toc cui, care o face să pară cu câțiva centimetri mai înaltă. Bravo ei că a reușit să ajungă până aici încălțată astfel. Urăsc tocurile.

— Dar dacă e cineva care arată bine în seara asta, aia ești tu. Îți stă mișto rochia, Pitico.

— Nu-mi zice așa. Mai ales că Cea al Cărei Nume Nu va fi

Rostit mi-a pus porecla asta.

La naiba. S-a referit la Hailey, comparând-o cu Cap-de-Mort[{32}].

— Maya, sper că știi că nu trebuie să alegi între mine și Hailey.

— Ea e cea care nu vorbește cu noi, ai uitat?

Hailey ne tratează cu fundul de când cu incidentul de la Maya de acasă. Adică, la naiba, eu te provoc să recunoști ceva, deci eu sunt de vină și merit să mă tratezi cu indiferență? Nuu, nu mă face ea pe mine să mă simt vinovată. Și când Maya a recunoscut față de Hailey că mi-a spus de ce nu mă mai urmărește pe Tumblr, ea n-a mai vorbit nici cu Maya, spunând că nu mai vorbește cu niciuna dintre noi până nu ne cerem scuze. Nu e obișnuită să ne întoarcem amândouă împotriva ei, așa cum am făcut-o acum.

În fine. Ea și Chris pot să formeze un club, nu-mi pasă. Să-i pună numele Liga Tinerilor Bogătași Răsfățați care Întorc Spatele Oamenilor.

Însă mă deranjează un pic. Urăsc faptul că Maya a fost târâtă în povestea asta.

— Maya, îmi pare rău…

— Stai liniștită, spune ea. Nu știu dacă ți-am zis, dar am adus vorba despre comentariul cu pisica. După ce i-am spus de Tumblr.

— Pe bune?

— Da. Și mi-a spus să depășesc momentul, zice Maya dând din cap. Încă sunt supărată pe mine pentru că i-am permis de la bun început să-mi spună așa ceva.

— Da. Și eu sunt supărată pe mine.

Ne oprim din vorbit.

Maya îmi dă un ghiont.

— Hei. Noi, minoritățile, trebuie să rămânem unite, ai uitat?

Chicotesc.

— Bine, bine. Unde e Ryan?

— S-a dus să ia ceva de rontăit. Arată bine în seara asta, dacă o spun chiar și eu. Unde e omul tău?

— Habar n-am, spun eu.

Și în acest moment chiar nu-mi pasă.

Cel mai frumos lucru, atunci când ești cu una dintre prietenele tale cele mai bune? Își dau seama când nu vrei să vorbești despre ceva și te lasă în pace. Maya mă ia de braț.

— Vino. Nu m-am împopoțonat ca să stau la masă.

Ne îndreptăm spre ringul de dans, sărim și agităm pumnii în aer, împreună cu ceilalți. Maya își scoate pantofii cu toc și dansează în picioarele goale. Jess, Britt și câteva dintre celelalte fete din echipă ni se alătură și formăm micul nostru cerc de dans. Ne pierdem mințile când intră o piesă a verișoarei mele prin alianță, Beyonce. (Jur că mă înrudesc cumva cu Jay-Z. Același nume de familie – trebuie să fim rude.)

Cântăm tare cu verișoara Bey, până când aproape răgușim, iar eu și Maya chiar punem suflet. Nu-i mai am eu pe Khalil, Natasha, sau chiar pe Hailey, dar o am pe Maya. Îmi ajunge.

După șase melodii, ne întoarcem la masă, ținându-ne de talie. Un pantof de-al Mayei e în mâna mea, iar celălalt atârnă de brățara de la încheietura ei.

— L-ai văzut pe Domnul Warren făcând dansul robotului? întreabă Maya printre hohote de râs.

— Dacă l-am văzut? N-am știut că e atât de talentat la dans.

Maya se oprește. Se uită în jur, prefăcându-se că nu privește la ceva anume.

— Nu te uita direct, dar privește în stânga, mormăie ea.

— Ce naiba? Care stânga?

— Uită-te la stânga, spune ea printre dinți. Dar fă-o repede.

Hailey și Luke sunt braț la braț la intrare, stau să li se facă poze, iar eu nici nu mă pot compara cu ea – e într-o rochie auriu cu alb, iar el poartă un smoching alb; sunt drăgălași. Adică, faptul că suntem certate nu înseamnă că nu pot să-i fac un compliment, nu-i așa? Chiar mă bucur pentru ea că e cu Luke. Le-a luat destul de mult până s-au hotărât să fie împreună.

Hailey și Luke vin în direcția noastră, dar trec pe lângă noi, umărul ei aproape atingându-l pe al meu. Ne aruncă priviri

tăioase. Tipa asta e culmea. Probabil că și eu mă uit la ea cu aceeași privire. Uneori mă uit urât și nici nu-mi dau seama că o fac.

— Da, așa, zice Maya după ce Hailey trece pe lângă noi. Ai face bine să nu te oprești.

Dumnezeule. Maya are obiceiul de a face din țânțar armăsar.

— Hai să ne luăm ceva de băut, zic eu, trăgând-o după mine. Înainte să-ți faci rău.

Luăm niște punch și ne așezăm lângă Ryan, la masa noastră. Se îndoapă cu sandvișuri și chiftele, din care îi cad firimituri pe frac.

— Unde ați fost? ne întreabă el.

— Am dansat, spune Maya, în timp ce îi fură un crevete. Tu n-ai mâncat nimic toată ziua, nu?

— Nu. Era să mor de foame.

Dă din cap către mine.

— Ce faci, Gagica mea Negresă?

Glumim pe tema asta, și anume că „singurii doi elevi negri din clasă ar trebui să fie împreună”.

— Care-i treaba, Gagiul meu Negru? întreb eu și îi fur și eu un crevete.

Ce să vezi, Chris își aduce aminte că a venit însoțit la bal și vine la masa noastră. Îi salută pe Maya și pe Ryan, apoi mă întreabă:

— Vrei să facem poze sau ceva de genul ăsta?

Vocea lui sună din nou ca a unui robot. Pe o scară de la unu la „m-am cam săturat”, am ajuns pe la cincizeci.

— Nu, mersi, îi răspund. Nu fac poze cu cineva care nu vrea să fie aici cu mine.

Oftează.

— De ce trebuie s-o faci pe nebuna?

— Eu? Tu ești cel care mă ignoră.

— La naiba, Starr! Vrei să facem rahatul ăla de poză sau nu?

Instrumentul meu de măsurat răbdarea sare în aer. Bum! Se face bucăți.

— La dracu', nu! Fă singur poza și apoi bagă-ți-o în fund.

Plec în trombă, neluând-o în seamă pe Maya, care strigă să mă întorc. Chris se ține după mine. Încearcă să mă apuce de braț, dar mă smucesc și continui să merg. E întuneric afară, dar găsesc cu ușurință Rolls-Royce-ul parcat pe alee. Șoferul nu e pe acolo, altfel l-aș ruga să mă ducă direct acasă. Mă așez pe bancheta din spate și blochez ușile.

Chris bate în geam.

— Haide, Starr.

Pune mâinile pe geam, încercând să se uite înăuntru.

— Putem vorbi?

— O, acum vrei să vorbești cu mine?

— Tu nu vrei să vorbești cu mine! spune aplecând capul și apăsându-și fruntea pe sticla geamului. De ce nu mi-ai spus că tu ești martorul despre care vorbește toată lumea?

Pune întrebarea cu o voce blândă, dar mă lovește ca un pumn în stomac.

A aflat.

Deschid ușa și mă dau mai încolo. Chris se urcă lângă mine.

— Cum ai aflat? îl întreb eu.

— Interviul. M-am uitat la el cu părinții mei.

— Dar nu mi-au arătat fața la televizor.

— Pur și simplu am știut, Starr. Și apoi, te-au arătat din spate, când te plimbai cu doamna aia care îți lua interviul, și te-am privit de atâtea ori în timp ce plecai, ca să știu cum arăți de la spate și… Asta sună cam pervers, nu?

— Deci mi-ai recunoscut fundul?

— Eu… da, zice îmbujorându-se. Dar nu e numai asta. Toate se legau între ele, supărarea ta cauzată de protest, și apoi treaba cu Khalil. Nu că nu ai fi avut motive să te superi, pentru că ai avut, dar… Oftează. Nu știu cum altfel să-ți explic, Starr. Pur și simplu am știut că ești tu. Tu erai cea din interviu, nu-i așa?

Dau din cap că da.

— Iubito, ar fi trebuit să-mi spui. De ce să te ascunzi de mine?

Aplec capul.

— Uau. Eu am văzut cum cineva a fost omorât și tu te porți ca un copil răsfățat pentru că nu ți-am spus?

— Nu asta am vrut să zic.

— Dar gândește-te puțin la ce ți-am zis. În seara asta de-abia ai putut să-mi adresezi două cuvinte, fiindcă nu ți-am povestit una dintre cele mai oribile experiențe din viața mea. Ai văzut vreodată pe cineva murind?

— Nu.

— Eu da, de două ori.

— Iar eu n-am știut! spune el. Sunt iubitul tău și n-am știut nimic despre asta.

Se uită la mine, cu aceeași privire rănită pe care o avea atunci când am tresărit la atingerea lui, în urmă cu câteva săptămâni.

Mi-ai ascuns toată partea asta din viața ta, Starr. Suntem împreună de mai bine de un an și niciodată n-ai adus vorba de Khalil, despre care spui că a fost cel mai bun prieten al tău, sau de cealaltă persoană pe care zici că ai văzut-o murind. Nu ai avut suficientă încredere în mine să-mi spui.

Mi se taie respirația.

— Nu… nu e așa.

— Serios? întreabă el. Atunci cum e? Ce însemn eu pentru tine? Doar cineva cu care să-ți faci de cap și cu care să vorbești despre *Prințul din Bel Air*?

— Nu.

Îmi tremură buzele și vocea mi se subțiază.

— Eu… eu nu pot să vorbesc la școală despre acea latură a vieții mele, Chris.

— De ce nu?

— De aia, spun eu cu glas răgușit. Oamenii se folosesc de asta împotriva mea. Fie sunt biata Starr, care și-a văzut prietenul murind în urma unor împușcături dintr-o mașină, fie sunt Starr cea demnă de milă, care locuiește în ghetou. Așa se comportă profesorii cu mine.

— Ok, înțeleg că nu vrei să le spui celor de la școală, zice el. Dar eu nu sunt ca ei. Nu aș folosi niciodată asta împotriva ta. Mi-ai spus odată că sunt singura persoană de la Williamson

cu care poți să fii tu însăți, dar adevărul e că *nici atunci* nu aveai încredere în mine.

Sunt pe punctul de a izbucni în plâns.

— Ai dreptate, spun eu. N-am avut încredere în tine. N-am vrut să mă vezi doar ca pe fata din ghetou.

— Nici măcar nu mi-ai dat șansa să-ți dovedesc că n-ai dreptate. Vreau să fiu alături de tine. Trebuie să fii deschisă față de mine.

Dumnezeule. Este epuizant să fii două persoane în același timp. Am învățat să vorbesc pe două voci și să spun doar anumite lucruri în fața anumitor persoane. Am devenit expertă în asta. Oricât aș spune că nu e nevoie să aleg care dintre cele două Starr să fiu în preajma lui Chris, tot o fac într-o oarecare măsură, poate fără să-mi dau seama. O parte din mine simte că nu pot exista lângă oameni ca el.

N-o să plâng, n-o să plâng, n-o să plâng.

— Te rog? insistă el.

Asta îmi pune capac. Nu mă mai pot abține și încep să vorbesc.

— Aveam zece ani, când a murit cealaltă prietenă a mea, spun eu, holbându-mă la manichiura franțuzească de pe unghiile mele. Și ea avea tot zece ani.

— Cum o chema? întreabă el.

— Natasha. A fost împușcată dintr-o mașină. E unul din motivele pentru care părinții ne-au adus la Williamson pe mine și pe frații mei. Era tot ce puteau face ca să ne protejeze cât de cât. S-au dat peste cap ca noi să învățăm la școala asta.

Chris nu spune nimic. Nici nu e nevoie s-o facă.

Trag aer în piept și mă uit în jur.

— Nici nu-ți dai seama ce ciudat mi se pare să stau în mașina asta. Un afurisit de Rolls Royce. Locuiam în ghetouri, într-o locuință socială cu o singură încăpere. Împărțeam camera cu frații mei, iar părinții dormeau pe o canapea extensibilă.

Deodată, toate neajunsurile vieții mele de atunci îmi revin în minte.

— Apartamentul mirosea a fum de țigară tot timpul, spun

eu. Tata fuma. Vecinii de deasupra și de lângă noi fumau. Am avut atâtea crize de astm, că nu era deloc amuzant. Aveam numai conserve în dulapuri, din cauza șobolanilor și a gândacilor. Vara era mereu prea cald și iarna mult prea frig. Trebuia să purtăm paltoane și înăuntru, și afară.

— Uneori tati vindea cupoane pentru alimente ca să ne cumpere haine, spun eu. Și-a căutat o slujbă foarte mult timp, pentru că e fost pușcăriaș. În ziua în care s-a angajat la magazinul alimentar, ne-a dus la Taco Bell și am comandat tot ce am vrut noi. Mi s-a părut cel mai mișto lucru din lume. A fost aproape mai mișto decât ziua în care ne-am mutat din locuința socială.

Chris zâmbește ușor.

— Taco Bell e foarte ca lumea.

— Da.

Mă uit din nou la mâinile mele.

— L-a luat și pe Khalil cu noi la Taco Bell. Ne chinuiam cu banii, dar Khalil era propriul nostru caz social. Toată lumea știa că maică-sa era o drogată.

Simt că mă podidesc lacrimile. La naiba, m-am săturat să plâng mereu.

— Eram foarte apropiați atunci. El a fost primul de care m-am îndrăgostit, primul cu care m-am sărutat. Înainte să moară nu mai eram atât de apropiați. Adică, nu-l mai văzusem de luni de zile și…

Sunt urâtă când plâng.

— Și asta mă omoară, pentru că trecea prin atâtea, iar eu nu i-am fost alături.

Chris îmi șterge lacrimile cu degetul mare.

— Nu poți să te învinovățești.

— Ba da, zic eu. L-aș fi putut împiedica să vândă droguri. Și atunci oamenii nu l-ar mai fi numit golan. Și îmi pare rău că nu ți-am spus, am vrut, dar toți cei care știu că am fost în mașină cu el se poartă de parcă aș fi de porțelan. Tu te-ai purtat normal. Tu *ai fost* normalitatea din viața mea.

Acum chiar sunt varză. Chris mă ia de mână și mă trage în poala lui, iar eu mă urc pe el. Îmi îngrop fața în umărul lui și

plâng ca un copil mare. Fracul lui e ud, iar machiajul meu e distrus. Oribil.

— Îmi pare rău, spune el, frecându-mă pe spate. M-am purtat ca un cur în seara asta.

— Așa e. Dar ești curul meu.

— Adică atunci când noi plecam în direcții diferite și eu te urmăream din spate, mă uitam de fapt la *fundul meu*?

Mă uit la el și îi dau un pumn în braț. Râde și mă face și pe mine să râd.

— Știi ce vreau să zic! Tu ești normalitatea mea. Și asta e tot ce contează.

— Tot ce contează. Zâmbește.

Îi cuprind obrajii cu palmele și buzele mele le ating pe ale lui. Buzele lui Chris sunt catifelate și perfecte. Au și gust de punch de fructe.

Chris se dă înapoi, trăgând ușor de buza mea de jos. Își lipește fruntea de a mea și mă privește.

— Eu te iubesc.

A apărut cuvântul „eu”. Răspunsul meu vine natural.

— Și eu te iubesc.

Două bătăi puternice în fereastră ne fac să tresărim. Seven își lipește fața de geam.

— Ar fi bine să nu vă faceți de cap acolo!

Cel mai bun mod să-ți piară cheful? Să apară frate-tău.

— Seven, lasă-i în pace, se văicărește Layla în spatele lui. Mergeam să dansăm, ai uitat?

— Dansul poate să aștepte. Trebuie să mă asigur că ăsta nu face prostii cu soră-mea.

— Nici tu n-o să mai primești nimic, dacă nu încetezi cu purtarea asta ridicolă! spune ea.

— Nu-mi pasă. Starr, dă-te jos din mașină. Vorbesc serios!

Chris râde, cu fața lipită de umărul meu gol.

— L-a pus taică-tău să te păzească?

Știindu-l pe tati…

— Probabil.

Mă sărută pe umăr și buzele lui rămân acolo câteva secunde.

— Ne-am împăcat acum?

Îl sărut ușor pe buze.

— Ne-am împăcat.

— Bine. Hai să dansăm.

Coborâm din mașină, iar Seven țipă la noi, acuzându-ne că ne-am furișat de la petrecere și amenință să-i spună lui tati. Layla îl trage înăuntru, în club, în timp ce el zice:

— Și dacă face vreun Chris mititel peste nouă luni, o să avem o problemă, colega!

Ridicol. Pur și simplu ridicol.

Muzica încă bubuie înăuntru. Încerc să nu râd când Chris transformă stilul de dans Nae-Nae într-unul Nu-Nu. Maya și Ryan ni se alătură pe ringul de dans și îmi aruncă priviri gen „Ce dracu-i asta?" în timp ce-l privesc pe Chris dansând. Dau din umeri și mă fac că plouă.

Spre finalul unei melodii, Chris se apleacă la urechea mea și îmi spune:

— Mă întorc imediat.

Dispare în mulțime. Nu mă gândesc unde s-ar fi putut duce, până nu-i aud vocea la difuzor și îl văd lângă DJ, în cabină.

— Hei, voi, zice el. Eu și iubita mea ne-am certat mai devreme.

O, Doamne. Le spune tuturor intimitățile noastre. Mă uit la pantofii mei Chuck și îmi ascund fața.

— Și am urcat aici să pun acest cântec, cântecul nostru, ca să-ți arăt cât de mult te iubesc și îmi pasă de tine, Prințesa mea din Bel Air.

Câteva fete scot un „Ohhh!" Prietenii lui chiuie și ovaționează. Mă rog în sinea mea, Ajută-mă, Doamne, să nu cânte. Te rog. Dar deja aud cunoscutul sunet *bum… bum, bum, bum.*

„Am să-ți spun o poveste despre cum viața mea a luat-o razna – a fost întoarsă pe dos. Și am nevoie de un minut, tu stai acolo, iar eu îți voi povesti cum am ajuns prințul unui oraș numit Bel Air".

Zâmbesc cu gura până la urechi. Cântecul *nostru*. Încep să cânt și eu cu el, și aproape toată lumea ni se alătură. Chiar și

profii. La final, aplaud mai tare decât toți ceilalți la un loc.

Chris coboară și vine lângă mine; râdem, ne îmbrățișăm și ne sărutăm. Apoi dansăm și ne facem selfie-uri caraghioase, pe care le răspândim în toată lumea prin rețelele de socializare. Când se termină balul, îi luăm cu noi în mașină pe Maya, Ryan, Jess și alți prieteni și mergem la IHOP. Fiecare are pe cineva în poală. La IHOP mâncăm prea multe clătite și dansăm pe melodiile de la tonomat. Nu mă gândesc la Khalil sau la Natasha.

E una dintre cele mai frumoase seri din viața mea.

Capitolul 18

Sâmbătă, părinții ne duc într-o excursie pe mine și pe frații mei.

Pare ca o vizită obișnuită la unchiul Carlos, asta până să trecem de cartierul lui. După câteva minute, un indicator din cărămidă înconjurat de tufișuri colorate ne urează bun venit în cartierul Brook Falls.

Case din cărămidă fără etaj sunt aliniate de-a lungul străzilor recent pavate. Copii negri, copii albi și de alte nuanțe intermediare se joacă pe trotuare și în curți. Ușile deschise ale garajelor lasă la vedere tot gunoiul din interior, iar motocicletele și scuterele zac abandonate în curți. Nimeni nu-și face griji că i s-ar putea fura ceva ziua în amiaza mare.

Îmi amintește de cartierul unchiului Carlos, dar e diferit. În primul rând, nu există gard de jur-împrejur, deci nu țin pe nimeni înăuntru sau afară, însă e evident că oamenii se simt în siguranță. Apoi, casele sunt mai mici, mai primitoare. Și, ca să fiu sinceră? Aici sunt mai mulți oameni care arată ca noi decât în cartierul unchiului Carlos.

Tati intră cu mașina pe aleea din fața unei case din cărămidă maro, situată la capătul unei străzi. Tufișuri și pomișori împodobesc curtea, iar o alee pietruită duce la ușa de la intrare.

— Haideți, toți, spune tati.

Sărim din mașină, întinzându-ne și căscând. Nu e de glumit cu drumurile astea de patruzeci și cinci de minute. Un negru rotofei ne face semn cu mâna de pe aleea casei de alături. Îi răspundem și ne urmăm părinții spre casă. Văzută prin geamul ușii de la intrare, casa pare pustie.

— A cui e casa asta? întreabă Seven.

Tati descuie ușa.

— Să sperăm că a noastră.

Cum intrăm, ajungem direct în sufragerie. Miroase puternic

a vopsea și a parchet lăcuit. Din sufragerie pornesc două holuri, câte unul pe fiecare parte. Chiar cum ieși din sufragerie începe bucătăria cu dulapuri albe, blat de granit și accesorii din oțel.

— Am vrut s-o vedeți și voi, spune mami. Uitați-vă prin jur.

Nu mint, mi-e teamă să mă mișc.

— Asta-i casa *noastră*?

— Așa cum am spus, să sperăm, răspunde tati. Așteptăm să ni se aprobe creditul ipotecar.

— Ne-o putem permite? întreabă Seven.

Mami ridică dintr-o sprânceană.

— Da, putem.

— Adică plătiți pe loc sau cum…

— Seven! șuier eu. Mereu își bagă nasul în treburile altora.

— Am avut grijă de tot, zice tati. O să închiriem casa din Garden, deci asta o să ne ajute să plătim ratele. Plus că…

Se uită la mami cu un zâmbet șiret care, trebuie să recunosc, e adorabil.

— Am obținut postul de asistentă-șefă la Markham, spune ea zâmbind. Încep în două săptămâni.

— Pe bune? întreb eu, la care Seven zice:

— Uau, în timp ce Sekani strigă:

— Mama e bogată!

— Măi băiete, nu s-a îmbogățit nimeni, spune tati. Calmează-te.

— Dar postul ăsta ne ajută, spune mami. Mult.

— Tată, n-ai nimic împotrivă să locuim aici, printre toți oamenii ăștia falși? întreabă Sekani.

— De unde ai scos-o și pe asta, Sekani? întreabă mami.

— Păi, asta zice mereu. Că oamenii de aici sunt falși și că cei care trăiesc în Garden Heights sunt cei adevărați.

— Da, chiar așa zice, spune Seven.

Dau și eu din cap.

— Tot timpul.

Mami își încrucișează brațele.

— Vrei să-mi explici și mie, Maverick?

— Nu o spun *chiar* atât de des…

— Ba da, zicem cu toții în cor.

— Bine, o spun des. Dar s-ar putea să nu am sută la sută dreptate…

Mami tușește, dar e un „ha” ascuns în tușea asta.

Tati se uită urât la ea.

— Dar îmi dau seama că a fi un om adevărat nu are nimic de-a face cu cartierul în care locuiești. Cel mai adevărat lucru pe care pot să-l fac este să-mi apăr familia, și asta înseamnă să plecăm din Garden Heights.

— Altceva? întreabă mami, ca și cum tati ar fi un elev certat în fața clasei.

— Și dacă locuiești în suburbii, și nu în ghetou, nu înseamnă că nu ești un negru adevărat.

— Mulțumesc, zice ea cu un zâmbet satisfăcut.

— Acum, vă uitați prin casă sau ce faceți?

Seven ezită să se miște, și Sekani la fel. Dar, la naiba, eu vreau să-mi aleg prima camera.

— Unde sunt dormitoarele?

Mami arată spre holul din stânga. Cred că Seven și Sekani își dau seama de ce am întrebat. Schimbăm priviri între noi trei.

Ne îmbulzim pe hol. Sekani ajunge primul și mi-e rușine de mine, dar îl împing la o parte pe slăbănog.

— Mami, m-a dat la o parte! se văicărește el.

Ajung înaintea lui Seven la prima cameră. E mai mare decât camera mea de acum, dar nu atât de mare pe cât aș vrea. Seven ajunge la a doua, se uită împrejur și presupun că nu-i place. Asta înseamnă că a treia cameră, de la capătul holului, este cea mai mare.

Seven și cu mine ne luăm la întrecere, care ajunge primul la ea, și suntem precum Harry Potter și Cedric Diggory în întrecerea pentru Pocalul de Foc. Îl apuc pe Seven de cămașă și-l țin destul de bine, încât să-l trag înapoi și să i-o iau înainte. Ajung prima la cameră și deschid ușa.

Și, surpriză, e mai mică decât prima.

— Am ales primul! strigă Sekani.

Dansează în pragul camerei pe care am văzut-o la început,

cea mai mare dintre cele trei.

Eu și Seven jucăm piatră, hârtie și foarfecă, să vedem cine rămâne cu cea de-a doua cameră. Seven face mereu piatra sau hârtia, deci câștig ușor.

Tati pleacă să cumpere mâncare pentru prânz, iar mami ne arată restul casei. Eu și frații mei trebuie să împărțim din nou baia. Sekani a învățat să tragă apa, deci cred că e în regulă. Dormitorul cu baie proprie este pe holul celălalt. E și o spălătorie, un subsol neterminat și un garaj cu două locuri. Mami zice că o să avem și un coș de baschet pe rotile. Îl putem ține în garaj, îl putem duce în fața casei sau ne putem juca în capătul străzii. Un gard de lemn înconjoară curtea din spate și e suficient spațiu pentru grădina lui tati și pentru Brickz.

— Îl aducem și pe Brickz, nu?

— Normal. Doar n-o să-l lăsăm acolo.

Tati aduce burgeri și cartofi prăjiți și toți mâncăm pe podeaua din bucătărie. E super liniște aici. Auzi uneori câte un câine lătrând, dar muzică să se zguduie pereții sau împușcături? N-ai să auzi așa ceva în locul ăsta.

— Deci, semnăm contractul în următoarele săptămâni, spune mami, dar pentru că e sfârșit de an școlar, o să așteptăm până luați voi vacanță, ca să ne mutăm.

— Pentru că nu-i de glumă cu mutarea, adaugă tati.

— Să sperăm că putem să ne aranjăm în noua casă până pleci tu la facultate, Seven, spune mami. În plus, ai ocazia să-ți iei camera în primire, să o aranjezi cum vrei tu pentru vacanțe și perioada de vară.

Sekani soarbe zgomotos din *shake*-ul de lapte și spune cu gura plină de spumă:

— Seven zice că nu se mai duce la facultate.

— Poftim? întreabă tati.

Seven se uită pieziș la Sekani.

— N-am zis că nu mă mai duc la facultate. Am zis doar că nu mă mai duc în alt oraș la facultate. Mă duc la Comunitatea Centrală, ca să pot fi lângă Kenya și Lyric.

— O, pe dracu' te duci acolo, zice tati.

— Nu poți să vorbești serios, spune mami.

Comunitatea Centrală este colegiul de la marginea cartierului Garden Heights. Unii îl numesc Garden Heights numărul 2, pentru că sunt atâția de la liceul Garden care se duc acolo, târând cu ei toate porcăriile și dramele.

— Au ore de inginerie, argumentează Seven.

— Dar nu îți oferă aceleași oportunități precum celelalte facultăți la care ți-ai depus dosarul, spune mami.

— Îți dai seama la ce renunți? Burse, stagii de practică…

— Iar eu am în sfârșit șansa la o viață fără Seven, adaug eu și-mi sorb *shake-ul* de lapte.

— Cine te-a băgat pe tine în seamă? întreabă Seven.

— Maică-ta.

Știu că e o lovitură sub centură, dar răspunsul vine firesc. Seven aruncă un cartof prăjit în mine. Îl blochez și aproape că-i arăt degetul din mijloc, dar mami zice: „Să nu îndrăznești!”, și las degetul în jos.

— Știi ceva, tu nu ești responsabil pentru surorile tale, spune tati, dar eu sunt responsabil pentru tine. Și, la naiba, nu te las să dai cu piciorul unor ocazii ca să faci ce ar trebui să facă doi adulți în toată firea.

— Un dolar, tată, îi atrage atenția Sekani.

— Îmi place că îți faci griji pentru Kenya și Lyric, îi spune tati lui Seven, dar tu poți mult mai mult decât atât. Indiferent ce facultate ai alege, tot vei avea succes. Dar alegi o facultate pentru că acolo vrei să te duci. Nu pentru că încerci să faci treaba altora. Mă auzi?

— Da, zice Seven.

Tati își pune brațul în jurul gâtului lui Seven și îl trage aproape. Îl sărută pe tâmplă.

— Te iubesc. Și întotdeauna o să te sprijin.

După prânz ne strângem în sufragerie, ne luăm de mâini și lăsăm capetele în jos.

— Iisus cel Negru, îți mulțumim pentru binecuvântarea ta, spune tati. Chiar și când nu eram atât de entuziasmați de ideea cu mutatul…

Mami își drege glasul.

— Bine, când *eu* nu eram atât de entuziasmat de ideea cu mutatul, se corectează tati, tu ai rezolvat lucrurile. Îți mulțumesc pentru noua slujbă a Lisei. Te rog, ajut-o și fii în continuare lângă ea când face ture de noapte la clinică. Ajută-l pe Sekani la examenele de sfârșit de an. Și îți mulțumesc, Doamne, că l-ai ajutat pe Seven să facă ceva ce eu n-am făcut, să ia o diplomă de liceu. Îndrumă-l în alegerea facultății și arată-i că le protejezi pe Kenya și pe Lyric.

— Acum, Doamne, mâine e o zi importantă pentru fetița mea, pentru că se va prezenta în fața Curții Supreme. Te rog, dă-i liniște sufletească și curaj. Oricât de mult aș vrea să te rog să rezolvi cazul ăsta într-un anumit fel, știu că ai deja un plan. Ai milă, Doamne. Asta-i tot ce te rog. Milă pentru Garden Heights, pentru familia lui Khalil, pentru Starr. Ajută-ne pe toți să trecem peste asta. În numele tău sfânt…

— Stai puțin, spune mami.

Mă uit cu un singur ochi. Tati la fel. Mami nu întrerupe niciodată rugăciunea.

— Ăăă, iubito, spune tati, tocmai încheiam rugăciunea.

— Vreau și eu să adaug ceva. Doamne, binecuvânteaz-o pe mama și îți mulțumesc că a luat din fondul de pensie și ne-a dat banii ca să plătim casa cu bani gheață. Ajută-ne să facem un apartament la subsol, ca să poată sta acolo din când în când.

— Nu, Doamne, spune tati.

— Ba da, Doamne, spune mami.

— Ba nu, Doamne.

— Ba da.

— Ba nu, amin!

*

Ajungem acasă la timp, ca să prindem un meci de baschet din playoff.

Liga de baschet înseamnă război în casa noastră. Eu sunt fan convins al lui LeBron{33}. Miami, Cleveland, celelalte nu contează. Eu urmăresc meciurile în care joacă el. Tati încă nu a renunțat la Lakers, dar îi place de LeBron. Seven ține cu Spurs. Mami îl urăște pe LeBron, zice că ține cu oricine

altcineva, iar Sekani e fan al echipei câștigătoare, oricare ar fi ea.

În seara asta, joacă Cleveland cu Chicago. Se formează taberele – eu și tati împotriva lui Seven și a lui mami. Seven se dă și el cu cei care nu-l suportă pe LeBron și vor să câștige oricine altcineva.

Îmi pun tricoul cu LeBron. De fiecare dată când nu-l port, echipa lui pierde. Serios, nu mint. Nici nu pot să-l spăl. Mami mi-a spălat ultimul tricou chiar înainte de finală și Miami a pierdut în fața celor de la Spurs. Cred că mami a făcut-o intenționat.

Mă așez pe locul meu norocos din pivniță, în fața canapelei-colțar. Seven vine și pășește peste mine, punându-și piciorul gol chiar lângă fața mea. Îi dau peste el.

— Ia-ți piciorul ăsta zgrunțuros din fața mea!

— Vedem noi cine râde la urmă. Ești gata de o bătaie la fundul gol?

— Adică dacă sunt gata să-ți dau una? Fii sigur!

Mami bagă capul pe ușă.

— Molfăilă, vrei niște înghețată?

Fac ochii mari la ea. *Știe* că nu mănânc lactate în timpul meciurilor. Lactatele îmi produc gaze și gazele aduc ghinion.

Mami rânjește.

— Dar una asortată? Cu fulgi de ciocolată, sirop de căpșuni, frișcă.

Îmi acopăr urechile.

— La-la-la-la-la, pleacă de aici, tu, care îl dușmănești pe LeBron. La-la-la-la-la.

Cum ziceam, liga de baschet înseamnă război și familia mea se folosește de cele mai josnice tactici.

Mami se întoarce cu un bol mare și-și îndeasă înghețată în gură. Se așază pe canapea și îmi dă cu bolul pe la nas.

— Sigur nu vrei, Molfăilă? E și preferata ta aici. De vanilie. Ce bunătate!

Fii puternică, îmi spun, dar, fir-ar să fie, înghețata aia arată atât de bine. Siropul de căpșuni lucește pe ea și un moț de frișcă atârnă chiar în vârf. Închid ochii.

— Îmi doresc mai mult să câștigăm campionatul.

— Ei bine, nu aveți nicio șansă, așa că mai bine ai mânca niște înghețată.

— Ha! face Seven.

— Ce-i zarva asta? întreabă tati.

Se așază pe latura scurtă a colțarului, locul lui norocos. Sekani intră și el și se așază pe jos, în spatele meu, sprijininduși tălpile goale de umerii mei. Nu mă deranjează. N-a ajuns la pubertate, iar picioarele nu-i miros încă.

— Voiam să-i dau lui Molfăilă din înghețata mea, zice mami. Tu vrei, puiule?

— Pe naiba. Știi că nu mănânc lactate în timpul meciurilor.

Vezi? E serioasă treaba.

— Tu și Seven ar trebui să vă pregătiți pentru bătaia la fund pe care o să v-o dea Cleveland, spune tati. Adică, n-o să fie ca una de-a lui Kobe[34], dar o să fie una sănătoasă.

— Amin! Zic eu. Mai puțin partea cu Kobe.

— Băiete, poți să-ți iei la revedere, îi spune mami. Mereu îți alegi echipe jalnice. Mai întâi Lakers…

— Hei, trei campionate la rând nu înseamnă o echipă jalnică, dragă. Și nu aleg mereu echipe de toată jena. Rânjește. Nu tot eu ți-am ales și ție echipa?

Mami își dă ochii peste cap, însă râde și ea – nu-mi place s-o recunosc, dar sunt tare drăguți în astfel de momente.

— Ba da, spune ea, și a fost singura dată când ai ales cum trebuie.

— Îhî, zice tati. Vedeți voi, mama voastră a jucat în echipa de la Saint Mary și au avut un meci împotriva liceului Garden, unde învățam eu.

— Și i-am bătut și pe ei la fundul gol, zice mami, lingând înghețata de pe lingură. Fetițele alea n-au avut nicio șansă în fața noastră. Asta ca să fie clar.

— Oricum, eu m-am dus să-i văd pe câțiva băieți de-ai mei jucând după meciul fetelor, spune tati, privind-o pe mami.

E atât de adorabil, că nu mai suport.

— Am ajuns acolo devreme și am văzut-o pe cea mai frumoasă fată din lume jucând de mama focului pe teren.

— Spune-le ce ai făcut, zice mami, deși noi știm.

— Ei, încercam să…

— Nu, nu, spune-le ce ai făcut, zice ea.

— Am încercat să-ți atrag atenția.

— Îhî! zice mami, ridicându-se.

Îmi dă bolul și se așază în fața televizorului.

— Stăteai cam așa pe marginea terenului, spune ea și se înclină puțin într-o parte, cu mâna la prohab și lingându-ți buzele.

Noi murim de râs. Chiar mi-l imaginez pe tati făcând asta.

— În toiul meciului! spune ea. Stătea acolo ca un pervers, uitându-se la mine.

— Dar m-ai observat, zice tati. Așa-i?

— Pentru că arătai ca un fraier! Pe urmă, în pauză, eu stăteam pe bancă și el a venit în spatele meu, vorbind vrute și nevrute. Mami își îngroașă vocea: „Hei! Hei, pitico. Cum te cheamă? Arăți bine, să știi. Poți să-mi dai numărul de telefon?”

— La naiba, tati, nu te pricepeai deloc, spune Seven.

— Ba mă pricepeam! îl contrazice tati.

— Și ți-a dat numărul de telefon în seara aia? întreabă Seven.

— Păi, asta încercam să obțin…

— Ți-a dat numărul ei? repet eu întrebarea lui Seven.

— Nu, admite el și râdem cu toții în hohote. Omule, nu contează. Ziceți voi ce vreți. Până la urmă, ceva, ceva tot mi-a ieșit.

— Da, recunoaște mami, trecându-și degetele prin părul meu. Ți-a ieșit.

*

Când ajungem la al doilea sfert din meciul Cleveland contra Chicago, țipăm și urlăm la televizor. Când LeBron fură mingea, eu sar în sus și pac! O bagă în coș cu mâna.

— Să vă stea în gât! strig la mami și la Seven. Să vă stea în gât!

Tati bate palma cu mine și aplaudă.

— Despre asta vorbeam!

Mami și Seven își dau ochii peste cap.

Stau în poziția de meci – cu genunchii la piept, brațul drept pe deasupra capului, mă țin de urechea stângă și-mi țin în gură degetul mare al mâinii stângi. Nu mă-njurați. Funcționează. Cleveland e pe fază și cu ofensiva, și cu defensiva.

— Hai, Cavs!

Se zguduie geamurile. Apoi, *poc, poc, poc, poc*. Împușcături.

— Jos! țipă tati.

Sunt deja întinsă la pământ. Sekani se lungește și el lângă mine, apoi mami se întinde deasupra noastră și ne cuprinde în brațe. Îl aud pe tati mergând apăsat spre partea din față a casei, apoi aud balamalele ușii de la intrare scârțâind când o deschide. O mașină demarează cu scrâșnet de roți.

— Nenoro…

Vocea lui tati e acoperită de zgomotul împușcăturilor.

Îmi stă inima în loc. Pentru o fracțiune de secundă, îmi imaginez o lume fără tati, dar nu poate exista o lume fără el.

Apoi îi aud din nou pașii, când intră grăbit în casă.

— Sunteți bine?

Greutatea de pe spatele meu se ridică. Mami zice că e bine, și Sekani la fel. Seven răspunde și el că e bine.

Tati ține în mână pistolul lui Glock.

— Am tras în nemernicii ăia, spune el respirând greu. Cred că am nimerit un cauciuc. N-am mai văzut mașina aia până acum.

— Au tras în casă? întreabă mami.

— Da, câteva focuri prin geamul din față, spune el. Au și aruncat ceva înăuntru. A ajuns în sufragerie.

Mă îndrept spre partea din față a casei.

— Starr! Treci înapoi! strigă mami.

Sunt prea curioasă și căpoasă. Cioburile sclipesc peste tot pe canapeaua cea bună a mamei. Văd o cărămidă în mijlocul camerei.

*

Mami îl sună pe unchiul Carlos. Într-o jumătate de oră, e la noi.

Tati face ture prin pivniță și nu lasă pistolul din mână. Seven îl duce pe Sekani la culcare. Mami mă ține pe după umeri, pe colțar, și nu-mi dă drumul.

Unii dintre vecinii noștri au venit să vadă ce facem, printre ei doamna Pearl și domnișoara Jones. Domnul Charles de alături a venit în grabă, cu arma în mână. Nimeni nu a văzut cine a fost.

Nu contează cine a făcut-o. Clar a fost un mesaj pentru mine.

Mi-e rău de la stomac, ca atunci când eram mai mică și mâncam înghețată, apoi mă jucam prea mult în soarele dogoritor. Domnișoara Rosalie spunea că din cauza caniculei mi s-a „fiert” stomacul și ceva rece mi l-ar liniști. Nimic rece n-ar putea să-mi liniștească stomacul acum.

— Ai chemat poliția? întreabă unchiul Carlos.

— La naiba, nu! zice tati. De unde să știu că n-au fost chiar ei?

— Maverick, ar fi trebuit să suni oricum, spune unchiul Carlos. Incidentul ăsta trebuie declarat, pentru ca ei să poată trimite pe cineva care să supravegheze casa.

— O, am pus pe cineva să supravegheze casa. Nu-ți face griji în privința asta. Cu siguranță n-am de gând să chem vreun polițai nenorocit să ne păzească.

— Ar fi putut fi Lorzii lui King! zice unchiul Carlos. Nu spuneai tu că King a amenințat-o subtil pe Starr, înainte să dea interviul?

— Nu mă mai duc mâine, spun eu, dar am mai multe șanse să mă fac auzită la un concert de-al lui Drake decât să mă audă vreunul din ei doi.

— La naiba, n-are cum să fie o coincidență faptul că cineva încearcă să ne intimideze chiar în noaptea de dinainte ca ea să depună mărturie în fața Curții Supreme, spune tati. E genul de rahaturi pe care le-ar face amicii tăi.

— Ai fi surprins să afli cât de mulți suntem cei care vrem să se facă dreptate în cazul ăsta, spune unchiul Carlos. Dar normal, clasicul Maverick. Orice polițist e din start un personaj rău.

— Nu mă duc mâine, repet eu.

— Nu spun că toți polițiștii sunt răi, dar nici n-am de gând să stau aici ca un bou și să cred că niciun polițist nu face porcării. Ce dracu', m-au obligat să mă întind pe asfalt cu fața în jos. Și știi de ce? Pentru că au putut!

— Ar fi putut fi oricare dintre ei, spune mami. Nu ne ajută cu nimic să încercăm să ne dăm seama cine a făcut-o. Cel mai mult contează să ne asigurăm că Starr nu va păți nimic mâine…

— Am zis că nu mă duc! țip eu.

În sfârșit mă aud. Parcă am un vulcan în stomac.

— Da, ar fi putut să fie Lorzii lui King, dar dacă a fost poliția?

Mă uit la tati și îmi amintesc de acel moment din urmă cu câteva săptămâni, din fața magazinului.

— Credeam că o să te omoare, spun eu, cu vocea răgușită. Din cauza mea.

Îngenunchează în fața mea și pune pistolul Glock la picioarele mele. Îmi ridică bărbia cu mâna.

— Spune-mi punctul unu din program. Spune-l.

Eu și frații mei am învățat pe de rost Programul în zece puncte al Partidului Panterelor Negre, așa cum alți copii învață pe de rost Jurământul de Credință.

— Vrem libertate, spun eu. Vrem puterea de a decide destinul comunităților noastre de negri oprimați.

— Spune-l din nou.

— Vrem libertate. Vrem puterea de a decide destinul comunităților noastre de negri oprimați.

— Punctul șapte.

— Vrem să se pună capăt imediat violențelor comise de poliție, crimelor împotriva negrilor, a altor persoane de culoare și a tuturor celor oprimați.

— Din nou.

— Vrem să se pună capăt imediat violențelor comise de poliție, spun eu, crimelor împotriva negrilor, a altor persoane de culoare și a tuturor celor oprimați.

— Și care este obiectivul nostru, precizat de fratele

Malcolm?

Seven și cu mine puteam să reproducem citate întregi din Malcolm X, înainte să împlinim treisprezece ani. Sekani nu a ajuns încă la performanța asta.

— Libertate absolută, dreptate și egalitate, spun eu, prin orice mijloace.

— Din nou.

— Libertate absolută, dreptate și egalitate, prin orice mijloace.

— Din nou.

— Libertate absolută, dreptate și egalitate, prin orice mijloace.

— Și de ce nu vrei să mai vorbești? întreabă tati.

Pentru că Programul în zece puncte nu a funcționat pentru Panterele Negre. Huey Newton a murit din cauza dependenței de cocaină, iar guvernul i-a zdrobit pe ceilalți membri, unul câte unul. Așa-zisele *orice mijloace* nu l-au scăpat de la moarte pe fratele Malcolm, posibil ucis de propriii lui oameni. Intențiile arată întotdeauna mai bine pe hârtie decât în realitate. Realitatea este că s-ar putea să nu mai ajung mâine-dimineață la tribunal.

Două bătăi puternice în ușa de la intrare ne fac să tresărim.

Tati se ridică, ia pistolul Glock și se duce să răspundă. Salută pe cineva și apoi se aud niște sunete ca și cum ar bate palma. Apoi, o voce de bărbat spune:

— Știi că suntem alături de tine, Mare Mav.

Tati se întoarce cu niște tipi înalți, lați în umeri, îmbrăcați în gri și negru. E un gri mai deschis decât cel purtat de King și băieții lui. Trebuie să ai ochiul antrenat ca să observi și să înțelegi anumite lucruri. Ăștia sunt alți Lorzi.

— El e Goon.

Tata arată către bărbatul mai puțin înalt, cu codițe.

— El și băieții lui o să ne păzească în noaptea asta și mâine.

Unchiul Carlos își încrucișează brațele și le aruncă Lorzilor o privire dură.

— Ai pus niște Lorzi să supravegheze casă, când e posibil ca unii dintre ei să ne fi făcut asta?

— Ei n-au nicio treabă cu King, spune tati. Ăștia sunt Lorzi din Cedar Grove.

Rahat, la fel de bine ar putea să fie Discipolii din Garden. Bandele fac diferența, nu culoarea. Lorzii din Cedar Grove se războiesc de ceva vreme cu cei din banda lui King, Lorzii din West Side.

— Vrei să ne retragem, Mare Mav? întreabă Goon.

— Nu, nu-l băgați în seamă, spune tati. Faceți treaba pentru care v-am chemat.

— În regulă, zice Goon și dă mâna cu tati.

El și băieții lui se duc înapoi afară.

— Tu chiar vorbești serios? țipă unchiul Carlos. Tu chiar crezi că o bandă de gangsteri poate să-ți ofere protecția de care aveți nevoie?

— Sunt înarmați, nu-i așa? întreabă tati.

— Ce prostie!

Unchiul Carlos se uită la mami.

— Uite, merg eu cu voi la tribunal mâine, cu condiția ca ăștia să dispară.

— Dobitocule, zice tati. Nu ești în stare nici să-ți aperi nepoata, că ți-e frică de ce-o să spună colegii tăi polițiști dacă lucrezi cu gangsterii.

— Chiar vrei să purtăm această discuție, Maverick?

— Carlos, calmează-te.

— Nu, Lisa. Vreau să fiu sigur că am înțeles bine. E vorba de aceeași nepoată de care am avut grijă când el a fost la închisoare? Da? Cea pe care am însoțit-o în prima ei zi de școală, pentru că el a fost condamnat în locul așa-zisului său prieten? Cea pe care am ținut-o în brațe când plângea după taică-său?

Vorbește cu furie și mami stă în fața lui, să nu-l lase să ajungă la tati.

— Poți să mă faci în toate felurile, Maverick, dar să nu spui vreodată că nu-mi pasă de nepoții mei! Da, exact, de nepoții mei. Inclusiv de Seven. Când erai la închisoare…

— Carlos, zice mami.

— Nu, trebuie să audă asta. Când tu erai închis, eu am

ajutat-o pe Lisa de fiecare dată când netrebnica aia cu care l-ai făcut pe Seven îl lăsa aici săptămâni în șir. Eu! Cumpăram haine, mâncare, îi luam la mine acasă. I-am fost ca un părinte. Așa-i, nici vorbă să lucrez vreodată cu criminalii, dar să nu cumva să mai insinuezi că nu-mi pasă de copiii ăștia!

Pe fața lui tati apare o grimasă. Nu spune nimic.

Unchiul Carlos își ia cheile de pe măsuța de cafea, mă sărută de două ori pe frunte și pleacă. Trântește ușa de la intrare.

Capitolul 19

Sunt trezită de mirosul de jambon cu nucă și numeroasele voci pe care le aud în casă. Clipesc ca să-mi calmez ochii agresați de intensitatea albastrului-neon de pe pereți. Stând în pat, îmi ia câteva minute până să-mi dau seama că este ziua în care merg la Curtea Supremă.

E timpul să văd dacă-l voi dezamăgi sau nu pe Khalil.

Îmi pun papucii în picioare și mă îndrept către locul de unde vin toate acele voci nefamiliare. Seven și Sekani sunt deja la școală, iar vocile lor nu sunt oricum atât de groase. Ar trebui să-mi fac griji pentru faptul că niște tipi necunoscuți mă vor vedea în pijama, dar asta e partea frumoasă când dormi în tricouri și șorturi de baschet. Nu prea au ce vedea.

Bucătăria e din nou foarte aglomerată. Țipi în pantaloni negri și cămăși albe cu cravată stau la masă sau rezemați de pereți, îndesându-și mâncare în gură. Au tatuaje pe față și pe mâini. Câțiva dintre ei dau din cap când mă văd și mormăie un „'neața" cu gura plină.

Lorzii din Cedar Grove. La naiba, rad mâncarea ca termitele.

Mami și mătușa Pam manevrează tigăile pline cu jambon și ouă care sfârâie pe aragaz, cu flăcările albăstrui ale ochiurilor dansând sub ele. Bunica toarnă suc și cafea și dă din gură încontinuu.

Mami de-abia dacă îmi aruncă o privire peste umăr și spune:

— 'neața, Molfăilă. Farfuria ta e în cuptorul cu microunde. Vino și scoate tu biscuiții ăștia, te rog.

Ea și mătușa Pam se mută într-o parte a aragazului și continuă să amestece ouăle și jambonul. Eu iau un prosop și deschid cuptorul. Aroma biscuiților cu unt și un val de căldură mă izbesc drept în față. Iau tava cu un prosop, dar tot e prea fierbinte ca s-o țin mult în mâini.

— Aici, fetițo, zice Goon de la masă.

Mă bucur că o pot lăsa jos. La nici două minute după ce pun tava pe masă, toți biscuiții s-au dus. Fir-ar să fie. Iau farfuria acoperită cu un șervet de hârtie din cuptorul cu microunde, înainte ca Lorzii s-o înfulece și pe asta.

— Starr, ia și celelalte farfurii pentru tatăl și unchiul tău, zice mătușa Pam. Du-le afară, te rog.

Unchiul Carlos e aici? Îi spun mătușii Pam: „Am înțeles”, pun farfuriile lor peste a mea, iau sosul picant și niște furculițe și plec, în timp ce bunica începe o poveste de-a ei de „pe vremea când eram eu profesoară”.

Afară, soarele e atât de puternic, încât face ca zugrăveala de pe pereții casei să pălească. Mijesc ochii și mă uit în jur după tati sau unchiul Carlos. Trapa de la mașina Tahoe a lui tati e ridicată, iar ei stau rezemați de portbagaj.

Îmi târșâi papucii pe ciment, iar sunetul e asemănător cu cel al unei mături care curăță o podea. Tati întoarce capul.

— Uite-o pe fetița mea.

Le dau lui și unchiului Carlos câte o farfurie și primesc un pupic pe obraz de la tati.

— Ai dormit bine? mă întreabă el.

— Oarecum.

Unchiul Carlos ia pistolul dintre ei doi și face semn către locul rămas liber.

— Hai să ne ții companie.

Sar lângă ei. Dezvelim farfuriile care au destui biscuiți, jambon și ouă pentru câțiva oameni.

— Cred că asta-i a ta, Maverick, spune unchiul Carlos. E cu șuncă de curcan.

— Mulțumesc, frate, zice tati și fac schimb de farfurii.

Îmi pun sos picant pe ouă și îi dau sticla lui tati.

Unchiul Carlos întinde și el mâna după sticlă.

Tati strâmbă din nas și i-o pasează.

— Aș fi zis că ai gusturi prea rafinate ca să-ți pui sos picant pe ouă.

— Îți dai seama că asta-i casa în care am crescut, nu?

Își acoperă complet ouăle cu sos picant, pune sticla jos și își

linge degetele.

— Nu-i spune lui Pam că am mâncat toate astea. E mereu cu ochii pe mine și-mi spune să am grijă la cât sodiu mănânc.

— Nu te pârăsc, dacă nu mă pârăști, zice tati.

Dau pumn în pumn ca să pecetluiască înțelegerea.

M-am trezit pe o altă planetă sau într-o realitate alternativă. Ori ceva de genul.

— Dintr-odată sunteți prieteni?

— Am discutat, spune tati. E totul în regulă între noi.

— Da, zice și unchiul Carlos. Unele lucruri sunt mai importante decât altele.

Vreau detalii, dar nu le voi obține. Dacă ei sunt împăcați, atunci și eu sunt împăcată. Și ca să fiu sinceră? Era și timpul.

— Dacă tu și mătușa Pam sunteți aici, unde e DeVante? îl întreb pe unchiul Carlos.

— Culmea, e acasă și nu joacă jocuri video cu iubitul tău pitic.

— De ce trebuie să-i zici lui Chris „pitic”? întreb eu. Nu e deloc mic.

— Sper că te referi la înălțimea lui, zice tati.

— Amin, adaugă unchiul Carlos și iarăși dau pumn în pumn.

Deci au găsit un subiect comun față de care să-și exprime nemulțumirea – Chris. Tipic.

Strada noastră e liniștită cea mai mare parte a dimineții. Așa e de obicei. Dramele vin întotdeauna de la oamenii care nu locuiesc pe strada Lily. La două case mai jos, doamna Lynn și domnișoara Carol vorbesc în curtea celei dintâi. Probabil bârfesc. Nu-i poți spune niciuneia dintre ele nimic, dacă nu vrei să răspândească vorba peste tot în Garden Heights, la fel ca o răceală. Doamna Pearl lucrează vizavi, la parcela ei de flori, ajutată de Litru-de-Bere. Toată lumea îi zice așa pentru că cere mereu bani ca să-și cumpere „repede un litru de bere de la magazin”. Cărucior lui de cumpărături ruginit, în care își ține toate obiectele personale, este lăsat pe aleea din fața casei doamnei Pearl, iar la fundul cărucior ului se află o pungă mare cu îngrășăminte. Aparent, se pricepe la grădinărit. Doamna Pearl

îi spune ceva și el râde atât de tare, încât hăhăiala lui se aude probabil și la două străzi depărtare.

— Nu pot să cred că tâmpitul ăla mai trăiește, spune unchiul Carlos. Aș fi zis că a murit de mult.

— Cine? Litru-de-Bere? întreb eu.

— Da! îl știu de când eram eu mic.

— Nu, nu pleacă el nicăieri, spune tati. Susține că băutura îl ține în viață.

— Doamna Rooks mai locuiește după colț? întreabă unchiul Carlos.

— Da, spun eu. Și încă face cel mai bun tort *Red Velvet* pe care l-ai mâncat vreodată.

— Uau. I-am zis lui Pam că încă nu am gustat tort la fel de bun ca al doamnei Rooks. Dar, ăăă… zice el pocnind din degete, cel care repara mașini… Locuia pe colț…

— Domnul Washington, spune tati. Încă e în formă și încă face treabă mai bună decât orice service auto de pe aici. Îl ajută și fiu-său.

— Ăla mic, John? întreabă unchiul Carlos. Care juca baschet, dar s-a apucat de chestia aia?

— Da, spune tati. Acum e curat.

— Doamne. Unchiul Carlos împinge ouăle de colo-colo pe farfurie. Uneori aproape că mi se face dor de locul ăsta.

Îl privesc pe Litru-de-Bere ajutând-o pe doamna Pearl. Oamenii de aici nu au prea mulți bani, dar se ajută între ei cât pot de mult. Suntem toți ca o familie ciudată, super disfuncțională, totuși o familie. Lucru de care mi-am dat seama abia în ultima vreme.

— Starr! strigă bunica din ușă. Probabil au auzit-o și oamenii de la două străzi depărtare, la fel ca pe Litru-de-Bere. Mama zice să te grăbești. Trebuie să te pregătești. Hei, Pearl!

Doamna Pearl își pune mâna streașină la ochi și se uită în direcția noastră.

— Hei, Adele! Nu te-am mai văzut de mult. Ce faci?

— Pe aici, fată. Ai făcut frumoasă brazda aia de flori! Vin mai târziu să iau și eu niște „pasărea paradisului”.

— Pe mine nu mă saluți, Adele? întreabă Litru-de-Bere.

Când vorbește, lungește cuvintele și-ți dă impresia că rostește de fapt un singur cuvânt.

— La naiba, nu, prostovan bătrân, zice bunica și trântește ușa în urma ei.

Tati, unchiul Carlos și cu mine ne prăpădim de râs.

*

Lorzii din Cedar Grove ne urmează în două mașini, iar unchiul Carlos ne duce pe mine și pe ai mei. Unul dintre amicii lui, care se află în afara programului, stă pe locul pasagerului. Bunica și mătușa Pam sunt și ele în spatele nostru.

Atâția oameni mă însoțesc, însă niciunul nu poate intra cu mine în sală, la Curtea Supremă.

Ne ia cincisprezece minute ca să ajungem din Garden Heights în centru. Mereu sunt lucrări de construcție în zonele unde se înalță clădiri noi. În Garden Heights sunt dilări pe la toate colțurile, însă în centru sunt doar oameni de afaceri în costume, care așteaptă să se schimbe lumina de la semafor. Mă întreb dacă aceștia aud vreodată împușcăturile și celelalte rahaturi care se întâmplă în cartierul meu.

Intrăm pe strada unde se află tribunalul și am unul dintre acele momente ciudate de déjà vu. Am trei ani și unchiul Carlos ne duce cu mașina pe mine, pe mami și pe Seven la tribunal. Mami plânge tot drumul și aș vrea ca tati să fie aici, pentru că el mereu o face să se oprească din plâns. Seven și cu mine o ținem de mână pe mami când intrăm în sala de judecată. Niște polițiști îl aduc pe tati îmbrăcat într-o salopetă portocalie. Nu poate să ne îmbrățișeze, pentru că are cătușe la mâini. Îi spun că îmi place salopeta lui; portocaliul este una dintre culorile mele preferate. Dar el se uită la mine cu o privire foarte serioasă și spune: „Să nu porți niciodată așa ceva, auzi ce-ți spun?”

Tot ce țin minte după asta e că judecătorul spune ceva, mami plânge în hohote și tati ne zice că ne iubește, în timp ce polițiștii îl iau de acolo. Timp de trei ani am urât tribunalul, fiindcă ni l-a luat pe tati de lângă noi.

Nici acum nu sunt încântată să-l văd. Dube și camionete ale

televiziunilor de știri sunt parcate vizavi de tribunal, iar baricadele poliției le separă de celelalte mașini. Acum înțeleg de ce oamenii numesc asta „circ mediatic”. Chiar arată de parcă s-ar instala circul în oraș.

Doar două benzi de trafic separă tribunalul de frenezia mass-mediei, dar jur că sunt două lumi diferite. Sute de oameni îngenunchează în tăcere pe gazonul din fața tribunalului. Femei și bărbați îmbrăcați ca de birou stau în fața mulțimii, cu capetele plecate.

Ca să evităm bufonii și camerele lor foto, unchiul Carlos o ia pe o stradă paralelă cu tribunalul. Intrăm pe ușa din spate. Goon și un alt Lord ni se alătură. Mă flanchează și nu ezită să-i lase pe cei de la pază să-i verifice de arme.

Un alt paznic ne conduce prin tribunal. Cu cât înaintăm mai mult, cu atât ne întâlnim cu mai puțini oameni pe holuri. Domnișoara Ofrah mă așteaptă lângă o ușă cu plăcuță de alamă, pe care scrie: „Sala Curții Supreme”.

Mă îmbrățișează și mă întreabă:

— Ești pregătită?

În sfârșit, mă simt pregătită.

— Da, doamnă.

— O să fiu afară tot timpul, spune ea. Dacă vrei să ieși să mă întrebi ceva, ai acest drept.

Se uită la anturajul meu.

— Îmi pare rău, însă doar părinții lui Starr au voie să privească din camera cu televizor.

Unchiul Carlos și mătușa Pam mă îmbrățișează. Bunica mă bate pe umăr și dă din cap. Goon și tovarășul lui dau din cap scurt și pleacă împreună cu ceilalți.

Ochii mamei se umplu de lacrimi. Mă ține strâns în brațe și în acel moment îmi dau seama că am crescut cu câțiva centimetri mai înaltă decât ea. Îmi acoperă fața cu săruturi și mă îmbrățișează din nou.

— Sunt mândră de tine, puiule. Ești atât de curajoasă!

Cuvântul acela. Îl urăsc.

— Nu, nu sunt.

— Ba da, ești.

Face un pas în spate și îmi dă la o parte o șuviță de păr de pe față. Nu pot să-mi explic privirea din ochii ei, dar această privire mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu. Mă învăluie și mă încălzește din interior.

— Curajoasă nu înseamnă să nu-ți fie frică, Starr, spune ea. Înseamnă să mergi mai departe, chiar dacă ți-e frică. Și tu asta faci.

Se ridică ușor pe vârfuri și mă sărută pe frunte, ca și cum acest gest face să fie real ca ceea ce a spus. Pentru mine funcționează.

Tati ne ia în brațe pe amândouă.

— Ești suficient de puternică să faci asta, puiule.

Ușa sălii se deschide cu un scârțâit, iar procurorul general, doamna Monroe, se uită afară.

— Te așteptăm când ești gata.

Intru în sală singură, dar, într-un fel, părinții mei sunt cu mine.

Sala are pereții acoperiți cu lambriuri de lemn și nu are ferestre. În jur de douăzeci de persoane, femei și bărbați, stau la o masă în formă de U. Unii dintre ei sunt negri, alții nu. Ne urmăresc cu privirea în timp ce doamna Monroe mă conduce în fața lor, la o masă pe care se află un microfon.

Unul dintre colegii doamnei Monroe îmi citește jurământul, iar eu jur cu mâna pe Biblie să spun adevărul. În sinea mea îi promit același lucru lui Khalil.

Doamna Monroe spune din fundul sălii:

— Ai putea, te rog, să te prezinți în fața juriului?

Mă dau mai aproape de microfon și îmi dreg glasul.

— Numele meu – vocea mea firavă sună ca a unui copil de cinci ani. Mă îndrept și încerc din nou.

— Numele meu este Starr Carter. Am șaisprezece ani.

— Microfonul doar înregistrează vocea ta, nu o și amplifică, spune doamna Monroe. În timp ce purtăm conversația, trebuie să vorbești suficient de tare ca să audă toată lumea, în regulă?

— Da…

— Buzele mele ating microfonul. Prea aproape. Mă dau mai în spate și încerc din nou.

— Da, doamnă.

— În regulă. Ai venit aici de bunăvoie, corect?

— Da, doamnă.

— Ai și un avocat, pe doamna April Ofrah, corect? întreabă ea.

— Da, doamnă.

— Înțelegi că ai dreptul să o consulți, da?

— Da, doamnă.

— Înțelegi că nu ești acuzată de niciun delict, corect?

Pe dracu'. Eu și Khalil suntem judecați încă de când a murit el.

— Da, doamnă.

— Astăzi vrem să ne spui cu cuvintele tale ce s-a întâmplat cu Khalil Harris, în regulă?

Mă uit la fețele juraților, dar nu pot să-mi dau seama dacă sunt cu adevărat interesați să audă cuvintele mele. Eu sper că vor într-adevăr să mă asculte.

— Da, doamnă.

— Acum că ne-am înțeles în privința asta, să vorbim despre Khalil. Ai fost prietenă cu el, nu-i așa?

Dau din cap, dar doamna Monroe spune:

— Te rog să dai un răspuns verbal.

Mă aplec spre microfon și zic:

— Da, doamnă.

La naiba. Am uitat că jurații nu mă pot auzi când vorbesc și că microfonul e numai pentru înregistrare. Nu înțeleg de ce sunt atât de agitată.

— De cât timp îl cunoșteai pe Khalil?

Aceeași poveste, iar și iar. Devin ca un robot, repetând la nesfârșit cum îl cunoșteam pe Khalil încă de la vârsta de trei ani, cum am crescut împreună și ce fel de persoană era.

Când termin, doamna Monroe zice:

— Bun. O să discutăm detaliat despre noaptea în care a fost împușcat. E-n regulă?

Latura lipsită de curaj a persoanei mele, care se pare că ocupă cea mai mare parte din Starr, strigă nu. Vrea să se târască într-un colț și să pretindă că nimic din toate astea nu

s-a întâmplat niciodată. Dar toți oamenii de afară se roagă pentru mine. Părinții mei mă privesc. Khalil are nevoie de mine.

Mă îndrept din spate și las infima parte curajoasă din mine să vorbească.

— Da, doamnă.

PARTEA A III-A

După opt săptămâni

Capitolul 20

Trei ore. Atât am stat la Curtea Supremă. Doamna Monroe mi-a pus fel de fel de întrebări. În ce unghi era Khalil când a fost împușcat? De unde a scos permisul de conducere și talonul mașinii, când i le-a cerut ofițerul? Cum l-a scos ofițerul Cruise pe Khalil din mașină? Părea nervos ofițerul Cruise? Ce a zis?

A vrut să știe fiecare detaliu. I-am spus cât de mult am putut.

Au trecut mai mult de două săptămâni de când am fost la Curtea Supremă, iar acum așteptăm decizia lor, ceea ce este ca și cum ai aștepta un meteorit să lovească Pământul. Știi că vine, dar nu știi exact când și unde o să cadă, și nu ai altceva de făcut între timp decât să-ți vezi de viață.

Deci, îmi văd de viață.

Azi a ieșit soarele, dar când am intrat în parcarea de la Williamson, ploaia cădea deasă ca o perdea. Când plouă cu soare, bunica zice că diavolul își bate nevasta. În plus, este vineri 13, adică ziua diavolului, dacă ne luăm după bunica. Probabil e baricadată în casă, așteptând sfârșitul lumii.

Eu și Seven o zbughim din mașină și intrăm în clădirea școlii. Holul este plin, ca de obicei, de elevi care stau de vorbă în „bisericuțe” sau care pierd pur și simplu vremea pe acolo. Anul școlar e pe terminate, așa că nivelul de lene al tuturor a atins cote maxime, însă lenea copiilor albi e o lene aparte. Scuze, dar așa e. Ieri, un elev din anul doi a aterizat de pe scări direct în tomberonul îngrijitorului. Tembelul s-a ales cu o suspendare și o contuzie. Stupid.

Îmi mișc degetele de la picioare. În singura zi în care port pantofi Chuck trebuie să plouă. În mod miraculos, nu s-au udat.

— Ești bine? întreabă Seven, și mă îndoiesc că se referă la ploaie.

În ultima vreme e mult mai protector, de când a auzit zvonul legat de faptul că King ar fi încă furios pentru că l-am dat în vileag. L-am auzit pe unchiul Carlos spunându-i lui tati că asta le-a dat polițiștilor încă un motiv să-l urmărească îndeaproape pe King.

Dacă nu e el cel care a aruncat cărămida, atunci nu a făcut nimic. *Încă.* Așa că Seven e mereu pe față, chiar și pe drumul de acasă până la Williamson.

— Da, îi spun. Sunt bine.

— Perfect.

Bate palma cu mine și se duce la vestiarul lui.

Mă îndrept către dulapul meu. Hailey și Maya stau de vorbă lângă dulapul Mayei, în apropiere. De fapt, Maya vorbește mai mult. Hailey stă cu brațele încrucișate și își tot dă ochii peste cap. Mă vede pe hol și își ia o expresie arogantă.

— Perfect, zice ea când mă apropii. A venit mincinoasa.

— Poftim?

E mult prea devreme pentru porcării de genul ăsta.

— De ce nu-i spui Mayei cum ne-ai mințit cu nerușinare?

— Ce?!

Hailey îmi dă două poze. Una este poza de borfaș a lui Khalil, așa cum o numește tati. Una dintre pozele pe care le-au difuzat la știri. Hailey a luat-o de pe internet. Khalil zâmbește plin de el, ține în mână un teanc de bani și face semnul păcii.

În cealaltă poză, are doisprezece ani. Știu pentru că și eu aveam tot doisprezece ani. E petrecerea de ziua mea, organizată la o sală de laser tag[{35}] din centru. Khalil stă în stânga mea, vârându-și în gură prăjitură cu căpșuni, iar Hailey este în dreapta mea și ne hlizim amândouă la cameră.

— Mi s-a părut mie că arată cunoscut, spune Hailey pe un ton la fel de arogant ca și expresia de pe fața ei. El *este* acel Khalil pe care-l știai. Nu-i așa?

Mă uit lung la cei doi Khalil. Fotografiile pot arăta uneori atât de puțin. Pentru unii, poza de borfaș îl face să arate exact așa, ca un golan. Dar eu văd în poză pe cineva fericit să aibă în final niște bani în mână, fără să conteze de unde provin. Și

poza de la ziua de naștere? Îmi amintesc cum Khalil a mâncat atâta pizza și atâtea prăjituri, încât i s-a făcut rău. Bunica lui încă nu primise leafa, iar mâncarea era limitată la ei acasă.

Eu l-am cunoscut pe Khalil în toate ipostazele vieții lui. Pentru el am vorbit. Nu ar trebui să neg nimic legat de persoana lui. Nici măcar în fața celor de la Williamson.

Îi dau pozele înapoi lui Hailey.

— Da, l-am cunoscut. Și ce dacă?

— Nu crezi că ne datorezi o explicație? mă întreabă. Îmi datorezi și niște scuze.

— Ăăă, ce-ai zis?

— Te-ai certat cu mine pentru că erai supărată din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui, spune ea. Ba chiar m-ai acuzat că sunt rasistă.

— Dar tu chiar ai spus și ai făcut chestii rasiste. Deci…

Maya ridică din umeri.

— Dacă Starr a mințit sau nu, asta nu îndreaptă lucrurile.

S-a activat alianța minorităților.

— Deci, dacă am încetat s-o urmăresc pe Tumblr, pentru că nu mai voiam să văd poze cu băiatul ăla mutilat pe pagina mea…

— Îl chema Emmett Till, spune Maya.

— N-are importanță. Deci, pentru că n-am mai vrut să văd porcăriile alea, înseamnă că sunt rasistă?

— Nu, spune Maya. Comentariul tău a fost rasist. Și gluma ta de Ziua Recunoștinței a fost clar rasistă.

— Of, Doamne, încă mai ești supărată din cauza asta?! spune Hailey. S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă!

— Asta nu îndreaptă lucrurile, spun. Și nici măcar nu vrei să-ți ceri scuze.

— Nu-mi cer scuze pentru că a fost doar o glumă! țipă ea. Asta nu mă face rasistă. Nu vă las să mă învinovățiți în felul ăsta. Ce urmează? Vreți să spun că îmi pare rău că strămoșii mei au fost stăpâni de sclavi sau vreo prostie de genul ăsta?

— Javră…

Respir adânc. Prea multă lume se uită la noi. Nu pot să mă port cu ea ca o negresă înfuriată.

— Gluma ta a fost jignitoare, îi spun, pe cel mai calm ton de care sunt în stare. Dacă-ți pasă vreun pic de Maya, îți ceri scuze și încerci să-ți dai seama de ce a rănit-o comentariul tău.

— Nu e vina mea că nu poate să treacă peste o afurisită de *glumă* din *primul* an! Așa cum nu e vina mea nici că tu nu poți să treci peste ceea ce s-a întâmplat cu Khalil.

— Deci trebuie să „trec peste" faptul că a fost omorât?

— Da, exact! Probabil că oricum avea să sfârșească astfel.

— Pe bune? întreabă Maya.

— Era traficant de droguri și făcea parte dintr-o bandă de gangsteri, spune Hailey. Cineva oricum avea să-l omoare până la urmă.

— Să trec peste? repet eu.

Își încrucișează brațele și face o mișcare scurtă din gât.

— Hm, da? Nu asta am spus? Polițistul probabil ne-a făcut tuturor un serviciu. Un dealer de droguri mai puțin pe…

O dau pe Maya la o parte și îi înfig lui Hailey un pumn în obraz. Doare, dar mă simt al naibii de bine.

Hailey se ține de falcă preț de câteva secunde, cu ochii cât cepele și gura căscată.

— Nenorocito! zbiară ea.

Se repede la părul meu, cum fac fetele de obicei, dar coada mea este adevărată. Nu are cum să mi-o smulgă.

O lovesc pe Hailey cu pumnii, iar ea mă plesnește și mă zgârie pe pielea capului. O împing și cade pe podea. I se ridică fusta, și lenjeria ei roz e în văzul tuturor. În jurul nostru izbucnesc hohote de râs. Unii colegi și-au scos deja telefoanele.

Nu mai sunt nici Starr de la Williamson, nici măcar Starr de la Garden Heights. Sunt nervoasă.

Dau cu picioarele în Hailey, iar din gură îmi zboară înjurături. Lumea se adună în jurul nostru scandând „Bătaie! Bătaie!" și un idiot strigă „World Star!"

La naiba. O să ajung pe site-ul ăla nenorocit.

Cineva mă smucește de braț, iar când mă întorc dau nas în nas cu Remy, fratele mai mare al lui Hailey.

— Nebuno, nemer…

Până să termine cuvântul „nemernică”, o claie de șuvițe se repede la noi și-l împinge la o parte pe Remy.

— Labele jos de pe soră-mea! zice Seven.

Și apoi se bat. Seven aruncă loviturile fără să-i pese, doborându-l pe Remy cu câteva croșee și lovituri cu cotul. Pe vremuri, tati ne ducea pe amândoi la antrenamente de box după școală.

Apar doi paznici. Domnul Davis, directorul școlii, vine spre noi.

*

O oră mai târziu, sunt în mașina mamei. Seven vine în urma noastră, în Mustangul lui.

Toți patru am fost suspendați timp de trei zile, în ciuda politicii de toleranță zero de la Williamson. Tatăl lui Hailey și Remy, membru al consiliului director de la Williamson, a considerat că e scandalos. A susținut că Seven ar trebui exmatriculat, pentru că noi „am provocat” bătaia și că Seven nu ar trebui să aibă dreptul la absolvire. Dr. Davis i-a răspuns:

— Date fiind circumstanțele, și s-a uitat fix la mine, suspendarea va fi suficientă.

Știe că eram în mașină cu Khalil.

— Asta e exact ceea ce se așteaptă *Ei* să faci, spune mami. Doi copii de la Garden Heights care se poartă ca și cum n-ar avea pic de minte în cap!

Ei cu E mare. Este vorba de Ei și Noi. Uneori Ei arată ca Noi și nu-și dau seama că Ei sunt Noi.

— Dar tot dădea din gură, zicea de Khalil că și-a meritat soarta…

— Nu mă interesează nici dacă ar fi spus că ea l-a împușcat. Oamenii spun vrute și nevrute, Starr. Nu înseamnă că trebuie să dai în ei. Uneori trebuie doar să te întorci și să pleci.

— Adică să plec și să mă împușt și pe mine ca pe Khalil?

Oftează.

— Draga mea, înțeleg…

— Nu-i adevărat! spun eu. Nimeni nu înțelege! Eu am văzut cum l-au străpuns gloanțele. Am stat acolo în stradă când și-a dat sufletul. A trebuit să ascult lumea care încerca să dea

impresia că e okay că a fost împușcat. Ca și cum ar fi meritat asta. Dar nu merita să moară și eu n-am făcut nimic ca să merit să văd grozăvia aia!

Pe site-ul WebMD spun că asta e una dintre fazele suferinței – furia. Dar mă îndoiesc că o să depășesc această fază. Mă fărâmă într-un milion de bucăți. Și de fiecare dată când sunt din nou întreagă și normală, se întâmplă ceva care mă distruge din nou și trebuie s-o iau de la capăt.

Ploaia se mai potolește. Diavolul nu-și mai bate nevasta, dar eu lovesc în continuare torpedoul mașinii, dându-i pumn după pumn, fără să simt durerea din oase. Vreau să fiu amorțită, la fel ca pumnii mei, să nu mai simt toată această durere.

— Descarcă-te, Molfăilă. Mami mă freacă pe spate. Descarcă-te.

Îmi trag tricoul peste gură și țip până când nu mai rămâne niciun țipăt în mine. Sau, dacă mai există vreunul, nu mai am puterea să-l scot la suprafață. Plâng pentru Khalil, pentru Natasha, chiar și pentru Hailey, pentru că sunt al naibii de sigură că am pierdut-o definitiv.

Când intrăm pe strada noastră, îmi curge nasul și am ochii umezi. În sfârșit mă simt amorțită.

O camionetă gri și un Chrysler 300 verde sunt parcate pe alee, în spatele camionului lui tati. Mami și Seven trebuie să parcheze în fața casei.

— Ce are de gând omul ăsta? întreabă mami și se uită la mine. Te simți mai bine?

Dau din cap că da. Am de ales?

Se apleacă și mă sărută pe tâmplă.

— O să trecem peste asta. Îți promit.

Ieșim din mașină. Sunt sută la sută sigură că mașinile de pe alee sunt ale Lorzilor și ale Discipolilor din Garden. În Garden Heights nu poți să conduci o mașină gri sau verde dacă nu faci parte dintr-o bandă. Mă aștept la țipete și înjurături când intrăm, dar nu-l aud decât pe tati zicând:

— N-are sens, omule. Pe bune.

Bucătăria e plină ochi de oameni. Nici nu putem să intrăm,

din cauza unor tipi care stau în pragul ușii. Jumătate din ei au haine pe care se regăsește culoarea verde. Discipolii din Garden. Ceilalți au ținute gri-deschis. Lorzii din Cedar Grove. Nepotul domnului Reuben, Tim, stă lângă tati la masă. Niciodată n-am observat tatuajul clar cu DG de pe brațul lui.

— Nu știm când vor anunța decizia Curții Supreme, spune tati. Dar dacă nu va fi o decizie de condamnare, trebuie să le spuneți ăstora să nu dea foc la cartier.

— Tu ce te aștepți să facă? întreabă un Discipol de la masă. Lumea s-a săturat de rahaturile astea, Mav.

— Așa e, spune Lordul Goon, care este și el la masă.

Cozile lui lungi, împletite, sunt prinse cu elastice de păr, cum purtam și eu când eram mică.

— Nu putem face nimic.

— Asta-i o porcărie, zice Tim. Putem să facem ceva.

— Cred că suntem cu toții de acord că revoltele au scăpat de sub control, nu-i așa?

Toți cei din cameră îi răspund în cor cu „Da” și „Corect”.

— Atunci putem să ne asigurăm că nu se va mai întâmpla așa. Vorbiți cu copiii ăștia. Aflați ce-i în capul lor. Da, sunt supărați. Toți suntem, dar nu rezolvăm nimic dacă ne ardem cartierul din temelii.

— Cartierul nostru? întreabă Discipolul de la masă. Negroteiule, ai zis că te muți.

— În *suburbii,* zice Goon batjocoritor. O să-ți iei și un minivan, Mav?

Toți izbucnesc în râs când aud asta.

Tati însă nu râde.

— Și ce dacă mă mut? Magazinul meu va rămâne aici și mie îmi va păsa în continuare de ce se întâmplă în locul ăsta. Cine o să aibă de câștigat dacă ardem tot cartierul? Noi clar nu avem nimic de câștigat.

— Trebuie să ne organizăm mai bine data viitoare, zice Tim. În primul rând, trebuie să ne asigurăm că frații și surorile noastre știu că nu trebuie să distrugă afacerile oamenilor de culoare. Altfel, ne vin tuturor de hac.

— Ai dreptate, spune tati. Și știu, eu și Tim am ieșit din joc,

așa că nu prea avem un cuvânt de spus, dar toate luptele astea teritoriale trebuie să se oprească într-un fel sau altul. Chestia asta e mai importantă decât rahaturile de pe stradă. Și sincer, toate revoltele astea i-au făcut pe polițiști să creadă că pot face ce vor ei.

— Da. De acord cu tine, zice Goon.

— Trebuie să vă uniți cumva, frate, spune tati. Pentru binele cartierului. Ultimul lucru la care se așteaptă din partea voastră e să fiți solidari. În regulă?

Tati bate palma cu Goon și cu Discipolul din Garden. Apoi cei doi bat palma între ei.

— Uau, spune Seven.

E o realizare imensă faptul că cele două bande sunt împreună în aceeași cameră și faptul că tati a orchestrat totul? O nebunie.

Ne observă stând în pragul ușii.

— Ce faceți voi acolo?

Mami intră în bucătărie, uitându-se în jur.

— Copiii au fost suspendați.

— Suspendați? spune tati. Pentru ce?

Seven îi dă telefonul.

— A ajuns deja pe internet? întreb eu.

— Da, cineva m-a etichetat în postare.

Tati atinge ecranul și o aud pe Hailey trăncănind despre Khalil, după care aud o lovitură zgomotoasă. Unii dintre membrii bandei privesc peste umărul lui tati.

— La naiba, fetițo, zice unul, dar știi să dai cu pumnul, nu glumă.

— Nebuno, nemer… se aude vocea lui Remy.

Urmează o grămadă de lovituri și vaiete.

— Ia uite-l pe băiatul meu! spune tati. Uitați-vă la el!

— Nu știam că dintr-un tocilar poate ieși așa ceva, face mișto de el un Lord.

Mami își drege vocea. Tati oprește filmarea.

— În regulă, spune el, devenind brusc serios. Am de rezolvat niște probleme de familie. Ne întâlnim mâine din nou.

Tim și toți membrii bandelor dispar din bucătărie, iar afară se aud motoarele mașinilor. Încă nu se aud împușcături sau certuri. Și dacă s-ar fi apucat să cânte *Kumbaya,* versiunea gangsterilor, și tot nu aș fi fost mai șocată decât acum.

— Cum de i-ai adunat pe toți aici și cum de a rămas casa în picioare? întreabă mami.

— Uite așa.

Mami îl sărută pe buze.

— Chiar așa. Bărbatul meu, activistul.

— Îhî, zice el, sărutând-o la rândul lui. Ăsta e bărbatul tău.

Seven își drege vocea.

— Suntem și noi aici.

— Ei, nu puteți să vă plângeți, spune tati. Dacă nu v-ați fi bătut, n-ar fi trebuit să vedeți așa ceva.

Întinde mâna și mă ciupește ușor de obraz.

— Ești bine?

Ochii mei sunt încă umezi și nu prea am chef să zâmbesc. Murmur un „da”.

Tati mă ia pe genunchi. Mă leagănă, mă sărută pe obraz și mă ciupește ușor de falcă, repetând mereu, pe o voce joasă:

— Ce-i cu tine? Ha? Ce-i cu tine?

Și izbucnesc în râs fără să mă pot abține.

Tati îmi dă un pupic umed pe obraz, apoi mă lasă jos.

— Știam că o să te fac să râzi. Acum, ia zi, ce s-a întâmplat?

— Ai văzut filmarea. Hailey nu și-a ținut gura, așa că am pocnit-o. Și cu asta basta.

— Asta-i fiică-ta, Maverick, spune mami. Trebuie să bată ea pe cineva când nu-i place ce aude.

— A mea? Nu, iubito. E leită tu.

Se uită la Seven.

— Tu de ce ai sărit la bătaie?

— Un tip s-a luat de soră-mea, spune Seven. Doar nu era să stau cu mâinile-n sân.

Oricât l-aș auzi pe Seven spunând că trebuie să le protejeze pe Kenya și Lyric, e plăcut să știu că are grijă și de mine.

Tati se uită din nou la înregistrare, care începe de unde

Hailey spune: „Oricum avea să moară”.

— Uau, zice mami. Puștoaica aia are tupeu, nu glumă.

— Răsfățata asta nu știe nimic și vorbește aiurea, spune tati.

— Deci, care e pedeapsa noastră? întreabă Seven.

— Duceți-vă să vă faceți temele, zice mami.

— Atât? întreb eu.

— O să trebuiască să-l ajutați și pe tata la magazin cât sunteți suspendați.

Îl cuprinde pe tati în brațe de la spate.

— Ți se pare okay, dragule?

O sărută pe braț.

— Sunt de acord.

În cazul în care nu vorbești limba „părintească”, asta e de fapt ce au spus:

Mami: Nu pot să fiu de acord cu ce ați făcut și nu spun că e în regulă, dar probabil că aș fi făcut același lucru. Tu ce zici, iubitule?

Tati: La naiba, da, și eu aș fi făcut la fel.

De asta îi iubesc atât de mult.

PARTEA A IV-A

După zece săptămâni

Capitolul 21

Încă nu avem nicio decizie de la Curtea Supremă, așa că ne trăim viața în continuare.

E sâmbătă, iar eu și familia mea suntem acasă la unchiul Carlos, la un grătar de weekend, să sărbătorim Ziua Eroilor, dar și ziua de naștere/absolvire a lui Seven. Mâine împlinește optsprezece ani, iar de ieri este oficial absolvent de liceu. Nu l-am văzut niciodată pe tati plângând așa de tare ca atunci când Dr. Davis i-a înmânat lui Seven diploma.

Curtea din spate miroase a grătar și e destul de cald pentru ca prietenii lui Seven să înoate în piscină. Sekani și Daniel aleargă îmbrăcați cu șorturi de plajă și îi împing în piscină pe cei de pe margine care nu sunt atenți. Ei o prind pe Jess. Ea râde și le promite că o să le vină de hac mai târziu. Încearcă să ne împingă și pe mine și Kenya, dar se lecuiesc. Nu e nevoie decât de niște șuturi rapide în fund.

Dar apoi vine DeVante din spate și mă împinge în piscină. Kenya țipă când vede cum cad în apă și cum mi se udă codițele proaspăt împletite și adidașii Jordan. Port pantaloni scurți și un costum de baie tankini, care sunt noi și frumoase, adică sunt gândite să fie văzute și admirate, nu ca să înot în ele.

Ies la suprafața apei și trag adânc aer în piept.

— Starr, ești bine? strigă Kenya.

S-a îndepărtat destul de mult de marginea piscinei.

— N-ai de gând să mă ajuți să ies? o întreb.

— Nu, fată. Să-mi stric și eu ținuta? Pari în regulă.

Sekani și Daniel țipă și îl aplaudă pe DeVante, ca și cum ar fi cel mai mare erou de la Spiderman încoace. Nesuferiții. Ies repede din piscină.

— Ooo, zice DeVante și toți trei aleargă în direcții diferite. Kenya se duce după DeVante. Eu o iau la fugă după Sekani pentru că, la naiba, vorba aceea, sângele apă nu se face.

— Mami! chițăie el.

Îl prind de șort și i-l trag în sus, aproape până la gât, până când îi intră de tot în fund. Scoate un țipăt ascuțit. Îi dau drumul, cade pe iarbă, cu șortul atât de mult intrat în fund, de parcă ar purta tanga. Așa-i trebuie.

Kenya mi-l aduce pe DeVante cu mâinile la spate, ca și cum ar fi arestat.

— Cere-ți scuze, zice ea.

— Nu!

Kenya îi smucește brațele.

— Bine, bine, îmi pare rău!

Îi dă drumul.

— Ai face bine să-ți pară rău.

DeVante își freacă brațele cu o privire disprețuitoare.

— Nebună violentă.

— Cretinule, ripostează Kenya.

El scoate limba, iar ea zice:

— Băiete, dispari!

Asta înseamnă flirt la ei, oricât de incredibil ar părea. Aproape am uitat că DeVante se ascunde de tatăl ei. Și ei se comportă de parcă de asemenea ar fi uitat.

DeVante îmi aduce un prosop. I-l smulg din mână și mă șterg pe față, apoi mă îndrept spre șezlongurile de pe marginea piscinei împreună cu Kenya. DeVante se așază pe un șezlong lângă ea.

Ava vine cu păpușa și un pieptăn și mă aștept să mi le pună în brațe. În schimb, i le dă lui DeVante.

— Ia! îi spune și pleacă țopăind.

Iar DeVante începe să pieptene păpușa! Kenya și cu mine ne holbăm la el încontinuu.

— Ce? întreabă el.

Izbucnim în râs.

— Te-a dresat! spun eu.

— Doamne. Geme. E drăguță, okay? Nu pot s-o refuz.

Împletește părul păpușii, iar degetele lui lungi și subțiri se mișcă atât de repede, încât am impresia că o să se încurce între ele.

— Surorile mele mai mici mă puneau să fac asta tot timpul.

Tonul vocii lui coboară când aduce vorba de ele.

— Mai știi ceva de ele sau de mama ta? îl întreb.

— Da, am primit vești acum vreo săptămână. Sunt acasă la verișoara mea. Stă la naiba în praznic. Mama a fost varză, fiindcă nu știa dacă sunt bine. A zis că-i pare rău că s-a supărat și că m-a lăsat pe străzi. Vrea să mă duc să stau cu ele.

Kenya se încruntă.

— Pleci?

— Nu știu. Domnul Carlos și doamna Pam au spus că pot să stau la ei în ultimul an de liceu, până la absolvire. Mama spune că e de acord, dacă asta înseamnă că nu o să mai intru în belele.

Examinează împletitura. Păpușa are o coadă perfectă, împletită în stil franțuzesc.

— Tre' să mă gândesc. Îmi place destul de mult aici.

Melodia *Push It* de la Salt-N-Pepa răsună din difuzoare. Melodia asta e una pe care tati n-ar trebui s-o pună. Singurul lucru mai rău ar fi cântecul ăla vechi, *Back That Thang Up*. Mami își pierde mințile când îl aude. Pe bune, doar să zici „Casa de discuri Cash Money Records, preluăm muzica anilor '99 și 2000" și dintr-odată o ia razna.

Ea și mătușa Pam strigă amândouă „Heeei!" când aud Salt-N-Pepa și încep să facă tot felul de mișcări de dans demodate. Îmi plac filmele și serialele anilor '90, dar nu vreau să le văd pe mami și pe mătușa cum reînvie dansul din acea perioadă. Seven și prietenii lui se învârt în jurul lor și ovaționează.

Seven e cel mai gălăgios.

— Hai, mami! Hai, mătușă Pam!

Tati sare în mijlocul cercului, în spatele lui mami. Își pune ambele mâini la cap și-și rotește șoldurile.

Seven îl împinge pe tati de lângă mami, zicând:

— Nuuu! Oprește-teee!

Tati îl ocolește și ajunge iar în spatele lui mami.

— Ha-ha, râde Kenya. Asta e *prea* de tot.

DeVante îi privește cu un zâmbet.

— Ai avut dreptate în legătură cu mătușa și unchiul tău,

Starr. Sunt de treabă. Și bunică-ta e destul de mișto.

— Cine? Știu că nu vorbești de bunica.

— Ba da, de ea. A aflat că joc cărți. Zilele trecute m-a luat la un joc după ce am terminat meditațiile. A zis că e muncă suplimentară. De atunci ne înțelegem bine.

Tipic.

Chris și Maya intră pe poartă și mi se strânge stomacul. Ar trebui să mă obișnuiesc să se ciocnească cele două lumi ale mele, dar niciodată nu știu care dintre cele două Starr ar trebui să fiu. Pot să folosesc câteva expresii colocviale, dar nu prea multe, să am ceva atitudine, dar nu prea multă, ca să nu fiu „o fată obrăznicuță de culoare". Trebuie să fiu atentă la ce spun și cum spun, dar nu pot să vorbesc ca „albii".

Porcăria asta mă epuizează.

Chris și noul lui „frate", DeVante, bat palma, apoi Chris mă sărută pe obraz. Maya și cu mine dăm mâna în felul nostru. DeVante dă din cap către ea. S-au cunoscut acum câteva săptămâni.

Maya se așază lângă mine pe șezlong. Chris își bagă fundul mare între noi, dându-ne puțin la o parte pe amândouă.

Maya se uită urât la el.

— Pe bune, Chris?

— Hei, e iubita mea. Eu stau lângă ea.

— Ăăă, nu? Legătura dintre două cele mai bune prietene e mai importantă decât o pereche de izmene.

Eu și Kenya ne hlizim, iar DeVante zice:

— La naiba.

Îmi mai trece starea de tensiune.

— Deci tu ești Chris? întreabă Kenya.

A văzut poze cu el pe contul meu de Instagram.

— Da. Iar tu ești Kenya?

Și el a văzut poze tot pe contul meu de Instagram.

— Singura și unica.

Kenya mă privește și mimează cu buzele, „E mișto!" Ca și cum nu știam asta deja. Kenya și Maya se uită una la cealaltă. Drumurile lor s-au intersectat, dacă se poate spune așa, acum aproape un an, la petrecerea de ziua mea, când am împlinit

șaisprezece ani. Hailey și Maya erau la o masă, iar Kenya și Khalil la alta, împreună cu Seven. Nu au schimbat niciun cuvânt.

— Maya, nu? întreabă Kenya.

Maya dă din cap aprobator.

— Singura și unica.

Buzele Kenyei se curbează.

— Sunt drăguți adidașii tăi.

— Mersi, zice Maya și se uită în jos. Nike Air Max 95. Cică sunt adidași de alergat. Dar nu alerg niciodată în ei.

— Nici eu nu alerg în ai mei, spune Kenya. Fratele meu e singurul om pe care-l știu că aleargă în adidași.

Maya râde.

Ok. Până acum e bine. Niciun motiv de îngrijorare. Până când Kenya zice:

— Deci unde-i blonda?

Chris pufnește. Maya face ochii mari.

— Kenya, nu e… nu o cheamă așa, spun eu.

— Dar știi la cine mă refer, nu?

— Da! zice Maya. E pe undeva, probabil își linge rănile după ce i-a făcut Starr fundul arșice.

— Ce? strigă Kenya. Starr, nu mi-ai zis nimic!

— S-a întâmplat acum vreo două săptămâni, spun eu. N-avea rost să vorbesc despre asta. Doar am pocnit-o.

— Doar ai pocnit-o? spune Maya. Ai dat în ea ca într-un sac de box.

Chris și DeVante râd.

— Stai puțin, stai puțin, spune Kenya. Ce s-a întâmplat? Îi povestesc ce s-a întâmplat, fără să mă gândesc prea mult la ce spun sau cum vorbesc. Pur și simplu îi povestesc. Maya adaugă detalii, făcând totul să sune mai rău decât a fost, iar Kenya absoarbe fiecare cuvânt. Îi spunem cum Seven l-a pocnit pe Remy de câteva ori și Kenya zâmbește afectuos, zicând:

— Frate-miu nu se joacă atunci când vine vorba de așa ceva.

Ca și cum ar fi numai fratele ei, dar în fine. Maya îi

povestește chiar și de faza cu pisica de Ziua Recunoștinței.

— I-am spus lui Starr că noi, minoritățile, trebuie să fim unite, spune Maya.

— Foarte adevărat, zice Kenya. Albii au fost mereu uniți.

— Păi…

Chris roșește.

— Mă simt aiurea.

— O să-ți treacă, iubi, zic eu.

Maya și Kenya mor de râs.

Cele două lumi ale mele tocmai s-au ciocnit. Surprinzător, nu s-a întâmplat nimic.

Începe altă melodie, wobble. Mami vine și mă ridică.

— Hai, Molfăilă.

N-am timp să mă proptesc cu picioarele în iarbă.

— Mami, nu!

— Taci, fato. Hai. Și voi, toți! strigă ea, întorcându-se către prietenii mei.

Toată lumea se aliniază pe gazon, care a devenit un ring de dans improvizat. Mami mă trage în față.

— Arată-le cum se face, puiule, îmi spune. Arată-le cum se face!

Nu mă mișc intenționat. Chiar dacă o face sau nu pe dictatorul cu mine, n-are cum să mă oblige să dansez. Kenya și Maya o bat la cap pe mami să mă facă să dansez. N-am crezut niciodată c-o să se alieze împotriva mea.

Fir-ar până să-mi dau seama, dansez wobble. Fac și cioc de rață, așa încât se vede că simt melodia.

Îi explic lui Chris pașii, iar el mă urmărește. Îl iubesc pentru că încearcă. Buni ni se alătură și face o figură din umăr, care nu e în stilul wobble, dar mă îndoiesc că-i pasă.

Urmează melodia *Cupid Shuffle* și familia mea îi conduce pe toți din față. Uneori uităm care e dreapta și care e stânga și râdem de noi rău de tot. Lăsând la o parte dansul jenant și disfuncționalitatea, familia mea nu e atât de rea.

După toate figurile astea de dans, stomacul meu e disperat după niște mâncare. Las pe toată lumea să danseze „Bikers Shuffle”, care duce mișcarea „shuffle” la un cu totul alt nivel,

și cei mai mulți dintre invitații noștri privesc pierduți.

Masa din bucătărie e plină de tăvi din aluminiu. Îmi umplu cu vârf o tavă cu coaste, aripioare și porumb pe știulete. Iau o lingură zdravănă de fasole. Nu-mi pun salată de cartofi. Aia e mâncarea diavolului. Toată maioneza din ea! Nu mă interesează că e făcută de mami, nu mă ating de porcăria aia.

Refuz să mănânc afară, prea multe insecte care pot să-mi intre în mâncare. Mă trântesc la masa din sufragerie și mă pregătesc să atac farfuria.

Dar tocmai atunci sună nenorocitul de telefon.

Toți ceilalți sunt afară, deci numai eu pot răspunde, îmi îndes o aripioară de pui în gură.

— Alo?

Plescăi în urechea persoanei de la telefon. Nepoliticos? Cu siguranță. Mor de foame? Ba bine că nu!

— Bună ziua, suntem paza de la poartă. Iesha Robinson cere să i se permită accesul în locuința dumneavoastră.

Mă opresc din mestecat. Iesha nu și-a făcut apariția la absolvirea lui Seven, deși fusese invitată, deci de ce își face apariția la o petrecere la care nu a fost invitată? Și cum a aflat de petrecere? Seven nu i-a spus, iar Kenya a jurat că n-o să-i spună. A mințit și le-a spus alor ei că iese cu niște prieteni.

Iau telefonul și-l duc afară, la tati, pentru că, la naiba, nu știu ce să fac. Ies la momentul potrivit. El încearcă să danseze Nae-Nae și nu-i iese. Trebuie să-l strig de două ori până să înceteze cu atrocitatea aia și să vină la mine.

Râînjește.

— Nu știai că taică-tău are talent, nu-i așa?

— Încă nu știu. Poftim.

Îi dau telefonul.

— E paza de cartier. Iesha e la poartă.

Râînjetul îi dispare de pe față. Își astupă o ureche și pune telefonul la cealaltă.

— Alo?

Paznicul vorbește o clipă. Tati îi face semn lui Seven, care e în foișor.

— Așteptați puțin.

Acoperă receptorul.

— Maică-ta e la poartă. Vrea să te vadă.

Seven se încruntă.

— De unde știe că suntem aici?

— E și bunică-ta cu ea. N-ai invitat-o tu?

— Pe ea, da, dar nu și pe Iesha.

— Uite, băiete, dacă vrei să vină puțin, e-n ordine, spune tati. O să-l trimit pe DeVante înăuntru, ca să nu-l vadă. Ce vrei să faci?

— Tată, poți să-i spui…

— Nu, omule. E maică-ta. Te descurci.

Seven își mușcă buzele o clipă. Pufnește pe nas.

— În regulă.

*

Iesha parchează în față. Îi urmez pe Seven, pe Kenya și pe părinții mei pe alee. Seven e mereu alături de mine. Îmi imaginez că trebuie să fiu și eu alături de el.

Seven îi spune Kenyei să rămână în spate, cu noi, iar el se duce spre BMW-ul roz al Ieshei.

Lyric sare din mașină.

— Sevvie!

Aleargă la el și biluțele de prins coada îi saltă în păr. Uram să port chestiile alea. Nu trebuie decât să te lovească una între ochi și ăla ești. Lyric se aruncă în brațele lui Seven și el o învârte.

Nu pot să mint, sunt puțin geloasă când îl văd pe Seven cu celelalte surori ale lui. N-are sens, știu. Dar au aceeași mamă, și asta schimbă lucrurile între noi. Ca și cum ar avea o legătură mai puternică sau ceva de genul ăsta.

Dar sub nicio formă nu aș schimba-o pe mama cu Iesha. Nu!

Seven o ține pe Lyric pe șoldul lui și își îmbrățișează bunica cu un braț.

Iesha iese din mașină. Are o tunsoare bob în loc de coada lungă până la fund, făcută din extensii de import. Nici nu încearcă să-și tragă în jos rochia roz care evident i s-a ridicat până la coapse în timpul condusului. Sau poate că nu i s-a

ridicat, ci a fost așa de la bun început.

Nu. N-aș renunța la mami pentru nimic în lume.

— Deci dai petrecere și nu mă inviți și pe mine, Seven? întreabă Iesha. Și o *petrecere de ziua ta,* nici mai mult, nici mai puțin? Eu te-am adus pe lume!

Seven se uită în jur. Cel puțin unul dintre vecinii unchiului Carlos ne privește.

— Nu acum.

— Ooo, ba da, acum. A trebuit să aflu de la mama pentru că propriul meu copil nu s-a deranjat să mă invite.

Privirea ei tăioasă o fixează pe Kenya.

— Și golanca asta mică m-a mințit! Ar trebui să te snopesc în bătaie.

Kenya tresare, ca și cum Iesha ar fi lovit-o deja.

— Mamă…

— Nu da vina pe Kenya, spune Seven, punând-o jos pe Lyric. Eu am rugat-o să nu-ți spună, Iesha.

— Iesha? repetă ea, aruncându-i cuvântul în față. Cu cine dracu' crezi tu că vorbești așa?

Ce se întâmplă după aceea este la fel ca atunci când agiți cu putere o doză de suc acidulat. Din afară, nu poți să-ți dai seama de ce anume se petrece înăuntru. Dar apoi o deschizi și-ți explodează în față.

— De-asta nu te-am invitat! strigă Seven. De-asta! Pentru ce faci acum! Nu știi să te comporți!

— Aaa, deci ți-e rușine cu mine, Seven?

— Cred și eu că mi-e rușine cu tine!

— Hei! spune tati.

Pășește între ei și-și pune o mână pe pieptul lui Seven.

— Seven, calmează-te.

— Nu, Tată! Lasă-mă să-i spun că n-am invitat-o pentru că n-am vrut să le explic prietenilor mei că mama mea vitregă nu e mama mea, așa cum cred ei. Sau să-i spun că nu am corectat niciodată pe nimeni de la Williamson care a presupus asta. Rahat, nu e ca și cum ar fi fost prezentă vreodată la vreunul dintre evenimentele importante din viața mea, așa că, de ce să mă deranjez? N-ai fost în stare nici să vii la absolvire ieri!

— Seven, îl imploră Kenya. Termină.

— Nu, Kenya! spune el, privind țintă la mama lor. O să-i spun că nu cred că i-a păsat vreun pic de ziua mea, pentru că, ce crezi? Niciodată nu i-a păsat! Nu m-ai invitat, nu m-ai invitat, o maimuțărește el. Ei, uite că nu te-am invitat. Și de ce dracu' ar fi trebuit s-o fac?

Iesha clipește de câteva ori și spune cu o voce care sună ca sticla spartă:

— După tot ce am făcut pentru tine…

— Tot ce ai făcut pentru mine? Ce? M-ai dat afară din casă? Ai ales un bărbat în locul meu de fiecare dată când ai avut ocazia? Îți amintești când am încercat să-l împiedic pe King să te bată măr, Iesha? Pe cine te-ai supărat?

— Seven, spune tati.

— Pe mine! Te-ai supărat pe mine! Ai spus că eu l-am făcut să plece. Asta zici tu că ai făcut pentru mine? Femeia asta – întinde brațul spre mama – a făcut tot ce trebuia să faci tu și chiar mai mult! Cum îndrăznești să stai aici și să te lauzi cu asta? N-am făcut decât să te iubesc. Vocea i se frânge. Asta e. Nici măcar dragoste n-ai putut să-mi oferi.

Muzica s-a oprit și se văd capete care privesc peste gardul curții din spate.

Prietena lui Seven, Layla, se apropie de el. Își strecoară brațul în al lui, iar el o lasă să-l ducă în casă. Iesha se întoarce pe călcâie și pornește spre mașină.

— Iesha, stai! spune tati.

— N-am de ce să mai stau. Deschide ușa cu putere. Ești mulțumit, Maverick? Tu și parașuta aia cu care te-ai însurat ați reușit să-l întoarceți pe fiu-meu împotriva mea până la urmă. De-abia aștept să v-o tragă King la toți, că ați lăsat-o pe puștoaica aia să-l toarne la televizor.

Mi se strânge stomacul.

— Spune-i să încerce numai și o să vadă el ce se va întâmpla! răspunde tati.

Una e să auzi bârfe cum că cineva vrea să „ți-o tragă", dar e cu totul altceva s-o auzi de la un om care chiar știe ce vorbește.

Dar acum nu pot să-mi fac griji din cauza lui King. Trebuie să mă duc la fratele meu.

Kenya e lângă mine. Îl găsim la capătul scărilor. Plânge ca un copil. Layla își ține capul pe umărul lui.

Când îl văd plângând așa… îmi vine și mie să plâng.

— Seven?

Se uită la mine cu niște ochi roșii și umflați, pe care nu i-am mai văzut vreodată la fratele meu.

Mami intră. Layla se ridică, iar mami îi ia locul pe scări.

— Vino aici, copile, zice luându-l în brațe.

Tati ne atinge pe umăr pe mine și pe Kenya.

— Mergeți afară cu toții.

Fața Kenyei e schimonosită, ca și cum ar fi pe punctul de a izbucni în plâns. O apuc de braț și o duc la bucătărie. Ia loc la masă și-și îngroapă fața în mâini. Mă așez pe taburet și nu spun nimic. Uneori nu e nevoie.

După câteva minute, spune:

— Îmi pare rău că tata e supărat pe tine.

E cea mai jenantă situație posibilă – tatăl prietenei mele vrea probabil să mă ucidă.

— Nu e vina ta, murmur eu.

— Înțeleg de ce fratele meu n-a invitat-o pe mama, dar…

Vocea i se frânge.

— Trece prin atâtea, Starr. Din cauza lui.

Kenya își șterge fața cu mâneca.

— Mi-aș dori să-l părăsească.

— Poate că îi e frică? spun eu. Uită-te la mine. Mi-era teamă să vorbesc despre Khalil și tu te-ai luat de mine pentru asta.

— Nu m-am luat de tine.

— Ba da.

— Crede-mă, nu m-am luat. Știți cu toții cum fac când mă iau de voi.

— Oricum știu că nu e același lucru, dar… Doamne, Dumnezeule, n-am crezut niciodată că o să spun asta. Cred că o înțeleg pe Iesha. Uneori e greu să te aperi. Poate că și ea ar trebui împinsă de la spate.

— Deci vrei să mă iau de ea? Nu pot să cred că ți s-a părut că m-am luat de tine. Sensibilo!

Deschid gura.

— Știi ceva? O s-o las baltă. Nu, nu zic că trebuie să te iei de ea, ar fi stupid. Doar că…

Oftez.

— Nu știu.

— Nici eu nu știu.

Tăcem.

Kenya își șterge din nou fața.

— Sunt bine, zice ridicându-se. Sunt bine.

— Sigur?

— Da! Nu mă mai întreba. Hai să ne întoarcem și să nu-i lăsăm să vorbească despre frate-meu, fiindcă știu că despre asta vorbesc.

Se îndreaptă spre ușă, dar eu spun:

— Fratele *nostru.*

Kenya se întoarce.

— Poftim?

— Fratele *nostru.* E și al meu.

Nu am spus-o cu răutate, nici măcar cu tupeu, jur. Nu răspunde. Nu-mi spune nici măcar „okay”. Nu că m-aș fi așteptat să-mi zică dintr-odată, „Sigur, e fratele *nostru,* îmi pare extrem de rău că m-am purtat ca și cum n-ar fi și al tău”. Speram totuși să reacționeze într-un fel.

Kenya se duce afară.

*

Seven și Iesha, fără să-și dea seama, au pus punct petrecerii. Muzica nu mai cântă, iar prietenii lui Seven își fac de lucru și șușotesc între ei.

Chris și Maya se apropie de mine.

— Seven e okay? întreabă Maya.

— Cine a oprit muzica? întreb eu.

Chris dă din umeri.

Iau iPod-ul lui tati de pe masa din foișor, DJ-ul nostru din după-amiaza asta, care e conectat la sistemul audio. Derulând lista de melodii, dau peste cântecul lui Kendrick Lamar, pe

care mi l-a pus Seven odată, chiar după ce a murit Khalil. Kendrick cântă pe ritmuri de rap că totul va fi bine. Seven a spus că e pentru noi amândoi.

Apăs pe „play” și sper să audă. E și pentru Kenya.

Pe la jumătatea cântecului, Seven și Layla ies din nou afară. Ochii lui sunt roșii și umflați, dar uscați. Îmi zâmbește și dă din cap ușor. Eu îi răspund la gest.

Mami îl conduce pe tati afară. Amândoi poartă coifuri de petrecere, iar tati cară un tort imens, cu lumânări pe el.

— Mulți ani trăiască! încep să cânte ei, și mama face cu umărul o figură care nu e chiar atât de penibilă. Mulți ani trăiască, laaa mulți ani!

Seven zâmbește cu gura până la urechi. Dau muzica mai încet.

Tati pune tortul pe masa din foișor și toată lumea se adună în jurul tortului și al lui Seven. Familia noastră, Kenya, DeVante și Layla, practic toți negrii, cântă versiunea lui Stevie Wonder a cântecului „La mulți ani”. Maya pare să o știe. Mulți dintre prietenii lui Seven par pierduți. Și Chris la fel. Diferențele astea culturale te înnebunesc uneori.

Bunica exagerează cu cântatul și atinge note pe care nu-și dorește nimeni să le atingă. Mami îi spune:

— Acum o să sufle în lumânări, mamă!

E al naibii de dramatică.

Seven se apleacă să sufle în lumânări, dar tati zice:

— Stai! Să nu sufli în nicio lumânare până nu spun ceva.

— Ooo, tată!

— Nu mai poate să-ți spună ce să faci, Seven, ciripește Sekani. Ești adult acum!

Tati îl măsoară din priviri pe fratele nostru mai mic.

— Băiete, zice întorcându-se spre Seven. Sunt mândru de tine. Ți-am zis, eu n-am luat nicio diplomă. Mulți frați mai mici nu iau diplome. Și de unde vin eu, mulți nici nu ajung să împlinească optsprezece ani. Unii da, dar sunt terminați până ajung la vârsta asta. Tu nu. Tu o să ajungi departe, nu mă îndoiesc. Am știut mereu asta.

— Vezi tu, cred că e important să le dai copiilor nume care

înseamnă ceva. Sekani, asta înseamnă veselie și bucurie.

Pufnesc. Sekani se uită cu coada ochiului la mine.

— I-am pus surorii tale numele Starr, pentru că ea a fost lumina care a apărut în întuneric. Șapte este un număr sfânt. Numărul perfecțiunii. Nu zic că ești perfect, nimeni nu e, dar ești darul perfect pe care mi l-a dat Dumnezeu. Te iubesc, băiete. La mulți ani și felicitări!

Tati îl bate afectuos cu palma pe gât pe Seven. Seven zâmbește și mai larg.

— Și eu te iubesc, Tată.

Tortul este *Red Velvet,* făcut de doamna Rooks. Toată lumea vorbește despre cât de bun e. Unchiul Carlos înfulecă cel puțin trei felii. Apoi iar dans și râsete. Una peste alta, e o zi bună.

Din păcate, zilele bune nu țin o veșnicie.

PARTEA A V-A

Treisprezece săptămâni după decizie

Capitolul 22

În noul nostru cartier, pur și simplu le spun părinților mei că „mă duc să mă plimb” și plec.

Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu domnișoara Ofrah, care mi-a spus că decizia Curții Supreme va fi anunțată în câteva ore. Susține că numai Curtea Supremă știe care este această decizie, dar am sentimentul nefast că o cunosc și eu. Este mereu aceeași decizie.

Îmi îndes mâinile în buzunarele hanoracului fără mâneci. Câțiva copii trec pe lângă mine în goana bicicletelor și a scuterelor. Mai-mai să mă dărâme. Mă îndoiesc că-și fac griji din pricina deciziei Curții Supreme. Nu se grăbesc să ajungă acasă, așa cum probabil o fac copiii din vechiul cartier.

Acasă.

Am început procesul de mutare în noua casă weekendul trecut. Cinci zile mai târziu, locul acesta încă nu se simte ca acasă. Poate din cauza cutiilor nedesfăcute sau a numelor străzilor, nu știu. Și e aproape prea multă liniște. Aici nu mai e Litru-de-Bere, cu căruțul lui care scârțâie, sau doamna Pearl, care salută zgomotos de pe partea cealaltă a străzii.

Am nevoie de normalitate.

Îi scriu un mesaj lui Chris. Zece minute mai târziu, mă ia cu Mercedes Benz-ul tatălui lui.

Familia Bryant locuiește în singura casă de pe strada lor care are o altă casă lipită de ea, pentru majordom. Domnul Bryant deține opt mașini, majoritatea de epocă, și un garaj care le adăpostește pe toate.

Chris parchează pe unul dintre cele două locuri libere.

— Ai tăi sunt plecați? îl întreb.

— Da. S-au dus la clubul country.

Cea mai mare parte a casei lui Chris este prea fastuoasă pentru a fi locuită. Statui, picturi în ulei, candelabre. Pare mai mult un muzeu decât o casă. Apartamentul lui Chris de la

etajul al treilea arată mai normal. În camera lui are o canapea de piele, cu haine împrăștiate pe ea, chiar în fața televizorului cu plasmă și a sistemului de jocuri video. Podeaua din cameră este vopsită, astfel încât să arate ca o jumătate de teren de baschet, iar el poate juca baschet la coșul instalat pe perete.

Patul lui dublu e făcut, ceva ce rar mi-e dat să văd. Până să-l cunosc, nu știam că există paturi mai mari decât cele matrimoniale. Îmi dau jos ghetele Timberland și iau telecomanda de pe noptieră. Mă arunc pe pat și dau drumul la televizor.

Chris își scoate și el tenișii marca Chuck și se așază la birou, unde o tobă pentru studiu, o tastatură și niște platane sunt toate cuplate la un computer Mac.

— Ia fii atentă, zice și cântă câteva acorduri.

Mă proptesc în cot și dau din cap pe ritm. Sună tradițional, seamănă cu ceva ce ar fi cântat Dre și Snoop pe vremea lor.

— Mișto.

— Mersi. Cred că trebuie să mai reduc din bass. Se întoarce și se apucă de lucru.

Trag de un fir ieșit din canapea.

— Crezi că o să-l condamne?

— Tu ce crezi?

— Nu cred că o să-l condamne.

Chris se învârte cu scaunul. Am ochii umezi și mă întind pe o parte. Se urcă lângă mine și ne privim, își lipește fruntea de a mea.

— Îmi pare rău.

— Tu n-ai făcut nimic.

— Dar mă simt ca și cum ar trebui să-ți cer scuze în numele albilor de pretutindeni.

— Nu e nevoie.

— Dar așa vreau eu.

Stând întinsă pe patul lui imens, în apartamentul lui din casa aceea colosală, văd pentru prima dată adevărul. Adică, el a fost întotdeauna evident, dar abia acum l-am înțeles.

— N-ar trebui să fim împreună, spun eu.

— De ce nu?

— Vechea mea casă din Garden Heights ar încăpea în casa ta.

— Așa, și?

— Tata a fost gangster.

— Tata joacă jocuri de noroc.

— Am crescut într-o locuință socială.

— Și eu am crescut cu un acoperiș deasupra capului. Oftez și dau să mă întorc cu spatele la el.

Mă ține de umăr, ca să nu mă întorc.

— Să nu-ți mai treacă prin cap prostiile astea, Starr.

— Nu observi niciodată cum se uită oamenii la noi?

— Care oameni?

— Oamenii în general, spun eu. Durează ceva până să-și dea seama că suntem un cuplu.

— Cui naibii îi pasă de toate astea?

— Mie.

— De ce?

— Pentru că ar trebui să fii de fapt cu Hailey.

Se dă în spate.

— De ce naiba aș vrea asta?

— Nu neapărat Hailey. Dar știi tu. Blondă. Bogată. Albă.

— Eu prefer: Frumoasă. Extraordinară. Starr.

Nu înțelege, dar nu mai vreau să vorbesc despre asta. Vreau să mă pierd în momentul ăsta cu el, astfel încât să nu-mi mai pese de decizia Curții Supreme. Îl sărut pe buze, care au fost și vor rămâne mereu perfecte. Mă sărută și el și în curând ne sărutăm și ne mângâiem ca și cum ar fi singurul lucru pe care știm să-l facem.

Dar nu e de-ajuns. Îmi plimb mâinile peste pieptul lui, apoi cobor mai jos și simt protuberanțe și în alte locuri în afară de brațele lui. Încep să-i deschid fermoarul blugilor.

Mă apucă de mână.

— Hei. Ce faci?

— Tu ce crezi că fac?

Caută să mă privească în ochi.

— Starr, vreau, chiar vreau…

— Știu că vrei. Și e ocazia perfectă.

Îl sărut pe gât, pe fiecare dintre pistruii lui plasați perfect acolo.

— Nu e nimeni aici în afară de noi.

— Dar nu putem, spune el, cu vocea tensionată. Nu așa.

— De ce nu?

Mâna îmi alunecă în pantalonii lui, în căutarea protuberanței.

— Pentru că nu ai dispoziția necesară.

Mă opresc.

Se uită la mine, iar eu mă uit la el. Mi se începțoșează privirea. Chris mă cuprinde în brațe și mă trage mai aproape de el. Îmi îngrop fața în cămașa lui. Mirosul de săpun Lever și de parfum Old Spice alcătuiesc o combinație perfectă. Bătăile inimii lui sună mai bine decât orice muzică pe care a compus-o vreodată. Normalitatea mea, în carne și oase.

Chris își pune bărbia pe creștetul meu.

— Starr…

Mă lasă să plâng atât cât am nevoie.

*

Mă trezesc vibrațiile telefonului. E aproape întuneric beznă în camera lui Chris – cerul roșiatic luminează puțin camera prin fereastră. El doarme profund, ținându-mă în brațe ca și cum așa ar dormi mereu.

Telefonul sună iar. Mă desfac din brațele lui Chris și mă târăsc până la marginea patului. Caut în buzunar telefonul. Poza lui Seven îmi apare pe ecran.

Încerc să nu par prea adormită.

— Alo?

— Unde dracu' ești? urlă Seven.

— S-a anunțat decizia?

— Nu. Răspunde-mi la întrebare.

— Acasă la Chris.

Seven scrâșnește din dinți.

— Nici nu vreau să știu. DeVante e acolo?

— Nu. De ce?

— Unchiul Carlos a zis că a plecat de ceva timp. Nu l-a mai văzut nimeni de atunci.

Mi se strânge stomacul.

— Ce?

— Da. Dacă nu te-ai ține de prostii cu iubitul tău, ai ști.

— Chiar vrei neapărat să mă faci să mă simt vinovată?

Oftează.

— Știu că treci prin multe, dar ce naiba, Starr. Nu poți să dispari așa. Mama te caută. Și-a făcut o mie de griji. Și tata a trebuit să stea de pază la magazin, în caz că… știi tu.

Mă întorc spre Chris și-l scutur de umăr.

— Vino să ne iei, îi spun lui Seven. O să te-ajutăm să-l cauți pe DeVante.

*

Îi trimit mamei un mesaj, ca să-i dau de știre unde sunt, unde mă duc și că sunt bine. Nu am curajul s-o sun. Ca să mă certe? Nu, mersi.

Seven vorbește la telefon în timp ce intră cu mașina pe alee. După expresia de pe fața lui, ai zice că a murit cineva.

Deschid larg ușa de pe partea pasagerului.

— Ce s-a întâmplat?

— Kenya, calmează-te, spune el. Ce s-a întâmplat?

Seven ascultă și arată mai îngrozit cu fiecare secundă care trece. Apoi, deodată, zice: „Vin acum” și aruncă telefonul pe bancheta din spate.

— DeVante.

— Hei, stai.

Țin ușa, iar el ambalează motorul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Chris, du-o pe Starr acasă…

— Și să te las să mergi în Garden Heights singur?

Dar, fir-ar să fie, faptele vorbesc. Mă urc în mașină, pe locul pasagerului.

— Vin și eu, zice Chris.

Las scaunul în față, iar el se urcă în spate.

Din fericire sau din nefericire, Seven nu are timp să ne contrazică. Pornim.

*

Seven ajunge în Garden Heights în treizeci de minute, în

loc de patruzeci și cinci. Tot drumul mă rog la Dumnezeu ca DeVante să fie bine.

Soarele apune până ieșim de pe autostradă. Rezist tentației de a-i spune lui Seven să se întoarcă. Asta e prima dată când Chris vine în cartierul meu.

Dar trebuie să am încredere în el. Vrea să mă deschid față de el, și asta e cea mai bună ocazie.

Locuințele sociale din Cedar Grove sunt pline de graffiti pe pereți și mașini dezasamblate în curți. Sub desenul cu Iisus cel Negru de pe zidul clinicii, crește iarbă prin crăpăturile din trotuar.

Sunt gunoaie la fiecare colț de stradă. Doi drogați se ceartă și fac gălăgie într-o intersecție. Sunt o mulțime de rable, mașini care ar fi trebuit casate de mult. Casele sunt mici și vechi.

Orice ar fi în mintea lui Chris, nu lasă să se vadă.

Seven parchează în fața casei Ieshei. Vopseaua de pe ziduri se cojește, iar ferestrele au hârtie în geam în loc de storuri sau perdele. BMW-ul roz al Ieshei și cel argintiu al lui King sunt parcate în formă de L în curte. Iarba a dispărut complet, după atâția ani în care și-au parcat mașinile acolo. Mașini gri dotate cu jante tunate stau pe alee și de-a lungul străzii.

Seven oprește motorul.

— Kenya a zis că sunt cu toții în curtea din spate. Cred că o să fiu în regulă. Rămâneți aici.

Judecând după mașinile alea, sunt cam cincizeci de Lorzi la un singur Seven. Nu-mi pasă cât e de supărat King pe mine, eu nu-l las pe fratele meu să se ducă acolo singur.

— Vin cu tine.

— Nu.

— Am spus că vin și eu.

— Starr, nu am timp de…

Îmi încrucișez brațele.

— Încearcă numai să mă faci să stau aici.

Nu poate și n-o face.

Seven oftează.

— Bine. Chris, stai aici.

— Pe naiba! Nu stau singur aici.

Ieșim toți trei din mașină. Se aude muzică în curtea din spate și din când în când, strigăte și râsete. O pereche de tenișii gri atârnă de șireturi pe sfoara din fața casei, un semn, pentru cine știe să-l descifreze, că aici se vând droguri.

Seven urcă scările două câte două și deschide ușa larg.

— Kenya!

În comparație cu exteriorul, interiorul este ca al unui hotel de cinci stele. În sufragerie au un candelabru și mobilă nou-nouță din piele. Un televizor cu plasmă ocupă un perete întreg, iar niște peștișori tropicali înoată într-un acvariu pe celălalt perete. Definiția snobismului.

— Kenya! repetă Seven, înaintând pe hol.

Din pragul ușii de la intrare văd ușa din spate. O mulțime de Lorzi dansează cu femei în curte. King stă în mijloc, pe un scaun cu spătarul înalt, tronul său, și pufăie dintr-un trabuc. Iesha stă pe un braț al scaunului, ținând în mână un pahar și dând din umeri în ritmul muzicii. Mulțumită geamului fumuriu montat pe ușă, pot să văd afară, dar probabil ei nu pot vedea înăuntru.

Kenya trage cu ochiul pe hol, dintr-unul din dormitoare.

— Aici.

DeVante stă întins pe podea, făcut covrig la piciorul patului. Covorul alb, pufos, este pătat de sângele lui, care i se prelinge din nas și din gură. Are un prosop lângă el, dar nu-l folosește. Și o vânătaie proaspătă la un ochi. Geme și se ține de burtă.

Seven se uită la Chris.

— Ajută-mă să-l ridic.

Chris a pălit.

— Poate ar trebui să chemăm…

— Chris, omule, ajută-mă!

Chris se apropie și amândoi îl ajută pe DeVante să stea în șezut, rezemat de pat. Are nasul umflat și învinețit, iar la buza de sus are o tăietură urâtă.

Chris îi dă prosopul.

— Frate, ce s-a întâmplat?

— Am intrat drept în pumnul lui King. Omule, ce-ți închipui că s-a întâmplat? Au sărit pe mine.

— N-am putut să-i opresc, zice Kenya, cu fața umflată și cu o voce care sună de parcă tocmai ar fi plâns. Îmi pare foarte rău, DeVante.

— Kenya, nu ești tu de vină pentru rahatul ăsta, spune DeVante. Ești bine?

Își trage nasul, ștergându-l cu mâneca.

— Sunt ok. Doar m-a împins.

Ochii lui Seven sunt în flăcări.

— Cine te-a împins?

— Ea a încercat să-i împiedice să mă snopească în bătaie, spune DeVante. King s-a enervat și a împins-o din…

Seven se duce la ușă. Îl prind de braț și-mi proptesc picioarele în covor ca să-l țin pe loc, dar până la urmă tot mă trage după el. Kenya îl apucă de celălalt braț. În acest moment e fratele *nostru,* nu doar al meu sau al ei.

— Seven, nu, spun eu.

Încearcă să se elibereze, dar strânsoarea mea și a Kenyei este de oțel.

— Dacă te duci acolo, ești mort.

Are fălcile încleștate și umerii tensionați. Ochii mijiți îi sunt ațintiți spre pragul ușii.

— Lăsa-ți-mă! spune el.

— Seven, sunt bine. Jur, zice Kenya. Dar Starr are dreptate. Trebuie să-l scoatem pe DeVante de aici înainte să-l omoare. Nu așteaptă decât să apună soarele.

— A pus mâinile pe tine, mârâie Seven. Am zis că nu mai permit să se întâmple așa ceva.

— Știm, spun eu. Dar te rog să nu te duci acolo.

Urăsc să-l opresc, deoarece jur că vreau să vină cineva să-l nenorocească în bătaie pe King. Dar nu poate să fie Seven acela. În niciun caz. Nu pot să-l pierd și pe el. N-aș putea să-mi mai revin niciodată.

Se smulge din strânsoarea noastră, dar gestul nu mă deranjează, așa cum s-ar întâmpla în mod normal. Îi înțeleg frustrarea, ca și cum ar fi a mea.

Ușa din spatele casei scârțâie și apoi se trântește.

Rahat.

Înghețăm. Se aud pași bubuind pe podea, apropiindu-se. Iesha apare în prag.

Nimeni nu zice nimic.

Se zgâiește la noi, sorbind dintr-un pahar roșu de plastic. Buzele îi sunt ușor curbate și durează ceva până începe să vorbească, ca și cum și-ar lua o satisfacție din teama noastră.

În timp ce mestecă un cub de niște gheață, se uită la Chris și spune:

— Cine e puștiul ăsta alb de l-ați adus în casa mea?

Privește disprețuitor și-și fixează privirea asupra mea.

— Pun pariu că-i al tău, nu? Așa e când te duci la o școală de albi.

Se sprijină de cadrul ușii. Brățările îi zdrăngăne când duce din nou paharul la buze.

— Aș fi plătit să văd mutra lui Maverick în ziua când l-ai adus p-ăsta acasă. La dracu', mă mir că Seven și-a luat o negresă.

La auzul propriului nume, Seven iese din transă.

— Poți să ne ajuți?

— Să vă ajut? repetă ea râzând. Cu ce? Cu DeVante? Arăt ca și cum aș vrea să-l ajut?

— Mamă…

— Acum sunt mama ta? întreabă ea. Nu-mi mai spui Iesha, ca săptămâna trecută? Nu, Seven? Vezi tu, puișor, nu știi cum merge treaba. Să-ți explice mama ceva, bine? Când DeVante a furat de la King, și-a câștigat o cafteală. A primit-o. Oricine îl ajută, și-o caută cu lumânarea și ar face bine să fie pregătit s-o încaseze. Se uită la mine. Același lucru e valabil și pentru turnători.

Tot ce lipsește e să strige după King…

Ochii îi fug spre ușa din spate. Muzica și râsetele răsună în aer.

— Vă zic eu ce să faceți, zice ea și se întoarce spre noi. Ați face bine să-l luați pe amărâtul de DeVante din camera mea. Mi-a pătat covorul cu sânge și cine mai știe ce. Și are tupeul să

folosească prosopul meu? De fapt, dați-i afară și pe el, și pe turnătoarea asta.

— Poftim? spune Seven.

— Ai surzit sau ce? întreabă ea. Am zis să-i dai afară din casa mea. Și ia-le și pe surorile tale.

— Pentru ce să le iau și pe ele? spune Seven.

— Fiindcă așa am zis eu! Du-le la bunică-ta sau altundeva, nu știu. Nu-mi pasă. Ia-le din fața ochilor mei. Încerc să-mi văd de petrecere.

Când niciunul dintre noi nu se mișcă, ne ordonă:

— Ștergeți-o!

— Mă duc s-o aduc pe Lyric, spune Kenya și pleacă.

Chris și Seven îl iau fiecare de câte un braț pe DeVante și-l ridică. DeVante se strâmbă de durere și înjură încontinuu. Când e pe picioarele lui, se apleacă ținându-se de o parte, dar se îndreaptă încet și își reglează respirația. Dă din cap.

— N-am nimic. Doar că e dureros.

— Mai repede, spune Iesha. Rahat. M-am săturat să mă uit la voi.

Privirea furioasă a lui Seven exprimă ce nu spune în cuvinte.

DeVante insistă că poate să meargă singur, dar Seven și Chris îl lasă oricum să se sprijine de umerii lor. Kenya e deja la ușa de la intrare, cu Lyric în brațe. Țin ușa deschisă pentru toți și mă uit spre curtea din spate.

Fir-ar să fie. King se ridică de pe tronul lui.

Iesha iese pe ușa din spate și ajunge în fața lui înainte să se ridice complet. Îl apucă de umeri și-l face să se așeze înapoi pe scaun, șoptindu-i ceva la ureche. King zâmbește cu toată gura și se lasă înapoi pe spate. Ea se întoarce cu spatele, aceasta fiind priveliștea pe care el și-o dorește cu adevărat, și începe să danseze. O plesnește peste fund. Ea se uită în direcția mea.

Mă îndoiesc că mă poate vedea, dar oricum nu cred că sunt una dintre cei pe care îi caută cu privirea. S-au dus la mașină.

Deodată înțeleg.

— Starr, hai odată, mă strigă Seven.

Sar de pe verandă. Seven ține scaunul aplecat pentru ca eu,

Chris și surorile lui să ne urcăm pe bancheta din spate.

— Trebuie să te ducem la spital, Vante, spune el.

DeVante își apasă nasul cu prosopul și se uită la petele de sânge de pe el.

— O să fie bine, zice, ca și cum această scurtă observație ar trebui să țină loc de consultația unui doctor. Avem noroc că ne-a ajutat Iesha, frate. Pe bune.

Seven pufnește pe nas.

— Nu ne-a ajutat pe noi, stai liniștit. Dacă cineva sângerează până moare, ea își face mai multe griji pentru covor și pentru petrecere decât pentru acel om.

Fratele meu e deștept. Atât de deștept, încât e fraier. A suferit atâta din cauza mamei lui, încât atunci când ea face ceva cum trebuie, parcă e orb.

— Seven, chiar ne-a ajutat, spun eu. Gândește-te. De ce a zis să-ți iei și surorile?

— Pentru că n-a vrut să mai aibă grija lor. Ca de obicei.

— Nu. Știe că King o să explodeze când o să observe că DeVante nu mai e acolo, spun eu. Dacă nici Kenya și Lyric nu sunt acolo, de cine crezi că o să se ia?

Nu spune nimic.

Apoi își dă seama.

— Rahat.

Mașina se oprește brusc, aruncându-ne în față, pe urmă într-o parte, atunci când Seven se întoarce din drum. Apasă pedala de accelerație, și casele nici nu se mai văd în goana mașinii.

— Seven, nu! spune Kenya. Nu putem să ne întoarcem!

— Trebuie s-o apăr!

— Nu, nu trebuie! spun eu. Ea trebuie să te apere pe tine, și asta încearcă să facă acum.

Mașina încetinește. Se oprește complet la câteva case depărtare de cea a Ieshei.

— Dacă el… Seven înghite în sec. Dacă ea… o s-o omoare.

— N-o s-o omoare, spune Kenya. Nu s-a întâmplat până acum. Las-o să facă asta, Seven.

Melodia lui Tupac de la radio compensează liniștea din

mașină. E un cântec despre schimbări pe care trebuie să le facem cu toții. Khalil avea dreptate. Pac e încă de actualitate.

— Bine, spune Seven și întoarce din nou. Bine.

Deodată cântecul e oprit.

— Aici cel mai tare post din țară, Hot 105, spune DJ-ul. Pentru cei care tocmai au intrat pe frecvență, Curtea Supremă a decis să nu îl condamne pe ofițerul Brian Cruise Junior pentru uciderea lui Khalil Harris. Gândurile și rugăciunile noastre se îndreaptă către familia Harris. Aveți grijă de voi.

Capitolul 23

Mergem în tăcere spre casa bunicii lui Seven.

Am spus adevărul. Am făcut tot ceea ce trebuia să fac, dar n-a fost suficient. Moartea lui Khalil nu a fost suficient de oribilă, încât să fie considerată o crimă.

Dar la naiba, cum rămâne cu viața lui? Înainte de tot ce s-a întâmplat, era și el un om care se mișca și vorbea. Avea familie. Avea prieteni. Avea idealuri. Nimic din toate astea nu a contat. A fost doar un golan care a meritat să moară.

Mașinile claxonează în jurul nostru. Șoferii strigă prin tot cartierul vestea deciziei. Câțiva copii de vârsta mea se urcă pe mașini și strigă: „Dreptate pentru Khalil!”

Seven face niște manevre de ocolire și parchează pe aleea din fața casei bunicii lui. La început stă tăcut și nemișcat. Deodată lovește cu pumnul în volan.

— Rahat!

DeVante dă din cap.

— Ăsta da rahat.

— Rahat! urlă Seven.

Își acoperă ochii cu mâna și se leagănă înainte și înapoi.

— Rahat, rahat, rahat!

Și eu vreau să plâng. Doar că nu pot.

— Nu înțeleg, zice Chris. L-a omorât pe Khalil. Ar trebui să meargă în închisoare.

— Niciodată nu sunt trimiși la închisoare, mormăie Kenya.

Seven se șterge repede pe față.

— S-o ia dracu’ de treabă. Starr, orice ai vrea să faci, sunt de acord. Dacă vrei să dăm foc la ceva, dăm. Tu doar spune ce vrei să faci.

— Frate, ești nebun? întreabă Chris.

Seven se întoarce cu fața la el.

— *Tu* nu înțelegi, așa că tacă-ți gura! Starr, ce vrei să facem?

Orice. *Totul.* Să țipăm. Să urlăm. Să vomităm. Să batem pe cineva. Să ardem ceva. Să aruncăm ceva.

Ei mă lovesc cu ura lor și acum vreau să le vin de hac tuturor, chiar dacă nu sunt sigură cum să fac asta.

— Vreau să fac ceva, spun eu. Protest, revoltă, nu-mi pasă…

— *Revoltă?* repetă Chris.

— Ba bine că nu!

DeVante dă pumn în pumn cu mine.

— Despre asta vorbesc!

— Starr, gândește-te bine la ce faci, zice Chris. Asta n-o să rezolve nimic.

— Nici vorbăria nu a rezolvat vreodată ceva! mă răstesc eu. Am făcut totul ca la carte și nu s-a văzut nicio diferență. Am primit amenințări cu moartea, polițiștii mi-au hărțuit familia, cineva a tras cu arma în casa mea, tot felul de porcării. Și pentru ce? Pentru dreptatea de care Khalil n-o să aibă parte? Pe ei îi doare-n cur de noi, așa că asta e. Nici pe mine n-o să mă mai doară nici în cur de ei.

— Dar…

— Chris, nu trebuie să fii de acord cu mine, spun eu, cu vocea gâtuită. Încearcă doar să înțelegi ce simt. Te rog!

Deschide și închide gura de câteva ori. Dar nu spune nimic.

Seven coboară din mașină și își rabatează scaunul.

— Haide, Lyric. Kenya, tu rămâi aici sau vii cu noi?

— Rămân aici, zice Kenya, cu ochii încă umezi. În caz că apare mama.

Seven dă din cap cu putere.

— Bună idee. O să aibă nevoie de cineva.

Lyric se dă jos din poala Kenyei și fuge pe alee. Kenya ezită. Se uită la mine.

— Îmi pare rău, Starr, zice. Nu e în regulă ce a decis Curtea Supremă.

Se duce după Lyric la ușa din față, iar bunica lor le lasă să intre.

Seven urcă în mașină.

— Chris, vrei să te duc acasă?

— Rămân.

Chris dă din cap, ca și cum ar încerca să se convingă pe sine însuși că ceea ce face e corect.

— Da, rămân.

— Ești sigur că asta vrei să faci? întreabă DeVante. Lucrurile o s-o ia razna pe aici.

— Sunt sigur.

Mă privește.

— Vreau să știe toată lumea că decizia aia e de rahat.

Pune mâna pe scaun, cu palma în sus. Îmi pun mâna peste a lui.

Seven pornește motorul și dă cu spatele.

— Să verifice cineva Twitter-ul, să vadă unde se întâmplă totul.

— Mă ocup eu.

DeVante își ia telefonul.

— Lumea s-a adunat pe strada Magnolia. Acolo s-au întâmplat toate rahaturile data tre'…

Se strâmbă de durere și se ține de burtă.

— *Ești* în stare să mergi cu noi, Vante? întreabă Chris.

DeVante se îndreaptă.

— Am fost bătut și mai rău de-atât când m-au inițiat.

— Chiar, cum ai ajuns acasă la Iesha? întreb eu.

— Unchiul Carlos a spus că plecaseși pe jos, zice Seven. E mult rău de mers pe jos până acolo.

— Frate, geme DeVante în stilul lui caracteristic. Am vrut să-l vizitez pe Dalvin, în regulă? Am luat autobuzul spre cimitir. Nu suport să-l știu de unul singur în Garden. N-am vrut să se simtă singur, dacă înțelegeți.

Încerc să nu mă gândesc la Khalil, la cum a rămas singur în Garden Heights, acum că familia lui a plecat și eu mă mut.

— Înțelegem.

DeVante își apasă prosopul pe nas și pe buză. Sângerarea s-a mai oprit.

— Înainte să mă urc în autobuz, ca să mă întorc acasă, tipii lui King m-au înhățat. Am crezut c-o să mă omoare. Pe bune.

— Păi, mă bucur că nu te-au omorât, zice Chris. Asta

înseamnă că mai am timp să te bat la Madden.

DeVante zâmbește cu superioritate.

— Ești un tembel de băiat alb, dacă-ți imaginezi c-o să se întâmple așa ceva.

*

E plin de mașini pe strada Magnolia, ca și cum ar fi sâmbătă-dimineață și băieții mișto vin s-o facă pe grozavii. Muzica bubuie, claxoanele fac gălăgie, lumea scoate capul pe geamurile mașinilor, se urcă pe capotă. Trotuarele sunt ticsite. În aer plutește ceva ca o ceață, iar flăcările ard pe cer în depărtare.

Îi spun lui Seven să parcheze la sediul asociației Just Us for Justice. Ferestrele sunt acoperite cu placaje din lemn, pe care scrie cu vopsea „Proprietate a persoanelor de culoare". Domnișoara Ofrah a spus că vor conduce proteste prin tot orașul, dacă jurații nu dau verdictul de condamnare.

Mergem pe trotuar fără să ne îndreptăm într-o direcție anume. Este mai aglomerat decât am crezut inițial. Aproape jumătate de cartier e acolo. Îmi plec capul și-l acopăr cu gluga. Nu contează ce a decis Curtea, sunt tot „Starr care era în mașină cu Khalil" și nu vreau să fiu văzută în seara asta. Doar auzită.

Câțiva oameni trag cu ochiul la Chris, de parcă ar gândi „ce naiba caută băiatul ăsta alb aici?". Chris își bagă mâinile în buzunare.

— Cam ies în evidență, nu-i așa? mă întreabă.

— Ești sigur că vrei să stai aici cu noi? întreb la rândul meu.

— Cred că la fel vă simțiți tu și Seven la Williamson, nu?

— Exact așa, spune Seven.

— Atunci mă descurc.

Mulțimea e prea densă. Ne cățărăm pe o bancă dintr-o stație de autobuz, ca să vedem mai bine tot ce se întâmplă. Lorzi cu bandane gri pe cap și Discipoli din Garden, cu bandane verzi, stau pe o mașină a poliției în mijlocul străzii, strigând: „Dreptate pentru Khalil!" Oamenii care s-au adunat în jurul mașinii filmează scena cu telefoanele și aruncă cu

pietre în geamuri.

— Să-l ia dracu' pe polițistul ăla, frate, spune un tip, apucând o bâtă de baseball. L-a omorât fără niciun motiv!

Dă cu bâta în geamul din față al mașinii de poliție, iar sticla se face țăndări.

A început.

Lorzii și Discipolii dau cu picioarele în parbriz. Apoi cineva spune:

— Să răsturnăm nenorocita asta de mașină!

Gangsterii sar de pe mașină. Lumea se aliniază pe o parte a mașinii. Privesc fix la luminile de pe mașina de poliție, amintindu-mi de cele care luminau în spatele mașinii în care eram cu Khalil în seara aceea și mă uit cum dispar în timp ce ei o răstoarnă.

Cineva țipă:

— Feriți-vă!

Un cocktail Molotov zboară către mașină. Apoi – *bum*! Mașina e cuprinsă de flăcări.

Mulțimea ovaționează.

Se spune că cei nefericiți atrag lângă ei pe alții asemenea lor, dar eu cred că același lucru e valabil și pentru furie. Nu sunt singura revoltată – toată lumea din jurul meu e. Nu trebuie să fi fost neapărat în mașină lângă Khalil ca să fii revoltat. Ei simt furia mea, iar eu o simt pe a lor.

De la un casetofon dintr-o mașină se aude scârțâitul unui disc și apoi vocea lui Ice Cube: *„La dracu' cu poliția, direct din subteran. Un negrotei tânăr a încasat-o, pentru că sunt ciocolatiu".*

Ai zice că oamenii sunt la concert, după cum reacționează, fredonând și sărind în ritm de rap. DeVante și Seven urlă versurile. Chris dă din cap și mormăie cuvintele. Tace de fiecare dată când Cube spune „negrotei". Așa și trebuie.

Când se ajunge la refren, toți cei de pe strada Magnolia strigă împreună „la dracu' cu poliția" atât de tare, încât probabil că îi aud și morții din ceruri.

Strig și eu împreună cu ei. O parte din mine gândește, „Dar unchiul Carlos, polițistul?" însă ce facem noi aici nu are

legătură cu el sau colegii lui care își fac treaba corect. Are legătură cu Unu-Cincisprezece, cu detectivii ăia cu întrebările lor de rahat și polițiștii care l-au pus pe tati să se întindă pe asfalt, cu fața la pământ. Să-i ia dracu'!

Cioburi de sticlă. Mă opresc din cântat.

La următorul colț de stradă, oamenii aruncă cu pietre și tomberoane în ferestrele de la McDonald's și în farmacia de alături.

Odată am avut o criză urâtă de astm, din cauza căreia am ajuns la urgențe. Am plecat cu părinții mei de la spital pe la trei dimineața, morți cu toții de foame. Eu și mami am luat hamburgeri de la McDonalds-ul ăla și am mâncat, în timp ce tati mi-a luat de la farmacie medicamentele de pe rețetă.

Ușile de sticlă ale farmaciei se sfărâmă. Lumea dă buzna înăuntru și iese cu brațele pline de diverse lucruri.

— Stop! strig eu și alții fac la fel ca mine, dar spărgătorii continuă să intre. O lumină portocalie se aprinde în interior și toți se reped afară.

— Doamne, Dumnezeule! spune Chris.

Cât ai clipi, clădirea e în flăcări.

— Așa, așa! spune DeVante. Dă foc la porcăria aia!

Îmi amintesc privirea lui tati în ziua în care domnul Wyatt i-a înmânat cheile de la magazinul alimentar; domnul Reuben și toate pozele de pe pereții lui, înfățișând toți anii în care și-a construit afacerea, o întreagă moștenire; domnișoara Yvette intrând în magazinul ei în fiecare dimineață, căscând; până și enervantul de domnul Lewis cu tunsorile lui stilate.

Geamuri sparte și la amanetul din intersecția următoare. Apoi la magazinul de cosmetice de lângă el.

Ies flăcări din ambele magazine, iar oamenii ovaționează. Apare un nou strigăt de luptă:

Acoperișul, acoperișul, acoperișul a luat foc! Nu ne trebuie apă, lasă-l pe nenorocit să ardă!

Sunt la fel de nervoasă ca toată lumea, dar asta… nu e în regulă. Nu pentru mine.

DeVante e chiar acolo cu ei, strigând acest nou slogan, îl ating pe mână.

— Ce? întreabă el.

Chris îmi dă un ghiont în coaste.

— Băieți…

La câteva intersecții depărtare, niște polițiști în echipament de intervenție înaintează încolonați pe stradă, urmați îndeaproape de două tancuri cu faruri puternice.

— Aceasta nu este o adunare pașnică, spune un ofițer într-o portavoce. Împrăștiați-vă acum, sau veți fi arestați.

Oamenii încep să strige din nou primul slogan:

— La dracu' cu poliția! La dracu' cu poliția!

Oamenii aruncă cu pietre și sticle în polițiști.

— Hei! strigă Seven.

— Nu mai aruncați cu obiecte în forțele de ordine, spune ofițerul. Evacuați imediat străzile sau veți fi arestați.

Pietrele și sticlele continuă să zboare.

Seven sare de pe bancă.

— Haideți, zice el, apoi eu și Chris coborâm de pe bancă. Trebuie să plecăm de aici.

— La dracu' cu poliția! La dracu' cu poliția! continuă să strige DeVante.

— Vante, frate, hai să mergem! spune Seven.

— Nu mi-e frică de ei! La dracu' cu poliția!

Se aude o pocnitură puternică. Un obiect se ridică în aer, aterizează în mijlocul străzii și explodează într-o minge de foc.

— Rahat! spune DeVante.

Sare de pe bancă și toți o luăm la fugă. Pe trotuar, lumea aproape că se calcă în picioare. Mașinile trec în viteză pe stradă. În spatele nostru se aude o zarvă de parcă ar fi Ziua Națională; pocnituri una după alta.

Aerul se umple de fum. Alte geamuri sunt făcute praf. Pocniturile se apropie, iar fumul se îngroașă.

Flăcările mistuie biroul de credite. Cu toate acestea, sediul asociației Just Us for Justice nu este atacat. Nici spălătoria de mașini de alături, care are aceeași inscripție, „proprietate a persoanelor de culoare", pulverizată pe unul dintre pereți.

Sărim în Mustang-ul lui Seven. Accelerează și ieșim din parcarea din spate a restaurantului Taco Bell, apoi intrăm pe

strada următoare.

— Ce naiba a fost asta?

Chris se lasă pe spate.

— Nu știu ce a fost. Dar nu vreau să se repete.

— Negroteii s-au săturat să înghită atâta rahat, spune DeVante printre gâfâieli. Cum a spus și Starr, nu dau doi bani pe noi, așa că nici noi nu dăm doi bani pe ei. Dă foc la clădirea aia!

— Dar ei nu locuiesc aici! spune Seven. *Puțin* le pasă de ce se întâmplă în cartierul ăsta.

— Și atunci ce ar trebui să facem? se răstește DeVante. Chestia aia cu *Kumbaya* clar nu merge. Nu ne ascultă nimeni, până nu distrugem ceva.

— Totuși, magazinele alea… spun eu.

— Ce-i cu ele? întreabă DeVante. Mama lucra la McDonald's și de-abia o plăteau. Amanetul ăla ne-a secat de bani de atâtea ori. Nuu, nu-mi pasă deloc de niciunul dintre ele.

Înțeleg ce zice. Tati aproape că și-a pierdut verigheta la acel amanet cândva. De fapt, a și amenințat că-i dă foc. Ce ironie că acum e în flăcări.

Dar dacă jefuitorii aleg să ignore inscripția „proprietate a persoanelor de culoare", ar putea la fel de bine să atace și magazinul nostru.

— Trebuie să mergem să-l ajutăm pe tati.

— Ce?! spune Seven.

— Trebuie să mergem să-l ajutăm pe tati să păzească magazinul! Dacă vin jefuitorii.

Seven își șterge fața.

— La naiba, cred că ai dreptate.

— Nimeni nu se-atinge de magazinul Marelui Mav, zice DeVante.

— N-ai de unde să știi, spun eu. Lumea e supărată, DeVante. Oamenii nu mai judecă limpede. Fac tot felul de tâmpenii.

DeVante dă din cap.

— Bine. Să mergem să-l ajutăm pe Marele Mav.

— Crezi că l-ar deranja dacă aș da și eu o mână de ajutor? întreabă Chris. Nu cred că i-a plăcut prea mult de mine data trecută.

— Nu crezi? repetă DeVante. S-a uitat la tine ca la felul paișpe. Eram acolo. Mi-amintesc.

Seven se hlizește. Îi dau un ghiont lui DeVante și îi spun:

— Taci din gură.

— Ce? E adevărat. Era super nervos pe chestia asta, că Chris e alb. Da știi ce? Dacă-i dai cu cântecul ăla de la NWA cum ai făcut acolo, poate o să creadă că ești în regulă.

— Ce? Te surprinde că un băiat alb știe de NWA? îl tachinează Chris.

— Frate, nu ești alb. Ai pielea deschisă la culoare.

— De acord! spun eu.

— Stai, stai, zice Seven, acoperind râsetele noastre, trebuie să-l testăm să vedem dacă e într-adevăr negru. Chris, mănânci tocană de fasole verde?

— Ei, pe dracu'. Ce scârbos.

Noi ceilalți izbucnim:

— E negru! E negru!

— Stați, mai am una, spun eu. Macaroane cu brânză. Fel principal sau garnitură?

— Ăăă…

Chris își dă ochii roată.

DeVante imită muzica de la jocul *Jeopardy*[{36}].

— Cum să obții un card negru pentru trei sute, Alex? spune Seven, imitând vocea prezentatorului de la *Jeopardy*.

Chris răspunde în cele din urmă:

— Fel principal.

— Ooo! facem noi în cor.

— Pam pam! adaugă DeVante.

— Fraților, așa este! Gândiți-vă. Are proteine, calciu… 1

— Proteinele sunt în carne, spune DeVante. Nu în brânză. Aș vrea eu să-mi dea cineva niște macaroane ca fel principal de mâncare.

— E și cel mai ușor și mai rapid fel de mâncare, spune Chris. O cutie și ești…

— Tocmai asta-i problema, spun eu. Adevăratele macaroane nu se găsesc într-o cutie, iubitule, ci ies dintr-un cuptor, cu o crustă crocantă deasupra.

— Amin.

Seven dă pumn în pumn cu mine.

— Ooo, spune Chris. O crustă precum cea din pesmet?

— Ce?! țipă DeVante, la care Seven întreabă:

— Din pesmet?!

— Nu, spun eu. E o crustă crocantă de brânză deasupra. Trebuie să te ducem la un restaurant cu mâncare ca lumea, iubitule.

— Fraierul ăsta a zis pesmet.

DeVante pare grav jignit.

— Pesmet.

Mașina se oprește. În fața noastră, un panou pe care scrie „Drum închis”, cu o mașină de poliție alături, blochează strada.

— La naiba, spune Seven, dând cu spatele și întorcând mașina. Trebuie să găsim alt drum până la magazin.

— Probabil că au blocat multe străzi din cartier în seara asta, îi spun eu.

— Al naibii de pesmet.

DeVante încă nu-și revine.

— Jur că nu-i înțeleg pe albii ăștia. Pesmet la macaroane, pupă câinii în bot…

— Se poartă cu câinii ca și cum ar fi copiii lor, adaug eu.

— Daaa! zice DeVante. Fac intenționat niște rahaturi care ar putea să-i omoare, ca bungee jumping.

— Zic în loc de Target{37} „Tar-jei”, ca și cum ar suna mai interesant, spune Seven.

— Băga-mi-aș mormăie Chris. Așa îi zice mama.

Eu și Seven izbucnim în râs.

— Le zic tot felul de porcării părinților, continuă DeVante. Se despart atunci când e clar că trebuie să rămână uniți.

Chris întreabă:

— Ce?

— Hai, iubitule, că așa e, spun eu. Albii mereu vor să se

despartă, iar atunci când o fac, mereu se întâmplă ceva rău.

— Asta poate doar în filmele de groază, spune el.

— Eee! Rahaturi de genul ăsta apar mereu la știri, spune DeVante. Merg într-o drumeție, se despart și un urs îl omoară pe unul din ei.

— Li se strică mașina, se despart să caute ajutor și un criminal în serie îl ucide pe unul din ei, adaugă Seven.

— Voi n-ați auzit niciodată că unde-s doi puterea crește? întreabă DeVante. Pe bune acum.

— Bine, hai, spune Chris. Dacă tot faceți atâtea glume pe seama albilor, pot să întreb ceva despre negri?

Scârțâit de roți. Fără mișto, ne întoarcem cu toții și ne uităm la el, inclusiv Seven. Mașina derapează, lovindu-se de bordură. Seven înjură și o redresează.

— Adică, așa mi se pare normal, mormăie Chris.

— Fraților, are dreptate, spun eu. Are dreptul să întrebe.

— De acord, spune Seven. Întreabă, Chris.

— Bine. De ce unii negri le dau copiilor nume ciudate? Adică, uitați-vă la numele voastre. Nu sunt normale.

— Numele meu e normal, spune DeVante, pe un ton arogant. Nu știu despre ce vorbești.

— Frate, ți-au pus numele după un tip din Jodeci, zice Seven.

— Și ție după un număr! Care e al doilea nume al tău? Eight?

— Oricum, Chris, zice Seven, DeVante are dreptate. Ce te face să crezi că numele noastre sunt mai puțin normale decât ale voastre? Cine sau ce îți dă ție definiția „normalului”? Dacă tati ar fi aici, ar zice că ai căzut în capcana standardelor albilor.

Roșeața apare pe obrajii și pe gâtul lui Chris.

— N-am vrut să… okay, poate „normal” nu e cuvântul potrivit.

— Nu, spun eu.

— Presupun că ar fi trebuit să spun neobișnuit, în schimb? întreabă el. Voi aveți nume *neobișnuite.*

— Știu de vreo încă trei DeVante în cartier, spune DeVante.

— Corect. E chestie de perspectivă, spune Seven. În plus, cele mai multe dintre numele care li se par albilor neobișnuite, chiar înseamnă ceva în diferite limbi africane.

— Și hai să fim sinceri, există și albi care le dau copiilor lor nume „neobișnuite”, zic eu. Asta nu se limitează la negri. Doar pentru că nu încep cu De sau La –, nu înseamnă că nu sunt nume neobișnuite.

Chris dă din cap.

— Așa e.

— Totuși, de ce a trebuit să dai exemplul cu De? întreabă DeVante.

Ne oprim din nou. Alt panou pe care scrie „Drum închis”.

— La dracu’, șuieră Seven. Trebuie s-o iau pe drumul lung. Prin partea de est.

— Est? întreabă DeVante. Ăla e teritoriul Discipolilor din Garden!

— Și acolo au fost cele mai multe revolte data trecută, îi reamintesc.

Chris scutură din cap.

— Nu. Atunci nu putem s-o luăm pe acolo.

— Nu se gândește nimeni la rivalitatea dintre bandele de gangsteri în seara asta, spune Seven. Și atâta timp cât ocolesc străzile principale, o să fim în regulă.

Se aud împușcături în apropiere – un pic cam prea aproape de noi – și ne fac pe toți să tresărim. Chris chiar scoate un țipăt scurt.

Seven înghite în sec.

— Da. O să fim în regulă.

Capitolul 24

Pentru că Seven a spus că o să fim bine, totul iese prost.

Cele mai multe străzi din partea de est sunt blocate de poliție și durează o veșnicie până când Seven găsește una liberă. Cam pe la jumătatea drumului spre magazin, mașina scoate un sunet ca un grohăit și încetinește.

— Haide! spune Seven. Lovește bordul cu palma și apasă pe accelerație. Hai, fetițo!

„Fetița” lui practic îi spune „du-te dracului” și se oprește.

— Băga-mi-aș!

Seven își lasă capul pe volan.

— Am rămas fără benzină.

— Glumești, nu? spune Chris.

— Aș vrea eu, frate. Mai aveam puțină când am plecat de la tine de acasă, dar am crezut că îmi ajunge până la benzinărie. Îmi cunosc mașina.

— E clar că habar n-ai de nimic, spun eu.

Suntem în apropierea unor case tip duplex. Nu știu numele străzii. Nu cunosc partea de est atât de bine. Se declanșează niște sirene în apropiere și e la fel de mult fum și la fel de multă ceață ca în restul cartierului.

— Știu o benzinărie nu departe de aici, spune Seven. Chris, poți să mă ajuți s-o împing?

— Adică, să ies din mașină, unde sunt în siguranță, și să o împing?

— Da, exact. O să fie bine.

Seven sare din mașină.

— Asta ai spus și mai devreme, murmură Chris, dar se dă totuși jos.

DeVante spune:

— Și eu pot să împing.

— Nu, frate. Tu trebuie să te odihnești, zice Seven. Stai acolo cuminte. Starr, treci la volan.

E prima dată când lasă pe cineva să-i conducă „fetița”, îmi spune să scot mașina din viteză și s-o manevrez cu ajutorul volanului. Împinge mașina din dreptul meu. Chris împinge de pe partea pasagerului. Se uită permanent peste umăr.

Sunetul sirenelor se amplifică, iar fumul se îngroașă. Seven și Chris tușesc și își afundă nasurile în cămașă. Un camion plin de saltele și oameni trece în viteză pe lângă noi.

Ajungem la un drum în pantă, iar Seven și Chris aleargă, ca să țină pasul cu mașina.

— Mai încet, mai încet! țipă Seven. Apăs pe frână. Mașina se oprește la poalele dealului.

Seven tușește în cămașă.

— Stai așa. Am nevoie de un minut.

Bag mașina în viteză. Chris se apleacă, încercând să-și tragă sufletul.

— Fumul ăsta mă omoară, spune el.

Seven își îndreaptă spatele și respiră încet pe gură.

— Rahat. Ajungem la benzinărie mai repede dacă lăsăm mașina. Noi doi nu putem s-o împingem până acolo.

Ce naiba? Sunt chiar aici.

— Pot să împing și eu.

— Știu, Starr. Chiar dacă ai împinge, tot am ajunge mai repede fără ea. Fir-ar nu vreau s-o las aici.

— Dar dacă ne despărțim? întreabă Chris. Doi dintre noi rămân aici, doi ne ducem să luăm benzină – și apropo, ăsta e obiceiul albilor de care vorbeați mai devreme, nu-i așa?

— Da, răspundem noi.

— Ți-am zis eu, spune DeVante.

Seven își împreunează mâinile, așezându-și-le peste șuvițe.

— Rahat, rahat, rahat. Trebuie s-o lăsăm aici.

Iau cheile lui Seven, iar el scoate o canistră de benzină din portbagaj. Mângâie mașina și îi șoptește ceva. Cred că-i spune c-o iubește și-i promite că se va întoarce. Dumnezeule.

Pornim toți patru pe trotuar, în timp ce ne acoperim gurile și nasurile cu tricourile. DeVante șchiopătează, dar jură că n-are nimic.

O voce din depărtare spune ceva, însă cu un pot să

deslușesc cuvintele, iar apoi se aude un răspuns zgomotos, ca și cum ar veni de la o mulțime de oameni.

Eu și Chris mergem în spatele celorlalți doi. Brațul îi cade pe lângă corp și mă atinge ușor, felul lui șiret de a încerca să mă ia de mână. Îl las s-o facă.

— Deci, aici locuiai tu? mă întreabă.

Uitasem că e pentru prima dată când pune piciorul în Garden Heights.

— Da. Mă rog, nu în zona asta a cartierului. Eu sunt din vest.

— Din veeest! spune Seven, în timp ce DeVante scoate un „V" ca și cum ar vomita. Cel mai taaare cartier!

— Măiculiță! adaugă DeVante.

Îmi dau ochii peste cap. Oamenii fac prea mult caz de chestia cu „din ce parte a cartierului ești".

— Ai văzut complexul ăla mare de apartamente pe lângă care am trecut? Alea sunt locuințele sociale în care am stat când eram mai mică.

Chris dă din cap.

— Locul unde am parcat… la acel Taco Bell v-a dus tatăl tău pe tine și pe Seven?

— Da. Au deschis unul nou mai aproape de autostradă, în urmă cu câțiva ani.

— Poate mergem acolo împreună într-o zi, spune el.

— Bleah, se amestecă DeVante. Spune-mi, te rog, că n-ai de gând să duci o fată la Taco Bell. *Taco Bell?*

Seven moare de râs.

— Mă scuzați, vorbea cineva cu voi? întreb eu.

— Hei, ești prietena mea, eu doar încerc să te ajut, spune DeVante. Iubitul tău nu se prea pricepe la lucrurile astea.

— Ba da! spune Chris. Vreau ca iubita mea să știe că sunt fericit să merg cu ea oriunde, indiferent de cartierul în care ne aflăm. Atâta timp cât ea e cu mine, sunt fericit.

Îmi zâmbește. Zâmbesc și eu.

— Pfiuu! Taco Bell e Taco Bell, spune DeVante. Până la sfârșitul serii o să-ți bolborosească stomacul de o să te ia naiba.

Vocea se aude mai tare acum. Tot nu e clară. Un bărbat și o femeie trec în fugă pe lângă noi pe trotuar, împingând două cărucioare pline de televizoare cu plasmă.

— Aici s-a dezlănțuit haosul, spune DeVante chicotind, apoi își apasă partea dureroasă a abdomenului.

— King te-a lovit cu picioarele, nu-i așa? întreabă Seven. Cu bocancii ăia Timberland, corect?

DeVante expiră șuierând. Dă din cap aprobator.

— Da, a bătut-o și pe mama așa odată. I-a rupt aproape toate coastele.

Un rottweiler prins în lesă dintr-o curte împrejmuită cu gard latră și se zbate să sară la noi. Bat din picior la el. Schelălăie și se dă înapoi.

— Mama e bine, zice Seven, deși pare că o spune mai mult ca să se convingă pe el însuși. Da. E bine.

Dăm peste un grup de oameni care au blocat o intersecție de patru străzi și care stau și privesc ceva cu atenție.

— Trebuie să părăsiți strada, anunță cineva printr-o portavoce. Blocați ilegal traficul.

— O perie de păr nu e o armă! O perie de păr nu e o armă! scandează altcineva la o altă portavoce. Mulțimea îi răspunde cu aceeași lozincă.

Ajungem la o altă intersecție. Un autobuz de școală, cu roșu, verde și galben este parcat pe stradă, în dreapta noastră. Pe o parte a autobuzului e scris Just Us for Justice. Un grup mare de oameni s-a adunat pe stradă, în stânga noastră. Agită în aer niște perii de păr de culoare neagră.

Protestatarii sunt pe strada Carnation. Acolo unde s-a întâmplat.

Nu am mai fost aici din noaptea aceea. Știind că este locul unde Khalil… Privesc prea intens, deodată mulțimea de oameni dispare, și îl văd zăcând în stradă. Toată scena se derulează în fața ochilor mei, ca un film de groază care se repetă iar și iar. Se uită la mine pentru ultima oară și…

— O perie de păr nu e o armă!

Vocea mă scoate din transă.

În fruntea mulțimii, o doamnă cu șuvițe împletite stă în

picioare pe o mașină de poliție, ținând în mână un megafon. Se întoarce cu fața la noi și ridică pumnul în aer, în semn de susținere a puterii negrilor. Khalil zâmbește în poza de pe tricoul ei.

— Aia nu e avocata ta, Starr? întreabă Seven.

— Ba da.

Eu știam că domnișoara Ofrah are un stil de viață radical, dar când te gândești la cuvântul „avocat”, nu prea îți imaginezi „o persoană stând pe o mașină a poliției, cu un megafon în mână”, nu-i așa?

— Împrăștiați-vă imediat, repetă ofițerul.

Nu-l pot vedea din cauza mulțimii.

Domnișoara Ofrah începe să strige din nou sloganul.

— O perie de păr nu e o armă! O perie de păr nu e o armă!

Sloganul e contagios și răsună pretutindeni în jurul nostru. Seven, DeVante și Chris încep și ei să-l strige.

— O perie de păr nu e o armă, murmur eu.

Khalil pune peria în buzunarul portierei.

— O perie de păr nu e o armă.

Deschide ușa, să mă întrebe dacă sunt bine.

Apoi: poc-poc…

— O perie de păr nu e o armă! țip eu cât pot de tare, cu pumnul înălțat în aer și cu lacrimi în ochi.

— O s-o invit pe sora Freeman să spună câteva cuvinte despre nedreptatea care s-a făcut în seara asta, spune domnișoara Ofrah.

Îi dă megafonul unei doamne care poartă și ea un tricou cu Khalil, apoi sare de pe mașina de patrulă. Mulțimea o lasă să treacă, iar domnișoara Ofrah se îndreaptă către un coleg care stă lângă autobuzul din intersecție. Dă cu ochii de mine și nu-i vine să creadă că sunt eu.

— Starr?! spune ea, croindu-și drum până la mine. Ce cauți aici?

— Noi… eu… Când au anunțat decizia, am vrut să fac ceva. Așa că am venit în cartier.

Îl privește pe DeVante și vede că a fost bătut.

— O, Doamne, ați fost prinși în mijlocul revoltei?

DeVante își atinge fața.

— La naiba, chiar așa de rău arăt?

— Nu din cauza asta arată așa, îi spun eu. Dar da, am fost prinși în mijlocul revoltelor din Magnolia. A fost o nebunie. Jefuitorii au preluat controlul.

Domnișoara Ofrah strânge din buze.

— Da. Am auzit.

— Sediul Just Us for Justice era în regulă când am plecat noi, spune Seven.

— Chiar dacă nu e în regulă, nu e nicio problemă, zice domnișoara Ofrah. Poți distruge lemn și cărămidă, dar nu poți distruge o mișcare. Starr, mama ta știe că ești aici?

— Da.

Nu sună convingător nici măcar pentru mine.

— Chiar așa?

— Bine, nu știe. Vă rog să nu-i spuneți.

— Trebuie să-i spun, zice ea. În calitate de avocat al tău, trebuie să fac tot ce este mai bine pentru tine. Asta înseamnă că mama ta trebuie să știe că ești aici.

Nu, asta nu înseamnă că face ce e mai bine pentru mine, deoarece mami o să mă omoare.

— Dar sunteți avocatul *meu.* Nu al ei. Nu pot beneficia de privilegiul relației client-avocat și să rămână confidențială prezența mea aici?

— Starr…

— Vă rog? Când au avut loc celelalte proteste, eu doar m-am uitat. Și am vorbit. Așa că acum vreau să fac ceva.

— Cine a spus că a vorbi nu înseamnă a face ceva? întreabă ea. Vorbitul este mai productiv decât tăcerea. Îți amintești ce ți-am spus despre vocea ta?

— Ați spus că este arma mea cea mai puternică.

— Și am vorbit serios.

Mă fixează cu privirea preț de o secundă, apoi oftează.

— Vrei să lupți împotriva sistemului în seara asta?

Dau din cap că da.

— Atunci vino cu mine.

Domnișoara Ofrah mă ia de mână și mă conduce prin

mulțime.

— Concediază-mă, spune ea.

— Poftim?

— Spune-mi că nu vrei să te mai reprezint.

— Nu vreau să mă mai reprezentați? întreb eu.

— Bun. Din acest moment nu mai sunt avocatul tău. Așa că, dacă părinții tăi află de asta, nu am făcut-o în calitate de avocat al tău, ci în calitate de activist. Ai văzut autobuzul ăla din intersecție?

— Da.

— Dacă polițiștii vin după noi, fugi direct la el. Ai înțeles?

— Dar ce…

Mă duce la mașina de patrulă și îi face semn colegei ei. Doamna coboară de pe mașină și îi dă domnișoarei Ofrah megafonul. Domnișoara Ofrah mi-l pasează mie.

— Folosește-ți arma, spune ea.

Un alt coleg de-al ei mă urcă pe mașina poliției.

La aproximativ trei metri de noi e un altar închinat lui Khalil, în mijlocul străzii; lumânări aprinse, ursuleți, poze înrămate și baloane. Altarul separă protestatarii de un grup de ofițeri care poartă echipament de intervenție împotriva revoltelor. Nu sunt nici pe departe la fel de mulți polițiști câți erau pe Magnolia, totuși… sunt polițiști.

Mă întorc cu fața la mulțime. Oamenii așteaptă să încep să vorbesc.

Megafonul e greu ca o mitralieră. Ceea ce este ironic, de vreme ce domnișoara Ofrah a zis să-mi folosesc arma. Mă chinui să-l ridic. Rahat, n-am idee ce să spun. Îl pun la gură și apăs pe buton.

— Mă…

Megafonul face un zgomot asurzitor, de-ți sparge urechile.

— Nu-ți fie frică! strigă cineva din mulțime. Vorbește!

— Trebuie să părăsiți strada imediat, spune polițistul.

Știi ceva? Să se ducă dracului!

— Mă numesc Starr. Eu sunt cea care a văzut ce i s-a întâmplat lui Khalil, spun în megafon. Și nu a fost corect.

Aud o grămadă de „da” și „amin” în mulțimea de oameni.

— Nu făceam nimic rău. Ofițerul Cruise a presupus că aveam intenții rele și că suntem criminali. Ei bine, ofițerul Cruise este de fapt criminalul.

Mulțimea ovaționează și aplaudă. Domnișoara Ofrah spune:

— Vorbește!

Asta îmi dă curaj.

Mă întorc spre polițiști.

— M-am săturat de asta! Așa cum voi credeți că noi toți suntem răi doar din cauza unora dintre noi, la fel credem și noi despre voi toți. Până când o să ne dați motive să credem altfel, o să continuăm să protestăm.

Primesc și mai multe ovații și, sinceră să fiu, lucrul ăsta mă animă. Nu sunt ca aceia care nu ezită să tragă cu arma.

Sunt mai degrabă genul care nu ezită să vorbească atunci când are șansa s-o facă.

— Toată lumea vrea să știe cum a murit Khalil, spun. Dar nu e vorba despre cum a murit. E vorba despre faptul că a trăit. Viața lui a contat. Khalil a trăit!

Mă uit din nou la polițiști.

— Mă auziți? Khalil a trăit!

— Aveți timp să vă dispersați cât timp număr până la trei, spune ofițerul care vorbește prin portavoce.

— Khalil a trăit! strigăm în cor.

— Unu.

— Khalil a trăit!

— Doi.

— Khalil a trăit!

— Trei.

— Khalil a trăit!

Tubul de gaz lacrimogen zboară spre noi din direcția polițiștilor. Aterizează lângă mașina de patrulă.

Sar de pe mașină și iau de jos tubul. Fumul iese țiuind pe la unul dintre capete. O să explodeze dintr-un moment într-altul. Răcnesc din toți rărunchii, sperând să mă audă Khalil, și îl arunc înapoi spre polițiști. Explodează și îi mistuie într-un nor de gaze lacrimogene.

Se dezlănțuie iadul.

Polițiștii calcă în picioare altarul lui Khalil, iar mulțimea fuge care încotro apucă. Cineva mă prinde de braț. Domnișoara Ofrah.

— Du-te la autobuz! spune ea.

Pe la jumătatea distanței, Chris și Seven mă prind de mână.

— Hai! spune Seven și mă trage după ei.

Încerc să le spun despre autobuz, dar se aud explozii și un fum alb și gros ne învăluie. Nasul și gâtul îmi ard de parcă aș fi înghițit foc. Mă simt ca și cum ochii mi-ar fi în flăcări.

Ceva țiuie deasupra capului meu, apoi explodează în fața noastră. Și mai mult fum.

— DeVante! strigă Chris, cu vocea răgușită, uitându-se în jur. DeVante!

Îl găsim sprijinit de un stâlp stradal care pâlpâie. Tușește și respiră greu. Seven îmi dă drumul și-l apucă de braț.

— Ce porcărie, frate! Ochii mei! Nu pot să respir.

Fugim. Chris mă ia de mână și mă strânge la fel de tare cum îl strâng și eu. Se aud țipete și pocnituri puternice în toate direcțiile. Nu văd nimic din cauza fumului, nici măcar autobuzul organizației Just Us.

— Nu pot să alerg. Mă doare într-o parte! spune DeVante. Băga-mi-aș!

— Hai, frate, zice Seven, trăgându-l. Mergi înainte!

Lumini puternice se zăresc prin fum, undeva în josul străzii. Apare o camionetă gri cu roți supradimensionate. Se oprește lângă noi, geamul se lasă în jos și inima îmi stă în loc, așteptând ca dinăuntru să se îndrepte spre mine un pistol, la ordinul unui Lord.

Dar Goon, șeful gangsterilor din Cedar Grove, cel cu părul prins în cozi, se uită la noi de pe locul șoferului, cu o bandană cenușie la nas și la gură.

— Urcați în spate! ne spune.

Doi băieți și o fată cam de vârsta noastră, cu bandane albe pe față, ne ajută să urcăm în camionetă, în spate. Este ca o invitație deschisă, așa că se urcă și alții pe lângă noi, un bărbat alb în cămașă cu cravată și un bărbat cu aspect latino-american, care ține o cameră de filmat pe umăr. Albul îmi

pare cunoscut. Goon demarează.

DeVante stă întins pe jos în camionetă. Își apasă mâinile pe ochi și se zvârcolește în agonie.

— La dracu', frate! La dracu'!

— Bri, adu-i niște lapte, spune Goon prin geamul din spate.

Lapte?

— Nu mai avem, unchiule, spune fata cu bandana.

— Rahat! șuieră Goon. Stai așa, Vante.

Îmi curg ochii și nasul. Aproape că nu-mi mai simt ochii, atât de tare mă ustură.

Mașina încetinește.

— Ia-l și pe ăla mic, zice Goon.

Cei doi tipi cu bandane iau de brațe un copil de pe stradă și-l saltă în camionetă. Puștiul arată cam de treisprezece ani. Tricoul lui e acoperit de funingine, tușește și respiră cu dificultate.

Mă apucă o criză de tuse. Când respir pe gură, e ca și cum aș scuipa cărbuni încinși. Bărbatul în cămașă și cravată îmi întinde batista lui umedă.

— O să te ajute cât de cât, îmi spune. Pune-o la nas și respiră prin ea.

Batista îmi dă un pic de aer curat. I-o pasez lui Chris, o folosește și i-o dă lui Seven, care e lângă el. Seven o folosește și apoi o întinde altcuiva.

— Așa cum vezi, Jim, îi spune bărbatul unei persoane pe care niciunul dintre noi nu o vede, sunt o mulțime de tineri, atât albi, cât și de culoare, care protestează în seara asta.

— Eu sunt dovada vie, nu-i așa? murmură Chris către mine, înainte să înceapă să tușească. Aș râde dacă nu m-ar durea atât de tare.

— Și sunt și oameni ca acești domni, care merg prin cartier și dau o mână de ajutor pe unde pot, spune bărbatul alb. Domnule șofer, cum vă numiți?

Latino-americanul întoarce camera de filmat spre Goon.

— Nunya, zice Goon.

— Mulțumim, Nunya, că ne-ai luat și pe noi.

Uaaau. Îmi dau seama de unde îl cunosc. Este prezentator

de știri la un post național, Brian nu-știu-cum.

— Această domnișoară a făcut o afirmație dură mai devreme, spune el, și camera se întoarce către mine. Ești cu adevărat martorul din mașină?

Dau aprobator din cap. N-are rost să mai ascund nimic.

— Am înregistrat ce ai spus acolo. Mai vrei să adaugi ceva pentru telespectatorii noștri?

— Da. Nimic din toate astea nu are nicio logică.

Încep din nou să tușesc. Nu îmi mai pune alte întrebări.

În puținele momente în care reușesc să-mi țin ochii deschiși, văd în ce hal a ajuns cartierul meu. Multe tancuri, mulți polițiști echipați pentru intervenție, mult fum. Magazine jefuite. Felinarele s-au stins, numai focurile împiedică instaurarea unei bezne absolute. Lumea iese în fugă din Walmart, cu brațele pline de produse, parcă ar fi niște furnici care coboară de pe o movilă. Magazinele neatinse au geamurile baricadate cu panouri de lemn, pe care scrie cu graffiti: „Proprietate a persoanelor de culoare”.

În cele din urmă, intrăm pe strada Marigold și, în ciuda arsurii pe care o simt în plămâni, respir adânc. Magazinul nostru e întreg. Geamul este acoperit cu același panou pe care scrie „Proprietate a persoanelor de culoare” și am impresia că acest panou apără magazinul de jefuitori la fel cum sângele de miel proteja în trecut casele de molimă. Strada e destul de liniștită. Magazinul de băuturi Top Shelf este singurul care are ferestrele sparte. Însă acesta nu are o pancartă cu „Proprietate a persoanelor de culoare”.

Goon se oprește în fața magazinului nostru. Sare din camion, vine în spate și ajută pe toată lumea să coboare.

— Starr, Sev, aveți cheia?

Bag mâna în buzunar după cheile lui Seven și i le arunc lui Goon. Încearcă fiecare cheie, până când reușește să descuie ușa cu una dintre ele.

— Haideți înăuntru, spune.

Toată lumea, inclusiv cameramanul și reporterul, intră în magazin. Goon și unul dintre tipii cu bandană îl iau pe DeVante și-l duc înăuntru. Nici urmă de tati.

Mă târăsc pe podea cu fața în jos, clipind des. Ochii îmi ard și sunt plini de lacrimi.

Goon îl așază pe DeVante pe banca pentru persoane în vârstă, apoi dă fuga la frigider.

Se întoarce grăbit cu un bidon și toarnă laptele pe fața lui DeVante. Pe moment, laptele îl face alb. DeVante tușește și scuipă. Goon toarnă din nou.

— Oprește-te! spune DeVante. Mai am puțin și mă înec!

— Dar pun pariu că ochii nu te mai dor, răspunde Goon.

Mai târâș, mai în fugă, mă duc la frigidere și iau și eu un bidon. Îmi torn lapte pe față. În câteva secunde încep să mă simt mai bine.

Lumea își toarnă lapte pe față, în timp ce cameramanul filmează totul. O doamnă mai în vârstă bea dintr-un bidon. Laptele se adună în băltoace pe podea, iar un adolescent se întinde cu fața în el și trage aer în piept.

După ce își revin, oamenii părăsesc magazinul. Goon ia niște cutii de lapte și întreabă:

— Hei, putem să luăm astea, în caz că cineva de pe stradă are nevoie de ele?

Seven dă din cap că da și soarbe lapte dintr-o cutie.

— Mersi, puștiulică. Dacă îl mai văd pe taică-tău, o să-i spun că sunteți toți aici.

— L-ai văzut pe… tușesc și mai beau niște lapte, să-mi stingă flăcările din plămâni. L-ai văzut pe tata?

— Da, în urmă cu puțin timp. Vă căuta pe toți.

Am încurcat-o.

— Domnule, i se adresează reporterul lui Goon, putem să venim și noi? Am vrea să vedem mai mult din cartier.

— Nicio problemă, frate. Urcă în spate. Se întoarce la camera de filmat și ține degetele în forma literelor K și L. Lorzii din Cedar Grove, iubire! Sus blazoanele! A-di-o!

Arată semnalul Lorzilor. Se pare că Goon nu are nicio problemă să arate semnele bandei într-o transmisiune TV în direct.

Ne lasă singuri în magazin. Eu, Seven și Chris stăm într-o baltă de lapte, cu genunchii la piept. Brațele și picioarele lui

DeVante atârnă pe banca pentru vârstnici, îi vine înapoi pe gât niște lapte.

Seven își ia telefonul din buzunar.

— Băga-mi-aș. Telefonul meu e mort. Starr, ai telefonul la tine?

— Da.

Am o grămadă de mesaje vocale și scrise, cele mai multe de la mami.

Le ascult întâi pe cele vocale. Încep destul de pașnic, cu întrebările mamei: *„Starr, iubito, sună-mă cum asculți mesajul, da?”*

Dar în curând se transformă în: *„Starr Amara, știu că primești mesajele. Sună-mă! Nu mă joc!”*

Apoi sună așa: *„Ascultă, exagerezi. Eu și Carlos ieșim pe ușă chiar acum, așa că roagă-te la Dumnezeu să nu te găsim!”*

Iar în ultimul mesaj, de acum câteva minute, mami zice: *„Aaa, deci nu ai timp să mă suni, dar ai timp de proteste, nu? Mama mi-a zis că te-a văzut în direct la TV, că țineai discursuri și aruncai cu gaze lacrimogene în polițiști! Jur că te bat de te rup dacă nu mă suni!”*

— Am intrat în rahat până-n gât, frate, spune DeVante. Până-n gât.

Seven se uită la ceas.

— Fir-ar să fie. Lipsim de vreo patru ore.

— Până-n gât, repetă DeVante.

— Poate că noi patru ar trebui să ne îndreptăm către Mexic? spune Chris.

Scutur din cap.

— Nu e destul de departe ca s-o împiedice pe mama să vină după noi.

Seven își freacă fața. Laptele s-a uscat și a format o crustă.

— Bine, trebuie să-i sunăm. Și dacă-i sunăm de la telefonul din birou, mama o să vadă numărul apelantului și o să știe că nu mințim când spunem că suntem aici. Asta o să ne ajute, nu?

— Am depășit cu peste trei ore momentul în care am fi putut să-i îmbunăm, spun eu.

Seven se ridică în picioare și ne ajută și pe mine, și pe Chris să ne ridicăm. Îl ajută pe DeVante să se scoale de pe bancă.

— Haideți. Aveți grijă să vorbiți ca și cum ați fi plini de mustrări de conștiință, bine?

Ne îndreptăm spre biroul lui tati.

Ușa de la intrare scârțâie. Ceva cade pe podea, făcând un zgomot puternic.

Mă întorc. O sticlă cu o cârpă în flăcări înăuntru…

Buuum! Deodată, o lumină puternică, portocalie invadează magazinul. Un val de căldură ne izbește ca și cum soarele s-ar fi prăbușit în magazin. Flăcările ajung la tavan și blochează ușa.

Capitolul 25

Un culoar întreg este deja cuprins de flăcări.

— Ușa din spate, strigă Seven, înecându-se. Ușa din spate!

Chris și DeVante ne urmează pe holul îngust de lângă biroul lui tati. Acest hol duce spre toaletă și spre ușa din spate, unde sunt descărcate livrările. Holul este deja plin de fum.

Seven împinge ușa. Nu se clintește. El și Chris se izbesc în ușă cu umărul, dar aceasta rezistă la gloanțe, la umeri, la tot. Și oricum nu avem cum să ieșim, din cauza gratiilor de protecție împotriva hoților.

— Starr, cheile mele, hârâie Seven.

Scutur din cap. I le-am dat lui Goon și, ultima dată când le-am văzut, le lăsase în ușa de la intrare.

DeVante tușește. Devine din ce în ce mai greu să respiri, cu tot fumul ăsta.

— Frate, nu putem să murim aici. Nu vreau să mor.

— Taci! spune Chris. N-o să murim.

Tușesc în îndoitura brațului.

— Tati s-ar putea să aibă una de rezervă, spun cu o voce firavă. La el în birou.

Dăm fuga înapoi pe hol, dar și ușa de la birou este încuiată.

— Rahat! țipă Seven.

Domnul Lewis șchiopătează în mijlocul străzii. Are în fiecare mână câte o bâtă de baseball. Aruncă o privire în jur, ca și cum ar vrea să-și dea seama de unde vine fumul. Din cauza panourilor de la ferestre, nu poate vedea iadul din magazin decât dacă se uită prin ușa de la intrare.

— Domnule Lewis! strig cât pot de tare.

Băieții mi se alătură. Fumul ne sugrumă vocile. Flăcările dansează la câțiva metri de noi, dar jur că mă simt ca și cum aș fi deja în mijlocul lor.

Domnul Lewis se îndreaptă șchiopătând către magazin, cu

ochii mijiți, dar îi mărește când privește prin ușă, direct la noi, de cealaltă parte a flăcărilor.

— O, Doamne!

Iese șchiopătând în stradă și e prima dată când îl văd mergând atât de repede.

— Ajutor! Copiii ăștia sunt prinși înăuntru! Ajutor!

Se aude o trosnitură puternică în dreapta noastră. Focul cuprinde un alt raft.

Nepotul domnului Reuben, Tim, aleargă și deschide ușa de la intrare, dar flăcările sunt prea mari.

— Mergeți la ușa din spate! strigă el către noi.

Tim aproape că ajunge acolo înaintea noastră. Smucește cu putere de ușă, iar sticla zdrăngăne. La cât de tare trage de ea, ușa o să cedeze în cele din urmă. Dar noi nu vom rezista până atunci.

Afară se aude un scrâșnet de cauciucuri.

Câteva clipe mai târziu, tati ajunge alergând la ușa din spate.

— Atenție, îi spune lui Tim, dându-l la o parte.

Tati scotocește după chei și încearcă pe rând mai multe, murmurând:

— Te rog, Doamne. Te rog.

De-abia pot să-i văd pe Seven, Chris și DeVante din cauza fumului, iar ei tușesc și hârâie lângă mine.

Aud un clic. Mânerul se învârte. Ușa se deschide brusc. Ne repezim afară. Plămânii mi se umplu de aer proaspăt.

Tati ne trage pe mine și pe Seven pe alee, apoi după colț și pe partea cealaltă a străzii, la Reuben. Tim îi ia pe DeVante și pe Chris. Ne așază pe trotuar.

Din nou aud cauciucuri scrâșnind, apoi pe mami:

— Dumnezeule!

Aleargă la noi, unchiul Carlos urmând-o îndeaproape. Mă ține de umeri și mă ajută să mă întind pe trotuar.

— Respiră, puiule, spune ea. Respiră.

Dar eu vreau să văd. Mă ridic în capul oaselor.

Tati încearcă să dea fuga în magazin și numai Dumnezeu știe pentru ce face asta. Flăcările îl împing înapoi. Tim aduce

repede o găleată cu apă de la restaurantul unchiului lui. Intră alergând în magazinul nostru și o varsă peste flăcări, dar și el e nevoit să sară înapoi.

Oamenii vin puhoi pe stradă și din ce în ce mai multe găleți de apă sunt cărate în magazin. Doamna Yvette aduce și ea una de la buticul ei de cosmetice. Tim o aruncă pe foc. Flăcările mistuie acoperișul și începe să iasă fum și prin ferestrele frizeriei de alături.

— Salonul meu! strigă domnul Lewis.

Domnul Reuben îl oprește să alerge într-acolo.

— Salonul meu!

Tati stă în mijlocul străzii, respirând greu, cu un aer neajutorat. S-a adunat o mulțime de oameni. Toți privesc cu mâna la gură.

Se aude un bass bubuind în apropiere. Tati întoarce încet capul.

BMW-ul gri este parcat în intersecția de lângă magazinul de băuturi alcoolice. King se sprijină de el. Alți Lorzi se aliniază lângă el și se așază pe capota mașinii. Râd și arată cu degetul înspre noi.

King îl fixează cu privirea pe tata și-și scoate bricheta. Scapără din ea.

Iesha ne-a avertizat că bărbatul ei o să *ne* distrugă pentru că l-am turnat. S-a referit la întreaga familie, nu doar la mine. Se pare că momentul să ne vină de hac tocmai a sosit.

— Nemernicule!

Tati pășește furios către King, iar băieții lui înaintează spre tati.

Unchiul Carlos îl oprește. Lorzii lui King duc mâinile la pistoale și îi spun lui tati că-l așteaptă. King râde ca și cum ar fi la un spectacol de comedie.

— Crezi că e amuzant? țipă tati. Nemernicule, mereu te ascunzi în spatele băieților tăi!

King se oprește din râs.

— Da, ai auzit bine! Nu mi-e frică de tine! Nu faci doi bani, ca să-mi fie frică de tine! Încerci să arzi de vii niște copii, lașul dracului!

— A-ha!

Mami se duce către King, iar unchiul Carlos face mari eforturi ca s-o țină pe loc.

— I-a ars magazinul lui Maverick! anunță domnul Lewis pe toată lumea, de parcă ar mai fi rămas cineva care să nu știe deja acest lucru. King i-a dat foc!

Se aude un murmur în mulțime și lumea îl privește chiorâș pe King.

Bineînțeles, exact atunci se trezesc polițiștii și pompierii să-și facă apariția. Nici nu se putea altfel. Pentru că așa merg lucrurile în Garden Heights.

Unchiul Carlos îi convinge pe ai mei să se dea înapoi. King își duce trabucul la buze, cu ochii sticlindu-i. Îmi vine să iau una dintre bâtele de baseball ale domnului Lewis și să-l pocnesc în cap.

Pompierii trec la treabă. Polițiștii ordonă mulțimii să se dea în spate. King și băieții lui chiar sunt amuzați acum. Rahat, e ca și cum polițiștii i-ar ajuta.

— Pe ei trebuie să-i arestați! spune domnul Lewis. Ei sunt cei care au pornit focul!

— Moșul ăla habar n-are ce vorbește, spune King. I s-a urcat fumul la cap.

Domnul Lewis dă să se repeadă la King, și un ofițer trebuie să-l țină cu putere ca să-l oprească.

— Nu sunt nebun! Tu ai dat foc! Toată lumea știe asta!

Lui King îi tresar mușchii feței.

— Ai face bine să nu mai minți oamenii.

Tati se uită la mine, iar fața lui are o expresie pe care nu i-am mai văzut-o niciodată. Se întoarce spre polițistul care îl ține pe domnul Lewis și spune:

— Nu minte. King a pornit totul, domnule polițist.

La nai-ba.

Tata a turnat.

— E magazinul meu, spune. Știu că el a pornit incendiul.

— L-ați văzut când a făcut asta? întreabă polițistul.

Nu. Asta e problema. Știm că a fost King, dar dacă nu a fost văzut de nimeni când…

— Eu l-am văzut, spune domnul Reuben. El a făcut-o.

— Și eu l-am văzut, spune Tim.

— Și eu, zice doamna Yvette.

La naiba, toți oamenii repetă același lucru și arată spre King și băieții lui. Vreau să spun, toată lumea îl toarnă pe King. Regulile jocului nu se mai aplică.

King dă să deschidă portiera mașinii, dar câțiva ofițeri de poliție scot armele și le ordonă lui și băieților lui să se întindă la pământ.

Sosește o ambulanță. Mami le spune că am inhalat fum. Îl torn și eu pe King și spun despre DeVante, deși ochiul lui învinețit evidențiază clar faptul că are nevoie de îngrijire medicală. Ne lasă pe toți patru să stăm pe bordură și ne pun măști de oxigen. Credeam că nu mă mai simt atât de rău, dar asta pentru că uitasem cât de plăcut e aerul curat. Respir fum de când am ajuns în Garden Heights.

Ei examinează urmele loviturii pe care DeVante a primit-o în coaste. Are o vânătaie urâtă acolo și medicii de pe ambulanță spun că va trebui să facă o radiografie. Nu vrea să se urce în ambulanță, iar mami îi asigură pe paramedici că o să-l ducă ea însăși la spital.

Îmi pun capul pe umărul lui Chris și ne ținem de mână, amândoi cu măști de oxigen. Nu o să mint spunând că seara asta a trecut mai ușor pentru că el a fost alături de mine – sincer, a fost o noapte de groază și nimic nu putea îmbunătăți situația – dar nici nu e rău că am trecut prin asta împreună.

Părinții vin înspre noi. Tati își subțiază buzele și murmură ceva către mami. Ea îi dă un cot și zice:

— Poartă-te frumos.

Mami se așază între Chris și Seven. Tati ne privește pe mine și pe Chris, ca și cum s-ar aștepta să-i facem loc.

— Maverick, spune mami.

— Bine, bine. Se așază lângă mine, în partea cealaltă.

Ne uităm cum pompierii sting flăcările. Din păcate, totul e mistuit. Pompierii nu reușesc să salveze decât scheletul magazinului.

Tati oftează, frecându-și creștetul capului.

— Fir-ar să fie, frate!

Mă doare inima. E ca și cum am fi pierdut un membru al familiei. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață în magazinul ăla. Ridic capul de pe umărul lui Chris și-l pun pe umărul lui tati, care mă cuprinde cu brațul pe după umeri și îmi sărută părul. Nu-i ratez privirea arogantă de pe față. Meschin.

— Stai puțin.

Se trage înapoi.

— Unde naiba ați fost?

— Asta vreau și eu să știu, spune mami. Vă prefăceați că nu puteți să-mi răspundeți la mesaje și telefoane!

Pe bune? Eu și Seven am fost la un pas să murim într-un incendiu, iar ei sunt supărați că nu i-am sunat? Îmi scot masca de oxigen și zic:

— A fost o noapte lungă.

— O, sunt sigură că a fost, spune mami. Avem o mică extremistă în familie, Maverick. Apare peste tot la știri, aruncând cu gaze lacrimogene în polițiști.

— Ei au aruncat primii, punctez eu.

— Ceea?! spune tati, vocea lui trădând faptul că este impresionat.

Mami îl săgetează cu coada ochiului, iar el spune pe un ton mai sever:

— Adică… cum? De ce ai făcut asta?

— Eram furioasă.

Îmi încrucișez brațele, mi le rezem pe genunchi și mă holbez la adidașii mei Timberland.

— N-a fost o decizie rațională.

Tati își pune din nou brațul în jurul meu și-și sprijină capul de mine. Un gest de tandrețe.

— Te contrazici, spune el. A fost corectă.

— Hei, zice mami, făcându-mi semn să mă uit la ea. Poate că nu a fost cea mai bună decizie, dar asta nu e vina ta. Ți-aduci aminte ce ți-am spus? Uneori lucrurile o iau într-o direcție greșită…

— Dar important este să continui să faci ceea ce e corect,

îmi cobor din nou privirea spre adidași.

— Cu toate astea, Khalil merita mult mai mult decât atât.

— Da. Vocea i se îngroașă. Așa e.

Tati se uită pe deasupra mea, către iubitul meu.

— Deci… pămpălăul de Chris.

Seven pufnește. DeVante chicotește. Mami zice:

— Maverick!

Iar eu spun:

— Tată!

— Bine că cel puțin nu s-a luat de faptul că-s alb, spune Chris.

— Exact, zice tati. E un pas înainte. Va trebui să-mi câștigi toleranța treptat, dacă vrei să te întâlnești cu fiică-mea.

— Doamne!

Mami își dă ochii peste cap.

— Chris, dragule, ai fost *aici* toată noaptea?

Când o aud, mă pufnește râsul. Ea de fapt îl întreabă: *Tu îți dai seama că ești în ghetou, nu-i așa?*

— Da, doamnă, spune Chris. Toată noaptea.

Tati mormăie.

— Poate că ai totuși ceva bărbăție în tine.

Îmi piere zâmbetul de pe buze, iar mami spune:

— Maverick Carter!

Seven și DeVante se prăpădesc de râs.

Dar Chris? Chris spune:

— Da, domnule, mi-ar plăcea să cred că am.

— La naibaaa, spune Seven.

Se întinde să dea pumn în pumn cu Chris, însă tati îi aruncă o privire tăioasă, iar el își retrage mâna.

— În regulă, Chris pămpălăul, spune tati. Sala de box, sâmbăta viitoare, tu și cu mine.

Chris își scoate rapid masca de oxigen.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun…

— Calmează-te, n-am de gând să mă bat cu tine, spune tati. O să ne antrenăm. Să ne cunoaștem mai bine. Te vezi cu fiica mea de ceva timp. Trebuie să te cunosc, și poți să afli multe despre un tip la sala de box.

— O…

Umerii lui Chris se relaxează. Okay. Își pune la loc masca de oxigen.

Tati rânjește. E un pic prea meschin pentru gustul meu. O să-l omoare pe scumpul de Chris.

Polițiștii îi urcă pe King și pe băieții lui în mașini de patrulă, iar mulțimea aplaudă și ovaționează. În sfârșit, un motiv de sărbătorit în seara asta.

Unchiul Carlos vine spre noi. Poartă un maiou și o pereche de pantaloni scurți, ceea ce nu e deloc stilul lui, și cu toate acestea tot emană un aer de detectiv. Polițistul din el și-a intrat în rol încă de când au sosit colegii lui.

Unchiul Carlos oftează ca un om bătrân, în timp ce se așază pe trotuar lângă DeVante. Îl apucă de ceafă pe DeVante, așa cum face și tati cu Seven. Îmbrățișări bărbătești, așa le numesc eu.

— Mă bucur că n-ai pățit nimic, puștiule, spune el. Chiar dacă arăți de parcă te-ar fi călcat un camion și-nainte, și-napoi.

— Nu ești supărat că am plecat fără să-ți spun?

— Normal că sunt supărat. De fapt sunt chiar furios. Dar sunt mai bucuros că ești în siguranță. Acum, cu maică-mea și cu Pam e o cu totul altă poveste. Nu pot să te salvez de furia lor.

— Mă dai afară?

— Nu. Probabil o să fii pedepsit pentru tot restul vieții, dar asta numai pentru că te iubim.

DeVante zâmbește ușor.

Unchiul Carlos se bate pe genunchi.

— Deeeci… mulțumită tuturor martorilor de aici, ar trebui să-l băgăm la închisoare pe King pentru incendiere.

— O, pe bune? întreabă tati.

— Da. E un început, dar e nevoie de mult mai mult. O să fie eliberat înainte de sfârșitul săptămânii.

Se va întoarce la porcăriile lui. Și de data asta o să ia pe mulți în vizor.

— Dacă ați ști unde își ascunde King drogurile, zice

DeVante, v-ar ajuta cu ceva?

Unchiul Carlos spune:

— Da, probabil.

— Dacă cineva ar fi de acord să-l toarne, asta v-ar ajuta?

Unchiul Carlos se întoarce cu tot corpul spre el.

— Tu îmi spui de fapt că vrei să depui mărturie împotriva lui?

— Ce vreau să spun…

DeVante face o pauză.

— Le va ajuta pe Kenya, pe mama și pe sora ei?

— Dacă ar intra King la închisoare? întreabă Seven. Da. Foarte mult.

— Sincer vorbind, lucrul ăsta ar fi de folos întregului cartier, spune tati.

— Și o să fiu protejat? îl întreabă DeVante pe unchiul Carlos.

— Absolut. Promit.

— Și unchiul Carlos își ține mereu promisiunile, zic eu.

DeVante dă scurt din cap.

— Atunci cred că o să depun mărturie.

Măi să fie – din nou.

— Ești sigur? îl întreb eu.

— Da. După ce am văzut cum i-ai înfruntat pe polițiștii ăia, nu știu, frate. Asta a însemnat ceva pentru mine, spune el. Și doamna aia a zis că vocea este arma noastră cea mai de preț. Ar trebui s-o folosesc și eu pe a mea, nu?

— Deci ești dispus să devii turnător, spune Chris.

— Să-l torni pe King, adaugă Seven.

DeVante dă din umeri.

— După bătaia încasată de la el, am nevoie de copci. Așa că nu văd de ce nu l-aș turna și eu.

Capitolul 26

E aproape ora unsprezece, în dimineața următoare, iar eu sunt încă în pat. După cea mai lungă noapte din viața mea, chiar a trebuit să mă reobișnuiesc cu perna.

Mami aprinde luminile din noua mea cameră – Doamne, Dumnezeule, sunt prea multe lumini.

— Starr, complicea ta e la telefon, spune ea.

— Cine? mormăi eu.

— Partenera ta de proteste. Mama mi-a zis că a văzut-o la televizor când ți-a dat megafonul. Să te pună în pericol în felul ăsta…

— Dar n-a vrut să mă pună…

— O, m-am ocupat deja de ea, nu-ți face griji. Poftim telefonul. Vrea să-și ceară scuze.

Domnișoara Ofrah se scuză pentru faptul că m-a pus într-o situație neplăcută și pentru întorsătura pe care au luat-o lucrurile în privința lui Khalil, dar mai spune și că este mândră de mine.

Îmi spune că am un viitor ca activistă.

Mama ia telefonul și pleacă din cameră, iar eu mă întorc pe partea cealaltă. Tupac mă privește dintr-un poster, cu un zâmbet arogant pe față. Tatuajul cu Thug Life de pe abdomenul lui arată mai îndrăzneț decât restul fotografiei. A fost primul lucru pe care l-am pus în camera mea cea nouă. Am simțit că în felul ăsta îl iau și pe Khalil cu mine.

El a spus că Thug Life înseamnă „Ura cu care Lovești în Copii ne vine de Hac Tuturor”. Tot ce am făcut noaptea trecută a fost pentru că eram furioși, și asta ne-a venit nouă de hac. Magazinul nu mai e. Cartierul Garden Heights aproape că a dispărut și el. Acum trebuie cumva să ne răscumpărăm greșelile.

Mă ridic în capul oaselor și îmi iau telefonul de pe noptieră. Am mesaje de la Maya, care m-a văzut la știri și crede că sunt

fenomenală, și mesaje de la Chris. Părinții lui i-au interzis să iasă din casă, dar el zice că a meritat. Chiar a meritat.

Mai e un mesaj. De la Hailey, nici mai mult, nici mai puțin. O singură propoziție:

Îmi pare rău.

Nu mă așteptam la asta; nu că m-aș fi așteptat la ceva din partea ei; nu că aș vrea să am de-a face cu ea. Asta e prima dată când îmi vorbește, de când cu bătaia noastră. Nu mă plâng. De atunci a fost inexistentă pentru mine. Răspund oricum.

Pentru ce?

Nu sunt meschină. Meschinărie ar însemna să spun: „Număr nou, cine ești?" E o listă aproape nesfârșită de lucruri pentru care ar putea să-i pară rău.

Pentru decizie, spune ea.
Și pentru că ești supărată pe mine.
Nu am fost eu însămi în ultima vreme.
Vreau doar ca totul să fie cum era înainte.

E drăguț că îi pasă de decizia dată în cazul lui Khalil, dar să-i pară rău că sunt supărată? Nu e ca și cum și-ar cere scuze pentru felul în care s-a comportat sau pentru mizeriile pe care le-a zis. Îi pare rău că am reacționat așa.

În mod straniu, aveam nevoie să știu asta.

Vezi tu, e cum a spus mami – dacă văd în Hailey mai multe lucruri bune decât rele, ar trebui să o păstrez ca prietenă. Acum văd o tonă de lucruri rele în ea, o *supra-încărcătură* de lucruri rele. Urăsc să admit că o părticică mică din mine a sperat ca Hailey să-și dea seama cât de mult a greșit, dar ea nu a înțeles nimic din toată treaba asta. S-ar putea ca niciodată să nu înțeleagă.

Și știi ceva? E în regulă. Okay, poate nu chiar *în regulă,* pentru că asta o face să fie o persoană de tot rahatul, dar nu mai trebuie s-o aștept să se schimbe. Pot să renunț. Îi răspund:

Lucrurile n-o să mai fie niciodată așa cum au fost.

Apăs pe „trimitere mesaj" și aștept ca textul să se transmită,

apoi șterg conversația. Șterg și numărul lui Hailey din telefon.

Mă întind și casc în timp ce cobor tiptil treptele de pe hol. Casa nouă e total diferită de casa veche în ceea ce privește poziționarea camerelor, dar cred că mă pot obișnui.

Tati taie niște trandafiri la masa din bucătărie. Lângă el, Sekani înfulecă un sandviș, iar Brickz stă cu labele din față în poala lui. Se uită la sandviș la fel cum s-ar uita la o veveriță.

Mami apasă pe întrerupătoarele de pe perete. Unul activează tocătorul din chiuvetă, iar altul aprinde și stinge lumina.

— Prea multe butoane, mormăie ea și dă cu ochii de mine. O, ia uite, Maverick. Mica noastră revoluționară.

Brickz vine fuga la mine și îmi sare pe picioare, cu limba atârnându-i din gură.

— ’neața, îi spun eu și-l scarpin după urechi. Se dă jos de pe mine și se întoarce la Sekani și la sandvișul din mâinile lui.

— Fă-mi un serviciu, Starr, spune Seven, scotocind printr-o cutie pe care e scris de mâna mea „obiecte de bucătărie”. Data viitoare, te rog să precizezi ce fel de obiecte sunt în fiecare cutie. M-am uitat după farfurii prin trei cutii.

Mă urc pe un scăunel de la bar.

— Puturosule, la ce mai ai nevoie de farfurii, când există prosoapele de hârtie?

Seven mijește ochii.

— Hei, tată, ia ghici de unde am luat-o pe Starr le…

— Farfuriile sunt în cutia aia, la fund, spun eu.

— Mă gândeam eu c-o să spui asta.

Degetul meu din mijloc își dorește cu ardoare să i se arate.

Tati spune:

— Sper că nu te-a pus naiba să te duci acasă la băiatul ăla.

Zâmbesc forțat.

— Nu. Bineînțeles că nu.

Îl omor pe Seven.

Tati țâțâie.

— Îhî.

Se întoarce la trandafirii lui. O tufă întreagă stă pe masă. Trandafirii sunt uscați, iar unele petale au căzut. Tati pune

tufa într-un ghiveci de lut și toarnă pământ peste rădăcini.

— O să-și revină? întreb eu.

— Da. Au suferit un pic din cauza mutatului, dar sunt vii. Am de gând să încerc ceva nou cu ei. Dacă-i pui într-un sol nou e ca și cum ar începe o nouă viață.

— Starr, spune Sekani, cu gura plină de pâine umedă și de carne. Scârbos. Apari în ziar.

— Nu mai vorbi cu gura plină, băiete! îl ceartă mami.

Tati dă din cap către ziarul de pe masă.

— Da. Ia uită-te, Mica Panteră Neagră.

Sunt pe prima pagină. Fotograful m-a prins chiar când aruncam tubul cu gaz lacrimogen către polițiști. Recipientul fumegă în mâna mea. Titlul articolului e *Martora ripostează.*

Mami își pune bărbia pe umărul meu.

— Au vorbit despre tine la toate emisiunile de știri din dimineața asta. Bunica sună din cinci în cinci minute și ne spune pe ce canal să ne mai uităm.

Mă sărută pe obraz.

— Ai grijă să nu mă mai sperii așa vreodată.

— Promit. Ce spun la știri?

— Că ești curajoasă, zice tati. Dar știi tu, mereu trebuie să fie și un post care să se plângă de faptul că i-ai pus în pericol pe polițiști.

— N-am avut nimic de împărțit cu polițiștii ăia. Problema mea a fost gazul lacrimogen, pe care ei l-au aruncat primii.

— Știu, iubito. Nici nu începe vorbă. Postul ăla poate să mă pupe…

— Un dolar, tati, zice Sekani rânjind la el.

— Trandafiri. Să mă pupe în trandafiri.

Îl mânjește cu noroi pe Sekani pe nas.

— Nu mai vezi niciun dolar de la mine.

— Știe, spune Seven, uitându-se furios la Sekani.

Sekani își ia o privire de cățeluș vinovat, ca și cum ar vrea să-i facă puțină concurență lui Brickz.

Mami își ridică bărbia de pe umărul meu.

— Okay. Despre ce e vorba?

— Nimic. I-am spus lui Sekani că de acum trebuie să fim

atenți cu banii.

— A zis și că s-ar putea să fim nevoiți să ne întoarcem în Garden Heights! îl pârăște Sekani. Așa e?

— Nu, sigur că nu, spune mami. Fraților, o să ne descurcăm noi.

— Exact, spune tati. Și dacă trebuie să vând portocale pe marginea străzii, precum cei din trupa Nation Brothers, tot o să reușim.

— E okay totuși să ne mutăm? întreb eu. Adică, e haos în cartier. Ce o să zică oamenii dacă plecăm, în loc să-i ajutăm să pună lucrurile în ordine?

Niciodată în viața mea nu m-am gândit că o să spun așa ceva, dar noaptea trecută m-a făcut să privesc toată această întâmplare dintr-o cu totul altă perspectivă. M-a făcut să mă gândesc la Garden Heights așa cum nu o mai făcusem până acum.

— Și chiar dacă suntem aici, putem să-i ajutăm să se repună pe picioare, spune tati.

— Corect. Eu o să fac ture în plus la clinică, zice mami.

— Și eu o să mă gândesc să fac ceva cu magazinul, până când îl renovez, spune tati.

— Nu e nevoie să locuim acolo ca să schimbăm lucrurile, puiule. Trebuie doar să ne pese. Bine?

— Bine.

Mami mă sărută pe obraz și mă mângâie pe păr.

— Uită-te la tine. Dintr-odată te gândești la binele comunității. Maverick, la ce oră a zis că vine agentul pentru despăgubiri?

Tati închide ochii și-și freacă fruntea.

— Peste vreo două ore. Nici nu vreau să mă duc la magazin.

— Nu-i nimic, tati, spune Sekani cu gura plină de mâncare. Nu trebuie să te duci singur. Mergem cu tine.

Zis și făcut. Două mașini de poliție blochează intrarea în cartierul Garden Heights. Tati le arată cartea de identitate și le explică de ce trebuie să intrăm. Respir aproape normal pe toată durata schimbului de replici, iar ei ne permit accesul.

Fir-ar, acum văd de ce nu lasă lumea să intre în cartier. Fumul parcă și-a stabilit domiciliul aici, iar străzile sunt pline de cioburi și de tot felul de alte gunoaie. Trecem pe lângă nenumărate cadre de uși înnegrite, care erau cândva intrările unor firme.

Însă cel mai greu ne vine să ne privim magazinul. Acoperișul ars pare că o să se prăbușească la cea mai mică adiere de vânt. Cărămizile și gratiile protejează rămășițele arse.

Domnul Lewis mătură trotuarul din fața frizeriei lui. Nu e la fel de distrusă ca magazinul nostru, dar mătura și fărașul nu-i vor face frizeria să arate mai bine.

Tati parchează în fața magazinului și coborâm. Mami îl mângâie și-l strânge de umăr pe tati.

— Starr, șoptește Sekani și se uită la mine. Magazinul…

Are ochii înlăcrimați, la fel ca mine. Îl cuprind cu brațul pe după umeri și-l strâng lângă mine.

— Știu, frate.

Un scârțâit puternic și cineva care fluieră o melodie se aud aproape de noi. Litru-de-Bere își împinge căruciorul de cumpărături pe trotuar. În ciuda căldurii de afară, poartă o haină de camuflaj. Se oprește brusc în fața magazinului, ca și când tocmai l-ar fi observat.

— Să fiu al dracului, Maverick, spune el în felul acela rapid, specific lui, în care o propoziție întreagă sună ca un singur cuvânt. Ce dracu' s-a întâmplat?

— Omule, unde ai fost azi-noapte? întreabă tati. Mi-a ars magazinul.

— Am fost pe partea cealaltă a autostrăzii. N-am putut să stau aici. Oh, nuuu, știam că tâmpiții ăia o s-o ia razna. Ai asigurare? Sper că da. Eu am.

— Ce asigurare ai? întreb eu. Adică, pe bune?

— Asigurare de viață! spune el, ca și cum ar fi evident. O să-l reconstruiești, Maverick?

— Nu știu, omule. Trebuie să mă gândesc.

— Trebuie, pentru că nu mai avem alt magazin pe aici. Toți o să plece și n-o să se mai întoarcă.

— O să mă gândesc.

— Bine. Dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă.

Pleacă, împingându-și căruciorul de-a lungul trotuarului, apoi se oprește brusc din nou.

— A dispărut și magazinul de băuturi? Oh, nuuu!

Chicotesc. Litru-de-Bere nu se dezminte.

Domnul Lewis șchiopătează spre noi cu mătura în mână.

— Nebunul ăla are dreptate. Lumea o să aibă nevoie de un magazin pe aici. Altfel, toți o să plece.

— Știu, spune tati. Doar că… e mult de reparat, domnule Lewis.

— Știu că este. Dar tu te descurci. I-am povestit lui Clarence ce s-a întâmplat, spune el, referindu-se la domnul Wyatt, prietenul lui și fostul proprietar al magazinului lui tati. Crede că trebuie să rămâi în cartier. Am stat de vorbă cu el și cred că e timpul să fac și eu ce a făcut el. Să mă întind pe o plajă și să mă uit la femei frumoase.

— Închideți frizeria? întreabă Seven.

— Cine o să mă mai tundă? adaugă Sekani.

Domnul Lewis se uită în jos, către el.

— Nu e problema mea. Din moment ce singurul magazin de aici o să fie al tău, Maverick, o să ai nevoie de mai mult spațiu când îl reconstruiești. Vreau să-ți dau frizeria.

— Ce? se bâlbâie mami.

— Hei, stați puțin, domnule Lewis, spune tati.

— Nu stau deloc. Am asigurare, și o să iau mai mult decât suficient. N-am ce să fac cu o frizerie arsă din temelii. Tu poți să construiești un magazin drăguț, să le dai oamenilor un motiv să fie mândri că-și fac cumpărăturile aici. Tot ce vreau de la tine este să pui niște poze cu Luther King alături de cele cu Newey Nu-Știu-Cum.

Tati chicotește.

— Huey Newton.

— Da. El. Știu că vă mutați, și mă bucur, dar cartierul ăsta încă are nevoie de oameni ca tine. Chiar dacă nu vei mai locui aici și vei fi doar un proprietar de magazin.

*

Omul de la asigurări întârzie puțin, iar tati îl conduce să vadă ce a mai rămas din magazin. Mami ia niște mănuși și niște saci de gunoi din camionetă, ni le pasează mie și fraților mei și ne spune să trecem la treabă. E cam greu să ne vedem de treabă, cu atâția oameni care trec cu mașinile pe acolo și claxonează. Strigă tot felul de chestii, cum ar fi, „Capul sus” sau „Suntem cu voi!”

Unii dintre ei vin și ne ajută, ca, de exemplu, doamna Rooks și Tim. Domnul Reuben aduce sticle cu apă rece ca gheața, pentru că nu-i de glumit cu soarele ăsta. Stau pe bordură, transpirată, obosită și sută la sută nerăbdătoare să termin treaba. Dar suntem departe de a fi terminat.

O umbră apare în spatele meu, și cineva spune:

— Hei!

Îmi pun mâna streașină la ochi și mă uit în sus. Kenya poartă un tricou supradimensionat și niște pantaloni scurți de baschet. Seamănă cu ai lui Seven.

— Hei.

Se așază lângă mine și își trage genunchii la piept.

— Te-am văzut la televizor, îmi spune. Ți-am spus să vorbești, dar, la naiba, Starr, tu ai mers un pic cam departe.

— Măcar am pus oamenii pe gânduri, nu?

— Da. Îmi pare rău pentru magazin. Am auzit că tata a făcut-o.

— Așa e.

N-are rost să neg, ce naiba.

— Ce face mama ta?

Kenya își trage genunchii și mai aproape.

— A bătut-o. E la spital. Au ținut-o acolo peste noapte. Are o contuzie și multe alte chestii, dar o să fie bine. Am văzut-o adineauri. A venit poliția și a trebuit să plecăm.

— Chiar așa?

— Da. Au făcut un raid prin casa noastră mai devreme și au vrut să-i pună câteva întrebări. Eu și Lyric trebuie să stăm cu bunica acum.

DeVante intervine:

— Și îți convine?

— Sunt ușurată, de fapt. Știu că sună al naibii de ciudat, nu?

— Nu, nu chiar.

Se scarpină lângă una dintre codițele împletite, ceea ce le face pe toate să se miște înainte și înapoi.

— Îmi pare rău că am zis că Seven e fratele meu, și nu al nostru.

— A. Am și uitat de treaba asta. Pare ceva minor, după tot ce s-a întâmplat.

— E în regulă.

— Cred că am zis mereu că e fratele meu fiindcă… asta mă făcea să simt că e cu adevărat fratele meu, înțelegi ce spun?

— Păi, e fratele tău, Kenya. Sincer, uneori sunt geloasă pentru că-și dorește atât de mult să fie cu tine și Lyric.

— Pentru că asta crede el, că trebuie să ne protejeze, spune ea. Dar de fapt vrea să fie cu voi. Adică, înțeleg de ce. El și tata nu se înțeleg. Dar mi-am dorit să vrea să fie fratele meu pentru că asta simte, nu doar din obligație. Îi e rușine cu noi. Din cauza mamei noastre și a tatălui meu.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Și ție ți-e rușine cu mine.

— N-am spus asta niciodată.

— Nu a fost nevoie, Starr, zice ea. Niciodată nu m-ai invitat să ies cu tine și cu fetele. Ele nu veneau niciodată la tine acasă când veneam eu. Ca și cum n-ai fi vrut să știe că și eu sunt prietena ta. Ți-a fost rușine cu mine, cu Khalil, chiar și cu Garden, și știi foarte bine asta.

Tac. Dacă e să privesc adevărul în față, oricât de urât ar fi acesta, nu pot să nu-i dau dreptate. Mi-a fost rușine de Garden Heights și de tot ce era în el. Acum însă mi se pare stupid că am gândit așa. Nu pot schimba locul de unde vin sau lucrurile prin care am trecut, așa că de ce ar trebui să-mi fie rușine de ceea ce mă face să fiu cea care sunt? E ca și cum mi-ar fi rușine de mine însămi.

Nu. La naiba cu asta.

— Poate că mi-a fost rușine, recunosc eu. Dar acum nu-mi mai e. Și nici lui Seven nu îi e rușine cu tine, nici cu mama ta

și nici cu Lyric. Vă iubește pe toate, Kenya. Deci, cum am spus, fratele *nostru.* Nu doar al meu. Crede-mă, sunt mai mult decât bucuroasă să-l împart, dacă asta înseamnă să nu mai stea pe capul meu.

— Poate să fie nesuferit uneori, nu-i așa?

— O, da!

Râdem împreună. Oricât de mult am pierdut, am și câștigat ceva bun. Pe Kenya.

— Da, bine, spune ea. Presupun că putem să-l împărțim.

— Hai, hai, Starr, strigă mami bătând din palme, ca și cum asta m-ar face să mă mișc mai repede. Jur că încă sunt sub dictatura ei. Avem de lucru. Kenya, am o pungă și niște mănuși cu numele tău pe ele, dacă vrei să ne dai o mână de ajutor.

Kenya se întoarce spre mine, de parcă ar zice *„Serios?”*

— Pot s-o împart și pe ea, spun eu. De fapt, te rog s-o iei tu.

Râdem și ne ridicăm. Kenya se uită la moloz. Mai mulți vecini au venit să ne ajute la curățenie și formează un șir care mută gunoiul din magazin în tomberoanele de pe trotuar.

— Deci, ce o să faceți acum? întreabă Kenya. Cu magazinul, vreau să zic.

O mașină claxonează la noi, iar șoferul strigă că ne susține. Răspunsul vine ușor.

— Reconstruim magazinul.

*

A fost odată ca niciodată un băiat cu ochi căprui și cu gropițe în obraji. Eu îi spuneam Khalil. Lumea îi spunea gangster.

A trăit, nici pe departe cât ar fi trebuit, și pentru tot restul vieții îmi voi aminti cum a murit.

A fost un basm? Nu. Dar sper în continuare la un final mai fericit.

Ar fi ușor să mă dau bătută, dacă ar fi vorba doar despre mine, Khalil, noaptea aceea și polițistul acela. Însă e vorba despre mult mai mult. Despre Seven. Sekani. Kenya. DeVante.

E vorba și despre Oscar.

Aiyana

Trayvon.
Rekia.
Michael.
Eric.
Tamir.
John.
Ezell.
Sandra.
Freddie.
Alton.
Philando.

E vorba chiar și despre băiețelul acela din 1955, pe care nimeni nu l-a recunoscut la început… Emmett.

Partea care mă îngrozește? Sunt mult mai mulți.

Totuși, cred că ceva se va schimba într-o zi. Cum? Nu știu. Când? Nu am idee. De ce? Pentru că va fi întotdeauna cineva care va lupta. Poate este rândul meu s-o fac.

Luptă și alții, chiar și în cartierul Garden, unde câteodată simți că nu prea ai pentru ce lupta. Oamenii își dau seama, strigă, mărșăluiesc și cer. Ei nu uită. Cred că asta este partea cea mai importantă.

Khalil, nu voi uita niciodată.

Nu voi renunța niciodată.

Nu voi tăcea niciodată.

Promit.

virtual-project.eu

URA CU CARE LOVEȘTI

ANGIE THOMAS

virtual-project.eu

{1} Stil de dans caracterizat printr-o combinație interesantă între mai multe mișcări simple, dar de efect.

{2} Conceptul „Thug Life” („Viața de criminal”) era în viziunea lui Tupac o filosofie de viață. Rapperul a dezvoltat cuvântul în *The Hate U Give Little Infants Fucks Everybody (Ura cu care Lovești în Copii ne vine de Hac Tuturor)* și a definit cuvântul *thug* ca desemnând nu un criminal, ci un om stabil, conștient de propriile forțe, care își face un rost în viață și este mândru de realizările sale.

{3} Lordul Cap-de-Mort (engleză: Lord Voldemort) este un personaj fictiv care apare în seria cărților *Harry Potter* scrise de J.K. Rowling.

{4} *Fetițele Powerpuff (The Powerpuff Girls)* este un serial american de desene animate difuzat de Cartoon Network.

{5} Malcolm X a fost un preot musulman american de culoare și purtător de cuvânt al organizației Națiunea Islamului.

{6} Partidul Panterelor Negre a fost cea mai importantă, numeroasă și radicală grupare politică militantă pentru drepturile comunității de culoare din Statele Unite. Înființat în 1966 de către doi studenți de culoare – Huey Newton și Bobby Seale, partidul avea inițial scopul de a proteja comunitățile de culoare împotriva abuzurilor polițienești. Ideologia partidului era cuprinsă într-o platformă politică în 10 puncte, care invoca persecuțiile omului alb împotriva celui negru și cere drepturi egale pentru comunitatea afro-americană.

{7} „See You Later, Alligator” (română: Pe mai târziu, aligatorule) este titlul unei melodii rock and roll din anii 1950, scrisă de Bobby Charles. Alături de „After a while, crocodile” (română: Pe curând, crocodilule), formează un schimb de replici prin intermediul cărora oamenii își iau la revedere.

{8} Film de acțiune din 1996, produs de Warner Bros Animation, avându-i ca protagoniști pe Michael Jordan și Bugs Bunny.

{9} National Basketball Association (N.B.A.) este liga de baschet care își desfășoară activitatea în Statele Unite ale Americii și Canada.

{10} Nume dat de fani cântăreței Taylor Swift.

{11} GIF este un acronim englez de la Graphics Interchange Format, acesta fiind un format introdus în 1987 de către compania CompuServe.

{12} *Law* & *Order* (română: „Lege și Ordine”) este un celebru serial de televiziune, difuzat de postul NBC în America.

{13} Dabbingul sau dabul este o mișcare simplă de dans, în care o persoană își sprijină capul de brațul stâng îndoit, în timp ce ridică brațul drept într-o direcție paralelă cu brațul stâng.

{14} Evanghelia după Ioan, cap. 14, 1. (Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2006).

{15} Evanghelia după Ioan, cap. 14, 2.

{16} Evanghelia după Ioan, cap. 14, 3.

{17} KO (engleză *knockout)* este o lovitură în jocul de box, atunci când adversarul este doborât la pământ și nu reușește să se ridice înainte ca arbitrul să termine de numărat până la zece.

{18} Rețea de televiziune din America, ce transmite programe despre mâncare și arta culinară.

{19} Floyd Joy Mayweather jr. este un pugilist profesionist american.

{20} Emisiune de televiziune difuzată în America, la care participanții se înscriu cu scopul de a-și găsi un partener de viață.

{21} Madden NFL este un joc video de fotbal american bazat pe National Football League.

{22} N.W.A. (Niggaz Wit Attitudes) a fost o trupă de hip hop din Compton, California, cunoscută ca unul dintre grupurile de pionierat ale genului gangsta rap.

{23} *Kumbaya* este cântecul spiritual pe care Joan Baez l-a preschimbat în imnul mișcării hippie și al folkului universal.

{24} *Slam dunk* – aruncare spectaculoasă în baschet, în care jucătorul aruncă mingea în coș de sus în jos, din săritură.

{25} Fel de mâncare în Mexic.

{26} Personaj construit din cauciucuri, reprezentând logo-ul companiei Michelin.

{27} *Să-nceapă aventura* (engleză: *Adventure Time)* este un serial de desene animate american difuzat de Cartoon Network.

{28} *Harry Potter și Ordinul Phoenix* este al cincilea volum din seria *Harry Potter*.

{29} Marcus Garvey este considerat un profet ce a modelat semnificativ Mișcarea Rastafari. Garvey a promovat naționalismul de culoare, separatismul de culoare și panafricanismul.

{30} Rapper canadian, cântăreț, compozitor, producător și actor.

{31} Realizatoare de televiziune americană, cunoscută mai ales pentru talkshow-ul care îi poartă numele, „Oprah Winfrey Show”.

{32} Personajul principal negativ din seria *Harry Potter*.

{33} Le Bron James: sportiv profesionist american, recunoscut drept unul dintre cei mai mari baschetbaliști din toate timpurile.

{34} Kobe Bryant: fost baschetbalist renumit din SUA.

{35} Sport în special de echipă, dar se poate juca și individual, în care jucătorii încearcă să obțină puncte trăgând cu o armă de mână, care emite o rază infraroșie.

{36} Emisiune de televiziune americană, un concurs televizat în care concurenții trebuie să răspundă la diverse întrebări din domenii precum artă, istorie, literatură, cultură pop, știință, sport, geografie etc.

{37} Retailer american.